

Giới thiệu Bệnh Không Thể Yêu

Tác giả Huyền Thảo Yêu Hoa đã cho ra đời câu truyện Bệnh "Không Thể Yêu" là một câu truyện thuộc thể loại ngôn tình hiện đại, sủng ngọt. Nói về Kiều San kế thừa sự nghiệp của mẹ cô: Bà mai.

Nhưng nghiệp vụ của cô rộng hơn, là trị bệnh "không thể yêu". Kiều San hành nghề năm năm, chưa từng gặp khách hàng nào khó giải quyết như vậy. Liệu cô có giúp người đặc biệt này tìm lại một nửa còn lại của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương 1. Khách hàng khó giải quyết (01)

Ba giờ chiều, Kiều San dắt chó đội mưa trở về văn phòng “Nhân duyên đường quanh co”.

Cô gái nhỏ đứng ở quầy lễ tân nâng mắt lên nhìn thấy cô đi vào thì dùng cằm chỉ chỉ vào phòng khách, nhỏ giọng nói: “San San, chắc chắn chị sẽ không đoán ra là ai đến đâu.”

Kiều San dắt chó đi vào quầy, đưa dây xích cho cô gái, trong lúc lơ đãng ánh mắt dừng ở trên trang bìa tạp chí, lông mi khẽ chớp, “Đến chỗ của tôi còn có thể là ai chứ? Chắc hẳn không thể nào là kim cương vương lão ngũ Ứng Sênh Nam đâu nhỉ? Dắt cho vào phòng của tôi đi.”

Cô gái lễ tân nhận dây xích chó trong tay cô, cười đến mức ý vị sâu xa, “Đi vào chị sẽ biết ngay thôi.”

Kiều San là bà mai kim bài trẻ tuổi nhất ở Cẩm Dương, thu phí thấp, tỉ lệ thành đơn cao, nổi tiếng gần xa.

Đến tìm cô làm mai mối, nghề nghiệp tuổi tác dạng nào cũng có. Cô hành nghề năm năm, muốn làm mai cho kim cương vương lão ngũ Ứng Sênh Nam nhất nhưng vẫn chưa có cơ hội.

Văn phòng này là sản nghiệp của mẹ cô.

Từ nhỏ cô đã tai nghe mắt nhiễm, lúc đi học thì có hứng thú giới thiệu đối tượng cho người ta, ở phương diện này cô tuyệt đối có thiên phú.

Cấp một, cấp hai, cấp ba, kể cả Kiều San ở đâu thì y như rằng lớp đó có nhiều cặp đôi nhất trường. Giáo viên không ít lần kêu cha mẹ Kiều San chân thành thám ý khuyên bảo: Bớt làm mai, trẻ con phải học tập cho tốt mới là nhiệm vụ hàng đầu!

Cô đi vào phòng khách, trông thấy một người đàn ông mặc tây trang đứng ở trước cửa sổ sát đất thì dừng lại ở trước cửa, dùng ngón tay gõ lên cánh cửa, “Xin lỗi, dọc đường bị kẹt xe nên tôi đến muộn.”

Nghe thấy tiếng gõ cửa lạnh lạnh cùng giọng nữ nhẹ nhàng, Ứng Sênh Nam xoay người lại, đầu lông mày hơi nhếch lên, hai mắt mỉm cười.

... Thật đúng là Ứng Sênh Nam!

Kiều San không biết mình nhìn thấy anh ta trên tạp chí bao nhiêu lần, mặc tây trang được cắt may cực kỳ tỉ mỉ. Hai chòm râu ở trên miệng làm nổi bật ngũ quan lập thể tinh tế, hiện ra mùi vị của đàn ông.

Kiều San thấy rất nhiều đàn ông để râu, nhưng chưa từng gặp người nào có thể như Ứng Sênh Nam, để râu cũng có mùi vị như vậy.

Trông thấy Kiều San, Ứng Sênh Nam rõ ràng giật mình, “Cô Kiều?” Âm cuối lên cao, trong giọng nói mang theo nghi vấn không thể tin.

“Vâng.” Kiều San bình tĩnh vươn tay ra, không hề rụt rè, thành thực làm một động tác mời, tỏ ý anh ta ngồi xuống.

Động tác thành thực không hề xứng với giọng điệu cùng trang phục nghiêm trọng lúc này.

Vóc người Kiều San không cao, 1m6, dáng người nhỏ gầy, buộc tóc đuôi ngựa, tóc mái để ngang, mặc đồng phục học sinh cấp 3 trắng đen đơn xen. Ứng Sênh Nam không ngờ, bà mai kim bài trong truyền thuyết lại là học sinh cấp 3?

“Làm nghề này của chúng tôi, cải trang giả bộ là chuyện thường như cơm bữa, giả thành học sinh, giả thành người già, tóm lại vì để tạo cơ hội cho khách hàng yêu đương, xác chết cũng giả được.” Kiều San nhìn ra nghi ngờ của Ứng Sênh Nam, xấu hổ gãi gãi ót.

Cô gái có nụ cười thân thiện, lúc nhếch miệng lộ ra hai răng nhỏ, không trang điểm nhưng hai má vẫn hồng hào, hai mắt rất lớn, trong veo sáng ngời.

Lần đầu tiên thấy cô, Ứng Sênh Nam cho rằng cô là học sinh cấp 3 là vì có đôi mắt sạch sẽ này.

Ánh mắt đen lầy kiểu này, dường như anh ta chỉ nhìn thấy ở trong mắt trẻ nhỏ.

Một cô gái rất thân thiết, hoàn toàn nhìn không ra là một bà mai.

Kiều San khựng lại, lại giải thích nói, “Ngài Ứng hoàn toàn không cần lo lắng năng lực làm việc của tôi, mặc dù tôi lùn nhưng trong cơ thể tôi có sức mạnh Hồng Hoang! Làm việc không hề qua loa chút nào.”

Ngụ ý chính là: “Lùn thì sao? Lùn cũng có nhân quyền!”

Đương nhiên Ứng Sinh Nam không biết ẩn dấu của cô trong những lời này.

Anh ta đánh giá “bà mai kim bài” thoát nhìn không lớn tuổi này, không thể không cười, đưa cho cô một túi giấy.

Kiều San nhận túi giấy, luống loát mở sợi chỉ trắng quấn ở nút cài, lấy tư liệu ra xem, đồng thời nghe Ứng Sinh Nam nói: “Đây là em trai nhỏ nhất của tôi, chưa từng yêu đương với ai, bị bệnh “không thể yêu” đang thịnh hành ở giới trẻ, nghe nói cô thành thạo trị bệnh này, muốn cô giúp em ấy thoát khỏi cô đơn.”

Mặc dù hiểu kỳ tại sao ông chủ Ứng còn có một em trai, nhưng làm nghề bà mai, biết rõ lúc nào nên hỏi lúc nào nên ngậm miệng.

Có một số việc, thăm dò được từ miệng khách cùng tự mình tra xét được, khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Cô nhanh chóng xem xong tư liệu, tổng kết như sau:

Tả Dịch, thanh niên tài tuấn, giá trị con người hơn trăm triệu, không có có tình sử.

Tiếp đó lại lấy một tấm ảnh trong túi tư liệu ra.

Người đàn ông trẻ tuổi trong hình mặc bộ đồ thể thao, đang chạy bộ, nắng sớm rọi lên trên khuôn mặt nghiêm túc của người đàn ông, ở dưới ánh mặt trời chiếu sáng, mồ hôi ở khóe mắt trong suốt, lộ ra ánh sáng rạng rỡ.

Tấm ảnh đầu tiên phóng to chụp cận cổ, góc độ vừa vặn lấy được sườn mặt đẹp trai của anh, đôi môi mỏng mím nhẹ, sống mũi cao và thẳng, đường nét của cằm rõ ràng.

Tấm tiếp theo, là nửa người trên của người đàn ông.

Anh mặc áo T-shirt ướt đẫm mồ hôi, thấp thoáng có thể nhìn thấy cơ bắp bị áo che lại, kiểu đàn ông “hormone” điển hình, Kiều San nhìn mà máu nóng sôi trào.

Tuổi trẻ tài cao, anh tuấn đẹp trai, nhưng lại không có tình sử?

Hoặc là xu hướng giới tính khác với người bình thường, hoặc là có bệnh tâm lý.

Hờ... Nhưng dung mạo này thật sự giống với một bạn học thời tiểu học với cô, cũng họ Tả, tên một chữ “Dịch” giống vậy.

Sở dĩ Kiều San còn nhớ rõ bạn học thời tiểu học này, là vì lúc ấy cô làm mối cho bạn trong lớp, nhưng không ngờ tên kia lại điểm danh muốn cô làm bạn gái.

Bé trai kia một năm bốn mùa đều chảy nước mũi, Kiều San thích sạch sẽ từ nhỏ còn lâu mới làm bạn với cậu ta.

Cuối cùng dĩ nhiên là, vô tình, độc miệng mà cự tuyệt con sâu chảy nước mũi này.

Kiều San nâng mu bàn tay lau máu mũi không hề tồn tại, suy nghĩ một lát mới ngẩng mặt nhìn Ứng Sinh Nam, hỏi: “Ngài Ứng, anh Tả là xử nam sao?”

“Chưa từng yêu đương thì cô nói xem?”

“... Chưa từng yêu đương? Còn là xử nam?”

Vậy mà còn cự phần như vậy đấy!

Ứng Sinh Nam không phủ nhận: “Cho nên mới tới tìm cô, chuyện này cô nhất định phải lên lút tiến hành, cô biết, tôi biết. Không bằng chúng ta thương lượng giá tiền trước?”

Vừa nghe đến tiền, Kiều San khó nén nổi vui sướng, trong đôi mắt sáng ngời dường như có hai đồng tiền tỏa sáng lấp lánh.

Cô nâng tay vuốt ve ngón cái và ngón trỏ, vẻ mặt ngượng nghịu: “Ôi chao, cái này, ngài Ứng à, tình huống của em trai ngài cực kỳ đặc biệt, tôi cần phải tự mình đi thăm dò xu hướng giới tính cùng một chút đặc tính của anh ta, sẽ tốn không ít tiền phí cần dùng, số tiền này?”

Ứng Sênh Nam vươn hai ngón tay ra, “Số này.”

... Hai vạn? Quá ít.

Kiều San duỗi ba ngón tay ra: “Số này.”

Ứng Sênh Nam thu tay về, sáng khoái gật đầu: “Được, vậy thì ba mươi vạn.”

“...” Nghe thấy con số này, suýt chút nữa Kiều San trượt khỏi ghế sofa.

Bàn bạc xong giá tiền, Kiều San dựa theo bảng đo phán đoán cấp bậc của bệnh “không thể yêu”, hỏi anh ta: “Chỗ này của tôi có phân bảng, tôi hỏi ngài đáp, phán đoán cấp bậc của anh ta trước đã. Đầu tiên, không muốn giới thiệu đối tượng, nhưng một mình thì không tìm được, trong nhà lại thúc dục.”

Ứng Sênh Nam: “Ai dám giới thiệu cho em ấy? Còn không muốn bị ăn thịt à?”

“Thường bị người ta nói ánh mắt quá cao?”

“Bên cạnh em ta phụ nữ xuất sắc đầy rẫy ra đấy, nhưng không thấy con mắt nào của em ấy nhìn vào ai.”

“Lúc nào cũng thích người mình không thích?”

Ứng Sênh Nam: “Nếu quả thật xuất hiện tình huống này, tôi cũng không cần tới tìm cô.”

“Vẫn không thích người tốt thích mình?”

Ứng Sênh Nam: “Theo tôi được biết dường như không có ai dám thích em ấy.”

“Xấu xí sao?”

Ứng Sênh Nam hỏi ngược lại cô: “Cô cảm thấy Tả Dịch rất xấu sao?”

Kiều San lắc đầu: “Rất đẹp trai, được rồi, chúng ta tiếp tục vấn đề kế tiếp. Mỗi ngày la hét muốn yêu đương, thật sự muốn giới thiệu nhưng lại sợ nên lười ra ngoài, hoặc là vẫn chưa đi ra.”

Ứng Sênh Nam ngừng trong giây lát, giận dữ nói: “Nếu muốn yêu đương, tôi cũng sẽ không tới nơi này.”

Kiều San: “Được rồi, tình hình cụ thể của anh ta tôi đã rõ rồi.”

Ứng Sênh Nam hỏi cô: “Cô Kiều, những gì trên bảng này, Tả Dịch gần như không dính lấy một cái, có phải nói rõ em ấy không có bệnh “không thể yêu” kia không?”

Kiều San vươn móng vuốt ra vỗ vỗ vai anh ta, vẻ mặt nghiêm trọng: “Không, xem tình huống của anh ta, một điều cũng không dính, hẳn là thời kì cuối của bệnh rồi.”

Nghe bà mai kim bài nói như vậy, vẻ mặt Ứng Sênh Nam trầm trọng hẳn.

Kiều San nhân cơ hội lại nói: “Ngài Ứng, ngài xem...”

Ứng Sênh Nam vỗ đùi: “Cho cô năm mươi vạn, mời cô giải quyết việc lớn cả đời của em trai tôi, nam nữ đều không sao cả, chỉ cần có người yêu là được!”

Kiều San chớp chớp mắt...

Cô chỉ muốn hỏi chút về tiền đặt cọc thôi.

Không hổ là kim cương vương lão ngũ, có thiếu bạn gái không?

Sau đó Ứng Sênh Nam lại chủ động nói một chút tình hình về gia đình.

Nhà họ Ứng có ba anh em, cha mẹ ly hôn, em trai nhỏ nhất Tả Dịch bốn tuổi bị mẹ mang đi, sửa lại họ. Hiện tại cha mẹ qua đời, ba anh em nhà họ Ứng đều có sự nghiệp.

Người đến phòng làm việc của Kiều San, phần lớn đều là người độc thân muốn yêu đương, nhưng lại không tìm được đối tượng lý tưởng. Nhưng tình huống của Tả Dịch có chút đặc biệt, cô không biết bất kỳ tình hình gì về anh, cũng không nhận được sự phối hợp từ anh.

Hơn nữa cô hành nghề này đã có kinh nghiệm phán đoán năm năm, đơn hàng này có chút khó giải quyết.

Khách hàng 28 tuổi, giá trị con người hơn trăm triệu, tuổi trẻ tài cao, cha mẹ đều mất, giá trị nhan sắc bạo phát vượt ra ngoài bảng, nhưng lại là xử nam.

*

Cả văn phòng làm việc chỉ có hai người là cô và cô gái ở quầy lễ tân - Tiểu Vũ, còn có một con chó Đô Đô màu trắng cỡ trung, cũng là vật bảo giữ phòng.

Cô lấy được hợp đồng trở lại văn phòng, nhìn chữ ký phóng khoáng cương nghị của Ứng Sênh Nam, thu lại tâm tình kích động, bắt đầu viết kế hoạch.

Đầu tiên, cô phải hiểu rõ tính nết của khách hàng, trải nghiệm xu hướng giới tính cùng kiểu đối tượng khách hàng thích.

Những thứ này bây giờ cô không biết cái nào, chỉ có thể đi thăm dò từng chút một. Khách hàng mắc bệnh “không thể yêu” có rất nhiều nguyên nhân, tình huống đặc biệt không phải cô chưa từng gặp qua, theo tình huống thông thường mà nói, cô sẽ giống như gián điệp ẩn nấp ở bên cạnh khách hàng thăm dò. Cuối cùng “đào hồ chưa lừa gạt” thay người ta giải trừ khúc mắc, vào lúc thích hợp sẽ giới thiệu đối tượng thích hợp cho khách hàng.

Bây giờ bước đầu tiên cô phải làm là bắt chuyện với Tà Dịch, qua lại với anh, biết xu hướng giới tính của anh. Đợi đến khi xác định xu hướng giới tính của anh rồi mới có thể bắt đầu điều tra loại hình lý tưởng đối tượng trong lòng anh; sau đó cô sẽ từ trong kho tài nguyên khách hàng chọn một đối tượng thích hợp với anh, tiến hành tác hợp.

Chuyên ngành đại học của cô là hoá trang điện ảnh và truyền hình, kỹ thuật hóa trang xuất thần nhập hóa, thường xuyên trang điểm thành người qua đường, chế tạo cơ hội yêu đương cho khách hàng.

Một khách hàng thiếu thốn ước mơ với tình yêu, tình huống thông thường là người thân của khách hàng sẽ đến tìm cô, vì vậy cô nhận tiền sẽ nghĩ mọi cách để khách hàng có ham muốn tình yêu mãnh liệt.

Sau đó khách hàng này sẽ thường xuyên ở những nơi khi đi làm, khi tan ca, dọc đường về nhà, công ty nhìn thấy người ta có đôi có cặp, thậm chí có thể trông thấy chó cái tỏ tình với chó đực, ăn xin ở ven đường cũng ân ái đầm ấm...

Sau một thời gian ngắn, khách hàng bình thường sẽ đau lòng nhức óc mà xúc động: Ngay cả chó cũng có đôi có cặp, tại sao tôi vẫn còn độc thân?

Một khi khách hàng có tâm lý này, làm mai giới thiệu đối tượng sẽ dễ hơn nhiều.

Cô lập kế hoạch ước định cho Tà Dịch, chẳng qua cũng chỉ là trên hình thức.

Trước mắt cô chỉ biết Tà Dịch ở Tà Ngan sơn trang, là nơi ở cao cấp của khu vực tốt nhất ở Cẩm Dương. Khoản đơn này của Ứng Sênh Nam là tiền lời hai năm của cô, nếu như có thể thành công, hai năm sau này cô không cần đi làm cũng có tiền tiêu.

Vì để có thể toàn tâm đầu nhập, Kiều San quyết định đẩy tất cả công việc hỗn tạp trên tay xuống, chuyên tâm đánh chiếm vị khách này.

Phong cách làm việc của cô mạnh mẽ, vận dụng 10% tiền đặt cọc Ứng Sênh Nam cho cô, thuê một căn hộ đối diện sát nhà Tà Dịch.

Tiền thuê nhà nơi này rất đắt, một tháng hai vạn, mà 10% tiền đặt cọc cũng chỉ có năm vạn cho nên tự cô ứng tạm chút tiền mới đủ trả tiền thuê bốn tháng.

Xong xuôi tất cả, Kiều San mang theo Đô Đô chuyển vào nhà mới.

Căn hộ có ba tầng vắng vẻ trống không, vật dụng trong nhà cái gì cũng không có, biết ở không lâu nên Kiều San cũng lười tốn tâm tư trang trí nơi này, đặt mua một giường đơn xếp, mang mấy hộp giấy để phòng khách làm bàn trà.

Cô qua quét thu dọn bên trong một chút, một đến eo mỏi chân đau đi đến ban công hóng mát.

Khí trời tháng tư ở Cẩm Dương rất tốt, bầu trời xanh lam như được tẩy rửa, dưới lầu chính là nhánh sông Cẩm Giang, bởi vì gần đây mưa nhiều nên mặt sông đục ngầu. Môi trường của tiểu khu ngược lại rất tốt, đáng được thưởng thức, nơi này miễn cưỡng còn có thể xem là căn hộ có view nhìn cảnh sông.

Cô vừa mới đứng một lúc thì nghe thấy Đô Đô hướng về phía ban công cách vách sủa lên.

Xoay người nhìn sang thì thấy ban công cách vách có một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đang tưới nước cho hoa. Do người đó đưa lưng về phía cô nên Kiều San không nhìn thấy rõ, cách một tấm thủy tinh phản quang nhìn thấy bóng lưng vĩ ngạn cùng hai chân dài thẳng tắp của người đàn ông.

Người đàn ông xoay người lại, cuối cùng Kiều San cũng nhìn thấy gò má của anh.

Tà Dịch.

Cũng giống như trong hình, ngũ quan tinh xảo, đáng đáp có chút trái với loài người. Nghĩ đến bối cảnh của người này, Kiều San chỉ có thể cảm khái trời xanh, mệnh người này sao tốt thế?

Tà Dịch đẩy cửa sổ ra, trên mặt không có biểu hiện gì nhìn cô một cái, giống như có thêm một hàng xóm mới đối với anh mà nói cũng không gì vui vẻ.

Kiều San mặt mày cong cong chào hỏi đối phương: “Hi, xin chào, tôi là... hàng xóm mới của anh.”

Ánh mắt Tả Dịch hồ hững nhìn cô một giây, vẻ mặt vô cảm khẽ gật đầu, đặt bình tưới nước xuống, xoay người trở về phòng khách.

Kiều San lúng túng đứng nguyên tại chỗ mấy giây.

... Khó trách không có bạn gái, nói câu “Người đẹp xin chào” sẽ mất miếng thịt nào à?

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 2. Khách hàng khó giải quyết (02)

Hai ngày kể tiếp, Kiều San một mực quan sát tình hình nhà đối diện.

Bảy giờ sáng mỗi ngày Tả Dịch đi ra ngoài, bảy giờ tối trở về. Sau tám giờ anh sẽ thay đồ thể thao xuống lầu chạy đêm, sáu giờ sáng chủ nhật anh ra ngoài chạy bộ buổi sáng.

Quan sát hết đặc tính, Kiều San quyết định chạm mặt với anh.

Vì vậy sáng sớm thứ bảy, cô thông qua mắt mèo, một mặt nhìn tiếng động nhà đối diện một mặt tính thời gian.

Vừa đến bảy giờ, quả nhiên Tả Dịch đúng lúc ra cửa.

Kiều San theo đó dắt chó xông ra ngoài.

Chân trước Tả Dịch vừa bước vào thang máy, ngay sau đó thì thấy một bé gái lùn dắt một con chó trắng béo tốt tiến vào.

Chó mập hất cằm lên nhìn anh, cô gái lùn cũng như vậy. Anh thanh nhàn sửa ống tay áo, ánh mắt nghiêm túc nhìn sang nơi khác.

Bàn tay xinh đẹp đang ở chỗ xương cổ tay thỉnh thoảng lật chuyển, ngón tay thon dài linh hoạt sửa lại cổ tay áo cho chỉnh tề, dưới làn da mỏng trắng của mu bàn tay loáng thoáng có thể nhìn thấy gân xanh, xương ngón tay rõ ràng từng đốt. Anh ưu nhã thuận thực sửa ống tay áo, ngón tay lại chuyển đến nơi dưới cổ họng, dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng ấn đề thắt caravat lại.

Chiều cao hai người chênh lệch rất lớn, Kiều San chỉ tới ngực anh. Ở trước mặt anh, cô chỉ cảm thấy trước mặt là một bức tường thịt người tản ra hormone phái nam. Ở trước mặt người này, cô mất đi trái tim thiếu nữ nhiều năm qua lại “thình thịch” bắt đầu sống lại. Thậm chí có xúc động muốn vrun tay ôm lấy eo của bức tường thịt này, ở trên lồng ngực rắn chắc của anh đi từ từ... nhất định rất có cảm giác an toàn.

Oa...

Lúc trước cô cảm thấy sườn mặt của người trên tấm ảnh này đã rất đẹp rồi, không ngờ chính mặt càng... đẹp hơn.

Không biết có phải là ảo giác hay không, thời tiết vốn có chút nóng nhưng khi cô thấy người đàn ông này sửa ống tay áo, ấn đề caravat thì lại có một cảm giác mát mẻ phả vào mặt.

Tình huống trên đường đi bị cô gái dò xét không phải không có, ngược lại lần đầu tiên Tả Dịch bị một người một chó nhìn chăm chăm như vậy.

Trong thang máy yên tĩnh một hồi, dường như có loại áp khí cùng ngưng ngưng vô hình. Thang máy vừa mở, anh bước ra đi vào bãi đậu xe, chẳng mấy chốc tìm được xe của mình.

Kiều San và con chó chỉ có thể đưa mắt nhìn người trong cuộc rời đi. Chờ xe Tả Dịch biến mất ở trong phạm vi tầm mắt của cô, trong lòng cô đã có mục đích, ôm đầu chó xoa nhẹ một cái, dặn dò nói: “Đồ Đồ, buồn bán đến rồi, mục tiêu hôm nay chính là vị trai đẹp kia.” Cô chỉ chỉ cái móng của mình, lại nói: “Buổi chiều đợi trai đẹp này quay về, mày nhớ cắn móng anh ta một cái, nhẹ thôi, hiểu không?” Sau đó cô sẽ dùng thân phận chủ và chó, mang Tả Dịch đi bệnh viện.

Bất chuyện là bước đầu tiên để tìm hiểu khách hàng, cách làm này mặc dù không hiệu quả lắm nhưng cũng coi như có chút bắt đầu rồi... Không cần không quen biết nhĩ.

Đồ Đồ “gâu gâu” hai tiếng, hoàn toàn có tinh thần.

Kiều San và chó của mình đã hợp tác với nhau năm năm rồi.

Chó này là lai giống giữa chó Samoyed cùng chó diễn viên Trung Hoa, ngoại trừ móng trái trước có đốm vàng ra, còn lại là bộ lông tuyết trắng, được cô nuôi đến toàn thân mỡ béo, thoát nhìn khờ khạo ngây ngô đáng yêu, nhưng trên thực tế là quỷ quái thông minh.

Bây giờ tối, Kiều San ở hành lang ôm cây đợi thỏ. Sau khi cô thấy thang máy bắt đầu lên trên, vội vàng mang chó queo về nhà mình.

Đợi thang máy vừa mở cửa lại dẫn chó đi ra, làm bộ muốn ra ngoài dắt chó đi dạo.

Vì vậy, Tả Dịch cầm di động mang theo túi công văn từ trong thang máy đi ra, một chó trắng toàn thân phì nhiêu như con gió xông tới, vừa rề ngoặt thì nhảy lên, cắn một cái vào hông anh..

Tả Dịch: “...” Anh gần như phản xạ có điều kiện nhảy ra, túi công văn màu đen nắm chặt trong tay đập về phía đầu con chó. Con chó này dường như đã được huấn luyện đặc biệt, thân thể mập mạp lại linh hoạt khác thường né tránh công kích.

Kiều San bước đi như bay xông tới, vừa ngồi xổm xuống nắm cổ con chó, vừa xin lỗi Tả Dịch: “Xin lỗi, xin lỗi ngài, bình thường chó của tôi không như thế, anh có bị thương không?”

Đồ Đồ được Kiều San huấn luyện đặc biệt, độ cắn có nặng có nhẹ, sẽ không cắn người bị thương.

Nó mạnh mẽ xông tới, thể trạng khiến người ta sợ hãi nhưng lực cắn lại nhẹ.

Thấy ánh mắt Kiều San quét về phía cái hông của anh, anh vô thức dùng túi công văn che chắn tầm mắt của cô, sắc mặt trầm xuống, ánh mắt lạnh nhạt như hàn băng.

Giọng nói cũng lạnh lùng nghiêm túc, “Cô này, nếu cô không quản tốt chó của mình thì xin giao cho lò mổ, bọn họ sẽ có biện pháp để con chó thô bạo ngu xuẩn này phát huy giá trị. May mà đối tượng công kích của con chó này là tôi mà không phải là thai phụ, trẻ nhỏ, người già, nếu không cô sẽ bỏ ra một giá lớn nghiêm trọng đây.”

Giọng điệu bất cận nhân tình của anh khiến Kiều San sùng sốt, sau đó mới nhếch môi, mặt dày cười làm lạnh, cố gắng làm dịu không khí: “Xin lỗi xin lỗi,” Cô nắm dây xích chó sai bước nhét Đồ Đồ vào trong nhà, đóng cửa lại, xoa người tiếp tục nói xin lỗi với anh: “Vết thương của anh tôi sẽ phụ trách, hiện tại... đi bệnh viện tiêm vắc-xin phòng bệnh trước đã nhé?”

Nhìn cô gái trước mặt cười ngỏn ngoãn, Tả Dịch nhũn mày lại, khí áp bốn phía chợt hạ xuống. Hành lang bị mặt trời chiều nhuộm thành màu vàng ấm, lại giống nhau hàn khí bức người.

Tả Dịch nhìn cô gái lùn hơn anh rất nhiều hồi lâu, kim nén bực bội xoa người dùng đầu vân tay mở cửa.

Thái độ của anh ngược lại khiến Kiều San sùng sốt, chẳng lẽ những lúc thế này không phải nên thảo luận vấn đề bồi thường với cô sao?

Tại sao không dựa theo kịch bản vậy hả anh hai!

Kiều San bước nhanh tới, vừa mới đứng ở ngưỡng cửa, cánh cửa dày cộm “ầm” một tiếng vung đến, nện ở trên chóp mũi của cô, cô đau đến mức hít sâu một hơi.

Cô xoa xoa cái mũi lù về phía sau một bước, cách cách cửa làm mặt quỷ với Tả Dịch.

... Hừ, có cái gì hay ho chứ? Anh không muốn bồi thường, chị đây vẫn không muốn cho đâu!

Trận đầu tiên thất bại, Kiều San tức điên người trở về nhà, đi vào phòng bếp nấu một chén sủi cảo đông lạnh. Nước trong nồi sôi “sục sục”, cô ném một túi sủi cảo vào trong, được mười lăm phút, sủi cảo nguyên bảo căng tròn nổi trên mặt nước, cô vớt ra để đĩa, bởi vì ngâm nước nên khi ánh đèn chiếu lên, da sủi cảo lấp lánh ánh sáng khiến người thêm thưởng.

Sủi cảo nấu hơi nhiều, cô và Đồ Đồ một người một chó cũng ăn không hết.

Trong lòng Kiều San bỗng nhiên lại có chủ ý.

Cô chọn sáu cái căng tròn đẹp mắt bỏ vào trong đĩa sứ tinh xảo nhất, cho thêm hạt mè và tương ớt, bung qua nhà đối diện.

Kiều San lo lắng Tả Dịch nhìn thấy cô sẽ không muốn mở cửa.

Vì vậy ở trên cánh cửa gỗ nhẹ một cái, ấn chuông cửa rồi lùi ra ngoài phạm vi tầm nhìn của mắt mèo.

Đợi cánh cửa “răng rắc” một tiếng mở ra, Kiều San lập tức thay đổi mặt cười sáng lạn đi tới, giơ đĩa sủi cảo qua đỉnh đầu, tỏ vẻ xin lỗi nói: “Ngài hàng xóm, hôm nay là chó của tôi sai, đây là chó nhà tôi đặc biệt bảo tôi đưa đến xin lỗi anh! Xin anh hãy nhận lấy, đừng tức giận con chó nữa!”

“...” Tả Dịch đã cởi áo khoác tây trang, chỉ mặc áo sơ mi trắng, tay áo chỉnh tề xắn đến khuỷu tay, lộ ra cánh tay có đường nét bắp thịt săn chắc.

Giọng anh lạnh như băng, “Không cần, cảm ơn ý tốt của chó nhà cô.”

Anh nghiêm trang nói, làm như thật sự là chó đại gia sai khiến Kiều San bung sủi cảo đến đây vậy.

Tốt xấu gì cũng là hàng xóm, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, tại sao phải bắt cận nhân tình như vậy chứ! Kiều San thu lại nụ cười, nhũn nhũn nói: “Sau này chúng ta sẽ là hàng xóm, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, chuyện xé chiều hôm nay là tôi không đúng, tôi nghiêm túc nói xin lỗi anh! Anh có đi tìm không? Quần bị cắn có rách không? Bao nhiêu tiền, tôi đền!”

“Cô đền?” Tả Dịch yên lặng hai giây, trả lời lại một cách mỉa mai: “Sao không để chó nhà cô đến xin lỗi?”

“Con chó lớn... con vật thì hiểu gì, nó thì xin lỗi cái gì chứ? Tôi nói với anh, tôi nói với anh, “ cô cúi người tiêu chuẩn 90 độ, “Ngài hàng xóm, xin lỗi, tôi thay mặt cho chó của tôi nói xin lỗi với anh.”

“Ầm” một tiếng, cánh cửa vô tình đóng lại lần nữa.

Kiều San bung sùi cào dằm vào cửa, xoa xoa lồng ngực, sâu sắc cảm giác trái tim bị thương tổn.

Không nên ngược đãi bà mai như vậy chứ...

Sau này không tìm được bạn gái, đừng! Tìm! Tôi!

.... Được rồi, hiện tại trang nghiêm là cô đang “cầu xin” anh tìm bạn gái.

Mệt mỏi về nhà, Kiều San rửa mặt xong vô lực nằm soài trên giường, nhìn trần nhà, lấy điện thoại di động ra bắt đầu lướt.

Thật sự là xuất sư bất lợi, hành nghề năm năm, lần đầu tiên bị khách hàng ghê lạnh.

Kiều San có một blog chứng thực, id là “Bà mai kim bài Kiều San San.” Trên blog có rất nhiều người trưng cầu ý kiến cô về nhân duyên tình cảm, cô lướt blog hồi lâu, nhớ tới Tả Dịch, thử tìm tên của anh trên blog.

Ngoài ý muốn không tìm được blog của anh, nhưng ngược lại tìm được blog của công ty anh.

Tả Dịch là một trong những người sáng lập công ty khoa kỹ Vân Dịch, trước mắt đảm nhiệm chức vụ Tổng giám đốc, công ty này có quy mô không lớn, nhưng ở thị trường trong nước chiếm được vị trí riêng.

Kiều San thông qua blog Vân Dịch tìm được một nhân viên tên là “Đồng Đồng thích lê” của công ty Tả Dịch, người này là “Trợ lý chủ quản của tổng giám đốc Vân Dịch.”

Tin mới nhất trên blog của cô gái đó là chàm chọc Tả Dịch, “Ông chủ là cảm thú!”

Nắm được điểm nhấn mạnh từ “cảm thú” này, Kiều San mở biệt hiệu “San San là heo” để nói chuyện, tán gẫu cùng Đồng Đồng thích lê nửa tiếng, nói từ theo đuổi mình tình tới đường da làm đẹp, đợi Đồng Đồng thích lê không có lòng dè phòng cô, Kiều San cơ trí nói thẳng vào chính đề,

Hỏi cô: “Thấy cô mắng ông chủ của cô trên blog, nghe nói ông chủ của các cô rất đẹp trai mà, cô không sợ bị anh ta nhìn thấy à? Anh ta cảm thú cô hả? Có muốn chị em giúp đỡ treo blog của anh ta không?”

Đồng Đồng thích lê trả lời: “Ông chủ không chơi blog, người trong công ty ai cũng biết! Ai cũng lên blog mắng anh ta đấy (icon che miệng cười). Buổi sáng có cuộc họp tôi là rút một tờ tài liệu, bị mắng xối xả luôn đấy, anh ta không hề chừa lại cho tôi chút mặt mũi nào! Rất nhiều đồng nghiệp nhìn đấy, đẹp trai thì có tác dụng cái rắm gì chứ! Tính cách thô nát, không hề thân thiện chút nào! Khó trách không có bạn gái! Ông chủ như vậy, tôi càng thích ông chủ đầu hói vui vẻ hoà nhã hơn. T^T Quả thật khó có thể tưởng tượng được, loại người này về sau sẽ có bạn gái kiểu gì, chắc hẳn mỗi ngày đều mắng bạn gái đến máu chó xối đầu...”

San San là heo: “Ồ... Vỗ vỗ vai, đừng khóc! Được rồi, hai ta ăn ý như vậy, thích cùng một mình tinh, cũng thích trang điểm đường da, không bằng thêm wechat đi?”

Đồng Đồng thích: “Được đấy.”

Cô và Đồng Đồng thích lê cùng thêm wechat xong, lại tán gẫu một hồi, Đồng Đồng thích lê tìm được rồi đối tượng thổ lộ, lời nói như Hoàng Hà cuộn cuộn chảy xiết không ngừng, cứ thế mà miêu tả Tả Dịch thành một nhà tư bản đại gian đại ác.

Kiều San nghe xong cực kỳ cảm khái, Tả Dịch không có bạn gái, e rằng đây là một nguyên nhân rất lớn.

Dù sao... Có cô gái nào sẽ thích phiếu đàn ông hung hăng lộc cộc chứ?

Thời gian đã không còn sớm, Kiều San trùm chăn chuẩn bị đi ngủ, vừa tắt điện thoại nhắm mắt lại, liền nghe thấy đối diện truyền đến âm nhĩ hồ lộn xộn.

Âm như giết bò, mải lỗ tai đến cực điểm, cô nghe mà cả người nổi da gà.

Ngay cả Đô Đô nằm sắp ngủ gật ở trong ổ, vừa nghe thấy âm nhĩ hồ như giết bò này cũng giật thót mình ngồi dậy, dựng thẳng lỗ tai nghe răng nhìn quanh, trong cổ họng phát ra âm “gừ gừ” tức giận.

Như đang muốn nói...

Mẹ nó! Con bà nó! Mau đi xem ở đâu giết bò vậy hả!!

Kiều San cũng khó hiểu, chẳng lẽ trong nhà Tả Dịch còn có người khác?

Nhìn Tả Dịch ra vẻ không màng sự đời, bộ dáng chất lượng sinh hoạt cao, sẽ không kéo nhị hồ đến giết người như vậy chứ?

Âm nhị hồ kéo dài, Kiều San và chó nghe đến bóp tim gần phôi!

Đồ Đồ tâm phiền ý loạn chạy tới, dùng miệng kéo cái chân của Kiều San, gâu gâu với cô hai tiếng, như đang muốn nói: Đi, ông đây sẽ giết chết cái tên ngu xuẩn ở đối diện!

Kiều San thay quần áo xong, mang dép lê đi gõ cửa nhà đối diện.

Cánh cửa mở ra rất nhanh, người đàn ông vẫn là bộ mặt vô cảm, sừng sững bất động đang cửa ra vào, đáng đứng như núi.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 3. Khách hàng khó giải quyết (03)

Trước khi Tả Dịch chưa mở cửa, Kiều San hùng hổ đứng thẳng người ở cửa, làm điệu bộ “Tôi không dạy dỗ anh tôi sẽ không mang họ Kiều”. Đợi cửa mở ra, trông thấy vẻ mặt nghiêm túc người cao ngửa lớn của người nào đó thì đột nhiên héo lại.

Lập tức cười gượng nói: “Ngài hàng xóm, ngài đang kéo đàn nhị sao?”

“Ừ.” Giọng Tả Dịch nhàn nhạt, hoặc có lẽ là vì áy náy nên giọng điệu ôn hòa hơn lúc trước.

“Kéo không tề đầu... ha ha ha,” Kiều San tiếp tục cười, “Nhưng đã trễ thế này, có thể sẽ quấy nhiễu hàng xóm hay không?”

Tả Dịch im lặng hai giây mới nói: “Xin lỗi, tôi quên nhà đối diện có người.” Trước khi cô chuyển đến, lầu trên lầu dưới chỉ có một nhà của một ông lão, mà hàng tháng thời gian này ông lão đều ra ngoài du lịch.

Rõ ràng Kiều San không tin lời anh, buổi chiều mới bị chó của cô cắn, mới đây không lâu cô còn mang sùi cào tới cửa xin lỗi, anh lại không thuộc loài cá, mau quên như vậy sao? Hay là đang lừa cô?

Trên thực tế Tả Dịch thật sự quên mất sự tồn tại của cô.

Buổi chiều sau khi về nhà, anh thấy cái mông không bị thương thì bắt đầu tập trung tinh thần vào làm việc. Lần thứ nhất bị Kiều San cắt ngang, lần thứ hai khi làm việc càng tập trung tinh thần hơn, thần kinh căng cứng ở mức độ cao.

Sau khi kéo nhị hồ, anh vẫn chưa thoát khỏi tình trạng áp lực công việc cho nên mới xuất hiện tình huống quên hàng xóm mới.

Chờ đến lúc anh nhớ tới bên cạnh còn có hàng xóm thì người ta đã vui vẻ hoà nhã tìm tới cửa.

Về mặt Tả Dịch hơi hòa hoãn: “Rất xin lỗi.”

Thấy thái độ của người nào đó cuối cùng cũng tốt hơn chút, Kiều San nhân cơ hội hỏi: “Vậy... cái mông của anh vẫn tốt chứ? Bị chó cắn cũng không phải là chuyện nhỏ đâu, không thể xem thường, không thể xem thường.”

“Không bị rách da, không bị gì hết.”

“Ồ... Vậy sao... Tôi đến cũng không có chuyện gì, chỉ là chó tôi nuôi đến đây muốn nói cho anh biết, hơn nửa đêm anh kéo nhị hồ, âm ỹ đến giấc ngủ của nó. Chó nhà tôi, tính tình không được tốt lắm.” Kiều San nhìn chăm chăm vào khuôn mặt dễ nhìn của Tả Dịch, không hiểu sao có chút khâm trọng.

Về đến nhà cô vẫn còn đắm chìm trong cảm xúc không thể tưởng được.

Một người có bề ngoài thoát nhìn hoàn mỹ như vậy, nhưng kéo nhị hồ lại giống như giết bò.

Cái loại cảm giác này cứ như... Một nữ thần có bề ngoài gọi cảm tính cách gần như hoàn mỹ, chữ viết ra lại xấu như chữ của học sinh mẫu giáo.

Vô cùng thê thảm mà!

*

Thứ bảy trời vừa sáng, Kiều San thay quần áo thể thao, tám giờ xuống lầu đất chó nằm vùng.

Vừa vận động Tả Dịch chạy bộ trở về, bộ đồ thể thao bó sát người, trên trán rịn mồ hôi trong suốt. Anh đang dừng lại ở chỗ máy tập thể hình ở cửa tiểu khu, đặt chân dài lên, bắt đầu kéo duỗi cơ thịt bắp chân.

Kiều San buộc chó ở trên khung bóng rổ bên cạnh, ngang nhiên xông qua, giả vờ làm như mới chạy bộ trở về, thở mạnh mấy hơi, muốn học đặt chân lên xà đơn làm động tác kéo duỗi.

Thế nhưng...

Cô thử nhấc chân lên, nhưng chân quá ngắn không đặt lên được, đầu ngón chân vừa chạm vào xà đơn thì trượt xuống.

Cô nhìn sang Tả Dịch ở bên cạnh, nhúu mày cắn răng, phồng má nhấc chân lần nữa...

... Vẫn không nhấc tới

... Cái xà đơn này thiết kế quả thật phản nhân loại mà!!!!

Tả Dịch kéo chân thứ nhất xong, lúc đổi sang chân khác, vừa nghiêng đầu thì trông thấy có một cô gái lùn đang không ngừng thử đá chân, đá chân, đá chân... Đường như muốn học theo anh đặt chân lên xà đơn.

Nhưng ngại là chân cô gái kia quá ngắn, luôn bại luôn chiến đánh đầu thua đó.

Tựa như một con mèo phì chân ngắn, tư thế vụng về nhưng lại không chịu nhận thua.

Trong lúc Kiều San chuyên tâm đá chân đặt lên xà đơn, một bàn tay to vỗ nhẹ lên vai cô. Bên tai truyền đến giọng nói trầm lắng thuần hậu, mang theo chút thờ dốt do vận động mệt mỏi, “Bên kia có xà đơn cho trẻ em”

Bị một câu của người nào đó đâm trúng điểm đau, Kiều San thu chân lại, toàn thân dường như xù lông lên. Cô hất cằm căm tức nhìn Tả Dịch, khóe môi nhúc nhích một chút, muốn nói gì đó lại nuốt trở về.

Để lại cho Tả Dịch một tiếng “hừ” ngạo mạn, bím tóc đuôi ngựa khẽ vung lên, xoay người đi đến xà đơn trẻ em..

Rốt cục Kiều San cũng được như nguyện đặt chân lên trên xà đơn, chỉ là cái xà đơn này thấp hơn một nửa xà đơn khi này.

Cô đề nửa thân trên xuống, đầu chôn ở trên bắp đùi, vô cùng thống khổ không gì bằng.

... Vừa rồi là anh ta đang xem thường cô! Xem thường cô chân ngắn? Rất muốn thả chó cắn anh a a a... T^T

Tả Dịch làm xong động tác kéo duỗi chân, bước nhanh về nhà. Kiều San dắt chó theo sát phía sau, rốt cục trước khi anh tiến vào thang máy cũng đuổi theo kịp anh.

Trong thang máy chỉ còn lại hai người một chó bọn họ.

Dường như Đô Đô rất thích Tả Dịch, ngồi xôm bên chân anh, liên tục ngước mắt nhìn anh.

Tả Dịch bị con chó này nhìn chăm chăm chỉ cảm thấy sờn tóc gáy. Vô thức lui về sau một bước, để cái mõng chạm vào vách thang máy. Đến tầng 12, Tả Dịch cũng không vội đi ra ngoài mà là nhìn chăm chú vào Kiều San, ra dấu cô dắt chó ra trước.

“Đô Đô, đi.” Kiều San buồn cười, dắt cho đi ra khỏi thang máy, vụng trộm liếc anh một cái.

Đợi cô dắt chó đi đến trước cửa nhà, Tả Dịch mới chậm rãi đi ra khỏi thang máy.

Kiều San làm bộ tìm chìa khoá, dùng khóe mắt liếc nhìn người nào đó đứng ở đằng xa chậm chạp không dám tới đây, như Thái Sơn sừng sững bất động.

... Thì ra đại nhân chân dài sợ chó.

Đợi cô dắt chó đi vào nhà, người nào đó mới chậm rãi nhích tới gần cửa nhà mình.

Máy ấn dấu vân tay ra vào cửa nhà Tả Dịch bị hỏng, lúc anh lấy chìa khoá còn cẩn thận dò xét cửa đối diện.

Sau lưng vang lên tiếng “răng rắc”, cửa nhà Kiều San đột nhiên lại mở ra, cô gái thò đầu ra nhìn anh. Sóng lưng và tay anh run lên, chìa khoá bị văng hướng ngược lại, khoá trái cánh cửa lại.

Đương nhiên Kiều San cảm nhận được cảm xúc khẩn trương của Tả Dịch, ghen cười hỏi một câu: “Đứng rồi, ngại hàng xóm, vẫn chưa hỏi anh họ gì đây, gọi như thế nào đây?”

Tà Dịch liếc nhìn cái đầu nhỏ thò ra ở cửa đối diện, thấy không có chó thì hơi yên tâm chút, nói: “Họ...” Lời còn chưa nói xong, đột nhiên nhảy ra một đầu chó màu trắng, mắt chó nhìn chằm chằm vào anh.

Tay vặn chìa khóa theo đó mà run lên, sắc mặt biến đổi rõ rệt. Nhưng chẳng mấy chốc thu lại vẻ mặt khản trương, giả vờ bình tĩnh nói, “Tà.”

Kiều San ấn đầu chó vào trong cửa, tiếp tục cười tủm tỉm nói: “Chào ngài Tà, tôi tên Trình San San, anh có thể gọi tôi là San San.”

Tà Dịch khẽ gật đầu: “Chào cô Tà.” Trong lúc nói chuyện vẫn luôn dùng chìa khóa mở cửa, nhanh chóng chui vào trong cửa.

“Ngài Tà! Tôi họ Trình, không phải họ Tà!” Kiều San dờ khóc dờ cười.

Tà Dịch ho nhẹ một tiếng, giật giật khóe miệng muốn cười với cô, muốn dùng nụ cười để giảm bớt sự lúng túng. Nhưng trong chốc lát phát hiện mình lại cười không nổi, chỉ nói một câu “Chú nhật vui vẻ” cho qua chuyện.

*

Dù nói thế nào, buổi sáng hôm nay đi ra cửa vẫn có thu hoạch. Ít nhất Tà Dịch trả lời cô, người ta cũng nguyện ý nói cho cô biết họ tên... Được rồi, mặc dù đây vẫn chưa tính là thành tựu đáng được kiêu ngạo gì, chuyển đến nhiều ngày thế mà hôm nay mới hỏi được họ người ta.

Thừa dịp thứ bảy Tà Dịch ở nhà, cô cảm thấy mình không thể tiếp tục ngồi chờ chết, cần phải chủ động xuất trận!

Vì vậy đến phòng bếp mở tủ lạnh lấy hai túi sủi cảo đông lạnh, nấu đầy hai đĩa, tự mình phân ra một nửa cho Đô Đô, nửa còn lại quyết định bung qua cho Tà Dịch.

Chia xẻ thức ăn ngon đồng thời kiêm xin lỗi, anh sẽ không nghi ngờ mình có ý đồ riêng.

Kiều San giấu cái camera mini của mình vào trong túi, luôn luôn sẵn sàng.

Tà Dịch vừa làm xong bữa sáng, chuẩn bị ngồi xuống thì nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Có rất ít người đến ấn chuông cửa nhà anh. Anh thông qua mắt mèo nhìn xem, quả nhiên là cô gái mới chuyển đến đối diện. Anh ở phía sau cửa do dự một chút, vẫn mở cửa ra.

Kiều San vẫn giống như tối qua giờ đĩa sủi cảo quá đỉnh đầu, cười tủm tỉm nói: “Ngài Tà, đây là sủi cảo tôi làm, làm nhiều một mình ăn không hết nên mang qua đây cho anh. Còn có, chuyện chó nhà tôi cắn anh, anh nhất định phải nhận lời xin lỗi, đĩa sủi cảo này, ngài xem...”

Tà Dịch vươn tay muốn nhận sủi cảo, Kiều San lại nắm chặt, giọng điệu của anh có chút bất lực: “Không phải nói sủi cảo cho tôi sao?”

Sừng sốt một chút, liên tục gật đầu: “Là là là cho anh! Anh nhận sủi cảo tức là nhận lời xin lỗi của chó nhà tôi sao?”

Tà Dịch: “Ừ.”

Trong cổ họng anh phát ra âm tiết “Ừ”, cô gái có dáng người chỉ tới bả vai anh nhanh chóng lách mình đi vào, không chút khách sáo đi qua cửa trước, tiến thẳng vào phòng ăn bày sủi cảo ở trên bàn cơm.

“...” Tà Dịch chưa từng thấy kiểu người không mời tự vào này, nhất thời có chút ghen lời.

Anh đi vào theo, lạnh lùng nhìn cô.

Đương nhiên Kiều San biết lúc này người nào đó bức dọc khó chịu, nhưng đây là cách duy nhất quang minh chính đại vào nhà anh.

Cô muốn biết xu hướng giới tính của Tà Dịch, thích loại phụ nữ nào. Nhất định phải bắt tay vào điều tra cuộc sống sinh hoạt thường ngày của anh. Xu hướng giới tính cùng tập tính sở thích của một người đàn ông có thể nhìn ra từ cách trang trí chỗ ở cùng đọc sách.

Ví dụ như có một số đàn ông mặt ngoài đứng đắn, nhưng trong nhà lại sưu tầm sách hoặc đĩa phim tình sắc.

Hay có một vài gay, bọn họ thích sạch sẽ hơn so với nam thẳng bình thường, thích một vài đồ phái nữ thích. Tóm lại, muốn thâm nhập hiểu rõ Tà Dịch, nhất định phải vào trong nhà anh thăm dò một chút.

Lần đầu tiên đi vào Kiều San không có cơ cùng cơ hội đi xem phòng ngủ và phòng sách của anh, chỉ có thể nhìn xem phòng khách và phòng ăn.

Bố trí đồ đạc không phải đen thì là trắng, quy mô nhà này lớn gấp hai nhà Kiều San nhưng lại không có đồ dùng dư thừa nào. Thiết kế giá sách và bàn, bàn trà đều đơn giản.

Liếc mắt nhìn sang rất thông thoáng, cũng rất lạnh lạnh, không có cảm giác ấm áp của nhà, không giống như là nơi ở, không khí phong cách giống như một văn phòng dài hạn.

Kiều San chú ý tới vẻ mặt bất mãn của Tả Dịch, cô cũng không có ý định tiếp tục ở lại, cười ha hả nói: “Ngài Tả yên tâm, dép lê trên chân tôi không dính bụi đâu,” cô chỉ chỉ sùi cào trên bàn ăn, “Cái đó... ngài từ từ dùng nhé, tôi về đây.”

Tục ngữ nói một lần mới, hai lần quen thuộc, có lần đầu tiên, tất nhiên lần thứ hai dễ dàng hơn nhiều.

Đồ trang trí trên tường phòng ăn là vài ô vuông bằng gỗ để đồ vật lên, bên trong vài tấm hình.

Kiều San không chút để ý xoay người, chớp mắt một cái lại có thể nhìn thấy một gương mặt quen thuộc. Trong khung hình bảy tác viên vàng lộng lẫy là một bức ảnh chụp bé gái váy trắng, buộc hai bím tóc đuôi ngựa, cười xán lạn như ánh mặt trời.

Cô vô thức giống như bị sấm sét bổ xuống, làm cho cánh tay cô tê tê dại dại. Cô chỉ chỉ khung hình, khóe miệng cứng ngắc cười hỏi:

“Ngài Tả, cô gái trong khung hình là em gái anh sao?”

Tả Dịch liếc cô một cái, “Không phải.”

“Bạn gái? Tình nhân trong mộng lúc nhỏ?”

“Không phải.”

“Vậy là?”

Giọng điệu Tả Dịch rõ ràng có chút không vui, thái độ tốt vừa rồi hoàn toàn biến mất, “Kẻ thù được không?”

“...” Giọng điệu này dọa Kiều San giật mình, âm thanh rõ ràng không lớn lắm nhưng cả người cô run lên một cái.

Mau chạy thôi!

Về đến nhà Kiều San vẫn chưa tỉnh hồn nhớ lại lời nói vừa rồi của Tả Dịch.... Kẻ thù?

Má nó... Cô lại là kẻ thù của anh!!

Cho nên tên kia chính là con sâu chấy nước mũi năm đó?

Kiều San lơ mơ tắc nghẹn.

Con sâu chấy nước mũi năm đó hoa lệ tập kích ngược lại, hơn nữa còn giữ ảnh chụp lúc nhỏ của cô, đây là muốn... tìm cô báo thù sao? Cô nhớ lúc trước anh rất dễ bị bắt nạt, chẳng lẽ thật sự là vì chuyện lúc nhỏ trở về báo thù sao?

Nữ Kim Ngưu thích mơ mộng. Lúc này cô đã mơ một tình tiết máu chó tổng giám đốc trả thù một bà mai nhỏ.

Sau đó trong đầu hiện ra khuôn mặt thâm trầm âm hiểm nụ cười tà ác của người nào đó: “Tả Dịch tôi, có một trăm cách trả thù cô...”

Quá... quá đáng sợ rồi.

Phải nhanh chóng giải quyết việc lớn cả đời của người nào đó, giúp anh thoát khỏi cô đơn, sớm ngày rút khỏi bên cạnh anh.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chương 4. Khách hàng khó giải quyết (04)

Buổi chiều Kiều San nhận được wechat của Ứng Sinh Nam, hỏi cô tiến hành ra sao rồi?

Cô gửi một icon dấu tay “Ok” qua, tỏ vẻ tất cả đều nắm trong lòng bàn tay. Cô để điện thoại xuống trong giây lát, lại ấn mở khóa, nhanh chóng đánh chữ, hỏi anh ta: “Ngài Ứng, em trai anh học tiểu học ở trường tiểu học Kiến Nam ở thành phố Minh Dương sao?”

Ứng Sinh Nam trả lời: “Đúng vậy? Làm sao cô biết?”

Kiều San: “Đương nhiên là tra được.”

Ứng Sinh Nam lại hỏi: “Điều tra tiến triển thế nào? Em trai tôi thích nam hay nữ?”

Kiều San gọi qua một icon chảy mồ hôi: “Ngài Ứng, nếu em trai của anh thật sự thích đàn ông, anh sẽ thế nào?”

Tốc độ trả lời của đối phương rõ ràng chậm chút, trạng thái vẫn luôn hiển thị đang trả lời.

Năm phút sau, Ứng Sinh Nam trả lời: “Có thể như thế nào? Tôi là anh trai cũng không mong gì nhiều, chỉ muốn em ấy có chỗ nương tựa, em ấy không cô đơn sống quãng đời còn lại là tôi thỏa mãn rồi.”

Kiều San: “Ngài Ứng suy nghĩ thoáng thật đấy.”

Ứng Sinh Nam gọi một icon cười nhe răng qua: “Đúng thế, em trai thích là được rồi. Tôi nói này cô gái, cô đừng lúc nào cũng gọi tôi là ngài Ứng, nghe rất không thoải mái, gọi tôi là lão Ứng đi.”

“Lão... Ứng? Tôi cho rằng anh là một người vô cùng nghiêm túc.”

“Tôi nói này, cô điều tra rõ cuộc như thế nào?”

Kiều San đâu thể nói cho anh ta biết mình không thu hoạch được gì, vì vậy nói: “Ừ... Aiz, một hai câu không thể nói rõ, tình hình tương đối khó giải quyết, đợi có bước tiếp theo tiến triển tôi sẽ nói cho anh biết!”

Ứng Sinh Nam nâng di động, niết cằm do dự hai giây, mới nói: “VẬY ĐI, chiều nay chúng ta đi uống cà phê, cô nói lại tình hình gần đây của em trai tôi một chút. Sáu giờ chiều, tôi tới đón cô.”

Kiều San hoàn toàn không ngờ anh ta lại đột nhiên yêu cầu gặp mặt, dù sao trả tiền chính là đại gia, cô cũng không thể vô cớ từ chối.

Ngày hôm sau là Chủ nhật, cô và Ứng Sinh Nam hẹn vào lúc sáu giờ chiều. Năm giờ bốn mươi cô ra cửa xuống lầu, ở ven đường đợi một hồi, một chiếc xe mô tô chọt vọt qua trước mặt cô.

Xe mô tô lao đi tầm trăm thước, lại uy vũ mà quẹo trở về, dừng ở trước mặt cô.

Đường cong sườn xe gọn gàng, màu sắc dùng đen làm chủ, màu xanh đậm làm phụ. Xe này thấp bé xinh xắn, phía trước thon dài, phía sau rộng rãi, cá tính ngất trời, vẻ ngoài lóa mắt người nhìn.

Người đàn ông trên xe mang mũ bảo hiểm đen, mặc quần cạp cao, tay dài chân dài, chân mang giày da màu đen, nhìn kiểu gì cũng giống cao bồi miền Texas phiên bản xe mô tô.

Người đàn ông lấy mũ bảo hiểm xuống, ngoắc ngón tay với cô, từ đầu đến chân toát ra khí chất quần áo lụa là. Kiều San chất lưỡi hít hà, không ngờ là Ứng Sinh Nam, anh vậy mà lại lấy xe mô tô tới đón cô... Thật sự, đủ phong cách!

Ứng Sinh Nam theo thói quen dùng ngón cái sờ râu trên miệng, mỉm cười nghiêng đầu, ra dấu bảo cô lên xe, “Cô Kiều, lên đi.”

Kiều San mang ba lô, đạp chân lên xe, tay không biết phải để đâu. Ứng Sinh Nam đưa cho cô một cái mũ bảo hiểm, thuận thế nắm lấy cổ tay cô để ngang hông mình: “Nắm chắc đấy cô gái, tôi chạy xe rất nhanh.”

Lần đầu tiên Kiều San ngồi xe mô tô ngẫu nhiên vậy.

Một tháng trước cô nằm mơ cũng sẽ không nghĩ tới mình sẽ ngồi lên xe của Ứng Sinh Nam!

Đương nhiên... Cũng sẽ không nghĩ tới ông chủ Ứng còn có sở thích này, nghĩ thế nào cũng cảm thấy đây là sở thích của dân ăn chơi. Trong lòng cô, Ứng Sinh Nam là loại người ôn trọng thành thực, mà không phải là phong cách thoải mái không vào khuôn khổ này.

“Ngồi vững chưa cô gái?”

“Ngồi vững rồi.” Kiều San mang mũ bảo hiểm xong thì nắm chặt quần áo của anh.

Ứng Sinh Nam mở khóa, đạp chân ga bên phải, tiếng ống bô điếc tai vang lên phía sau, chiếc mô tô nhanh chóng lao đi, cả người Kiều San theo quán tính ngưỡng về sau, rồi lại mạnh mẽ ngã về phía trước, đầu đập mạnh vào phần lưng rộng lớn của người đàn ông.

Sau khi ổn định thân thể, Kiều San nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh.

Trùng mắt nhìn Ứng Sinh Nam vượt qua từng chiếc xe, tốc độ như liều mạng! Nhanh đến mức khiến Kiều San đầu hoa mắt choáng.

Ứng Sinh Nam ngừng xe ở một chỗ vắng vẻ ngoài quán cà phê, cô lao đảo bước xuống, hai chân mềm nhũn, suýt chút nữa ngã nhào ra đất, vẫn là Ứng Sinh Nam nhanh tay đỡ lấy cô.

“Cô gái, tố chất thân thể này của cô rất kém đấy.”

Kiều San lấy mũ bảo hiểm xuống trả lại cho anh, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, hai răng thỏ cắn chặt môi dưới.

Cô ngẩng đầu nhìn vào mắt Úng Sênh Nam, dùng một tay đẩy anh ra, vịn tường ở phía sau anh bắt đầu nôn mửa. Úng Sênh Nam giao mũ bảo hiểm và chìa khóa xe cho nhân viên của quán cà phê, lấy khăn tay ra ngồi xổm xuống đưa cho cô, cảm khái nói: “Nếu sớm nói chịu không được thì tôi sẽ chạy chậm lại, cô nhìn cô xem, mấy người trẻ tuổi các cô rõ là có tố chất thân thể kém mà, còn mạnh mẽ nữa chứ?”

“...” Kiều San cắn hận trừng anh một cái, đoạt lấy khăn tay trong tay anh lau miệng, trong mắt xuất hiện hơi nước, “Anh cho tôi cơ hội để nói sao?”

Úng Sênh Nam vỗ vỗ vai cô đứng dậy, “Được rồi, thấy cô đáng thương như vậy, tôi cảm thấy mình giống như đang bắt nạt cô vậy. Đi thôi, vào trong tôi mời cô uống rượu, coi như nhận lỗi.”

Kiều San đứng dậy đi theo anh, “Không bằng quy ra tiền mặt cho tôi còn thấy sướng hơn.”

Quán cà phê này ban ngày bán cà phê, ban đêm bán rượu và karaoke.

Hiện tại đã vào đêm. Úng Sênh Nam ngồi xuống, ngửa người dựa vào ghế sofa, nâng tay búng một cái, gọi nhân viên phục vụ tới đây gọi mấy chai rượu cocktail.

Đội nhân viên phục vụ rời đi, Kiều San mới sò sọ nói: “Úng tiên sinh, tôi không uống rượu.”

“Cô gọi tôi là gì?”

“Lão Úng, tôi không uống rượu.”

Trong lúc nói chuyện nhân viên phục vụ mang rượu lên. Úng Sênh Nam rút giúp cô một ly đầy rồi sao cho cô: “Nhất định phải uống! Chúng tôi coi như có hợp tác làm ăn, hơn nữa không phải là số lượng nhỏ, bởi tôi uống chút rượu chắc không tính là gì đâu nhỉ?”

Kiều San nhăn nhó cầm ly rượu, nhỏ giọng lầm bầm: “Tôi là đang bồi rượu sao?”

“Cô gái này, sao lại không nói chuyện vậy? Bạn bè uống rượu với nhau có gì ghê gớm đâu? Cho anh trai chút thể diện uống đi, không nể mặt đã đành, lão Úng tôi cũng không phải loại người mặt dày mày dạn cầu xin cô uống rượu,” Úng Sênh Nam bung ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, thần nhiên, thần nhiên lắc lắc ly không nói với cô, “Toàn bộ là dựa vào tự nguyện.”

Úng Sênh Nam nói đến nước này, cô nhăn nhó nữa tỏ rõ cô làm cho người này bề mặt.

Cô cắn răng một cái, uống một hơi cạn sạch ly rượu.

Kiều San không có nhược điểm gì ngoài không uống được rượu. Một ly vào bụng, hai má lập tức hồng lên, bắt đầu thấy chóng mặt. Cô như vậy dường như rất khiến người nào đó vừa lòng. Úng Sênh Nam tiếp tục rót đầy ly cho cô, “Tiểu Kiều, cô làm nghề này thấy rất có ý nghĩa nhỉ? Cô có từng nghĩ giới thiệu đối tượng cho mình chưa?”

Kiều San không tiện vớt thể diện của anh, lại hào phóng uống sạch.

Úng Sênh Nam ở trước mắt cô đã biến thành hai người, lắc lắc đầu, “Không phải... Không phải... Muốn nói chuyện Tả Dịch sao? Tại sao lại nhắc tới tôi... Ờ... Chúng ta vẫn nên nói đến Tả... Tả Dịch đi.”

“Cậu ta thì có gì hay mà nói? Trong thời gian ngắn như vậy cô thật sự nắm rõ tính nết của cậu ta?” Úng Sênh Nam bung ly rượu lên, cười như không cười dò xét cô.

“Đúng vậy... thời gian ngắn như vậy tôi lại... không tra ra được gì!” Kiều San đã chệnh choáng, mượn rượu đập bàn gào lên, “Tôi thật sự không ngờ không tra ra được gì! Lần này thật sự quá thất bại, quá thất bại rồi! Con sâu chấy nước mũi Tả Dịch kia... Ờ...”

Kiều San say khướt thao thao bất tuyệt một đồng lớn, dứt khoát úp mặt lên bàn khóc lóc.

Cô không biết mình khóc cái gì, có lẽ là khóc cho lần đầu thất bại nhỉ? Dù sao trong lòng khó chịu rất muốn khóc, cảm xúc đột nhiên không kiềm chế được, mọi cảm xúc đều bị rượu khuếch đại mấy chục lần.

Úng Sênh Nam vẫn bung ly rượu như cũ, ngửa người dựa vào ghế sofa, híp nửa mắt dò xét cô.

Kiều San có thể nói ra tên lúc nhỏ của em trai, thật sự là người anh muốn tìm rồi.

... Lần này em trai có hy vọng thoát khỏi cô đơn rồi.

Sau khi Kiều San say rượu lại điên cuồng uống thêm mấy ly, bắt đầu mượn rượu nổi điên. Cô gái này nhìn nhỏ nhỏ nhưng rượu vào phát điên lại ngang ngược mạnh mẽ như trâu. Úng Sênh Nam đành phải mang cô rời đi.

Cô uống rượu say khướt, Úng Sênh Nam không tiện để cô về một mình, buộc lòng phải đưa cô về nhà. Anh cõng cô về đến trước cửa, lấy chìa khóa trong túi của cô ra, xoay người nhìn cửa đối diện, động tác mở cửa chợt dừng lại.

Ngừng trong chốc lát, khóe môi nhếch lên nụ cười xấu xa, cất chìa khóa nhà Kiều San vào trong túi của mình, kéo cô đến cửa đối diện đặt xuống, ấn

chuông cửa, xoay người trốn trong góc rẽ của hành lang.

Tà Dịch đang chuẩn bị đi ngủ, nghe thấy tiếng chuông cửa lại bất đắc dĩ bò dậy.

Vừa mở cửa thì mùi rượu nồng nặc đập vào mặt, anh vô thức che mũi như mày nhìn người nào đó say bí tỉ ngã ngửa dưới đất.

Kiều San đầm đìa khóc rống: “Sao tôi lại thất bại... thất bại như vậy...”

Tà Dịch từ trên cao nhìn xuống cô, mày đẹp khê nhũn lại. Đang chuẩn bị đóng cửa thì cô gái đột nhiên nhào lên ôm lấy bắp chân anh.

Cùng thời khắc đó, dường như anh nghe thấy trong hành lang truyền đến một tiếng cười ngẩn ngui.

Anh liếc nhìn hành lang trống trải, không nhìn thấy cái gì cả, nghe lầm rồi sao?

Kiều San nhìn thấy Tà Dịch, đột nhiên không nao loạn nữa, mặt dán vào bắp đùi anh cọ cọ, “Hu hu hu, Đô Đô, sao mày biến lớn như vậy, Đô Đô trở nên rất đẹp trai...”

Trong mắt cô, người trước mặt một lúc là mặt chó của Đô Đô, một lúc là Tà Dịch mang theo hai lỗ tai chó.

“Ôi trời Đô Đô, sao em lại biến thành người rồi? Đô Đô của chị, em thành tinh rồi hả?” Kiêu San mượn rượu điên cuồng nói xằng nói bậy, trong dạ dày đời sống lấp lờ cuộn cuộn một trận, cô không nhịn được cúi đầu ối lên trên dép lê của Tà Dịch.

Ói xong thì ngẩng đầu lên lại gào thét: “Đô Đô... sau khi lập quốc thì không cho phép thành tinh đâu, em đúng là vô đạo đức!”

Tà Dịch: “...” Thật sự không thể nhìn được nữa, bắt lấy bả vai cô xách lên đi tới cửa đối diện.

Anh túm lấy ba lô của cô, mở ra tìm chìa khóa. Trong ba lô của cô ngoại trừ một vài mỹ phẩm cùng ví tiền ra thì chẳng có gì cả.

Con chó trong phòng nghe thấy tiếng động ngoài cửa, cách cánh cửa, nó sủa nặng lên.

Dường như Tà Dịch có thể dựa liệu được cảnh sau khi mở cửa, chó đại nhe răng nhào về phía anh. Anh dừng động tác lục tìm trong túi, liếc nhìn vị hàng xóm say đến hôn mê này, lấy điện thoại ra quyết định để bảo an của tiểu khu đưa cô đến khách sạn.

Vừa lấy điện thoại ra còn chưa ấn số, người nào đó nhảy dựng lên ôm anh từ phía sau, đầu áp vào trên lưng anh, ói ra cả người của anh.

Tà Dịch có tính sạch sẽ thật sự không thể nhìn nổi nữa, vuron tay xách người đến trước mặt, nửa kéo cô đi vào nhà mình.

Đá một cước văng cửa phòng tắm, ném cô vào trong bồn tắm lớn, lấy một chậu nước xối vào người cô.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 5. Khách hàng khó giải quyết (05)

Một chậu nước lạnh từ trên đầu chảy xuống.

Kiều San ngồi trong bồn tắm rùng mình một cái, nâng tay lau sạch nước trên mặt, giận dữ nhìn chằm chằm người xối nước vào cô, tròn tròn mắt, lửa giận bao phủ trong đáy mắt.

Trong lúc Tà Dịch cho rằng cô sẽ nhảy lên cắn người thì cái cằm của người nào đó đập xuống mép bồn tắm, mí mắt rũ xuống, nhắm mắt ngủ.

Tà Dịch siết chậu nước trong tay, nhìn cô gái cả người ướt nhẹp nhưng vẫn nằm ngủ trong bồn tắm, nhất thời không biết xử lý thế nào.

Anh im lặng đứng đó mấy giây, đặt chậu nước lên trên bồn tắm, kéo bả vai cô, nửa vịn nửa kéo cô trở lại phòng khách, ném ở trên ghế sofa.

Tà Dịch gọi điện cho bảo vệ nữ trực ở tiểu khu, bảo cô ta hỗ trợ chính đồn Kiêu San một tay.

Chìa khóa nhà cô không có ở trong túi, bảo vệ nữ cũng có chút không muốn đưa Kiêu San đến khách sạn, Tà Dịch đành phải để cô tạm thời ngủ ở trên ghế sofa nhà mình. Lúc bảo vệ nữ đi ra, ánh mắt nhìn anh có chút kỳ quái, cuối cùng ngáp ngừng nói: “Ngài Tà, mấy người yêu nhau mà cãi nhau là cực kỳ bình thường, ngài tức giận, bạn gái ngài lại say thành như vậy, ngài cũng không nên chọc tức cô ấy phải không? Chăm sóc cho cô ấy thật tốt đi.”

Tà Dịch có chút tức giận: “Ai nói cô ta là bạn gái của tôi?”

Bảo vệ nữ: “Đừng phủ nhận như thế, vừa rồi cô gái đó vẫn luôn thì thào tên ngài đấy.” Cô ta quét mắt nhìn sofa trong phòng khách, lại nói: “Để con gái ngủ trên ghế sofa là ngài không đúng, cho dù...”

Lời còn chưa nói xong, Tà Dịch đã đóng cửa cái rầm

Bảo vệ nữ cảm thấy người này kỳ quặc, thậm chí có chút không có phong độ. Khó trách xưa nay không nhìn thấy anh có bạn gái, khó khăn lắm mới có một người mà lại đối xử như vậy.

Bảo vệ nữ không đi thang máy, vốn định đi cầu thang xuống tuần tra một lượt. Đến góc rẽ hành lang thì trông thấy một người đàn ông đang dựa vào tường.

Lặng lẽ âm trầm, cô ta sợ tới mức suýt chút nữa kêu lên.

Ứng Sênh Nam nhanh tay kéo cô ta qua, đề cô ta ở trên tường, che kín miệng cô ta lại, anh ho nhẹ một tiếng, đèn được bật sáng lên, lúc này bảo vệ nữ mới nhìn thấy rõ mặt của anh.

“Suýt...” Ứng Sênh Nam làm một thế tay im lặng với bảo vệ nữ, “Đừng kêu.”

Ứng Sênh Nam buông cô ta ra, trong mắt mỉm cười, giải thích nói: “Cô gái say rượu kia là em họ tôi.”

Bảo vệ nữ nhìn thấy rõ mặt của Ứng Sênh Nam thì cảm thấy quen mắt, nhưng lại không nhớ đã thấy ở đâu. Về mặt cô ta chính trực nói: “Ồ, có phải anh lo ngại Tà bắt nạt em gái anh không? Anh yên tâm, người yêu cãi nhau, sẽ không sao đâu. Chỉ là em gái anh quá đáng thương, tại sao lại quen ngài Tà? Một chút phong độ thân sĩ cũng không có, lại để con gái người ta ngủ trên ghế sofa.”

“Ngủ ở ghế sofa?” Ứng Sênh Nam thì thào, “Không phải ngủ trên sàn nhà là tốt lắm rồi.”

“Anh nói gì vậy?” Bảo vệ nữ cho là mình nghe lầm

“Không có gì.” Ứng Sênh Nam cười cười với bảo vệ nữ, “Thời gian không còn sớm nữa, tôi phải đi về rồi, mỵ nữ, hẹn gặp lại.”

Bảo vệ nữ nhìn thấy nụ cười này của người đàn ông, rõ ràng sùng sốt một chút, “Hẹn... gặp lại.” Đợi người đàn ông đi vào thang máy cô gái mới phản ứng lại, vừa rồi là... Ứng Sênh Nam?

Chắc hẳn là vậy.

Đề râu mà còn có thể đẹp trai như vậy, ở Cẩm Dương này ngoại trừ Ứng Sênh Nam ra thì không có người khác đâu nhỉ?

*

Sáng sớm hôm sau Kiều San tỉnh lại, mở mắt nhìn thấy đèn treo trên trần nhà, cảm thấy lạ mắt.

Nghiêng người té xuống ghế sofa, mặt hôn sàn nhà, chớp mũi nóng rát đau nhức. Cô bò dậy thì phát hiện quần áo trên người mình đã đổi thành áo sơ mi của đàn ông, dự cảm xấu đập vào mặt.

Cô nắm chặt chăn mền, ngồi trên mặt đất sùng sốt vài giây, quét mắt nhìn phòng khách cảm thấy quen mắt, đột nhiên thân thể chấn động... Đây không phải là... nhà Tà Dịch?

Cô nâng tay đầm đầm vào đầu, trí nhớ tối hôm qua sau khi say rượu rất vụn vặt. Dường như cô nhớ Ứng Sênh Nam đưa cô về nhà, sau đó Đô Đô giúp cô thay quần áo lau người.

... Khoan đã, Đô Đô sao có thể giúp cô thay quần áo lau người được!

Phòng bếp truyền đến tiếng nôi chiên đồ ăn, Kiều San trừng lớn mắt nhìn về phía phòng bếp kiểu mở, lúc nhìn thấy lưng của Tà Dịch thì sợ tới mức tứ chi tê dại.

Nói cách khác, tối hôm qua giúp cô thay quần áo lau người chính là... là Tà Dịch?

Oh my god, cô đang nằm mơ? Nằm mơ? Nằm mơ?

Trong lúc cô nghĩ ngợi lung tung thì Tà Dịch xoay người đổ trứng ốp la vào trong đĩa, hờ hững quét mắt nhìn cô một cái nói: “Quần áo của cô là do bảo vệ nữ thay cho, đừng suy nghĩ lung tung.”

Kiều San chỉ cảm thấy ngượng ngùng, quét mắt nhìn bốn phía, lúc nhìn thấy ba lô của mình thì túm lấy bỏ chạy.

Xông về phía cửa nhà mình, lục tìm trong ba lô mới phát hiện chìa khoá không thấy đâu...

Cửa phía sau vẫn chưa đóng, cô mệt mỏi quay trở lại, mặt dày mày dạn ngồi xuống ở trước bàn ăn, ánh mắt mong mỏi nhìn người đàn ông bận rộn trong phòng bếp.

Tả Dịch bụng trướng ộp ộp la và sữa tươi đi ra, nhìn cô một cái mới nói: “Xin lỗi, tôi cho là cô sẽ không tỉnh dậy sớm như vậy nên không làm thêm phần cho cô.”

Kiều San khựng lại, mới nói, “Không sao, anh có thể đi làm thêm phần nữa.”

“...” Tả Dịch không ngờ cô sẽ nói như vậy, da mặt dày này thật sự khiến anh có chút không thể chống đỡ được.

Kiều San hỏi anh: “Sao thế? Không muốn hả? Tôi mời anh ăn sủi cao, anh không muốn mời tôi ăn bữa sáng sao? Chìa khoá nhà tôi bị mất, hiện tại không vào được nhà. Anh cũng biết tình hình vùng phụ cận của tiểu khu, không có chỗ bán bữa sáng, cho nên...”

Tả Dịch cắt ngang lời cô: “Tủ lạnh trong phòng bếp có nguyên liệu nấu ăn, tôi có thể cho cô mượn phòng bếp.” Ngụ ý đã rất rõ ràng.

Kiều San: “Nhưng ngoại trừ luộc sủi cao đông lạnh thì không biết làm món khác... Anh không muốn tôi đốt phòng bếp của anh chứ?”

Tả Dịch hừ lạnh một tiếng: “Cho nên, cái đĩa gọi là “sủi cao tự mình làm”, thật ra là sủi cao đông lạnh?”

“Đúng vậy, tôi tự tay luộc đấy, chẳng lẽ không được xem như tự mình làm sao?”

Tả Dịch nổi đóa, nhất thời không biết nên nói thế nào, giao phần ăn sáng của mình cho cô, xoay người đi vào phòng bếp.

Kiều San trông thấy anh bật lửa bếp lần nữa, cũng không vội ăn bữa sáng, đứng dậy hỏi anh: “Ngài Tả, có thể cho mượn nhà vệ sinh của anh rửa mặt không?”

Tả Dịch lấy một quả trứng gà đập ở trên miệng chén rồi cho vào trong chén, vội vàng khuấy trứng, không đếm xỉa tới tha, nói câu “Tùy ý”.

Quả nhiên Kiều San rất tùy ý, được chủ nhân cho phép lập tức đứng dậy đi đến nhà vệ sinh.

Bởi vì là kiểu nhà độc thân, nên cách trang trí cũng thiết kế theo kiểu một người. Đi nhà vệ sinh phải đi ngang qua phòng sách của Tả Dịch, Kiều San đi vào nhà vệ sinh mở vòi nước, lại nhẹ nhàng rón rén đi ra, quan sát phòng sách và phòng ngủ của anh một chút.

Trong phòng sách có khu vực tập thể hình, bên cạnh là phòng ngủ.

Một mặt tường là giá sách, trên giá sách có đặt mô hình Anime và ảnh chụp, trên mặt tường còn lại treo đàn nhị hồ và đàn ghi-ta. Kiều San phát hiện Tả Dịch đã cất tấm hình lúc nhỏ của cô, không biết đã để ở đâu, không có trên kệ để đồ ở nhà ăn, cũng không có ở trong phòng sách.

Chăn bông trong phòng ngủ của Tả Dịch mà màu trắng tinh, chăn mền gấp xếp thành hình đậu hủ, sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi. Ngược lại cô cảm thấy không giống phòng ngủ trong nhà mà giống trong khách sạn hơn.

Phòng ngủ của một người đàn ông độc thân được dọn dẹp sạch sẽ như vậy, không phải là gay có tính thích sạch sẽ đấy chứ?

Nhìn dáng vẻ của anh không giống người thích sạch, chẳng lẽ là... gay? Kiều San thầm ghi nhớ lại đặc trưng này, lại nằm sấp trên giường nghĩ ngợi. Không có mùi nước hoa, thậm chí không có bất kỳ mùi đặc biệt nào.

Đương nhiên, không ngoại trừ gay không thích dùng nước hoa.

Phòng ngủ của Tả Dịch gần như không có vật trang trí dư thừa khác, hai hộp tủ trên đầu giường, một tủ quần áo khảm vào trong tường.

Cô mở cửa tủ quần áo ra, trên giá áo treo vài tây trang màu đen và áo sơ mi có kiểu dáng giống nhau, quần áo thể thao được gấp xếp chỉnh tề đặt ở trên tấm ngăn.

Trong khi đang quan sát những thứ này, Kiều San vẫn luôn vênh tai nghe động tĩnh trong phòng bếp, đợi tiếng chiên trứng ộp ộp la trong phòng bếp vừa ngừng lại, cô lập tức đi ra, tiến vào trong toilet.

Vì vậy khi Tả Dịch đi tới, thì nhìn thấy cô đang tắt vòi nước.

Kiều San quay người lại trông thấy Tả Dịch đứng ở cửa, nhìn anh nở nụ cười hữu nghị.

Ánh mắt Tả Dịch hờ hững, thấy trên mặt và trên tay cô không có nước thì lập tức nghĩ đến cái gì, sắc mặt trầm xuống đi qua, kéo toàn bộ khăn lông ở trước mặt cô ném hết vào trong thùng rác.

Kiều San sững sốt một chút thì hiểu ra, thì ra anh cho rằng mình dùng khăn lông lau mặt cho nên... Ghét bỏ cô tới mức ấy à?

Cô khó chịu đi ra ngoài, Tả Dịch nghiêng người nhường đường cho cô.

Lúc đi ra không chú ý dưới chân, bị chân của người đàn ông vấp một cái, Tả Dịch phản xạ có điều kiện kéo cô lại.

Cô quay đầu nhìn Tả Dịch, vừa mới thở phào nhẹ nhõm, dường như đối phương kịp phản ứng lại, bỗng dưng buông tay ra.

Thân thể Kiều San vẫn trong trạng thái nghiêng, Tả Dịch vừa buông tay, mặt cô trực tiếp hướng xuống đất...

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chương 6. Khách hàng khó giải quyết (06)

Kiều San hoàn toàn không rửa mặt rửa tay, cô lại không tiện mở miệng giải thích.

Vừa rời ở phòng ăn Tả Dịch đã uyển chuyển hạ lệnh tiễn khách, nhưng cô sẽ không bỏ qua cơ hội tốt xâm nhập thăm dò anh.

Bước đầu cô phán đoán 70% Tả Dịch là gay, xu hướng giới tính khác hẳn với người bình thường, muốn kết luận 100% thì vẫn phải tiếp tục quan sát.

Đã hoàn thành mục đích Kiều San không ở lại nữa, mà đi đến văn phòng lấy chìa khóa dự bị mở cửa, vừa vào trong nhà đã thấy Đồ Đồ vô lực gục ở ngưỡng cửa, rũ rồ tai xuống, tự mình nghiệm chứng trạng thái bi thảm “đổi thành chó”.

Cho Đồ Đồ ăn no, Kiều San bắt đầu sửa lại kế hoạch giúp Tả Dịch lượng thân định chế.

Dựa vào mức độ chán ghét của Tả Dịch đối với cô hiện tại để phán đoán, muốn tiếp tục kiểm soát tiến vào nhà anh, hiển nhiên rất không có khả năng. Đối vị trí tự hỏi, nếu có một gã hàng xóm khỏe mạnh hèn hạ bị ôi say rượu điên cuồng ở trước cửa nhà mình, người đó nhất định sẽ vĩnh viễn không muốn gặp lại người hàng xóm này.

Kiều San lướt blog trông thấy tin tức thông báo tuyển dụng của “Đồng Đồng thích lê”, đây là một cơ hội tốt xâm nhập chạm trán Tả Dịch, không thể bỏ qua!

Nhanh chóng viết một bảng sơ yếu lý lịch quảng qua, thân phận, bằng cấp đều là làm giả. Sau khi đối phương nhận được bảng sơ yếu lý lịch, rất nhanh gọi điện thoại bảo đi phỏng vấn.

Vừa vặn người phỏng vấn chính là Đồng Đồng thích lê.

Cô và Đồng Đồng thích lê đã phát triển thành bạn tốt, khi online gần như không có lúc nào là không nói chuyện. Hai người gặp mặt vô cùng thân mật, kích động ôm chầm lấy nhau.

Bộ dáng của Kiều San không khác mấy trong tưởng tượng của Đồng Tiểu Lê, dáng lùn, mặt nhỏ như bàn tay, hai má có chút mập, khuôn mặt như lòng trắng trứng gà.

Đồng Tiểu Lê thì cao hơn so với Kiều San tưởng tượng, dáng người rất tốt, cách ăn mặc nữ kinh doanh tiêu chuẩn ở thành phố, người thật càng xinh đẹp càng có khí chất hơn so với trong ảnh chụp.

Buổi chiều Kiều San thuận lợi thông qua buổi phỏng vấn, Đồng Tiểu Lê nhiệt tình dẫn cô đi tham quan phòng làm việc.

Tòa văn phòng Văn Dịch nằm ở hoàn lộ* Cẩm Dương, trên dưới tổng cộng có mười hai tầng, có phòng đọc sách, căn tin, phòng thể hình độc lập. Tổng thể mà nói, phúc lợi của công nhân viên rất tốt, nhưng trợ lý của tổng giám đốc lại đổi rất nhiều lần, nghe nói trợ lý lúc trước từ chức là do trong một cuộc hội nghị cỡ lớn ở công ty bị tổng giám đốc mắng không chút lưu tình, ngày hôm sau từ chức...

(* đường vòng bao quanh thành phố)

Đồng Tiểu Lê mang Kiều San đến căn tin, gọi giúp cô một phần cơm hai mặn một đậm, hai người ngồi cùng một chỗ vừa trò chuyện vừa ăn.

Kiều San cảm khái nói: “Cho nên tôi có thể dễ dàng thông qua buổi phỏng vấn không phải là vì cậu, mà là vì đám người các cậu quả thật rất thiếu trợ lý?”

Đồng Tiểu Lê cắn đũa nói: “Đúng vậy, tôi cũng chỉ là trợ lý, nào có bản lĩnh lớn cỡ đó? Nhưng sau này cậu làm việc phải cẩn thận một chút, tính tình tổng giám đốc không tốt, lại độc miệng không lưu tình, cậu phải chuẩn bị tâm lý trước. Ngoại trừ cái này, phúc lợi của nhân viên lo liệu việc cho tổng giám đốc chúng ta vẫn rất tốt, tổng giám đốc thường xuyên dẫn chúng ta ra ngoài du lịch.”

Kiều San phát huy tinh thần buồn dưa của mình, hỏi cô: “Tổng giám đốc đẹp trai như vậy, công ty không có cô gái nào thích anh ta à?”

Đồng Tiểu Lê: “Ha ha, ai dám chứ? Nhưng nói đến cái này, tính tình của tổng giám đốc như vậy, có cô gái nào sẽ thích anh ta chứ? Tổng giám đốc độc miệng chỉ lưu hành trong tiểu thuyết thôi, kiểu tổng giám đốc này YY một chút là được rồi, thật sự không thích hợp để làm bạn trai, các cô gái trong cuộc sống hiện thực chúng ta, chỉ thích đàn ông ấm áp thôi.”

Cô cúi đầu bới vài miếng com, ngẩng đầu lên lại hỏi Đồng Tiểu Lê: “Vậy cậu có cảm thấy tổng giám đốc là gay không?”

“Phụt...” Đồng Tiểu Lê suýt chút nữa phun com ra ngoài, hai con mắt tròn to như hai viên bi, nhìn chăm chăm vào phía sau lưng Kiều San, ở dưới bàn lẳng lặng đá cô một cái.

“Cậu đá tôi làm gì?” Kiều San thấy cô cười sặc com thì rút khăn giấy đưa cho cô, “Đừng cười nữa, mau trả lời tôi đi.”

Đồng Tiểu Lê nhìn chăm chăm phía sau cô lại đá cô hai cái... Cô giống như đang cười sao? Rõ ràng là vẻ mặt hoảng sợ đó!!

Chẳng mấy chốc Kiều San phát hiện ra sắc mặt khó coi của Đồng Tiểu Lê, mơ hồ cảm thấy sau lưng mình có chút áp lực, giống như có một bóng đen phủ tới, áp khí bên cạnh chợt hạ xuống.

“Chẳng lẽ cầu huyết như vậy? Người trong cuộc đứng sau lưng tôi?” Cô thắc mắc.

Đồng Tiểu Lê dùng tay che trán, quay mặt đi... Rất muốn giả bộ như không quen biết cô.

“Cô Trinh, xu hướng giới tính của tôi rất bình thường, cô còn muốn biết gì nữa không?” Giọng nói lạnh lùng của người đàn ông vang lên ở sau lưng cô.

Kiều San đưa tay đỡ trán, không dám quay đầu lại nhìn Tả Dịch. Cô dùng hai tay che mặt, giọng nói buồn buồn: “Không cần đâu ngài Tả, tôi đã biết rồi...” Cô cực kỳ xấu hổ, vốn không dám quay đầu nhìn lại người nào đó, tựa như cô đã nghĩ ra ánh mắt rét buốt chết người của người nào đó rồi.

Vốn anh cũng rất ghét cô, có phải qua vụ này, mức độ ghét cô của anh đã đạt tới cực hạn rồi không?

Sau lưng không có tiếng động.

Thật lâu sau, Đồng Tiểu Lê đẩy cánh tay cô một cái, “Đi rồi, cậu quen tổng giám đốc của chúng ta sao?”

Kiều San buông tay ra, thờ ơ một cái, hỏi cô: “Tổng giám đốc của các cậu có lợi dụng việc công để trả thù riêng không?”

“Xưa nay tổng giám đốc công tư phân minh,” Đồng Tiểu Lê khựng lại. Kiều San nhẹ nhõm thở dài một hơi, nghĩ thầm người nọ coi như chính nhân quân tử.

Đồng Tiểu Lê lại bổ sung nói: “Nhưng cậu ở công ty nghị luận cấp trên, đây là việc công đó...” Cô vờn tay ra vỗ vỗ vai cô, “Ngày mai đi làm cẩn thận chút, đừng gây ra sai sót nào.”

*

Buổi tối tan ca về nhà, Kiều San đứng ở chỗ thang máy, cô nhìn chăm chăm vào bóng lưng thẳng tắp của người nào đó, vô thức đứng ở trong góc.

Đến tầng 12, thang máy tự động mở cửa, Kiều San thấy Tả Dịch đứng ở ngoài không đi ra, cô cúi đầu nện bước nhỏ đi ra ngoài. Chân trước vừa mới bước ra, cổ áo phía sau đã bị người xách lên, kéo trở về thang máy.

Vóc người cô nhỏ, sức lực cũng nhỏ, bị người đàn ông phía sau kéo một cái, cả người mất khống chế ngã vào trong lòng ngực rắn chắc của người đàn ông.

Nhưng chẳng mấy chốc lại bị người đàn ông ném ra, dựa vào góc ba của thang máy mới đứng vững người lại.

Cửa thang máy khép lại.

Kiều San bị ép tựa vào góc, tay Tả Dịch chống ở vách tường thang máy từ trên cao nhìn xuống cô, con ngươi đen nồng đậm tối tăm giống như một tầng băng kết liễu, phong bế từng trận khí lạnh trong không gian nhỏ hẹp.

Tả Dịch hơi hạ người xuống, cái cảm như được đao khắc gần như dán lên trán của cô.

Kiều San không được tự nhiên nghiêng đầu đi, mặt đỏ lên: “Tả... Tả tổng, khoảng cách gần như vậy không phải anh muốn hôn tôi đấy chứ?”

Trong mắt Tả Dịch mang theo hàn băng, giọng điệu có chút trêu tức: “Cho một người gay hôn, hình như cũng không có tổn thất gì nhỉ? Cô cứ nói đi?”

“...” Kiều San vội vàng cúi đầu, dùng tay che trán cùng mũi, miệng, ngượng ngịu nói: “Tôi rất lùn không tiện hôn, lão ngài sẽ xúc hông đấy.”

Đây rõ ràng là trả thù cô mà!

Một nam thẳng ghét nhất điều gì? Không thích một phụ nữ đi truyền nói xung quanh mình là gay.

Tả Dịch cũng không ngoại lệ, anh nắm lấy cổ tay Kiều San xuống, nâng cằm của cô lên nhìn chăm chăm vào cô, trong mắt tràn ngập tức giận: “Cô Trinh, nếu như sau này còn để cho tôi ở công ty nghe thấy những lời bàn luận này, tình cảm hàng xóm tôi cũng sẽ không cho đâu.”

Vừa lúc đó, thang máy loảng xoảng một tiếng hạ xuống.

Từ tầng 17 rơi xuống đến tầng 13.

Thang máy lắc lư mạnh khiến Kiều San sợ tới mức ôm lấy eo của Tả Dịch, dán vào trong lòng anh, cả người toát ra mồ hôi lạnh.

“Buông ra.” Giọng nói của người đàn ông rõ ràng cho thấy anh đang áp chế lửa giận.

“Ồ...” Kiều San hiển nhiên đang hoảng hốt, lại đứng ở trong một góc. Cô nhìn sang đèn trong thang máy tối lại, nói: “Xong rồi, thang máy trực trặc, đều tại anh, muốn chơi tiết mục trả thù đùa giỡn người thì ra ngoài không được à? Nhất định phải ở trong thang máy, giờ thì tốt rồi, cái đoạn máu chó nói đến là đến.”

Kiều San không ngừng nói lảm nhảm, sau khi Tả Dịch ấn chuông báo nguy không nhận được liếc cô một cái: “Câm miệng.”

Cô nhún vai lùi về trong góc, yếu ớt nói: “Đã làm còn không cho người ta nói, tặc xấu gì đâu...”

Gân xanh trên trán Tả Dịch giật giật, cố gắng hết mức duy trì giọng điệu bình thản: “Cô nói cái gì?”

“Đã làm còn không cho người ta nói, tặc xấu gì đâu ấy.” Tính tình nóng nảy của Kiều San cũng nổi lên, ưỡn ngực nhìn sát vào anh, “Tôi quan tâm ai, nói ai, thảo luận về ai thì đều là tự do của tôi, dựa vào cái gì anh không cho nói thì không được nói hả? Dựa vào cái gì?”

Tả Dịch lạnh lùng nhìn chăm chăm cô, Kiều San bị anh nhìn cực kỳ khó chịu, dứt khoát hai tay chống nạnh: “Trùng cái gì mà? Không phục? Khó chịu hả? Khó chịu hôn tôi hả!”

Kiều San sầm sắc cho rằng anh là gay.

Đại đa số gay rất kiêng kỵ hôn miệng phụ nữ, nhưng nếu như là đàn ông bình thường bị cô kích động như vậy, 80% đều sẽ hôn lên. Nếu anh thật sự có bản lĩnh hôn cô, ngược lại Kiều San rất bằng lòng, đây chẳng phải là gián tiếp chứng minh rồi xu hướng giới tính của anh rồi sao?

Tả Dịch chưa từng thấy cô gái nào như cô, tức giận đến mức lồng ngực khó chịu, vốn chỉ tính trêu chọc trả thù một chút, lại bị cô phản lại tức không hề nhẹ.

Khí huyết dâng lên, tay giống như không kiềm chế được, nắm cằm của cô, cúi người hôn xuống..

“...” Kiều San tròn tròn hai mắt, ngu ngơ tại chỗ.

Tả Dịch buông cô ra, trong cổ họng phát ra một âm “Hừ”, đuôi lông mày khẽ giương lên, tựa như khiêu khích nhìn cô.

Giống như đang nói...

Hôn thì hôn, sao nào?

Trong phòng quan sát thang máy.

Ứng Sinh Nam đang cùng bác bảo vệ ăn mì gói, anh giương mắt nhìn hình ảnh giám sát trong thang máy, kinh ngạc đến mức cắn gậy đũa, dẫn đến mì tôm ở trong miệng rơi vào lại trong bát.

Bác bảo vệ ghét bỏ nhìn anh một cái, ôm tô mì qua lảm nhảm: “Chàng trai, lúc ăn mì thì chuyên tâm ăn, đừng xem những hình ảnh thiếu nhi không nên xem.”

Ứng Sinh Nam nuốt thức ăn trong miệng xuống dưới bụng, nhìn chăm chăm vào màn hình giám sát cảm khái nói: “Công phu trêu chọc đàn ông của bà mai nhỏ này rất tốt đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 7. Khách hàng khó giải quyết (07)

Tà Dịch chỉ chậm nhẹ một cái, rất nhanh rồi đi. Nhìn biểu hiện chậm chậm lúc này của Kiều San, trong lòng dấy lên chút cảm giác sung sướng.

Mặc dù từng có giả thuyết này, nhưng Kiều San vẫn không thể nào bước ra khỏi khiếp sợ cực hạn. Người này dường như từ đầu đến cuối đều không đi theo kịch bản của cô!

Cô cố gắng hết mức để cho hô hấp của mình đều đặn, nâng ống tay áo lên dùng sức chùi miệng, trợn to mắt lên: “Tôi bảo anh hôn, anh hôn thật hả!”

Không hiểu sao tâm trạng Tà Dịch có hơi tốt lên, đuôi lông mày nhướng cao: “Là cô bảo tôi hôn, tại sao tôi không hôn?” Không hôn chẳng phải ngầm thừa nhận anh là gay à?

“Cô nói rất đúng, tôi không thể can thiệp vào tự do ngôn luận của cô, vậy tùy ý đi.” Anh khựng lại, trong giọng nói thoải mái tựa như có vài phần khiêu khích, “Cô vậy bản thanh danh của tôi, tôi còn làm theo ý muốn của cô, tự hạ thấp địa vị hôn cô, có phải cảm thấy tôi là người rất rộng lượng không?”

“Anh!” Kiều San dùng tay chỉ anh, trừng anh: “Anh cố ý! Anh đây là có chết cũng muốn kéo theo người đệm lưng phải không? Khó trách không có bạn gái, hừ, lưu manh!”

“Ồi, thật sự uất ức cô rồi,” Tà Dịch vỗ vỗ vai cô, “Vậy mà để cho tên lưu manh này hôn cô.”

Kiều San tức giận đến mức giậm chân tại chỗ, hận không thể dùng nhẫn đao giết chết anh.

“Thế nào? Trong lòng không thoải mái? Khó chịu?” Tà Dịch thấy thế được nước làm tới, ngón tay thon dài điểm trên môi mỏng của mình, dùng một giọng nói thân mật hấp dẫn thân nhiên nói: “Khó chịu, vậy hôn tôi đi, hửm?”

Đôi môi hấp dẫn người ta điểm lên, dung mạo hút lấy tâm phách con người cùng giọng nói giết chết lỗ tai người ta đó nha.

Thế nhưng cô ngoại trừ muốn đánh một quyền ra thì lại không hề muốn có ảo tưởng nào cả? Đây là lần đầu tiên cô cam chịu khi cãi nhau với người khác, che môi lại, trong ngực chỉ còn lại uất ức!

Là nữ thanh niên thế kỷ 21, Kiều San vốn cảm thấy bị hôn một cái không phải là chuyện lớn gì, nhưng lúc này đối với gương mặt của người nào đó, lại tức giận tới mức phát run.

Nhân viên sửa chữa thang máy vẫn chưa tới, hai người giương tiến rút nỏ, không ai nhường ai.

Tà Dịch tùy ý dựa vào thang máy, liếc nhìn Kiều San nắm chặt quả đấm. Hiển nhiên cô gái này bị anh chọc tức không hề nhẹ, răng trên trắng nõn cắn chặt môi dưới, trong mắt tràn ra một tầng hơi nước.

Anh thu hồi tầm mắt, âm thanh vô cùng lạnh nhạt: “Đừng dùng suy nghĩ của mình đi phỏng đoán ý nghĩ của người khác, cô nhất định cho là tôi không dám thật sao?”

Kiều San lau chùi môi lần nữa, chau mày lại liếc nhìn anh, im lặng trong giây lát mới nói: “Vụng trộm thảo luận anh là tôi không đúng, vừa rồi anh hôn tôi là tôi cũng bị thiệt thòi, cho nên chuyện này hai ta huề nhau.”

Tà Dịch lạnh như băng nói: “Tôi cũng bị thiệt thòi.”

Kiều San: “Được được được, anh bị thiệt thòi anh bị thiệt thòi, vừa rồi cứ coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, ok?”

*

Về đến nhà Kiều San cẩn thận dùng nước chùi miệng.

Lúc ăn cơm, tâm trạng của cô không tốt, Đồ Đồ chạy tới dùng đầu cọ cọ chân cô, dùng miệng kéo cái bát tới, hướng về phía cô “gâu gâu” hai tiếng.

Kiều San cho rằng Đồ Đồ an ủi cô, định mang thức ăn chia cho mình, trong lòng dấy lên chút cảm động, đầu mũi hơi cay cay.

... Vẫn là Đồ Đồ tốt, không ngờ còn biết an ủi cô.

Cô bẻ một nửa chân giò hun khói trong bát mỹ ăn liền đưa cho nó, con chó nào đó vui vẻ ngậm cái bát cho đi ra ngoài ban công.

Kiều San: “...”

Vẫn chưa ăn xong bát mỹ, tiếng chuông cửa vang lên.

Ai thế nhỉ?

Nơi này không có người quen nào biết nha, chẳng lẽ là Tà Dịch qua đây xin lỗi?

Được rồi, điều này hiển nhiên rất không có hiện thực.

Kiều San đặt bát lên bàn trà giấy, kéo đôi dép lê đi ra cửa. Từ trong mắt mèo không nhìn thấy có người, mở cửa, Úng Sênh Nam toàn thân trang phục cao bồi trong miệng ngậm một nhánh hoa đột nhiên xuất hiện ở trong tầm nhìn của cô.

Úng Sênh Nam dựa vào trên khung cửa, lấy nhánh hoa đỏ trong miệng xuống đưa cho cô, “Cô Kiều, chào buổi tối.”

Kiều San sững sốt một chút, liếc nhìn cửa đối diện, nhận hoa hồng đỏ trong tay anh, nhanh chóng kéo anh vào nhà. Cô ngẩng đầu nhìn Úng Sênh Nam về mặt nghi hoặc: “Sao anh lại tới đây? Anh không sợ Tả Dịch nhìn thấy anh à?”

“Tôi đánh cược với cô, hiện tại cậu ta nhất định đang làm việc.” Úng Sênh Nam ngược lại cực kỳ tùy ý, bước nhanh vào trong nhà.

Anh nhìn lướt qua phòng khách trống trải. Không có bất kỳ gia cụ nào, thậm chí ngay cả ghế đầu đơn giản cũng không có. Trong phòng khách đặt mấy hộp giấy, phía trên để một bát mì nóng hổi.

Úng Sênh Nam đi qua, bung bát mì kia lên để vào mũi của mình ngửi ngửi, “Buổi tối cô ăn cái này?” Quay đầu nhìn cô, bày ra một nụ cười ảm áp không hề kiêu ngạo phách lối của ông chủ.

“Đúng vậy.” Trong lúc nói chuyện, không biết Kiều San lại lòi từ đâu ra một thùng giấy đưa cho Úng Sênh Nam, “Nào, ngồi đi.”

Úng Sênh Nam ngồi xuống, hỏi cô: “Còn mì gói không? Cho một bát đi.”

Kiều San sững sốt một chút, kinh ngạc nói: “Ông chủ lớn như anh mà ăn cái này à?”

“Sao? Tôi thì không thể ăn cái này à?” Úng Sênh Nam hỏi ngược lại cô.

Hai phút sau.

Kiều San và Úng Sênh Nam mỗi người bung một bát mì, ở trong phòng khách trống trải ngồi chồm hồm thành dãy, vừa ăn vừa nói chuyện.

“Hiện tại tiến triển thế nào rồi?”

“Em trai của anh không có bạn gái là có nguyên nhân.”

“Nguyên nhân gì?”

Kiều San tự thuật lại toàn bộ chuyện mấy ngày nay không hề giấu diếm, kể cả chuyện lúc cô ngã xuống Tả Dịch kéo cô lại buông ta, cũng bao gồm cả bị anh hôn trong thang máy.

Úng Sênh Nam ngược lại không hề nghĩ tới cô sẽ tự mình kể hết những chuyện này cho anh ta nghe, anh ta hỏi: “Tôi cảm thấy, Tả Dịch có chút thích cô đấy.”

“Phụt...” Kiều San phun mì trong miệng ra, “Anh trai à, anh nói chuyện cười hả?”

Úng Sênh Nam nhú mày: “Ôi em dâu tốt, sửa miệng nhanh vậy hả?”

“...” Kiều San bị cay làm cho sặc, ho mạnh vài tiếng, đau đến thấu tim. Cô để bát mì xuống, giật giật chân bị tê vì ngồi chồm hồm, gằn từng chữ một nói: “Ngài Úng, phiền ngài đừng ghép tôi với em trai của ngài. Ngài biết không? Tôi và em trai của ngài là bạn học cấp một, trước kia tôi từng bắt nạt anh ta. Nếu biết tôi là cô gái bắt nạt anh ta năm đó, dựa vào tính tình đó của anh ta, chắc hẳn anh hiểu rõ nhỉ?”

Úng Sênh Nam chớp chớp mắt: “À, chắc hẳn sẽ cưới cô.”

“Ừng... tiên... sinh!” Kiều San có chút tức giận, “Anh còn nói bậy như vậy, hợp đồng này tôi sẽ không làm nữa.”

“Vây cũng không được, trên hợp đồng viết rất rõ ràng, tiền vi phạm sẽ gấp đôi tiền trong hợp đồng.” Giọng điệu Úng Sênh Nam thoải mái lại gắt gao áp chế Kiều San.

Kiều San khoát tay: “Được rồi được rồi, tùy anh vậy, nếu anh ta hôn tôi, nói rõ anh ta không phải là gay, tôi có thể bắt đầu thử nghiệm âm thầm tác hợp anh ta và cô gái khác.”

Úng Sênh Nam: “Cô Tiểu Kiều này, cậu ta hôn cô, chỉ có thể nói là cậu ta rất tức giận à? Làm sao có thể chứng minh xu hướng giới tính của cậu ta đây? Một nam thẳng bị tưởng lầm là gay, lúc tức giận lại hôn cô. Nhưng gay cũng có thể vì đùa dai mà hôn cô đấy, dù sao đối với bọn họ mà nói thì nữ là đồng giới, không phải sao?”

Kiều San vân vân cảm, cảm thấy anh ta nói có lý.

Úng Sênh Nam khựng lại một lát rồi nói: “Tư lượng của Tả Dịch kém, bình thường sẽ không đi ra ngoài xã giao. Tôi biết tối thứ ba tuần sau cậu ta có một tiệc xã giao quan trọng ở thành ca Thiên Nam, đến lúc đó cô có thể thử lại lần nữa, cần phải làm thế nào, không cần tôi dạy chứ?”

Kiều San hí hửng nửa con mắt nhìn anh ta: “Ý của anh là, chúc say anh ta? Dụ dỗ anh ta? Kiểm tra thân thể anh ta có phản ứng với đàn ông hay là có phản

ứng với phụ nữ?”

“Ừ ừ.” Ứng Sinh Nam búng tay một cái, “Bản năng sau khi say rượu của đàn ông sẽ không gạt người, gay nhưng rất bài xích thân thể phụ nữ đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chương 8. Khách hàng khó giải quyết (08)

Kiều San đã chuẩn bị sẵn sàng đánh một trận lâu dài với Tà Dịch.

Nghe nói 40% phụ nữ ở công ty đều tụ tập ở bộ phận của cô. Tổng công ty Vân Dịch ước chừng có 500 nhân viên, nhân viên nữ lại không đến 100, có thể thấy rõ mức độ sói nhiều thịt ít.

Bản lĩnh bất chuyển của Kiều San là hạng nhất, nhận chức không đến mấy ngày thì thu thập được tư liệu của tất cả đồng nghiệp vào trong tay, làm thành tư liệu cho tất cả vào “kho nhân duyên” của mình. Cô dự trữ tài nguyên bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, khách hàng thích kiểu gì cô đều có thể lựa chọn trong “kho nhân duyên” của mình.

Tối thứ ba Kiều San dẫn đồng nghiệp đến khu mỹ thực thành Hồ ở vùng lân cận ăn hải sản, sau khi ăn xong lại đến thành ca Thiên Nam ca hát.

Đồng Tiểu Lê bị hào khí ngất trời của Kiều San hù sợ: “San San, chắc cậu vừa tốt nghiệp không được mấy năm nhỉ? Chi phí ở thành ca kia không thấp đâu.”

Kiều San ngựa quen đường cũ đi đến quầy lễ tân ca thế đặc biệt, rồi nhỏ giọng nói với cô ấy: “Ông chủ nơi này là bạn của tôi, tôi đến nơi này cả đời cũng không mất tiền đấy.” Ông chủ thành ca là khách hàng của Kiều San, nói ra cũng là người có chuyện xưa.

Ông chủ thành ca lúc còn trẻ có một cô bạn gái nhưng bị ung thư qua đời, bị đá kích nặng nề đến nỗi bốn mươi tuổi vẫn chưa kết hôn chạm qua phụ nữ. Khó khăn lắm mới thích một nữ minh tinh nhưng lại không theo đuổi được, cuối cùng tìm đến Kiều San.

Nữ minh tinh ba mươi tuổi, có tiền đồ rất tốt, làm sao có thể yêu một người đàn ông đã qua bốn mươi tuổi mà lại không hề có nhan sắc.

Vì dễ chế tạo cơ hội hai người yêu nhau, Kiều San ẩn nấp vào trong đoàn phim, trở thành thợ trang điểm cho nữ minh tinh nửa năm.

Mặc dù giữa bọn họ có rất nhiều lần tình cờ gặp nhau đều do Kiều San tạo ra, nhưng cũng may sau khi hai người nhiều lần cùng xuất hiện, cuối cùng nữ minh tinh cũng chú ý tới ông chủ, hơn nữa cũng dần dần phát hiện ông chủ là một người đàn ông không tệ.

Cộng thêm trái tim say đắm của ông chủ, cuối cùng cũng làm nữ minh tinh xúc động. Trái tim khờ si của ông chủ này có trời xanh chứng giám, lúc kết hôn thì chân tình khiến Kiều San cũng nhìn không được mà chảy nước mắt.

Ông chủ không chỉ đưa cho Kiều San một số tiền thù lao lớn, còn cho cô một thẻ miễn phí cả đời ở thành ca, mặc cho cô ăn hát đến hết đời cũng không thu một phần tiền.

Kiều San dàn xếp cho đồng nghiệp xong, rất nhanh thông qua người quen ở thành Ca tìm được Tà Dịch. Cô nhìn qua khe cửa vụng trộm nhìn vào trong, Tà Dịch mặc áo sơ mi trắng ngồi ở trong góc cúi đầu nhìn điện thoại, ánh sáng hơi yếu phát ra từ màn hình chiếu lên đường nét khuôn mặt tinh xảo của người đàn ông.

Trước đó Kiều San đã muốn sắp xếp một cô gái phụ trách rót rượu cho Tà Dịch. Trời vừa rạng sáng đồng nghiệp đã rời đi, rốt cục cô gái kia cũng gọi điện thoại cho cô.

“Cô Kiều, anh ta đã say rồi, nhưng vẫn luôn liên tục nôn mửa, phải làm sao đây?”

Kiều San sờ cằm, im lặng vài giây mới nói: “Mang đến khách sạn.”

“Hả?”

“Cô giúp tôi thử nhìn xem, tôi muốn biết anh ta có phải là gay hay không.”

Cô gái kia sáng khoái đồng ý: “Vây được, giúp cô chăm sóc, vậy có phải cô nên giới thiệu cho tôi một đối tượng không?”

Kiều San ở đầu bên kia điện thoại làm một thế tay OK: “Không thành vấn đề, tôi sẽ không thu phí của cô, được không?”

“Được, cứ để tôi lo, vậy đến khách sạn Danh Tuyền ở gần đây nhé?”

Kiều San gật đầu: “Vậy tôi đến đó đặt phòng cho hai người trước,” cô ngừng vài giây lại hỏi, “Cô phải bảo vệ mình cho tốt, lỡ như anh ta không phải là gay, mượn rượu làm chuyện cảm thú với cô thì sao? Giữ lại chút tư tưởng đi nhé.”

“Được, tôi biết rồi, đàn ông bà đây gặp còn nhiều hơn so với cô đấy.”

Kiều San cũng không dây dưa, nhanh chóng đến khách sạn đặt một phòng.

Cô trốn trong tủ treo quần áo quan sát tình huống bên ngoài.

Cô gái thực hiện kế hoạch dự dõ, thân thể của Tả Dịch rõ ràng có chút không bị khống chế, suýt chút nữa rơi vào tay giặc. Nhưng nhìn ra được lực ý chí của người này rất mạnh, vẫn luôn kiềm chế.

Kiều San cảm thấy cũng sắp tới giới hạn rồi, ra dấu bảo cô gái thực hiện kế hoạch B.

Chẳng mấy chốc, trong căn phòng có một người đàn ông dáng dấp trắng nõn tiến vào, nhanh chóng bò lên giường áp dụng thủ đoạn quyến rũ với Tả Dịch đã say rượu.

Phản ứng của Tả Dịch hết sức mãnh liệt, rõ ràng cực kỳ bài xích đàn ông tới gần. Anh say rượu đánh một quyền lên mặt người đó, mơ hồ mắng một tiếng “Biến thái”, lật người ngã xuống giường, mặt dán sát vô tấm thảm ngủ mê đi.

Kiều San đi ra khỏi tủ quần áo, người đàn ông trắng nõn vươn hoa lan chỉ* ra chọc chọc vai cô, “Tôi nói này bà mai Kiều, cái này là chuyện gì vậy? Còn động tay nữa? Mặt tôi đất lắm đó cô biết không?” Cậu ta chọc chọc gương mặt trắng nõn của mình: “Đánh hông mặt tôi, anh ta bồi thường nổi không?” Người đàn ông liếc mắt, vô cùng éo lá.

(* hoa lan chỉ là để tay kiểu yếu điệu ý, sót gút gồ sẽ có :D)

“Xin lỗi xin lỗi,” lấy ra mấy tờ giấy bạc màu đỏ nhét vào trong tay cậu ta, “Cảm ơn đã giúp đỡ.”

Lúc này biểu hiện của cậu ta mới hơi hòa hoãn, đá lông nheo với cô, “Lần sau có chuyện tốt thể này thì tới tìm tôi.”

Kiều San cười ha hả: “Nhất định nhất định.”

Kết quả đã rất rõ ràng.

Kiều San vót Tả Dịch say đến mê man bất tỉnh từ trên mặt đất lên.

Tả Dịch cũng không biết lệch gân cốt nào, đột nhiên ngồi dậy, ôm lấy eo Kiều San, không ngừng cọ cọ trong ngực cô: “Bà nội... Đừng đi.” Sau âm thanh say rượu có chút cảm xúc cát đá.

Cả người Kiều San đều bất ổn rồi. Cô già như vậy sao!?

Tả Dịch cứ ôm cô như vậy, kêu bà nội nửa giờ liền.

Cô rút thân đi ra khỏi căn phòng phát hiện cô gái kia vẫn chưa rời đi, mà là ngồi xồm ở trong hành lang, dường như đang đợi cô.

Giữa kẽ tay cô gái có kẹp một điều thuốc.

Trái tim Kiều San khẽ lự, lại có xúc động muốn đốt một điều, tiêu tan ưu sầu.

Cô gái kia thấy Kiều San thì dập tắt đầu thuốc lá, tiện tay ném vào thùng rác.

“Cô Kiều.”

“Nếu tôi nhớ không lầm, cô tên Lâm Chân?” Xưa nay trí nhớ của Kiều San rất tốt, người nhập vào kho nhân duyên cô đều có ấn tượng. Ba tháng trước cô gái này tìm cô, ở chỗ của cô điền rõ thông tin, bao gồm nghề nghiệp của mình.

Lúc ấy Kiều San hỏi cô gái này thích mẫu đàn ông nào, không ngờ cô ta lại không nghĩ ra đối tượng lý tưởng của bản thân. Kiều San để cô ta quay về ngắm lại, nghĩ kỹ rồi đến tìm cô.

Lần quay về này chính là ba tháng.

Lâm Chân gật đầu cười cười với cô, lấy từ trong túi ra một tấm hình đưa cho Kiều San, “Nghĩ kỹ rồi, người này chính là đối tượng lý tưởng của tôi, vừa rồi cô nói không thu phí của tôi.”

Kiều San nhận tấm hình, nụ cười cứng lại trong nháy mắt, “Đây... Đây là...”

Cô đưa tay xoa xoa huyết Thái Dương.

Mệt cho tâm tính thiện lương...

“Đúng vậy, là thầy Tiểu.” Lâm Chân nói, “Lần trước, lúc đi ra khỏi phòng làm việc của cô, đến thang máy thì té xỉu, là thầy Tiểu đưa tôi đến bệnh viện.”

Đã hai giờ sáng, Kiều San chỉ cảm thấy đầu của mình phình to. Cô hỏi: “Cứ như vậy mà thích anh ta sao?”

“Đúng vậy, thích anh ấy rất buồn cười sao?” Hai người phụ nữ ngồi vào ở trong một quán gần khách sạn nói chuyện thâu đêm, gọi bia và chút đồ nướng.

Lúc nói chuyện Lâm Chân lại đốt một điếu thuốc, hít một hơi, phả ra một làn khói. Cô xinh đẹp, trẻ tuổi, đôi mắt đen nhánh lại tràn đầy tang thương.

Bối cảnh của cô gái này Kiều San rất rõ ràng, xa xứ, một mình lên thành phố dốc sức làm việc. Từng làm người mẫu, nhưng vì đắc tội với một thiếu gia nhà giàu trong giới nên bị người ta tẩy chay. Cô thiếu tiền, lại không thể dựa vào người nào, chỉ có thể đi ra ngoài tiếp khách uống rượu, ca hát nuôi sống bản thân.

Nếu như là người khác, Kiều San cực kỳ không dư hơi đi giúp cô ta làm mai. Nhưng cô không ngờ, ý trung nhân của Lâm Chân lại là Tiểu Già.

Lâm Chân hít một hơi thuốc, khẽ cười một tiếng: “Tôi biết quan hệ của cô và thầy Tiểu, cô yên tâm, chỉ cần cô hợp tác cho chúng tôi thành công, tiền thù lao trả không thiếu một phân cho cô.”

Kiều San khó xử, “Nếu cô biết quan hệ của chúng tôi, vậy vì sao còn làm khó tôi?”

Lâm Chân ngắt tàn thuốc, hít sâu một hơi, rũ mắt xuống nói: “Cô Kiều, trừ khi cô thì không còn ai có thể giúp tôi, nếu Tiểu Già thật sự có thể thích tôi, tôi bằng lòng mang tất cả gia sản của cô cho tôi.” Cô lấy trong ví ra một tấm thẻ, giao cho cô, “Đây là thẻ của tôi, mặt mã ở phía sau, bên trong có 30 vạn, là toàn bộ gia sản của tôi.”

Kiều San nhú mày: “Cô không sợ tôi nhận tiền xong rồi bỏc hơi à?”

Lâm Chân nhoen miệng cười: “Anh ấy từng nói, nếu trên đời này chỉ còn một người tốt, trừ cô ra thì không còn ai cả.”

“Không ngờ anh ấy lại nghĩ tôi là người tốt?” Kiều San trả tấm thẻ lại cho cô ta, “Cô không cần cho tôi đồng nào cả, tôi sẽ thử tác hợp cho hai người. Nhưng, cô thật sự thích Tiểu Già sao?”

Lâm Chân: “Tôi thích anh ấy.”

Kiều San: “Nhưng anh ta có con rồi.”

Lâm Chân: “Nếu chúng tôi có thể kết hôn, tôi có thể không sinh con, toàn tâm toàn ý chăm sóc anh ấy và con của anh ấy.”

Kiều San sững sốt một chút, cúi đầu gặm đùi gà nướng, vừa nhai vừa ậm ờ nói: “Để tôi thử xem.”

“Cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn, đã nhận lời rồi thì tôi sẽ cố gắng hết sức mà làm.” Kiều San thả xương gà trong tay xuống, lau tay lại nói: “Nhưng cô phải chuẩn bị tâm lý, trên đời này, người hiểu rõ tôi nhất là Tiểu Già, tôi vừa vĩnh viễn là anh ta đã biết tôi muốn gì, cho nên... tôi chỉ có thể nói, tôi sẽ cố gắng, không bảo đảm có thể thành công.”

“Tôi biết.”

Kiều San an ủi cô ta: “Nhưng vì hạnh phúc của mình, ngược lại có thể cố gắng một chút, chỉ ít sau này sẽ không để lại tiếc nuối.

Lâm Chân: “Ừm, tôi cũng nghĩ vậy.”

*

Bốn giờ rạng sáng Kiều San về đến nhà, tám giờ bị đồng hồ báo thức đánh thức dậy, đứng lên rửa mặt. Cô chuẩn bị thức ăn nguyên một ngày cho Đồ Đồ để vội vàng cầm túi ra ngoài đi làm.

Đã rất lâu rồi cô không đi làm giờ hành chính như thế này, bình thường tán mạn tự do đã quen, đột nhiên thay đổi khiến cô cực kỳ không quen chút nào. Cô đến công ty kém hai phút nữa là đến muộn, cô không mấy quan tâm về điểm chuyên cần này, không hoảng hốt đi bấm thẻ, đi ngược qua căn tin mua bữa sáng.

Cô mua một cái bánh bao, vừa cắn vừa nhìn điện thoại.

Ở cửa căn tin cô đụng phải người đàn ông cũng cúi đầu nhìn điện thoại giống mình.

Cô xoa xoa đầu lui về sau một bước, ngẩng đầu nhìn sắc mặt tiêu tụy của Tả Dịch, lại nhìn mờ bánh bao dính trên áo sơ mi trắng tinh, trong nháy mắt

muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Tà Dịch khẽ nhủ mảy lại, cúi đầu liếc nhìn vết mờ trên ngực mình, lại ngược mắt nhìn cô hàng xóm đáng lùn ở trước mặt, đuôi lông mày nhướng lên: “Cô cố ý?”

“Không không không không...” Kiều San bối rối, “Vô ý, vô ý.”

Xưa nay cô cảm được thì cũng buông được, nói không oán hận thì tuyệt đối sẽ không tiếp tục so đo với người ta.

Tà Dịch sa sầm mặt, hiển nhiên không tin cô.

Không biết có phải là ảo giác không, cư nhiên Kiều San lại cảm thấy không khí quanh mình đều ngừng trệ lại.

“Giờ làm việc cô không ở trong phòng làm việc lại ở chỗ này, có phải nên giải thích cho tôi nghe chút không?” Giọng điệu Tà Dịch nghiêm túc.

Kiều San tiện tay ném nửa cái bánh bao còn lại trong thùng rác, giải thích nói: “Buổi sáng tôi ngủ quên, không kịp ăn sáng, cho nên mới tới căn tin...”

Tà Dịch lạnh giọng cắt ngang lời cô, âm lượng đề cao mấy đề-xi-ben, “Cho nên trong lúc làm việc cô đến căn tin? Cô Trình, cô xem công việc là cái gì? Là ở nhà? Nếu cô cảm thấy công việc này có cũng được mà không có cũng không sao thì lập tức thu dọn đồ đạc rồi đi ngay.”

Kiều San bị âm thanh đột nhiên nâng cao của anh dọa cho hết hồn, ngược nhìn anh sợ hãi hỏi: “Anh... Nói đùa hả?”

Tà Dịch quét mắt qua thùng rác, giọng nói lạnh nhạt: “Lãng phí thức ăn là hành vi đáng xấu hổ, ăn cơm thừa rượu cạn có thể nuôi gia súc. Nếu cô còn muốn ở lại, xen nhạt nửa cái bánh bao này lên, giao cho người của căn tin.”

Kiều San tròn tròn hai mắt nhìn thùng rác bẩn thỉu, ánh mắt lại dừng ở trên người Tà Dịch: “Thùng rác bẩn như vậy, anh đừng có quá đáng. Anh đây là đang lợi dụng việc công để trả thù riêng!”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 9. Khách hàng khó giải quyết (09)

Tà Dịch ung dung nhướng mày lên, thân nhiên nói: “Tôi tin sẽ có người thích hợp công việc này hơn cô.”

Kiều San giơ tay lên chỉ vào anh, lời nói đến kể rằng lại nuốt trở về, thu tay lại nặn ra một nụ cười: “Nhặt thì nhặt, hừ.” Tóc đuôi ngựa khẽ vung, xoay người đối mặt với thùng rác.

Hơi cúi người xuống, mũi hơi chua xông thẳng vào mũi. Cô bịt mũi miễn cưỡng vươn tay ra cho vào thùng rác lục lọi, một hồi lâu mới sờ tới thứ gì đó mềm mềm. Lấy ra nhìn thì không phải là bánh bao mà là một nửa cái burger, phía trên dính chất lỏng nào đó.

Kiều San chịu đựng ghê tởm tiếp tục thò tay vào tìm, cuối cùng cũng tìm được nửa cái bánh bao vừa mới ném vào. Tà Dịch đứng sau lưng cô cũng không rời đi, cô bịt mũi đưa cái tay vô cùng bẩn thỉu tới cho anh xem: “Đây, bánh bao, tôi sẽ đi giao cho đi căn tin ngay, anh hài lòng rồi chứ?”

Tà Dịch nhủ mảy lui về phía sau một bước, không nói gì, bước nhanh đi đến khu ăn sáng.

Đi ra phía sau đưa bánh bao xong, Kiều San đi vào toilet soi gương nguyên rửa Tà Dịch hơn một nghìn lần, dùng xà bông rửa tay đến khi đỏ lên mới thôi. Cô có hơi thích sạch, nằm mơ cũng không ngờ mình lại đi đào thùng rác.

Cô thở hắt hắt trở lại văn phòng, ngay cả bữa trưa cũng không có tâm trạng để ăn.

Buổi chiều Kiều San nhận một công việc, phụ trách xét duyệt văn kiện xin ý kiến giá cả của công ty mang đến cho chính phủ. Cả một buổi chiều cô đều chú ý đến các nhân viên nữ trong văn phòng, tự hỏi kiểu người như Tà Dịch sẽ thích cô gái nào, cho nên không có tâm tư làm việc.

Đến giờ tan ca, quản lý Trần Lệ cầm một tập văn kiện nổi giận đùng đùng trở lại văn phòng, giận dữ hét lên: “Tập văn kiện xin ý kiến giá cả là ai duyệt!”

Một tiếng hà đông sư tử rống kinh thiên động địa, cả tòa lầu dường như cũng rung theo.

Mấy chục ánh mắt trong văn phòng đồng loạt bắn quét về phía Kiều San, cô đang ngâm một điệu hát dân gian, thu dọn ba lô nhỏ của mình chuẩn bị tan làm. Động tác của cô dừng lại, nhìn cả người quản lý đại nhân bắn phá sát khí, ngơ ngác hỏi: “Là tôi duyệt, sao vậy?”

Quản lý tức giận vỗ bàn một cái, dè dặt lửa giận nói: “Cầm lấy tài liệu này, tự mình đến phòng làm việc của tổng giám đốc giải thích!”

Kiều San nhận tài liệu, khúm núm “Ồ” một tiếng, đi tới cửa mới xoay người hỏi: “Quản lý... Tổng giám đốc Tà Dịch sao?”

Chân Trần Lệ mềm nhũn, tức giận đến mức suýt chút nữa ngất đi, “Chị hai San à, chị nói thử xem!”

Trong lòng Kiều San lộp bộp một cái, “Được rồi, tôi biết rồi.”

Đồng Tiểu Lê quăng cho cô một ánh mắt đồng tình, hết sức đau xót vỗ vỗ vai cô: “Chị em tốt, cố gắng qua cửa này, cậu chính là anh hùng!”

Kiều San ôm văn kiện rời khỏi phòng làm việc, đi ba bước thì quay đầu lại.

Ở trong nháy mắt nào đó, dường như cô cảm nhận được tâm trạng Kinh Kha năm đó...

Chờ đến khi vào phòng làm việc.

Tà Dịch nhận văn kiện trong tay cô, vẻ mặt ôn hoà hỏi cô, “Phần văn kiện xin ý kiến giá cả là cô duyệt?”

“Đúng vậy, tổng giám đốc.” Kiều San thấy sắc mặt anh dịu dàng thì lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Tà Dịch gần như trong một cái chớp mắt trở mặt, nhiệt độ bốn phía chợt hạ xuống, trực tiếp ném một xấp văn kiện bản sao thật dày qua.

Văn kiện bay qua dán vô mặt cô, phân tán đầy đất.

Cô trở mặt nhìn người nào đó từ “nắng ấm chan hòa” biến thành “cuồng phong mưa rào”.

Tà Dịch nổi giận, thuận tay lấy bản chính văn kiện lật đến trang báo giá: “Bốn ngàn vạn nhân dân tệ biến thành bốn trăm nhân dân tệ, khoảng cách chênh lệch xa như vậy cô không thấy sao? Chuyện đơn giản xét duyệt báo giá như vậy mà cũng không làm được? Đầu óc của cô chỉ dùng để uống nước hả? Hai mắt dùng để thờ hả? Hả?”

Âm cuối nâng lên, trong nghi vấn xen lẫn tức giận không có cách nào che dấu.

Kiều San nhìn thấy số tiền sai sót, lòng ngực chợt căng chặt.

“Cô Trinh, xin trả lời vấn đề của tôi.”

Kiều San dấy lên chút cảm xúc, mới nói: “Báo cáo tổng giám đốc, đầu của tôi không biết uống nước, hai mắt của tôi cũng không biết thờ. Nhưng miệng của tôi sẽ uống nước, mũi của tôi sẽ dùng để thờ thì đây là chuyện bình thường thôi.”

“...” Mắt Tà Dịch chợt tối đi, cảm xúc nổi giận không có chỗ phát tiết, nện một đấm ở trên bàn.

Kiều San đứng bên cạnh cứ như vậy mà yên lặng nhìn anh: “Tổng giám đốc, đừng tức giận, lửa giận làm tổn thương đến gan đó.”

Tà Dịch: “Nói cho tôi biết chỉ số thông minh của cô thấp bao nhiêu?”

“Có lẽ là 110.” Kiều San nói.

Tà Dịch: “À, tôi cho rằng chỉ số thông minh của cô cũng giống như nó.” Tầm mắt sắc bén dừng ở trên con heo hoạt hình trang trí trên giá sách.

Kiều San: “Ồi, con heo con thật đáng yêu.”

“...” Khóe miệng Tà Dịch giật giật, lửa giận chảy xuống khoang ngực lại bị lý trí áp chế.

...

Sau khi Kiều San trở lại phòng làm việc thì phát hiện đám mỹ nữ trong phòng vẫn chưa rời đi, cô nghi ngờ nói: “Mấy người vẫn chưa tan ca sao?”

Đồng Tiểu Lê: “Chờ cậu đấy, đều chờ để an ủi cậu đó. Cậu... ổn chứ?”

Kiều San trở về chỗ ngồi của mình lấy ba lô, cười nói: “Tôi rất ổn.”

Mọi người cảm thấy đây quả thực là điều kỳ diệu, không ngờ cô không bị tổng giám đốc đã kích? Đây rất không có tính khoa học rồi..

Cô không những không buồn mà còn rất vui vẻ, cuối cùng cô cũng tìm được kiểu đối tượng thích hợp với Tà Dịch rồi.

Tà Dịch này bình thường thoát nhìn rất bình thường, không ngờ tính tình lại nóng nảy như vậy, người có tính tình như anh cần phải có một cô gái có tính cách như ánh mặt trời và da mặt dày cứu vớt.

Công việc xuất hiện sai lầm lớn như vậy, Kiều San muốn tan ca sớm là không thể nào. Quản lý Trần Lệ bảo cô ở lại xét duyệt văn kiện lần nữa, mấy con số cần phải xác minh ba lần.

Phòng làm việc rộng lớn chỉ còn lại một mình cô, máy in được đặt ở bên cạnh cửa sổ sát đất, cô in tài liệu xong, nâng mắt lên vừa vặn nhìn thấy bóng đêm bên ngoài. Nhìn rừng trúc bên ngoài được đèn màu sáng lóa bao phủ, làm nổi bật khe nước chảy của núi đá giả muôn màu muôn vẻ.

Trên lầu cũng có người giống như Kiều San, thừ người nhìn cảnh vật phía dưới.

Cũng đứng ở trước cửa sổ sát đất, nắm lấy tài liệu vừa mới phô tô xong, thưởng thức cảnh vật giống vậy.

Tả Dịch ngồi trở lại bàn làm việc, lúc mở ngăn kéo lấy bút thì một khung hình viền bạc đập vào đáy mắt.

Bé gái trong hình mặc váy trắng, tết hai bím tóc nhỏ, nụ cười sáng lạn. Tả Dịch lấy ra, quan sát bé trái trong hình, mặt mày nghiêm túc rốt cục cũng ôn hòa.

Tấm hình này là ảnh cả của anh đưa tới cách đây không lâu.

Nói là... đã giúp anh tìm được bé gái lúc nhỏ này rồi? Hỏi anh có ý định nhìn thấy đối phương không. Ngược lại Tả Dịch rất khâm phục bản lĩnh đào mộ của anh cả mình, nếu không phải trông thấy tấm hình này, anh thật sự không nhớ nổi dáng vẻ của bạn học cấp một.

Hình ảnh của cô gái này rất khắc sâu vào anh.

Cô từng chỉ vào mũi anh nói, con sâu chấy nước mũi như anh nhất định sẽ không trở thành người thành công lớn, cũng nhất định không tìm được bạn gái.

Tính tình Tả Dịch từ nhỏ đã nhạy cảm, khắc sâu những lời này vào lòng, và những lời này cũng trở thành động lực của anh trong nhiều năm qua.

Không tin anh sẽ thành công sao? Anh lại cứ muốn chứng minh bản thân mình. Nhiều khi anh cũng không biết, anh là đang phân cao thấp cùng bản thân hay là đang phân cao thấp với lời nói của cô bé năm đó.

Tả Dịch đặt tấm hình vào trong ngăn kéo lần nữa, lấy bút máy ra bắt đầu ghi.

Kiều San duyệt văn kiện duyệt đến mười một giờ, cuối cùng cũng duyệt xong tham số và con số kỹ thuật trên văn kiện.

Cô nuốt lưng một cái, bụng đói kêu ục ục không ngừng. Buổi sáng chỉ ăn nửa cái bánh bao, buổi trưa lại tức giận không ăn cái gì, hiện tại xong việc thì đói đến mức ngực dán vào lưng.

Cô xoa xoa bụng vác ba lô chuẩn bị rời đi, đi tới cửa chợt nghĩ đến cái gì đó thì dừng lại, xoay người quét mắt nhìn phòng làm việc trống trơn.

Các cô gái trong phòng làm việc này đều độc thân, mỗi một người đều cực kỳ ưu tú, nhưng mỗi người đều luẩn quẩn ở trong vòng tròn hẹp, không tìm được bạn trai.

Kiều San động tâm tư làm mai mối cho đồng nghiệp trong phòng làm việc, trên bàn của mỗi một đồng nghiệp đều đặt một tờ giấy.

Quản lý Trần Lệ là nữ thanh niên độc thân từng li hôn, loại tài nguyên này đặt trong kho nhân duyên sẽ không bị cướp đoạt, nhưng lại là một khách hàng tiềm năng lớn. Nếu không thể xem như nguồn tài nguyên, thì làm khách hàng tiềm năng vẫn có thể khai thác, cho nên rút thêm mấy tấm danh thiếp đặt ở trên bàn làm việc của quản lý, trong ngăn kéo, trong sách, trong cặp hồ sơ...

Cô vừa ngáp vừa đi ra khỏi phòng làm việc, bước nhanh đi vào thang máy.

Thang máy công ty ba mặt đều là gương, Kiều San đứng ở trong không gian khép kín, không hiểu sao lại bắt đầu ảo tưởng thang máy kính tròn, rất sợ mình đi tới cái gương sẽ kéo cô vào trong địa ngục.

Thang máy đi xuống hai tầng, “leng keng” một tiếng mở ra, cuối cùng Kiều San cũng thở phào nhẹ nhõm.

Không ngờ giờ này... còn có người.

Nhưng khi nhìn rõ người ở ngoài thang máy, trái tim lại bị nhú lại. Bởi vì người ở ngoài vừa nhìn thấy cô thì sắc mặt lập tức trầm xuống, cô sợ tới mức lập tức không cảm thấy buồn ngủ nữa.

Kiều San không nhớ rõ đây là lần thứ mấy đi chung thang máy với Tả Dịch.

Cửa tự động đóng lại, Kiều San vô thức xê dịch vào trong góc, khóe mắt Tả Dịch mang theo ý lạnh liếc về phía cô, lại lảng lạng thản nhiên thu về.

Vừa đến lầu một, Kiều San bước nhanh ra ngoài. Tả Dịch không ra cùng cô, mục đích của anh là tầng G - bãi đậu xe.

Bên ngoài có rất ít xe taxi, Kiều San mơ hồ nhìn thấy ở một ngã ba đường có một chiếc xe chạy tới. Đèn đường hai bên con đường cũng không sáng mấy, cô không thấy rõ biển số xe và kiểu xe, Kiều San không ngăn được xe taxi thì bày ra điệu bộ bất cứ giá nào, xông ra giữa đường, ngăn chiếc xe có vẻ bề ngoài như “xe dã”.

Chiếc xe Huy Đăng* màu đen dừng lại.

(* hình xe ở bên dưới)

Nhìn rõ kiểu xe Kiều San vẫn kiên trì cúi người, ghé vào trên cửa sổ xe mở một nửa chào hỏi tài xế bên trong.

Một chữ “Hi” vừa ra khỏi miệng, nhìn thấy rõ là Tà Dịch, bàn tay nhỏ nhiệt tình nâng lên dừng ở giữa không trung, mặt dày nói: “Tà tổng, dù sao chúng ta cũng thuận đường, hay là...”

Tà Dịch nhìn cô một cái, cửa sổ xe mở một nửa chậm rãi dâng lên, Kiều San bắt đắc dĩ tay thu đặt ở phía trên vế, trừng mắt nhìn người nào đó bất cậ nhân tình lái xe chạy đi.

Nhìn chiếc xe Huy Đăng màu đen biến mất ở góc rẽ đường, Kiều San tròn mắt, đá một cước ở trên thềm đá, ngược nhìn đèn đường âm đạm buồn phiền không gì sánh được.

Cũng may trời không tuyết đường người, vận khí của cô cũng không tính là xui xẻo, chẳng mấy chốc gọi được một chiếc xe.

Ngồi vào trong xe, tài xế hỏi cô: “Cô gái mới tan làm hả? Mặc dù công ty của cô ở hoàn lộ nhưng không tiện bắt xe, nếu không phải tôi tiện đường chạy tới đây thì chắc hẳn cô đứng đến sáng cũng không gần được xe nào.”

“Đúng vậy, tăng ca, nhân dân lao động luôn bị bóc lột, anh tài xế thật sự là cứu tinh của tôi đây!” Kiều San dựa vào lưng ghế, nhớ tới gương mặt đỏ của Tà Dịch trong lòng vô cùng không thoải mái. Cô nhìn cảnh phố phồn hoa không ngừng lướt qua ngoài cửa sổ xe, quay đầu hỏi tài xế: “Chung quanh đây có chỗ nào bán đồ ăn không?”

Tài xế suy nghĩ một chút, trả lời: “Có đấy, phía sau trường đại học khoa học công nghệ Cẩm Dương có một phố đêm ăn vặt, bên kia gọi xe cũng thuận tiện, tôi đưa cô đi một đoạn nhé?”

“Được ạ, vậy thì đi thôi.” Kiều San học đại học ở tỉnh khác, sau khi có công việc thì gần như không có ngày nghỉ, cô hoàn toàn không biết ở Cẩm Dương chỗ nào ăn ngon chỗ nào mặc đẹp.

Phía sau trường đại học khoa học công nghệ Cẩm Dương có một ngõ nhỏ cực kỳ cổ xưa, đèn đuốc sáng trưng, hai bên đường phố đủ loại tiếng rao hàng đồ ăn nói liên không dứt, người trên đường phổ vai đụng vai, náo nhiệt như ban ngày.

Chẳng mấy chốc Kiều San chen vào một quán bún nhỏ.

Mặt tiền cửa hàng không lớn, tường trắng đã trở thành tường xám, bên trong có bốn cái bàn vuông, chỗ ngồi bên trong nhất có một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, áo khoác tây trang và túi công văn để ở trên cái ghế bên cạnh, không hề hòa hợp với quán mì u tối này.

Lúc này, điện thoại trong túi Kiều San rung lên.

Là Ứng Sênh Nam gọi tin nhắn tới.

“Bà mai nhỏ, hôm nay là sinh nhật của em trai tôi, tôi đang đi công tác ở nước ngoài, cô giúp tôi tặng cậu ấy một cái bánh ngọt được không?”

Còn bổ sung thêm một icon con chó đang chạy.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 10. Khách hàng khó giải quyết (10)

Kiều San cất điện thoại, liếc nhìn bóng lưng người đàn ông, không hề nghĩ nhiều trực tiếp đi đến trước cửa sổ gọi món trả tiền. Lúc tìm chỗ ngồi thì phát hiện áo sơ mi trắng kia chính là Tà Dịch, trước kia cô cảm thấy, cái gọi là duyên phận phần lớn là do con người tạo ra, nhưng giờ khắc này đột nhiên cảm giác được xảo diệu của hai chữ “duyên phận”.

Cô suy nghĩ một chút, thoải mái đi qua, kéo cái ghế ngồi xuống đối diện với anh.

Người đàn ông cúi đầu cắn một miếng bún, vừa nhai đồ ăn vừa ngẩng đầu nhìn cô. Đương nhiên trong mắt xẹt qua một chút kinh ngạc, thả chậm tàn suất động quai hàm.

Kiều San dùng hai tay chống cằm của mình, dùng đôi mắt to sáng ngời giao chiến với ánh mắt hờ hững của anh, cọt nhả nói: “Tà tổng, trùng hợp thật đấy?”

Tả Dịch buông đĩa xuống, vươn tay rút khăn giấy nhưng lại rút vào khoảng không. Anh nhủ mày lấy túi công văn ra, ý định tìm khăn tay, cuối cùng tìm hồi lâu cũng không có, lúc chuẩn bị mở miệng gọi ông chủ thì một bàn tay trắng nhỏ đưa một túi giấy trắng tới.

Cô gái mặt mày cong cong nhìn anh.

Anh không cảm kích, cuối cùng vẫn không nhận, gọi ông chủ đưa một bao khăn giấy khác tới.

Kiều San thấy anh rời khỏi chỗ này đi đến nhà bếp tìm ông chủ nói chuyện phiếm, dường như anh thường xuyên đến tiệm này. Đợi Tả Dịch ra, cô vui đầu nhanh chóng ăn hai ba miếng, đeo ba lô đuổi theo anh, xông lên trước túm lấy cánh tay anh.

Tả Dịch quay đầu lại nhìn cô, vẻ mặt vô cảm, đáy mắt đọng một tầng băng lạnh, nhìn cô hơn mười giây. Kiều San lúng túng ngay cả buông tay cũng quên mất.

Âm thanh huyền ảo của phố ăn vặt tựa như dừng lại, người đi đường cũng bị đóng băng thành khối.

Kiều San nuốt nước miếng một cái.

Cô chỉ muốn bắt chuyện nói đùa đôi câu, hòa hoãn khoảng cách giữa hai người một chút.

Nhưng tại sao, dường như khoảng cách dần dần biến thành rào cản, càng lúc càng không có cách nào vượt qua vậy? Rốt cuộc vấn đề nằm ở chỗ nào vậy?

Kiều San nhìn anh, nhẫn nhịn hồi lâu mới nói: “Cái đó... Tôi muốn nói... Vừa rồi có thể anh không thuận đường, hiện tại phải về nhà rồi chứ? Tôi ngồi nhờ xe một chút được không? Bây giờ đã trễ thế này, một mình tôi con gái con lười đi về không an toàn. Tôi vì tăng ca mới về trễ như vậy, anh...”

“Muốn đi nhờ xe,“ ánh mắt anh lạnh như băng quét qua mu bàn tay của cô một chút, “Vậy thì buông tay.”

Kiều San lập tức buông tay, vui vẻ đi theo anh.

Cô xin thề, da mặt cùng kiên nhẫn mà cô tích lũy 27 năm đều dùng hết ở trên người anh.

Một tay Tả Dịch kéo tây trang, một tay nhấc túi công văn đi về phía trước. Kiều San chân ngắn chỉ có thể bước nhanh đuổi theo anh.

Tả Dịch dừng bước ở trước một quán nhỏ bán mít quả, nhìn vào bên trong.

Dường như anh đã quên mất sau lưng còn có một người anh rất không thích đi theo mình.

Cửa hàng bán mít quả không lớn, không gian chỉ có thể chứa được quầy thủy tinh và vài người.

Ngon đèn mờ nhạt chiếu vào trong quầy thủy tinh, dừng ở trên mít quả tinh tế khéo léo, đường trạch tươi đẹp lấp lánh tỏa sáng. Kiều San đi lên trước vài bước, đứng ở bên cạnh anh quan sát.

Tả Dịch nghiêng đầu nhìn mít quả trong quầy thủy tinh đến ngơ ngẩn nhập thần.

Đèn vàng ấm áp từ trong cửa hàng tỏa ra chiếu lên sườn mặt như đao khắc của anh, dừng ở trên lông mày rậm, tựa như định dạng tiến vào trạng thái hồi tưởng.

Trên vị lời* của anh vẫn còn lưu lại mùi hương bún thịt bò. Hương vị rất tốt, nhưng cảm thấy thiếu chút gì đó.

(* khí quan cảm thụ của vị giác, phân bố trên mặt lưỡi, dùng để phân biệt mùi vị)

Rất nhiều năm trước, mùi hoa tươi trong tiểu viện ở nông thôn, anh ngồi ở trên ghế nhỏ, một ông lão bung một bát bún thịt bò nóng hổi tới để trên ghế dài trước mặt anh. Ông lão lại từ trong vườn rau ngắt mấy cọng rau thơm, rửa sạch sẽ rồi cắt thành khúc cho vào trong bát bún của anh.

Sinh nhật hàng năm, ông lão sẽ mang anh ra phố xem phim, ăn mít quả.

Anh nhớ, hồi học tiểu học, nhà bán mít quả ở ngõ nhỏ sau phố là ngon nhất, ông lão nói, đó là tay nghề gia truyền nhiều năm của chủ tiệm.

“Ông chủ, cho một xâu.” Kiều San khựng lại, quay đầu nhìn người nào đó vẫn còn đang thất thần, lại nói: “Cho hai xâu.”

Son tra* tươi mới được xuyên qua một tấm trúc, phía trên được phủ một lớp đường sáng long lanh. Chủ tiệm lấy từ trong quầy thủy tinh ra một xâu, bọc lại bằng một lớp giấy ăn màu trắng, đưa cho Kiều San.

(* có màu đỏ như trái sơ ri mà to hơn)

Tả Dịch nhìn Kiều San, ngọn đèn vàng nhạt chiếu rọi, bóng dáng của cô và quán nhỏ cũ kỹ này biến thành một bộ kịch đèn chiếu cũ kỹ.

“Này, còn chưa về nhà sao?” Kiều San quơ quơ mút quả trước mặt anh.

Tả Dịch bị kéo về hiện thực, tiếp tục đi về phía trước. Kiều San nhận tiền lẻ ông chủ đưa tới, nắm chặt hai xâu mút quả đuối theo.

Đến chỗ đậu xe, Kiều San cúi người chui vào trong xe, giơ mút quả lên đưa tới trước mặt Tả Dịch: “Này, xâu của anh.”

Tả Dịch tay cầm vô-lăng, không hề có động tác nhận lấy, chỉ lạnh lùng nhìn cô, giống như đang truyền tin tức gì đó.

Kiều San hiểu ngầm, nhét mút quả vào lại trong túi giấy, đặt ở một bên nói: “Tôi để chỗ này, tí nữa nhớ ăn đấy, coi như tôi trả tiền xe cho anh.”

Trên đường đi hai người không nói chuyện gì, về đến tiểu khu Tả Dịch dừng xe ở cửa tiểu khu, ra dấu cô xuống xe.

Kiều San biết ý, đeo túi xuống xe.

Phố đi bộ bên ngoài tiểu khu có cửa hàng bánh ngọt cao cấp, mỗi ngày Kiều San đứng chờ xe buýt lúc nào cũng có thể ngửi thấy mùi bơ sữa ngọt ngào. Cô nhớ tới tin nhắn Ứng Sinh Nam gửi nhờ cô tặng bánh kem, cô mang ba lô chạy tới chỗ cửa hàng bánh.

Giờ này cửa hàng đã nghỉ bán rồi, cửa cuốn đã được kéo lên, chỉ có ánh đèn ở bên trong khe cửa nhỏ phát ra ánh sáng.

Kiều San đẩy cửa đi vào, ông chủ cửa hàng như sớm đoán được cô sẽ đến, cười một tiếng với cô: “Hoan nghênh quý khách.”

Cô quét mắt nhìn tủ bánh trống trơn: “Bây giờ còn có thể làm bánh ngọt không?”

“Có một vị khách mới hủy hàng, cô có muốn không?” Ông chủ hỏi cô.

Kiều San suy nghĩ một chút: “Bao nhiêu tiền?”

“Ba trăm ngàn.”

“Mắc vậy?”

Ông chủ ôn hòa cười một tiếng: “Có thể giảm 30% cho cô.”

Kiều San: “Vây tôi mua.”

Hoa văn trên bánh kem rất kỳ quái, là hai xâu hồ lô băng đường, ở giữa dùng tương viết quất để vẽ chữ:

“Anh đẹp trai sinh nhật vui vẻ.” Câu chữ cuối cùng còn vẽ một vẽ mặt tỉnh nghịch.

Kiều San không hiểu sao lại nổi da gà, hỏi ông chủ: “Có thể xóa ba chữ “Anh đẹp trai” kia không?”

Ông chủ suy nghĩ một chút, gật đầu đáp ứng, bung bánh kem đi vào trong phòng, lúc đi ra lần nữa thì bánh kem đã được đóng gói kỹ trong một hộp bánh xinh đẹp.

Kiều San sâu sắc cho rằng ông chủ làm theo yêu cầu của cô, cho nên cũng không kiểm tra, mang theo bánh ngọt trở về nhà.

Cô đặt bánh kem ở trước cửa nhà Tả Dịch, nhấn chuông cửa, gõ ở trên ván cửa mấy cái.

Sau khi về đến nhà cô phát hiện đã qua mười hai giờ, ngày mới đã tới, cho nên sinh nhật của Tả Dịch đã qua. Nhưng... không ngờ chẳng có một ai chúc sinh nhật anh?

Thật sự là người cô độc mà.

Tả Dịch mở cửa, trông thấy một hộp bánh lộng lẫy được đặt ở cửa. Lúc này đã qua mười hai giờ thì cũng tức là sinh nhật của anh đã qua, mấy năm trước vào thời gian này, Ứng Sinh Nam là người đầu tiên chúc anh sinh nhật vui vẻ. Anh liếc nhìn hộp bánh ở cửa, cho rằng là Ứng Sinh Nam tặng, sau khi mở ra thì phát hiện là không phải.

Bên trong có một tấm thiệp, nét chữ xinh đẹp, là nét chữ của con gái.

“Chắc tôi là người đầu tiên chúc anh sinh nhật vui vẻ nhỉ? Sinh nhật vui vẻ, hi vọng anh sẽ trẻ mãi, giá trị nhan sắc càng ngày càng cao! Đây là bánh kem tôi cố ý chọn cho anh, hi vọng anh thích nó. Tôi là người nói năng chua ngoa nhưng lòng dạ đậu hủ, suy nghĩ trong lòng và lời nói ngoài miệng vĩnh viễn không nhất trí, thật ra ngày đầu tiên tôi dọn đến đây đã rất thích anh. — 3 — ... Mạnh Mạnh San San.”

Tả Dịch nhú mày buông tấm thiệp, ánh mắt dừng trên hình vẽ cùng chữ viết trên bánh kem.

“Anh đẹp trai sinh nhật vui vẻ.”

... Gì vậy... Rối loạn rồi!? Cái từ “Thích anh” này có rất nhiều nghĩa. Là nghĩa thích nào?

Anh dùng ngón tay quét một ít mứt trái cây ở bên trên, bỏ vào trong miệng khẽ nhấm nháp, vị mứt trái cây chua ngọt vừa phải, cũng không tồi.

Một chút ngọt ngán thấm vào vị lời.

Một chút chua chất thuận theo vị lời trực tiếp tiến vào khoang mũi, dường như trong vô hình làm anh sặc.

Khỏe mắt anh thoáng nhìn qua mứt quả bị anh vứt trên bàn com, được giấy dai bọc lại, lộ ra một đoạn đuôi tăm trúc, mở giấy dai ra, khẽ cắn mứt quả một cái.

Tầng đường ngọt ngấy rất nhanh bị nước chua của sơn tra bao phủ, cảm giác rất tốt, tâm trạng cũng theo đó mà tốt hơn nhiều.

Song nội dung trên tấm thiệp và bánh kem Kiều San không hề biết. Câu nói kia lấy góc độ nét bút của Kiều San thì nó xuất phát từ Ứng Sinh Nam.

Anh ta cố ý nhấn tin cho Kiều san giờ đó, đoán chuẩn cô sẽ đồng ý, hơn nữa đoán đúng cô sẽ mua bánh kem ở cửa hàng bánh ngọt ở ngoài tiểu khu, cho nên sáng sớm đã an bài thỏa đáng.

Lúc này Ứng Sinh Nam đang ngồi xỏm ở ngưỡng cửa cửa hàng bánh ngọt hút thuốc, hai mắt nửa mở nửa khép, hát cầm nhả ra một ngụm khói với đèn đường chường mắt trên đỉnh đầu, sau đó lấy điện thoại ra gọi tin nhắn cho Tả Dịch:

“Em ba, sinh nhật vui vẻ.”

*

Ngày hôm sau là chủ nhật.

Kiều San quyết định cho bản thân nghỉ một ngày, đi đến giao đại Cẩm Dương thăm Tiểu Già.

Cô mặc bộ đồ bộ thoải mái, xõa đầu tóc rối bù, ngay cả lông mày cũng không vẽ, mặt mộc không trang điểm dắt chó đi xuống lầu. Ở dưới lầu cô gặp Tả Dịch đang nhận chuyển phát, do dự một lát mới quyết định chào hỏi.

Tả Dịch mặc đồ ở nhà, áo phông màu trắng, quần dài màu đen, mái tóc đen nhánh có chút rối, lộ ra chút tác phong tuấn tú lười biếng hùng tính độc hữu.

Xuất phát từ phép lịch sự, Tả Dịch khẽ gật đầu với cô một cái, nét mặt vẫn không có cảm xúc như cũ.

Kiều San dắt chó đi sát qua trước mặt anh, vừa mới đi được mấy bước thì nghe thấy người đàn ông phía sau dùng giọng nói không cao không thấp nói với cô: “Cảm ơn.”

Kiều San quay đầu lại nhìn anh, mắt nhìn bốn phía xác định không có người, cũng xác định anh không nói chuyện điện thoại, mới chỉ vào đầu mũi của mình hỏi: “Anh đang... cảm ơn tôi?”

Tả Dịch gật đầu, “Cảm ơn bánh kem của cô.”

Hả?

Khoan đã... Bánh kem tôi qua cô không viết thiệp chúc mừng, không để lại bất cứ dấu vết gì, làm sao anh biết là cô tặng? Cái này không hợp với lẽ thường nha.

Chẳng lẽ... Tôi hôm qua lúc cô để bánh kem ở trước cửa, vừa đúng lúc anh nhìn qua mắt mèo thấy hết toàn bộ? Cô khựng lại mới tùy tiện cười nói: “Nên làm, nên làm thôi, hàng xóm mà...”

Lên xe taxi cô nhớ lại tình cảnh lúc nãy, lại cảm thấy giống như nằm mơ.

Tại sao vừa rồi cô cảm thấy ánh mắt tên kia nhìn cô nhu hòa hơn rất nhiều? Là ảo giác sao? Ảo giác sao?

Không hiểu sao... cực kỳ sợ hãi.

Trên đường đi Kiều San vừa nói chuyện phiếm với tài xế, vừa dùng di động xem kho nhân duyên của mình.

Cô liên tục sàng lọc, cảm thấy Đồng Tiểu Lê rất thích hợp với Tả Dịch.

Đồng Tiểu Lê có trái tim vô kiên bất tồi*, đây cũng là nguyên nhân vì sao sau khi bị Tả Dịch quờ mắng mấy lần mà cô ấy vẫn có thể kiên trì ở lại. Trải qua mấy ngày tiếp xúc, Kiều San cảm thấy tính cách Đồng Tiểu Lê không tồi, vui vẻ cởi mở, lấy giúp người làm niềm vui, là một cô gái tốt.

(* không gì địch nổi, không gì không phá được)

Kiểu người như Tả Dịch hẳn là thiếu tình thương gia đình, cho nên tính cách mới kỳ quái như thế. Nếu có một cô gái luôn luôn lạc quan hướng về phía trước lại có một trái tim ấm áp che chở, có lẽ trái tim của anh ta sẽ trở nên cực kỳ mềm mại.

Cô đẩy thông tin và ảnh chụp của Đồng Tiểu Lê cho Ứng Sinh Nam, hỏi anh ta: “Cô gái này không tệ, là nhân viên cấp cưới của Tà Dịch, tôi quyết định tác hợp cho bọn họ.”

Hồi lâu Ứng Sinh Nam mới trả lời: “Không tệ, hạnh phúc của em trai tôi giao cho cô đấy. :)”

*

Kiều San thường hay mang chó đến khu nghỉ trọ dành cho giáo sư ở giao đại Cẩm Dương, đã rất quen thuộc với bảo vệ nơi này. Bảo vệ nhìn thấy cô thì trêu chọc nói: “Cô Kiều, lại đến tìm giáo sư Tiểu cùng dắt cho đi dạo hả?”

“Đúng vậy, đến dắt chó đi dạo nhân tiện thăm Văn Văn.” Kiều San dắt chó đi vào, nhón miệng cười với bảo vệ.

Kiều San mới vừa đi đến dưới lầu, liền nghe thấy có một đứa bé đứng trên lầu hai hét với cô: “Ba Tiểu! Mẹ Kiều và Đô Đô tới rồi!”

Cô vừa lên cầu thang, Đô Đô trong tay hưng phấn giẫy dụa khỏi tay cô xông lên lầu hai.

Vì vậy cô vừa đến lầu hai thì thấy Tiểu Già ngồi xỏm ở cửa, dùng ngón tay thon dài chậm chậm vuốt đầu chó Đô Đô.

Anh ta nâng mắt lên nhìn Kiều San, mày đẹp mắt cong, cười vô cùng ấm áp, “Tới rồi à.”

Vừa vặn anh ta lại ngồi trong ánh nắng mặt trời, nụ cười tựa như lửa trong lò sưởi ấm áp trong ngày đông, trên người mang tạp dề viền lá sen màu hồng nhạt có hoa văn hoạt hình Dôremon, trong mềm mại lộ ra chút cảm giác ngọt ngào.

Đứa trẻ ở cửa kéo Đô Đô vào trong nhà chơi, bên ngoài chỉ còn lại hai người bọn họ.

Tiểu Già đứng lên, mặt mày hàm chứa nụ cười ôn hòa: “Sao hôm nay không mang đồ ăn vặt tới cho Văn Văn? Con bé đợi rất lâu rồi đấy.”

Anh ta đứng dậy, mắt nhìn xuống của Kiều San biến thành ngẩn đầu nhìn lên.

... Cô nhut chỉ cúi đầu nhìn chân của mình, vì sao người bên cạnh cô đều cao như vậy?

Trông thấy bộ dạng cúi đầu của cô, Tiểu Già cười ra tiếng, đưa tay xoa nhẹ đầu của cô, trong giọng nói mang theo an ủi: “Ăn sáng chưa? Vào nhà đi, có để dành một ly sữa hạch đào em thích uống đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 11. Thời gian sẽ nói cho bạn biết (1)

Tiểu Già là bạn nói khó của Kiều San, lớn hơn Kiều San năm tuổi.

Lúc nhỏ Kiều San lười học bài, mà thành tích của Tiểu Già lại nổi trội xuất sắc. Lúc nhỏ anh ta là con ác mộng của Kiều San, lúc nào cũng có người so sánh cô với Tiểu Già, sau khi hai người thành niên, các trường bồi lại thích trêu chọc bọn họ, nói loạn đường nhân duyên, lúc nào cũng khiến cho Kiều San cực kỳ ngượng ngùng.

Dịp lễ tết, sau khi cô xác định Tiểu Già rời quê nhà mới dám kéo theo hành lý về quê một mình, tóm lại là không dám cùng lúc xuất hiện chung với Tiểu Già trước mặt hàng xóm láng giềng, bạn bè thân thích.

Thẳng đến khi năm trước Tiểu Già mang về một cô bé, hàng xóm láng giềng mới chợt đứt ý nghĩ tác hợp cho hai người, không tiếp tục trêu chọc hai người nữa, bắt đầu đổi chủ đề thảo luận chuyện Tiểu Già chưa cưới đã có con.

Văn Văn không phải con gái ruột của Tiểu Già, năm nay con bé sáu tuổi, khôn ngoan đáng yêu, mẹ của bé là học trò của Tiểu Già, không có ba ruột.

Năm trước có một học sinh nữ có cơ hội đi du học, nhưng vương Văn Văn nên quyết định từ bỏ. Tiểu Già không muốn học trò vứt bỏ cơ hội này, đồng ý chăm sóc con bé giúp cô gái đó hai năm.

Về phần tại sao muốn ôm lấy gánh nặng này, Kiều San rất là khó hiểu, mỗi khi cô hỏi chuyện này, cho tới bây giờ Tiểu Già vẫn cười nói: “Có Văn Văn, những chủ đề của mấy hàng xóm láng giềng kia sẽ không còn là hai chúng ta nữa, em không vui sao?”

Kiều San nghe vậy mỗi lần đều tròn trắng mắt: “Nói anh vĩ đại bao nhiêu nha, nhất định không phải là vì em.”

“Đúng vậy, sao có thể là vì em chứ?” Tiểu Già vẫn luôn duy trì nụ cười, từ khi Kiều San bắt đầu hiểu chuyện, dường như chưa từng thấy Tiểu Già thay

đổi về mặt.

Văn Văn mang theo Đô Đô đi đến ban công chơi, Tiểu Già giúp Kiều San hâm nóng sữa hạch đào, sau khi ngồi xuống thì hỏi cô: “Gần đây em rất bận sao? Mang bánh đến văn phòng cũng không thấy em.”

Kiều San nhận lấy sữa hạch đào rót toàn bộ vào trong cốc hõm, đợi ly thủy tinh thấy đáy, theo thói quen nhận lấy khăn giấy Tiểu Già đưa tới, chùi miệng nói: “Đúng vậy đó, đơn lần này còn khó giải quyết hơn đơn của ông chủ Thành Ca và nữ minh tinh. Nói tóm lại, không dễ làm cho lắm, nhưng gần đây có đột phá, cũng không có vấn đề.”

Cô khựng lại cười hề hề hỏi: “Làm bánh Cookie sao? Lát nữa cho em ít mang đi, em liên tục ăn mì ăn liền nửa tháng nay rồi, không có thức ăn ngon hộ thể, chắc hẳn lần sau em đến đã biến thành sợi mì ăn liền rồi.”

Tiểu Già đứng dậy đi vào phòng bếp lấy một túi đựng đầy bánh quy ra, đặt ở trên bàn trà, “Biết em sẽ tới nên anh và Văn Văn đã chuẩn bị từ sớm cho em rồi.”

Văn Văn cầm lược nhỏ ngồi trên mặt đất, ôm lấy đầu chó chài lông cho Đô Đô, nghe thấy lời của Tiểu Già thì lập tức xen vào: “Đúng đấy mẹ Kiều, bánh xâu là con làm, bánh đẹp là của ba Tiêu làm! Ba Tiêu nói mẹ thích ăn quýt Mạn Việt cho nên mỗi cái bánh đều cho rất nhiều quýt vào, mẹ nhất định sẽ thích ăn!”

Kiều San cảm động: “Cảm ơn Văn Văn, Văn Văn thật sự ngoan quá đi!

“Không cần cảm ơn đâu mẹ Kiều.” Văn Văn cười đến cong mày cong mắt, âm thanh mềm mại ngọt ngào, “Trừ mẹ với ba Tiêu ra thì mẹ Kiều là người đối tốt với con nhất, hiểu kính mẹ Kiều là điều tất nhiên à!”

Có đôi khi Kiều San thật sự hâm mộ Tiểu Già có một “cô con gái” hiểu chuyện như vậy. Đáng tiếc con bé không phải là con ruột, cuối năm phải trả con lại cho người ta rồi.

Tiểu Già dùng đĩa thủy tinh khác đựng vài miếng bánh bích quy, đặt ở trên bàn.

Cô tiện tay cầm một miếng, hai tay cầm bánh, cúi đầu cẩn thận cắn, cô không ngẩng đầu lên, nhỏ giọng hỏi anh ta: “Anh cũng đã lớn rồi, có đối tượng mình thích chưa? Hoặc là có đối tượng thích hợp chưa? Em làm mai cho anh nhé?”

Tiểu Già nhếch mày rậm, cười nói: “Muốn làm ăn với anh?”

Bánh bích quy ăn rất ngon, Kiều San cúi thấp đầu cắn từng miếng, cả hàm răng đều chuyển động, đầu cũng điểm theo, tư thế ăn giống như một con chuột đồng lông xù. Tiểu Già không nhịn được đưa tay xoa nhẹ đầu của cô, “Nói đi, có phải là có ai đến tìm em không?”

Quả nhiên không thể gạt được anh.

Kiều San dừng động tác cắn bánh lại, giơ tay lên dùng mu bàn tay lau vụn bánh ở khóe môi một chút, thờ dãi nói: “Tại sao lúc nào anh cũng biết trước vậy?”

Tiểu Già: “Anh không có bản lĩnh đó đâu.” Ánh mắt anh ta nhìn cô vô cùng ảm áp, từ đầu đến cuối không nói câu nào.

... Có thể đoán trước được em muốn làm gì, chứ không phải là anh có bản lĩnh biết trước, là anh rất hiểu em thôi.

Kiều San cũng sớm biết là anh ta có thể đoán được mình muốn làm gì, cho nên đã chuẩn bị ảnh chụp của Lâm Chân từ sớm.

Cô lấy điện thoại ra mở tài liệu kho nhân duyên, tìm tin tức của khách hàng Lâm Chân, đưa cho anh ta nói: “Ừm, cô gái này anh có ấn tượng không? Cô ấy nhờ em làm mai,” Kiều San dựng thẳng ba ngón tay lên, chắc lưỡi nói: “Ra giá không hề thấp chút nào, 30 vạn đấy!”

Tiểu Già cầm đi động qua, nụ cười trên môi vụt tắt, giọng nói trầm thấp không hề có nhiệt độ, “Cô gái này anh có ấn tượng, gần đây cô ấy thường xuyên đến lớp của anh nghe giảng,” anh ta khựng lại, quay đầu nhìn Kiều San đang xoa tay, nói: “Như vậy đi, anh cho em 31 vạn, anh cũng làm mai cho anh.”

Kiều San chớp chớp mắt: “Anh có đối tượng mình thích rồi?”

Tiểu Già: “Ừm.”

“Có tư liệu của cô gái kia không? Em đi điều tra chút xem?” Cô theo thói quen hỏi ra miệng, sau đó nghĩ đến cái gì đó lại lắc đầu, “Không được, em đã đồng ý với cô Lâm, đây không phải là vấn đề tiền nhiều hay tiền ít, đây là đạo đức nghề nghiệp, thành tín căn bản!”

Tiểu Già: “Em cảm thấy em nói vậy có hữu dụng với anh không?”

Kiều San lắc đầu: “Vô dụng, cho nên em không nhận tiền của cô ấy, chỉ nói tận lực mà làm.”

Tiểu Già: “Ừ, không uổng công ngày thường làm đồ ăn cho em ăn. Em ở đâu? Có thời gian anh mang đồ ăn qua cho em.”

Kiều San lấy giấy bút ở dưới trà ra, viết địa chỉ của mình, hơn nữa còn đưa cho Tiểu Già một chìa khóa, “Bình thường em không có ở nhà, anh có thể

vào nhà cất thức ăn.”

Tiểu Già cất chìa khóa, hỏi cô: “Buổi trưa có ở lại ăn cơm không?”

“Có nha! Vậy bây giờ anh đi mua đồ ăn sao?”

Tiểu Già: “Muốn ăn cái gì? Anh đi mua.”

Kiều San thuận miệng báo một loạt tên món ăn, đủ để cho Tiểu Già tìm ở trong chợ một hồi.

Sau khi Tiểu Già ra cửa, Kiều San mò vào phòng sách của anh, mở máy tính ra, phát hiện có đặt mật mã, thử mấy lần đều không mở được.

Cô đi gọi Văn Văn đang chơi đồ chơi với Đô Đô ở ban công, vừa dỗ vừa lừa lấy được mật mã máy tính.

Trong máy vi tính Tiểu Già có lịch trình gần một tháng của anh ta. Anh ta là người rất có kế hoạch, bằng kế hoạch lộ trình không chỉ lập rõ công việc gần một tháng của mình, còn có chi tiết trong cuộc sống.

Có một anh trai trúc mã vừa đẹp trai lại ưu tú, thời kỳ thiếu nữ của Kiều San không phải không có ý nghĩ về anh ta. Nhưng cũng vì Tiểu Già là người làm việc rất có kế hoạch, lúc nào cũng đặt cô trong kế hoạch, cái cảm giác Kiều San rất không thích.

Cô nhanh chóng in ra một bảng lịch trình của Tiểu Già, lúc tắt máy tính phát hiện trên bàn có một laptop, mặt trên của laptop có chữ viết bút máy của Tiểu Già, viết: “Thời gian sẽ nói cho bạn biết.”

Kiều San liếc qua, không để ý đến.

Sau khi Tiểu Già trở về nhìn thấy cô ngồi ở đằng kia nhu thuận ăn bánh bích quy, giống như một con gấu nhỏ, không hiểu sao tâm trạng trở nên tốt hẳn.

Anh ta thích bộ dáng ngoan ngoãn của Kiều San. Lúc ngoan sẽ giống như một động vật nhỏ dịu dàng ngoan ngoãn, lúc hung dữ thì như sư tử cái xù lông. Lúc anh năm tuổi ở trong bệnh viện cùng mẹ canh chừng cô sinh ra, lúc ấy anh nhìn thấy Kiều San mềm oặt tròn vo nhiều nếp nhăn, trong lòng cực kì màu nhiệm.

Nếu thời gian là thứ đồ quan trọng nhất của đời người, anh nguyện ý chia toàn bộ thời gian cho Kiều San.

*

Chuyến này Kiều San đến rất đáng giá, không chỉ ở chỗ Tiểu Già lấy được không ít bánh trở về, còn lấy được lịch trình của Tiểu Già.

Buổi chiều cô sửa sang lại lịch trình của Tiểu Già một chút, sắp xếp lại toàn bộ lịch lên lớp, đi siêu thị mua đồ, chủ nhật đi đâu du lịch.

Sau đó giúp Lâm Chân lập một bản “Kế hoạch tình cờ gặp nam thần”.

Khóa học của Tiểu Già, mỗi tuần Lâm Chân phải đi một lần, nhất định phải để nam thần nhìn quen mắt.

Siêu thị Tiểu Già hay đi, cấm chực ở chỗ bán thức ăn, tạo cơ hội tình cờ gặp nhau. Tháng Năm Tiểu Già có một khoản thời gian ngắn đi du lịch, đó là một cơ hội tốt, Kiều San vẽ một đường nhân mạng khoảng thời gian đi du lịch này, liên tục dặn dò Lâm Chân phải bắt được cơ hội!

Bây giờ cô bận rộn với khách hàng Tả Dịch, cộng thêm đối tượng trong lòng của Lâm Chân là Tiểu Già, cô chỉ có thể sắp đặt tính kế ở sau lưng.

Kiều San gói bằng kế hoạch cùng nhắc nhở cho Lâm Chân đã là rạng sáng, vô trở lại trên giường, vui người trong nệm mềm mại, cả người mệt rã rời. Từ khi tiếp nhận đơn hàng Tả Dịch, hoàn toàn không ngủ trước 12 giờ, trạng thái mỗi ngày có lẽ đều là mệt hơn cả trâu đi cày.

Vì vậy sáng thứ Hai đi làm, ngồi ở trong phòng hội nghị cả người vẫn trong trạng thái đàn độn.

Vì để có thể làm cho giữa Đồng Tiểu Lê và Tả Dịch xuất hiện đóm lửa, Kiều San cố ý ôm một vài việc ra vào văn phòng tổng giám đốc, thừa dịp quan sát Tả Dịch.

Có mấy lần Tả Dịch giương mắt đối mặt với cô mấy lần, nhưng chẳng mấy chốc dời tầm mắt đi.

Không biết có phải là ảo giác hay không, Kiều San ánh mắt của Tả Dịch nhìn cô có chút khác thường, cụ thể thế nào thì cô không thể nói được.

Giữa trưa lúc mang cơm cho Tả Dịch, Tả Dịch bảo cô đặt một vé vào cửa hội diễn tấu Maxime Cẩm Dương Trung Quốc. Kiều San cảm thấy đây là một cơ hội tốt, quyết định từ hội diễn tấu bắt đầu chế tạo cơ hội tình cờ gặp nhau cho hai người Đồng Tiểu Lê và Tả Dịch.

Vì vậy tự móc tiền túi mua một vé ngồi bên cạnh, sau khi mua vé cho Tả Dịch không, cô trở lại hỏi Đồng Tiểu Lê: “Tiểu Lê, tớ có một vé này, cậu muốn đi không?”

Đồng Tiểu Lê nhận lấy tấm vé nhìn một cái, kinh ngạc nhìn sang cô: “3000 một vé cậu cũng cam lòng tặng cho người khác sao? San San, cậu chịu chơi thật đấy, thật sự cho tôi?”

Cô nghiêng răng gật đầu, “Nếu muốn đi thì cho cậu.”

Nhưng trái tim lại đau đớn nhỏ máu.

Nghĩ lại sau khi chuyện thành công có thể cầm 50 vạn, dường như mấy ngàn đồng này không đáng vào đâu! Cô ngửa đầu nuốt nước mắt trở về, vỗ vỗ vai Đồng Tiểu Lê: “Bây giờ tôi thứ tư, đừng quên giờ đấy!”

Địa điểm hội diễn tấu là sân vận động ở Cẩm Dương, thời gian là tám giờ tối. Sáu giờ chiều thứ tư, ngoài sân vận động đã đứng đầy người, Kiều San hoá trang thành một phụ nữ trung niên, bám theo Tà Dịch đi đến sân vận động, tận mắt thấy anh đi vào sảnh kiểm vé mới rời đi.

Tổng giám đốc bá đạo và trợ lý nhỏ tình cờ gặp nhau ở hội diễn tấu Piano, mở màn này vô cùng tốt, vô cùng lãng mạn đấy!

Hội diễn tấu kéo dài suốt hai giờ, Kiều San không mua vé không được vào, chỉ có thể đợi ở bên ngoài. Đúng lúc phở ăn vặt gần trường đại học khoa học công nghệ Cẩm Dương ở gần đây, liền định đi qua kiểm chút gì ăn.

Kiều San đi qua quán nhỏ bán hồ lô băng đường ngày đó, phát hiện trong quầy thủy tinh có sản phẩm mới, không chỉ có sơn tra mà còn có dâu tây.

Cô thích ăn dâu tây, đang chuẩn bị gọi thì bên cạnh truyền đến một âm thanh trong trẻo: “Ông chủ, làm phiền cho một xâu dâu tây.” Xương ngón tay rõ ràng đưa tới tờ tiền 100, cô thuận theo ngón tay kia nhìn lên, ánh mắt dừng ở trên mặt đối phương.

Hai mắt suýt chút nữa trừng rớt ra ngoài.

!! Mẹ ơi! Anh ta không đi xem hội diễn tấu! Tại sao lại ở chỗ này!!!

Kiều San kinh ngạc nói: “Sao anh lại ở đây?”

Dường như Tà Dịch cũng mới nhìn thấy cô, giọng nói nhàn nhạt: “Khéo thật.”

Ha ha ha... Đúng vậy, khéo thật đó!!!

“Đi một mình à?”

“Không một mình thì với ai?”

Ánh mắt Kiều San dừng ở trên mứt quả dâu tây ở trong tay anh, “Ha ha, không nhìn ra anh cũng thích đồ ăn cho con gái? Lần trước mua một xâu cho anh có ăn chưa?”

Vừa vặn có một cô bé đi tới, Tà Dịch xoay người đưa mứt quả dâu tây cho cô bé kia.

Cô bé kia vui vẻ nhếch môi cười tươi, giọng nói ngọt giống như kẹo đường “Cảm ơn anh trai!”

Tà Dịch thuận tay vuốt vuốt đầu cô bé, giọng nói hiếm khi dịu dàng: “Không cần cảm ơn.”

Anh quay người lại về mặt nghiêm túc giảng giải: “Mua giúp cô bé.”

Ha ha ha... Cái nòi này có thể không thể không biết xấu hổ chút sao?

Xâu dâu tây cuối cùng bị anh mua tặng cho người khác, cô cũng chỉ có thể mua mứt quả còn lại. Cô cúi đầu gặm một cái, thì nghe thấy bên tai có người nói: “Tôi luôn nghĩ, tại sao cô muốn tạo ra thân phận giả,“ anh ngừng lại chút rồi hỏi, “Trình San, không, Kiều San, đã lâu không gặp, có khỏe không?”

Thân thể Kiều San chấn động, cô sợ tới mức tay mềm rũ, xâu mứt quả rớt xuống đất.

Cô tròn mắt há mồm quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh vẫn luôn bình tĩnh, trong lòng sóng to gió lớn, trên mặt đầy vẻ mờ mịt và hoang mang..

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 12. Thời gian sẽ nói cho bạn biết (02)

“Tà tổng, ngài nói gì vậy! Tôi là Kiều San không phải Trình San... À bây... Tôi rút lại lời mới nãy nhé!” Kiều San vỗ vỗ miệng mình, vội la lên: “Tôi là Trình San, không phải Kiều San!”

Ánh mắt sắc nhọn đen kịt của người đàn ông dừng ở trên đỉnh đầu cô, hơi thở lạnh lùng theo đó mà ra: “Vùng vẫy giầy chết? Nhìn cô, làm kẻ trộm cũng già nhỉ?”

Cô siết chặt nắm tay, trong lòng bàn tay toát ra một đống mồ hôi.

Sắp tới mùa một tháng năm, cũng là mùa du lịch thịnh vượng ở Cẩm Dương.

Trên phố ăn vặt sắc mùi cổ xưa treo đầy đèn lồng kiểu Trung, tầng tầng lớp lớp, rất có sắc thái Trung Quốc cổ xưa. Ngay cả trên cửa quán bán mít quả phía trước bọn họ cũng treo một dây đèn lồng, phía trên dùng tranh vẽ chế Hằng Nga phi thiên vô cùng tinh vi, ánh nền run run, tiên nữ trên lồng đèn trông rất sống động, sợi tơ khoắc lên lụa trắng phiêu dật giống như chớp động trong gió.

Trên đường người người nhốn nháo, hai người một cao một thấp đứng yên ở trước quán mít quả.

Tà Dịch vốc người cao lớn ngăn ánh sáng từ trong đèn lồng tiết ra, nửa người của Kiều San bị vùi trong mờ tối.

Cô không dám di chuyển, không dám nói chuyện, đầu óc nhanh chóng chuyển động tìm phương án khẩn cấp...

Cô tựa như bị đóng băng, ngay cả tư thế quay đầu đơn giản cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Sau khi giằng co mấy phút, Tà Dịch mở miệng hỏi cô: “Thế nào? Ngại nơi này ồn ào không muốn nói? Đi đến quán bún phía trước vừa ăn vừa nói.”

“Ồ...” Bởi vì khẩn trương thái quá, hai bắp chân của cô dường như bị xúc động tê dại gân cốt, vừa sai bước đi thì thân thể loạng choạng một chút, suýt chút nữa ngã sang bên kia, cô vô thức kéo vạt áo của người đàn ông để ổn định thân hình.

Hai người đi vào quán bún, bên ngoài đầy áp người, ông chủ dẫn hai người vào căn phòng nhỏ.

Hai người ngồi đối diện nhau trên một cái bàn, Kiều San cúi thấp đầu hoàn toàn không dám nhìn anh, thật lâu sau mới hỏi: “Làm sao anh biết được?” Tin tức thân phận của cô chỉ cần không tìm trong hệ thống thẩm vấn của công an thì hoàn toàn có thể lấy giả trá thật.

Người đàn ông không nói gì, vươn tay vào túi công văn lấy ra một hộp danh thiếp lỏng lẻo, kim loại lạnh băng làm nền càng thêm nổi bật, ngón tay thon dài của người đàn ông càng lộ rõ hơn.

Anh rút ra một tấm danh thiếp, kẹp ở khe tay, cổ tay khẽ động, vớt danh thiếp có hình dạng như bài tú-lo-kho lên, trực tiếp rơi ở trước mặt cô.

Tà Dịch giương mắt nhìn cô, ánh mắt như chim ưng săn mồi.

“Mấy năm nay cô chỉ phát triển chiều cao và tuổi nhỉ?” Anh dùng ngón tay chọc nhẹ chỗ huyết Thái Dương, chậm chọc nói: “Chỉ số thông minh sao không thấy tăng trưởng thế?”

“...” Kiều San quét mắt nhìn danh thiếp, rốt cuộc cũng hiểu rõ vấn đề.

Số điện thoại, số điện thoại trên danh thiếp giống với số cô dùng và báo cho công ty...

Cẩn thận mấy cũng có sơ sót, không có ngu xuẩn nhất, chỉ có ngu xuẩn hơn!

“Bà mai kim bài Kiều San ở Cẩm Dương cũng coi như có tiếng tăm, fan trên blog gần trăm vạn, mặc dù không có ảnh chụp nhưng cho người tìm hiểu điều tra nguồn gốc thì không có vấn đề gì. Nếu cô đổi một số điện thoại khác, có lẽ tôi sẽ không nghi ngờ cô.” Tà Dịch khựng lại, hỏi cô: “Nói đi, cô tới công ty tôi là có ý đồ gì?”

“Anh thắng!” Kiều San hít sâu một hơi, lời ít mà ý nhiều, nói: “Là vì Đồng Tiểu Lê, tôi có một khách hàng thích cô ấy.”

Câu trả lời này nằm ngoài dự liệu của Tà Dịch, anh hỏi: “Không phải muốn làm mai cho chính mình đấy chứ?”

Kiều San sững sốt một chút, ngượng ngùng cười một tiếng: “Đùa gì thế! Tôi mà thiếu bạn trai sao?”

Tà Dịch hỏi ngược lại cô: “Cô mà cũng có bạn trai à?”

Kiều San nói: “Giọng điệu gì vậy? Nói như tôi không nên có bạn trai ấy.”

Tà Dịch cau mày, giọng nói trầm thấp: “Cô vẫn giống như trước kia.”

Câu nói này ngược lại trực tiếp kéo khoảng cách giữa hai người lại, Kiều San cũng thuận theo giọng điệu của anh mà đi, “Đúng vậy, vẫn như trước kia, ngược lại là anh, thay đổi quá lớn.”

Kiều San im lặng trong phút chốc, nghiêm túc nói: “Anh cho tôi một tuần kết thúc công việc, trước thứ tư tuần sau tôi sẽ từ chức, thế nào?”

“Cũng được, công ty tôi không giữ người vô dụng.” Tà Dịch nhìn cô nói.

“Anh không thể nói một câu giữ tôi ở lại sao?”

“Sao phải giữ cô lại?” Tả Dịch tựa như khiêu khích hỏi ngược lại cô, “Chẳng lẽ ngày đó ở trong thang máy, là nụ hôn đầu của cô?”

Kiều San vô thức sờ môi, trong ánh mắt đen bóng có chút giận dữ, cô vỗ bàn một cái cả giận nói: “Anh còn nhắc tới! Không phải nói huề nhau sao?”

“Muốn tôi chịu trách nhiệm?” Tả Dịch lại hỏi.

“... Anh bệnh hả, tôi có bạn trai rồi, được không hả!” Kiều San vô cùng tức giận.

Cô biết ngay, sau khi người này biết thân phận của cô sẽ đến báo thù cô, quả nhiên. Thật là... quá đáng!

Giọng nói của anh vẫn nhàn nhạt như trước, “Ồ, có bạn trai còn tùy tiện trêu chọc đàn ông khác. Không nhìn ra cô lại là người phụ nữ như vậy.”

Một câu “người phụ nữ như vậy” khiến Kiều San không thể nhịn được nữa, cô cả giận nói: “Đủ rồi đấy Tả Dịch.”

“Được rồi, đến đây là đủ, về nhà đi.” Tả Dịch hiếm khi chủ động mời tha, “Hôm nay thuận đường tôi đưa cô về.”

Kiều San nắm quả đấm nhỏ tức giận đến mức hàm răng phát run, nhìn bộ dáng đó của anh là đủ rồi, nào có thể ngồi xe của anh? Thật sự là bị bộ dạng hoà nhã của anh làm cho mù quáng mà.

Vì thế mà tự thuê xe về nhà.

*

Ngày hôm sau Kiều San liền đến bộ phận nhân sự trình đơn từ chức.

Lúc đi ra một đám đồng nghiệp nữ từng người ôm cô, lưu luyến không muốn cô đi. Kiều San nói: “Buổi tối mọi người có rảnh không? Tôi mời mọi người ăn com.”

“Com chia tay sao? Loại com này là tớ ghét nhất trần đời, thật tui thân đấy.” Đồng Tiểu Lê nói.

Quản lý Trần Lệ cũng có chút luyến tiếc cô rồi đi, thán một tiếng nói: “Com chia tay nhất định phải ăn, nhưng về sau mọi người vẫn là bạn bè, thường xuyên gặp mặt vẫn có thể nhé, Tiểu Kiêu, sau này có mỹ phẩm mới, hoan nghênh đến giới thiệu cho chúng tôi.”

Kiều San làm một thế thay “OK”, “Không thành vấn đề.”

Đúng lúc Tả Dịch đi ra khỏi phòng làm việc, đi ngang qua văn phòng trợ lý nghe thấy mấy chữ “com chia tay”, đi vài bước lại lùi trở về, đứng ở ngưỡng cửa dán tai lắng nghe.

Có nhân viên đi ra khỏi thang máy, thấy anh dán tai vào cửa văn phòng trợ lý lén la lén lút.

Tả Dịch chú ý có người tới, vội cúi đầu nhú mày nhìn mặt đất, hình như là đang tìm cái gì đó. Nhân viên đi đến bên cạnh anh chào một tiếng, anh nhún nhún vai một chút, khẽ gật đầu, nghiêm túc đứng đắn “Ừm” một tiếng.

...

Buổi tối Kiều San cùng đồng nghiệp hẹn đến một nhà hàng cao cấp kiểu Trung ăn com, một bàn hơn mười người đều là nữ.

Các cô ngồi trong phòng bao không có cửa, ở giữa các phòng đặt một vách ngăn khắc hoa nhưng hoàn toàn không làm trở ngại sự hào hứng của các cô, các cô uống rượu, hết ly này đến ly khác, vô cùng sáng khoái, thoải mái tự nhiên.

Kiều San nhìn mà tròn mắt há mồm.

Cô gái họ Lý ngày thường cô cảm thấy hiền lành nhu thuận lúc này lại có thể thoải mái điên cuồng uống một chai rượu.

Chai rượu đưa tới về phía cô, cô hoàn toàn không có cách nào từ chối, gởi một tin nhắn cho Tiểu Già trước, sau đó mới không lo lắng mà ôm chai rượu nốc vào miệng.

Có mem rượu xuống bụng, trong bụng dường như có một quả cầu lửa lăn qua lăn lại, đốt nóng từ bụng đến gáy, rồi tràn lên hai gò má.

Người nào đó uống quá nhiều rượu ôm chai rượu bò lên ghế, đứng ở nơi cao bắt đầu kéo giọng nỉn to: “Lão yêu bà Tả Dịch kia, ợ, chính cái gì mà chính chứ! Bộ dạng đẹp trai thì như thế nào? Có tiền có của thì sao chứ, cũng chẳng có cô nào thèm bu ha ha ha ha ha...”

Đồng Tiểu Lê ngửa đầu nhìn Kiều San, kéo tay áo quản lý Trần Lệ yếu ớt nói: “Chị Trần, xem ra gần đây cô ấy bị tổng giám đốc giày vò không hề nhẹ nha...”

Trần Lệ kéo Kiều San xuống khỏi ghế, “Cô uống nhiều quá rồi đấy.”

Kiều San đẩy Trần Lệ ra, mất đi sự chống đỡ, thân thể cô lắc lư mấy lần, lao đảo vài bước ngã về phía sau, sau lưng đụng phải một bức tường mềm nóng ẩm.

Người đứng phía sau đỡ lấy hai vai của cô, túm lấy chai rượu trong tay cô.

Kiều San say rượu hai mắt mờ mờ, cô muốn quay người lại xem người phía sau là ai, nhưng người phía sau lại chặn hai vai của cô, không cho cô xoay người lại.

Trong lúc mơ mơ màng màng nghe thấy có người hô lên “Tà tổng”.

Tà Dịch quét mắt nhìn một đám phụ nữ trên bàn, “Tối nay tôi trả tiền, cô ấy uống say tôi đưa về trước, các cô cũng về sớm chút đi.”

Nói xong thì xách cổ áo phía sau Kiều San lên, kéo cô ra khỏi phòng bao.

Kiều San bị người kéo ngã ra phía sau, vất vả lắm mới xoay người về được.

Nhìn thấy Tà Dịch, cô nắm chặt quả đấm thật muốn đấm cho anh một phát, nhưng làm kiểu gì hai tay vẫn không có chút lực, mềm nhũn cả ra. Cô vẫn không nhụt chí, học theo bò húc, dùng đầu húc vào bụng của Tà Dịch...

Trong miệng còn phát ra tiếng rống “Ủm bò”.

Vì vậy Tiểu Già vừa ra khỏi cầu thang thì nhìn thấy Kiều San đang dùng đầu húc vào bụng của một người đàn ông.

Tiểu Già tiến lên kéo Kiều San trở lại, dùng bàn tay dày rộng chặn đầu nhỏ ép chặt ở trong ngực mình, thẳng đến khi người trong ngực an tĩnh được một chút anh ta mới quay đầu nói xin lỗi với người đàn ông kia.

“Xin lỗi, cô ấy uống say thì lại như vậy.”

Tà Dịch: “Anh là ai?”

Vấn đề này làm cho Tiểu Già sững sốt, bạn bè? Trúc mã? Anh hai nhà bên?

“Bạn trai?” Tà Dịch khựng lại lại hỏi.

Tiểu Già không mở miệng thừa nhận, chỉ phiên muộn gật đầu.

Đầu nhỏ của Kiều San bị đè ở trong ngực đàn ông, yên tĩnh không ít, trong miệng luôn lầm bầm “Lão yêu bà Tà Dịch”. Tà Dịch không hiểu sao cảm thấy phiền lòng.

Phiền cái gì hả?

Có phải cô gái này bị bệnh hay không? Có bạn trai còn trêu chọc anh?

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Chương 13. Thời gian sẽ nói cho bạn biết (03)

Tiểu Già ôm Kiều San đứng đợi thang máy. Anh ta dùng tay vịn eo của cô, còn đặt má của cô dựa lên vai của mình.

Tà Dịch tự mình đa tình có chút xấu hổ, càng thêm cân nhắc ý nghĩ không rõ của cô. Cho nên bánh sinh nhật kia rốt cuộc có mấy ý nghĩa?

Chẳng lẽ, không phải... có hứng thú với anh?

Lúc đợi thang máy, anh lại đi đến bên cạnh nhìn xem, eo nhỏ của Kiều San bị tay người đàn ông nắm lấy, cái đầu nhỏ thỉnh thoảng cọ cọ trên vai người đàn ông.

... Hừ. Đằm thắm ghê nhỉ?

Tiểu Già phát hiện Tà Dịch kỳ quái tìm hiểu, nghi ngờ nhìn thẳng vào anh.

Thang máy đến, Tà Dịch dẫn đầu đi vào, sau đó tựa ở chỗ góc thang máy, đưa tay giúp hai người ngăn cánh cửa đóng lại, thuận tiện cho bọn họ đi vào.

Kiều San say rượu trong tai toàn tiếng ông ông, trước mắt như có mấy lớp hồ dán, cái cảm giác này rất là tệ, hình dáng sự vật trước mắt mờ hồ không rõ, như tăng thêm một lớp kính có ánh sáng huyền ảo, thật sự không có cảm giác chân thật.

Mặc dù tai mắt đều không rõ ràng, nhưng cô có thể cảm giác được có một người đáng ghét đang đứng bên cạnh. Cô thử giơ chân đá qua, nhưng vừa động đây thì lại bị một sức lực mạnh mẽ kéo trở về.

Tử chi của cô đều bị trói buộc, không thể tự do khổng chế, cảm giác thật khó chịu.

Rõ ràng là nằm mơ mà, tại sao không thể vui sướng mà bay! Tại sao không thể vui sướng mà đánh người?

Rất muốn cắn mặt của người đó, để phát tiết tức giận trong lòng.

...

Động tác của Kiều San càng lúc càng mạnh, trở nên không còn e ngại gì.

Tiểu Già ôm cô còn phải vươn tay ra gọi xe, bị cô giầy vò đầu đầy mồ hôi rịn, sau lưng ướt một mảnh lớn. Một chiếc Huy Đăng màu đen dừng ở trước mặt bọn họ, người lái xe hạ cửa sổ xe xuống, ngũ quan chìm trong ngọn đèn mờ ám, hết sức tuần tú.

“Lên xe đi, tôi và cô ấy là hàng xóm, tiện đường.”

“Hàng xóm?” Tiểu Già phản ứng lại. Người đàn ông này hẳn là khách hàng lớn mà Kiều San nói. Khó trách cô như nổi điên muốn cắn người, thì ra là vì áp lực công việc quá lớn.

Tiểu Già khẽ cười một tiếng, mở cửa xe nhét Kiều San vào trong. Vừa ngồi xuống, cái đầu nhỏ của Kiều San liền nện mạnh lên đùi anh, ôm lấy mở miệng... gặm cắn.

Cô cắn người mà cách một lớp vải cũng khiến người ta đau đến nhe răng.

Bàn tay dày rộng của Tiểu Già bao phủ trên sườn mặt cô, dùng năm ngón tay đẩy lỗ tai của cô lại, lúc này cô mới trở nên ngoan ngoãn hơn.

Đến cửa nhà, Tiểu Già một tay vịn Kiều San, dùng tay còn lại mở cửa.

Nghe thấy tiếng móng chó gãi phía sau cánh cửa, anh vặn mở khóa cửa, cẩn thận đẩy về sau một chút, lực cản phía sau cửa giảm chút, con chó mập ú quả thực chui ra từ khe cửa.

Đô Đô vòng quanh Tiểu Già một vòng, phe phẩy cái đuôi to trở về trong phòng, dùng miệng ngậm dép lê của Kiều San đến.

Tiểu Già nhìn con chó cười một tiếng: “Không cần, giờ em ấy có thể đổi dép lê sao?”

Đô Đô dùng miệng đẩy dép lê đến bên chân Tiểu Già, hất cằm lên nhìn anh, “Gâu gâu!” rồi nằm ngang người xuống chặn ở trước cửa không cho anh đi qua.

Tiểu Già: “Ý mày muốn nói, là tao đổi dép lê sao?”

Đô Đô: “Gâu gâu” Rõ ràng như vậy còn không nhìn ra?

Tiểu Già liếc nhìn dép lê của nữ có lẽ là số 36, lại nhìn vào mắt Đô Đô, dờ khóc dờ cười, “Có phải là tao không đổi dép lê thì mày sẽ không cho tao vào không?”

Đô Đô “Ô” một tiếng, tứ chi mở rộng ra nằm sấp xuống, bốn cái chân mập dài mà to hoàn toàn chiếm đoạt đường đi vào phòng khách.

“Được được được, tao đổi.” Tiểu Già bất đắc dĩ, một tay vịn Kiều San, dùng tay còn lại khó khăn cời giầy ra.

Dép nữ quá nhỏ so với anh, làm sao anh nhét cho vừa, gót chân sau hoàn toàn ở bên ngoài, chân to mang dép nhỏ thật sự rất buồn cười. Anh cười bất đắc dĩ hỏi: “Như vậy được rồi chứ?”

Lúc này Đô Đô mới đứng dậy nhường đường cho anh ta.

Vào trong phòng khách mới phát hiện, bên trong không có bất kỳ vật dụng gì.

Giữa phòng khách bày đặt mấy cái hộp giấy, phía trên để năm sáu hộp mỳ ăn liền. Anh đặt Kiều San lên trên giường đơn ở phòng ngủ, nhẹ nhàng giúp cô cởi giầy và áo khoác ra, mở thảm đẩy trên bụng cô.

Sắp xếp cho Kiều San xong, lại đi vào toilet lấy khăn mặt nhúng nước lau mặt lau tay giúp cô, xong việc đã là trời rạng sáng rồi.

Anh gọi cô gái nhỏ Văn Văn cho hai vị giáo sư già nhà bên, có hai vị đó chăm sóc, anh cực kỳ yên tâm ở chỗ này chăm sóc Kiều San.

Tiểu Già biết bây giờ đi về tắt nhiên sẽ không đón được xe, dứt khoát tìm mấy tấm giấy cứng trong phòng trải ra trên mặt đất, nằm ngủ tạm một đêm.

*

Ngày hôm sau Kiều San tỉnh lại Tiểu Già đã rời đi.

Trong bát của Đồ Đồ đã được đổ đầy thức ăn, mấy hộp mỳ ăn liền đã được dọn sạch sẽ, có đặt thêm một ly sữa đậu nành cùng một túi lớn, ở bên ngoài túi có dòng nước bốc hơi, cô cầm lên để trong tay, không ngờ còn nóng.

Gần tiểu khu này không có quán bán đồ ăn sáng nào, Tiểu Già năm giờ dậy đi bộ năm cây số mới tìm được một quán.

Kiều San ôm sữa đậu nành hút vài hơi, cổ họng khô rất giảm bớt không ít, mở túi nhựa ra là bánh bao trắng mềm, cúi đầu cắn một miếng lớn, nước nhân của bánh nhân thịt tràn đầy khoang miệng, mùi vị không tệ chút nào.

Cái bánh mới gặm được một nửa, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Cô cắn bánh bao đi ra mở cửa, đập vào mắt chính là một hộp giấy dai cao chừng nửa người. Cô lui về sau một bước, người ngoài cửa ôm hộp giấy dai đi tới, đến phòng khách thì đặt đồ xuống, tay chống nạnh quay người lại phân phó cô, “Bà mai nhỏ, mau, mau đóng cửa lại.”

Kiều San đóng cửa lại, đi tới đá vào thùng giấy lớn một cái, “Anh đừng gì trong này thế?”

Ứng Sinh Nam xé băng dán, mở thùng giấy ra, lấy một cái nồi chống dính thuộc chất liệu Titan, được đánh bóng loáng có thể soi gương được, hiện ra ánh sáng kim loại.

Kiều San không hiểu gì về đồ làm bếp cũng có thể nhìn ra được giá trị xa xỉ của cái nồi này.

Ứng Sinh Nam dùng lòng bàn tay sờ cái nồi một chút, cong ngón búng ra, phát ra một tiếng trầm đục, “Đây là bảo bối của tôi, tặng cho cô.”

Kiều San nhận lấy cái nồi từ tay anh ta, cẩn thận ngắm nghía, nghi ngờ nói: “Anh tặng nồi cho tôi làm gì?”

“Cô ở đây cái gì cũng không có, lúc nào cũng cần phải chuẩn bị dụng cụ nhà bếp không phải sao? Mỗi ngày ăn mỳ ăn liền, nhìn chăm chăm vào dạ dày của cô trên chộc nói, “Bụng chịu nổi sao?”

Kiều San chưa từng nhận quà tặng kiểu này, bất đắc dĩ nói: “Cảm ơn quà tặng của ông chủ Ứng, tôi sẽ đặt nó ở nhà bếp, mỗi ngày để Đồ Đồ quý lạy, dâng cúng!”

Ứng Sinh Nam ngồi ở trên thùng giấy, thuận tay kéo một cái qua đưa cho cô, “Nào đến đây, ngồi đi, nói cho tôi nghe xem làm sao thăng nhóc Tả Dịch kia phát hiện cô là bà mai nhỉ? Con gái lớn lên thay đổi 18 lần, bây giờ cô lớn như vậy nó vẫn có thể nhận ra cô, không phải loài người há?”

Thật sự chẳng lẽ thâm mến hai mươi mấy năm?

Thăng nhóc này trưởng thành quá sớm rồi đấy nhé.

Kiều San kể lại chi tiết chuyện đã xảy ra, Ứng Sinh Nam nghe xong che kín mặt, chán nản nói: “Bà mai nhỏ, tôi nên khen ngợi cô hay là ca tụng cô đây? Tôi nên ca ngợi cô hay là tuyên dương cô đây?”

“Hay là anh đánh tôi đi.” Kiều San nhéo lỗ tai của mình, vẻ mặt thành thật, “Chỉ cần không nhéo lỗ tai, anh muốn đánh nơi nào cũng được!”

“Tôi bắt đầu nghi ngờ năng lực công tác của cô rồi.” Ứng Sinh Nam bắt chéo hai chân, khuỷu tay đặt trên bắp đùi, dùng lòng ngón tay dè lên chòm râu trên miệng, hồi lâu mới nói: “Xem ra cũng chỉ có vậy.”

“Là sao?” Kiều San hỏi anh ta.

Ứng Sinh Nam dùng tay đập vào trán, khàn một tiếng nói: “Bà mai nhỏ cô bình thường thông minh lắm mà? Thế nào, chuyện giới thiệu đối tượng cho nó cứ để qua một bên đi. Ban ngày nó đi làm, cô ở nhà, buổi tối nó chạy bộ cô chạy theo, nó đi siêu thị cô mang theo chó đi dạo theo, giúp tôi theo dõi nó cho chặt.”

“Theo dõi anh ta làm gì? Chờ sau mông anh ta nở ra một đóa hoa à?” Kiều San tưởng tượng tình cảnh mỗi ngày đi theo sau lưng Tả Dịch, vậy có khác gì biến thao cuồng theo dõi chứ?

“Chuyện giới thiệu đối tượng cứ từ đã, một tháng, cô giúp tôi theo dõi nó một tháng, cái gì cũng không cần làm, chỉ cần đi theo nó là được!” Ánh mắt Ứng Sinh Nam kiên định.

“Theo dõi phải có mục đích chứ? Chúng ta ký hợp đồng là vì giới thiệu đối tượng cho anh ta, giúp anh ta thoát khỏi cô đơn, hiện tại không mục đích gì lại theo dõi anh ta thì được tính là chuyện gì? Trì hoãn một tháng tôi sẽ tốn thêm tiền thuê nhà một tháng, anh có biết tiền thuê nhà nơi này đắt thế nào không hả?” Kiều San sốt ruột

“Đừng gấp đừng gấp, “Ứng Sênh Nam trấn an cô, “Tôi nói cô này, gấp cái gì chứ hùm? Cứ làm theo lời tôi theo dõi đi, gần đây Tả Dịch có chút ý định muốn yêu đương, chứng tỏ cố gắng của cô đã thành công.”

“Tôi?” Cô suy nghĩ một chút, “Nhưng tôi vẫn chưa làm gì mà?”

“Cho nên để cô theo dõi nó một tháng, hiểu rõ sâu về nó hơn. Tả Dịch này thâm tàng bất lộ, nó không dễ đối phó như người bình thường, cũng không dễ phối hợp như khách hàng lúc trước của cô, cho nên tôi cho rằng, đầu tiên đừng vội giới thiệu đối tượng cho nó, cô cứ tìm hiểu rõ về nó đi, hiểu rõ ý nghĩ sâu trong linh hồn nó, cảm nhận được rốt cuộc nữ thần sâu trong nội tâm của nó có bộ dạng gì.” Ứng Sênh Nam đồng ý nói.

Trong phút chốc, Kiều San cảm thấy mình sắp bị cướp chén cơm.

“Nhưng tiền thuê nhà của tôi...”

“Tiền thuê nhà tính vào sổ công, tôi trả cho cô!”

“Nhưng chỗ này của cô không có vật dụng gì cả, lỡ Tả Dịch chạy đến cửa nhà tôi...”

“Trước trưa mai tôi sẽ mang mấy đồ dùng cơ bản sang cho cô.”

Kiều San hài lòng vỗ vỗ bả vai rộng của anh ta, “Được, ông chủ Ứng, tôi nhất định sẽ toàn tâm toàn ý xử lý tốt việc lớn cả đời của em trai anh, cho dù có nhiều người ghét anh ta đi chăng nữa! Tôi cũng bằng lòng thịt nát xương tan, tới chết mới thôi!”

*

Nửa giờ sau, hai người nói xong tất cả mọi chuyện.

Kiều San tiễn Ứng Sênh Nam ra cửa, hai người vui vẻ cười nói ở cửa, ngay sau đó cửa đối diện “rắc rắc” một tiếng mở ra, hai người không hề có chút báo trước nào mà gặp mặt Tả Dịch đi ra cửa ở đối diện.

!!

Tình huống này là sao đây? Không phải lúc này Tả Dịch yêu bà nên đi làm sao?

Làm sao đây!

Hiển nhiên Ứng Sênh Nam cũng không hề biết. Ngay cả Đô Đô đi theo chủ nhân ra cửa tiễn khách cũng nghiêng đầu về mặt mờ mịt.

Trong hành lang lặng ngắt như tờ, cách mấy giây sau Tả Dịch mở miệng nói: “Anh cả?”

Ứng Sênh Nam xông lên ôm anh một cái, “Oa, em ba yêu dấu của anh, một tuần không thấy dường như cách ba thu, con bà nó em ba lại đẹp trai hơn rồi!”

“...” Tả Dịch bị anh ta ôm đến sa sầm mặt, liếc nhìn Kiều San rồi hỏi anh ta: “Tại sao anh lại ở đây?”

Khựng lại chút rồi tiếp tục hỏi: “Phải nói là, tại sao anh lại đi ra từ nhà cô ấy?”

Ứng Sênh Nam da mặt dày cười nói: “Cái này không phải rất đơn giản à? Vào nhầm cửa chứ sao.”

Kiều San cảm thấy lời giải thích này không tốt lắm, lời nói không thông qua não đã ra khỏi miệng: “Đúng đúng đúng, vào nhầm cửa thôi, anh ấy coi anh là tôi, xem này, đáng đáp hai chúng ta thật đúng là giống nhau đấy haha!”

Ứng Sênh Nam che mặt quay đầu, giả bộ ho vài tiếng. Cô đây là điển hình về rần thêm chân mà.

Cười xấu hổ vài giây, Kiều San lúng túng hơn rồi.

Hận không thể đánh vào miệng mình mấy cái. Cô đang nói gì vậy trời!!! Lời nói không thông qua não thật sự lâm vào chứng xấu hổ mà.

“...” Tả Dịch hiển nhiên không tin lời nói dối của cô.

... Giống cái rầm ấy!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 14. Thời gian sẽ nói cho bạn biết (04)

“Ồi.” Ứng Sênh Nam thở dài một tiếng phá vỡ không khí ngưng đọng, đấm một đấm vào ngực mình, đau xót nói: “Em ba à, anh cả độc thân nhiều năm như vậy rồi cũng muốn yêu đương cưới vợ sinh con, nhưng lại không gặp được đối tượng phù hợp, bà mai nhỏ vang danh gần xa, anh cả ham mộ tiếng tăm nên tới đây tìm. Chuyện tìm người làm mai rất xấu hổ, không tiện mở miệng đâu.”

Tả Dịch gạt đầu nói: “Anh hẳn nên tìm một bà mai rồi.” Anh nâng tay nắm lấy càm của Ứng Sênh Nam, nhủu mày ghét bỏ nói: “Râu này của anh đã bao lâu rồi không cạo? Để vậy mà vẫn còn muốn tìm vợ à?”

Ứng Sênh Nam vỗ rớt tay của anh, chặc một tiếng: “Đẹp trai, em thì biết cái gì?”

Tả Dịch thu tay về đút vào trong túi quần, quan sát liếc nhìn Kiều San, ánh mắt lại dời đi, “Sáng sớm đi ra khỏi nhà của một cô gái, anh không sợ bạn trai người ta hiểu lầm à.”

“Bạn trai?” Ứng Sênh Nam quay đầu nhìn Kiều San, “Bà mai nhỏ, cô có bạn trai rồi!”

Tả Dịch: “Anh kích động cái gì hả?”

“Anh... Sao không kích động được?” Ứng Sênh Nam ôm lấy vai anh nói: “Bà mai nhỏ mà có bạn trai, hai ta vẫn còn độc thân, nghiệp chướng nha...”

Âm cuối kéo dài thật dài, uyển chuyển lại thê lương.

Tả Dịch không lạnh không nhạt trêu chọc: “Kiếp sau anh đầu thai làm nữ, em sẽ cưới anh nhé?”

Ứng Sênh Nam vênh hoa chỉ lan chọc vào ngực anh một cái, uốn éo cặp mông đụng vào người anh, cổ họng lạnh lạnh then thùng nói: “Quý xú, đáng ghét quá...”

Chính anh ta cũng cảm thấy ghê tởm nữa nè, khẽ run nhẹ một cái khôi phục lại thái độ bình thường, nhìn về phía Kiều San nghiêm túc hỏi: “Lại nói, bà mai nhỏ cô thật sự có bạn trai? Sao không nghe thấy cô nói?”

Kiều San chớp chớp mắt, vẻ mặt mờ mịt buông tay: “Tôi có bạn trai sao tôi không biết vậy?”

Đồ Đồ ở bên chân ngoắt ngoắt cái đuôi “ăng ăng” hai tiếng.

Tò về... Chủ nhân có bạn trai sao tôi không biết?

“Này, anh đừng bịa chuyện bậy được không?” Kiều San trịnh trọng nói: “Đàn ông theo đuổi tôi xếp dài từ Trung Quốc đến Mỹ, để người theo đuổi tôi nghe thấy sẽ không tốt đâu.”

Tả Dịch: “Trung Quốc đến Mỹ... Dựa theo tỉ lệ bản đồ thế giới 8700 vạn để so sánh, miễn cưỡng có thể đứng một người.” Anh khựng lại, lắc đầu nói: “Thật sự đáng thương.”

“...” Kiều San nắm chặt nắm tay lại nhin xuống, “Dù sao nguyện vọng của tôi là xã hội hài hòa, thế giới hòa bình, người văn minh không thể nói lời thô tục.”

“Tôi qua cô không giống là một người văn minh.” Tả Dịch nói tiếp.

Chuyện tới hôm qua cô vẫn có chút ấn tượng, chắc hẳn so với trong ấn tượng của cô còn xấu mặt hơn nhĩ. Cô bước tới trước một bước, mũi tên cho ra khỏi nỏ nhìn chằm chằm Tả Dịch.

Ứng Sênh Nam bị ép rút lui một bước, không biết làm gì nhìn hai người đầu mắt.

Một ánh mắt bình thản không hề tức giận. Một đôi mắt tròn tròn đờ đờ sát khí. Mặc dù người phía sau hung hăng liên tục, nhưng người phía trước rõ ràng càng chiếm ưu thế hơn.

Ứng Sênh Nam nghiêm trang hoà giải: “Nếu cãi nhau nữa sẽ thành vợ chồng son đấy.”

Hai người gần như cùng thời khắc đó quay đầu lại, đồng thanh nói: “Ai muốn làm vợ chồng son của anh ta/cô ta!”

Ứng Sênh Nam bị hai người rống cho giật mình, “Vậy ... Vẫn chưa phải là vợ chồng son?”

*

Ba người cùng xuống lầu, trong thang máy, Ứng Sênh Nam đứng ở giữa luôn cảm nhận được oán khí giữa hai người.

Sau khi xuống lầu Kiều San thật sự không muốn gặp lại người nào đó, liền dắt chó tản bộ loang quanh.

Ứng Sinh Nam nhìn chăm chăm vào cô gái tóc đuôi ngựa dần dần đi xa, dùng khuỷu tay đung vào ngực Tả Dịch, “Em ba, cảm xúc hôm nay của em không đúng lắm nha. Muốn yêu rồi sao? Hiện tại bà mai nhỏ không có bạn trai, lên đi, lúc nhỏ không phải em muốn đuổi the sao? Thế nào, hiện tại lại sợ rồi à?”

“...” Tả Dịch xì mặt xuống, nói: “Lúc đó trẻ người non dạ.”

Ứng Sinh Nam: “Sao anh lại cảm thấy số mệnh được xếp sẵn vậy? Cái thứ gọi là duyên số này rất kỳ diệu, đến muộn thì cũng đã đến rồi. Hay là chúng ta đánh cuộc đi? Anh cá hai người các em sẽ liên tiếp tình cờ gặp nhau ngoại trừ cư xá này.”

Tả Dịch nhìn ta.

“Không tin?” Ứng Sinh Nam lại nói, “Tiểu Dịch, cái duyên số này em càng xa lánh nó lại càng dùng sức để em dính vào người hữu duyên. Không tin, chúng ta cùng nhìn xem đi!”

*

Kiều San tốn một buổi xế chiều bình phục cảm xúc.

... Bình tĩnh. Sao cô có thể bắn khoản với tiền bạc chứ?

Buổi tối Kiều San vẫn đang suy nghĩ xem nên ăn cái gì thì đồ ăn Tiểu Già giúp cô gọi ở bên ngoài đúng lúc đưa tới. Mớ hộp cơm nóng còn bốc hơi nước mờ mờ ra, mỗi một hạt cơm căng tròn đều tắn ra khí nóng ngọt ngào, phía trên là một lớp sườn xào chua ngọt, nước sốt đậm đà bao kín gạo trắng, màu cơm và màu nước sốt rõ ràng khiến cho người ta thèm ăn.

Rất lâu rồi Kiều San không được ăn cơm nóng thơm ngon như vậy, cô ăn ngấu ăn nghiêng, thịt vẫn chưa nhai kỹ đã nuốt xuống bụng.

Sau khi ăn xong, cô xoa xoa cái bụng căng phình đứng ngồi không yên. Dứt khoát đất chó xuống tàn bộ, cô cầm dây thừng đất chó vừa đi vừa lướt điện thoại, bất tri bất giác đi ra khỏi tiểu khu.

Thuận theo con đường cứ đi về phía trước, đèn đường sáng choang kéo bóng dáng của cô và Đô Đô vừa nhỏ vừa dài.

Lúc trở về tiểu khu vừa vặn gặp phải Tả Dịch đi ra ngoài chạy bộ.

Người đàn ông mặc áo T-shirt không tay, lộ ra đôi cánh tay rắn chắc, trực tiếp bỏ qua cô, chạy ngang qua người cô.

Nhớ tới lời nhắc nhở của Ứng Sinh Nam, Kiều San không về nhà nữa mà kéo tay áo và ống quần lên chạy theo sau lưng Tả Dịch.

Đô Đô có thể hình mập mạp vô cùng không tình nguyện mà nằm trên mặt đất, ra vẻ đáng thương nhìn cô, tỏ vẻ nó không hề muốn chạy!

Kiều San nắm chặt dây thừng kéo nó dậy, nhất quyết muốn nó chạy theo.

Đô Đô bị dây thừng siết đến thật sự khó chịu mới bò dậy, lè lưỡi hồng học phát lực đi theo phía sau cô.

Chạy được một con phố Kiều San không chịu nổi nữa, mệt đến mức biến thành chó, ngồi chồm hổm ở ven đường mà ới.

Bình thường Đô Đô rất ít vận động, lúc này bốn chi chống lên trời nằm trên mặt đất, hoàn toàn không muốn cử động nữa...

Hiện tại nó chỉ muốn làm một con chó mập lười mà thôi.

Tả Dịch theo đường cũ chạy trở về thì nhìn thấy cảnh tượng này.

Kiều San và con chó chống bốn vó lên trời nằm ở trên bãi cỏ, chẳng tí nhúc nhích...

Anh đi qua liếc mắt nhìn, phát hiện tầm mắt của cô nhìn chăm chú lên bầu trời, không hề nháy mắt lấy một cái. Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, anh xoay người nhìn vào mắt cô, “Cô đang làm gì đó?”

“... Chân... Chân...” Về mặt Kiều San cứng ngắc.

“Đuổi chân?”

“Chân... Bị chuột rút rồi. Hu hu hu hu...”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chương 15. Thời gian sẽ nói cho bạn biết (05)

Mùa này không quá nóng, sau khi vào đêm thì không khí xuống thấp.

Lá cây ngô đồng trên đỉnh đầu bị gió thảo sào sạt vang lên, Kiều San nằm ngửa ra đất nhìn người đàn ông, đau đớn mà lẩm bẩm hai tiếng, cầu cứu nói: “Tả Dịch, mau, mau giúp một tay, đỡ tôi dậy.”

Tả Dịch không hề cử động, vẻ mặt lạnh lùng nhìn cô, “Chạm vào đồ sứ?”

Kiều San trừng mắt: “Anh có thể đừng nói chuyện trước mặt tôi được không! Nước miếng rơi vào trong miệng tôi thì làm sao hả?”

“...” Tả Dịch, “Ha ha, xem ra cô không muốn tôi đỡ dậy.”

“Đừng... Tả Dịch, Tả tổng, anh Tả, Tả... bảo bối! Đỡ tôi dậy được không? Thực sự bị chuột rút rồi, hiện tại tôi không dám cử động, anh đại nhân đại lượng giúp tôi đi, tôi thân con gái nằm ở ven đường như vậy thực sự mất mặt đấy!” Kiều San năn nỉ nói.

Đô Đô chông bốn vó lên trời cũng hướng về phía Tả Dịch “gâu gâu” hai tiếng.

“Cô thật đúng là biết co biết giấu đấy.” Anh liếc nhìn con chó, nghi ngờ hỏi: “Con chó bị sao vậy?”

“Có lẽ thịt chó co giật hoặc dùng lực quá độ...” Kiều San trả lời.

“Ồ.” Tả Dịch ngồi xổm xuống, liếc cô một cái hỏi: “Đỡ thế nào?”

Kiều San dạy anh: “Vịn eo của tôi, từ từ nâng tôi dậy, đừng dùng lực, nhẹ chút, nếu không tôi sẽ đau.”

“Ồ.” Y theo lời của cô, đưa tay tới, chậm rãi dùng sức đỡ cô ngồi dậy.

Kiều San ngồi dậy thở phào nhẹ nhõm, liếc nhìn bốn phía, lại nhìn Tả Dịch: “Cuối phố rộng 400m có một phòng khám nhỏ, anh đưa tôi và Đô Đô tới đó đi.”

“Tại sao tôi phải giúp cô?” Tả Dịch hỏi cô.

“Đừng thế mà, tốt xấu gì chúng ta cũng là hàng xóm láng giềng, anh cả của anh là bạn tốt của tôi, cho nên hai ta coi như là anh em, đừng vô tình như vậy được không?”

“Ừ, da mặt đủ dày.” Tả Dịch quay lưng đi, vỗ vỗ vai của mình, chung quanh đây không tiện thuê xe, lên đi, tôi công cô qua.”

“Người tốt! Anh Tả, anh thật sự là người tốt đấy.” Tê đại bò lên tấm lưng rộng lớn của người đàn ông, ôm chặt lấy cổ anh.

“Ha ha.” Tả Dịch cười lạnh một tiếng, đột nhiên có chút hồi hận.

Cô gái này... Vốn định siết chết anh sao?

Anh công Kiều San trên lưng đi về phía trước mấy bước, sau lưng truyền đến tiếng chó sủa thê lương ai oán.

“Gâu gâu.... Ặng Ặng... Ặng Ặng... Ô...”

Anh công Kiều San quay người lại, nhìn con chó mập lớn chừng 80 cân kia, hỏi người trên lưng: “Con chó này phải làm sao?”

Kiều San: “Anh ôm nó lên?”

“Tôi không có bốn cái tay.” Anh có xúc động ném cô gái trên lưng xuống.

“Vậy... Như vậy đi, dù sao cũng không xa, anh chìa ra một tay ôm nó, tôi sẽ dùng tay ôm chặt lấy cổ anh, sẽ không để cho mình té xuống, như vậy chẳng phải vẹn cả đôi đường sao?” Kiều San nói.

Tả Dịch tưởng tượng một chút hình ảnh này.

Lưng công phụ nữ, một tay ôm chó...

Chắc, động tác có độ khó cao rất khảo nghiệm lực cánh tay.

“Hiện tại tôi có một ý tưởng không tệ.”

“Ý tưởng gì?”

“Ném cô đi.”

Kiều San bị dọa: “Đừng đừng đừng, Tả bảo bối đừng thô bạo như vậy, hay là anh để tôi xuống, rồi đưa Đô Đô nhà tôi đến bệnh viện trước?”

Anh bình tĩnh vài giây, mới quyết định nói: “Dựa vào cô.”

“Dựa vào tôi? Tôi tùy tiện đưa ra một ý kiến mà anh dám tiếp nhận hả? Anh dám chắc mình cũng được tôi 92 cân đồng thời dùng một tay ôm Đô Đô 80 cân? Bảo bối, đừng xúc động.”

(1 cân = 1/2kg)

“Có tin tôi ném cô đi không?” Người đàn ông hơi nghiêng đầu, trong giọng nói có chút giận dữ.

Kiều San ôm cổ anh thăm thò: “Tôi cảm mến, xin đừng ném...”

Anh nói: “Tôi buông một tay, chân của cô treo ngược không thành vấn đề chứ?”

“Không có vấn đề.”

Anh ừ một tiếng, lưng cong cô gái 92 cân, xoay người kéo con chó mập 80 cân kẹp ở dưới nách.

Bởi vì động tác có cường độ cao, cơ bắp cánh tay rắn chắc như tảng đá kiên cố, đường cong rõ ràng, hormone phái nam tùy theo mồ hôi của anh chảy xuống. Động tác có độ khó cao khiến cho tư thế của anh cũng rất kỳ quái.

Lúc bước đi vì để không cho người trên lưng rớt xuống, cái mông ngất sang bên phải một chút.

Đến phòng khám bệnh, trán Tả Dịch đầy mồ hôi, hột nào hột nấy to như hạt đậu, đứng ở ngưỡng cửa quét mắt quày lể tân phòng khám, vát và kêu một tiếng “Bác sĩ”.

Bác sĩ nhìn người đàn ông ở cửa thì sững sốt. Người đàn ông lưng cong phụ nữ, còn ôm một con chó mập có hình thể không nhỏ bằng một tay. Con chó bị giày vò đến ỉu xù, tựa như ngay cả lực kêu cũng mất đi.

Đô Đô được y tá đi tới trước mặt ôm đi, y tá còn lại thì giúp bác sĩ nâng Kiều San từ trên người Tả Dịch xuống.

Phía sau lưng đột nhiên nhẹ hẳn đi, anh như trút được gánh nặng dựa vào tường ở phía sau, hít một hơi thật sâu. Sau khi anh chạy xong sáu km lại hoàn thành kỹ thuật cao hạng nhất, “vận động” cường độ cao hiển nhiên tiêu hao thể lực rất nhiều.

Kiều San qua loa nói lại tình huống, sau khi bác sĩ nữ kiểm tra nói: “Chuột rút không có vấn đề gì lớn, nghỉ ngơi một đêm là được rồi.” Khựng lại, trêu chọc nói: “Thân thể bạn trai rất tốt, rất có tính phúc nhĩ?”

Phản ứng đầu tiên của Kiều San không ngờ là ý đó...

Cô nâng trán, tư tưởng của mình thật sự cần phải tăng cường loại bỏ ô uế mới được!

“Khụ...khụ, bác sĩ hiểu lầm rồi, người đó không phải bạn trai tôi.”

Bác sĩ nữ vừa bôi thuốc cho cô vừa nháy mắt nói: “Cô gái, có thể suy nghĩ phát triển thêm một bước đấy. Anh chàng đẹp trai mũi thẳng người cao, ở phương diện kia nhất định không kém, hưởng hồ trị giá nhan sắc cũng cao, cô gái nhỏ, phù hợp như vậy không gặp nhiều đâu nha.”

... Bác sĩ vĩ đại, xin chào ngài!

Đô Đô ngửa bốn chi ra nằm thẳng ở trên giường bệnh, mở rộng bốn cái chân mập, hai mắt nhắm lại hưởng thụ cô y tá mát xa.

Tả Dịch ở một bên nhìn, cảm thấy buồn cười.

Con chó này càng nhìn càng thông minh, anh nhìn không được dùng ngón tay chọc chọc trên bụng mềm mại của con chó.

Đô Đô lười biếng mở mắt liếc xéo anh một cái.

Tả Dịch không nhìn được bật cười, “Chó này, mày đang khinh bỉ tao à?”

Đô Đô lười kêu với anh, nhắm mắt lại tiếp tục hưởng thụ cô y tá mát xa...

Cô y tá đã bị Đô Đô mập này mê hoặc, hận không thể ôm về nhà từ từ nhào nặn.

Đi ra khỏi bệnh viện, Kiều San đã có thể khập khiễng bước đi.

Tả Dịch giúp cô ôm con chó, thuận tiện cho cô một cánh tay. Kiều San cảm kích rút nước mắt, “Tối nay cảm ơn anh.”

Anh nhìn đằng trước không chớp mắt, không thèm nhìn cô lấy một cái nói: “Chăm chỉ làm mai cho anh cả của tôi là được rồi.”

Trong lòng Kiều San “Hừ” một tiếng. Thì ra người này không phải tốt bụng, mà là có mục đích xin báo ơn. Hào cảm vừa dâng lên trong nháy mắt biến mất.

*

Mấy ngày kế tiếp, Tả Dịch vẫn đi làm như thường. Anh phát hiện lúc nào cũng có thể gặp Kiều San dù trên đường hay siêu thị.

Có lúc Kiều San từ kệ hàng đối diện đột nhiên đi tới, có lúc thì tình cờ gặp nhau khi buổi tối chạy bộ. Anh không tin vào hai chữ “duyên phận” này, quyết định thay đổi giờ ra cửa.

Yên tĩnh chỉ sau một ngày, Tả Dịch lại tình cờ gặp Kiều San ở cửa hàng cá muối trong chợ.

Anh chọn một con cá muối đưa cho ông chủ gói lại, Kiều San đi tới gần liếc nhìn, quay đầu hỏi anh: “Cá muối này nấu như thế nào là ăn ngon vậy?”

“Kho tàu.”

Tả Dịch nhìn cô, muốn điên rồi...

Chẳng lẽ thật sự giống như Ưng Sênh Nam nói, Kiều San là người hữu duyên của anh?

Rối tung cả lên rồi...

Anh lắc đầu về nhà.

Lúc thái rau trong đầu anh đều là hình ảnh Kiều San say rượu dán lên người anh.

Thích? Không có khả năng.

Nghĩ tới đây, lồng ngực của anh dường như tăng tốc độ đập một chút, tim đập mạnh và loạn nhịp cả lên, có chút đau có chút ngứa, khó chịu rất khó diễn tả bằng lời.

Ngày Quốc tế Lao động chỉ có mấy ngày.

Dựa theo những năm trước thì công ty của anh sẽ được nghỉ bảy ngày. Năm rồi anh tổ chức đi ra ngoài du lịch, năm nay đột nhiên không muốn ở chung với nhân viên nên quyết định một mình xách hành lý đi đến thị trấn Đường Tây Cỏ.

Anh làm việc mạnh mẽ vang dội, quyết định chủ ý thì lập tức đặt vé máy bay.

Cùng lúc đó, nhà bên cạnh.

Kiều San đang nằm sấp trên giường tán gẫu cùng Tiểu Già. Tiểu Già hỏi cô: “San San, ngày mùng một tháng năm đến thị trấn Đường Tây Cỏ với bọn anh không? Vé máy bay và khách sạn anh đã đặt rồi.”

Thị trấn Đường Tây Cỏ dựa lưng vào sông Lãng, nằm ở vùng trũng nhỏ Ba Thục. Cách nay có hai ngàn năm trăm năm lịch sử, là thị trấn quan trọng quân sự của nước Ba Thục. Kiều San vẫn luôn muốn đi đến đó nhưng ngoặc nổi đều không có thời gian hoặc là không có ai đi cùng.

Không đề cập tới thì thiếu chút nữa cô đã quên mất rồi, Tiểu Già nhất định lập kế hoạch du lịch ngày Quốc tế Lao động, địa điểm chính là thị trấn Đường Tây Cỏ.

Dựa vào Kiều San điều tra, ngày Quốc tế Lao động hàng năm Tả Dịch sẽ dẫn đoàn thể nhân viên đi du lịch, cũng có nghĩa là vào ngày đó cô có thể cho mình nghỉ phép mấy ngày. Cô vui vẻ trả lời: “Được, vậy em phải chuẩn bị những gì?”

Tiểu Già: “Mang theo người, đồ dùng cá nhân, quần áo cần thay.”

“Văn Văn cũng đi?”

“Ừm, con bé được nghỉ mười ngày, đâu thể để con bé ở nhà một mình được.”

Kiều San giả bộ tức giận: “Cho nên anh hào phóng mới em đi du lịch là muốn em giúp anh chăm sóc Văn Văn đúng không? Boy tâm cơ! ٩(͡° ͜ʖ ͡°)”

...

Cùng Tiểu Già tìm hiểu đặt khách sạn xong, cô lập tức gọi tin nhắn cho Lâm Chân. Dặn đi dặn lại bảo cô ấy nhất định phải đến khách sạn ở thị trấn Đường Tây Cỏ.

Như vậy sẽ không khiến Tiểu Già cảm thấy cô cố ý cùng tôi, ngược lại sẽ tạo ra cảm giác duyên phận bất ngờ.

“Đến lúc đó Tiểu Già nhất định sẽ cho rằng đây là duyên phận trời cao ban cho. Nếu có người đàn ông có duyên cùng tôi như vậy, tôi sẽ cho rằng anh ta chính là mệnh trung chủ định mà ngài Hắc Mã đã định!” Kiều San nói như thật.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 15. Thời gian sẽ nói cho bạn biết (05)

Mùa này không quá nóng, sau khi vào đêm thì không khí xuống thấp.

Lá cây ngô đồng trên đỉnh đầu bị gió thảo sào sạt vang lên, Kiều San nằm ngửa ra đất nhìn người đàn ông, đầu đón mà lằm bằm hai tiếng, cầu cứu nói: “Tả Dịch, mau, mau giúp một tay, đỡ tôi dậy.”

Tả Dịch không hề cử động, vẻ mặt lạnh lùng nhìn cô, “Chạm vào đồ sứ?”

Kiều San trừng mắt: “Anh có thể đừng nói chuyện trước mặt tôi được không! Nước miếng rơi vào trong miệng tôi thì làm sao hả?”

“...” Tả Dịch, “Ha ha, xem ra cô không muốn tôi đỡ dậy.”

“Đừng... Tả Dịch, Tả tổng, anh Tả, Tả... bảo bối! Đỡ tôi dậy được không? Thực sự bị chuột rút rồi, hiện tại tôi không dám cử động, anh đại nhân đại lượng giúp tôi đi, tôi thân con gái nằm ở ven đường như vậy thực sự mất mặt đó!” Kiều San năn nỉ nói.

Đô Đô chống bốn vó lên trời cũng hướng về phía Tả Dịch “gâu gâu” hai tiếng.

“Cô thật đúng là biết co biết duỗi đấy.” Anh liếc nhìn con chó, nghi ngờ hỏi: “Con chó bị sao vậy?”

“Có lẽ thịt chó co giật hoặc dùng lực quá độ...” Kiều San trả lời.

“Ồ.” Tả Dịch ngồi xổm xuống, liếc cô một cái hỏi: “Đỡ thế nào?”

Kiều San dạy anh: “Vịn eo của tôi, từ từ nâng tôi dậy, đừng dùng lực, nhẹ chút, nếu không tôi sẽ đau.”

“Ồ.” Y theo lời của cô, đưa tay tới, chậm rãi dùng sức đỡ cô ngồi dậy.

Kiều San ngồi dậy thở phào nhẹ nhõm, liếc nhìn bốn phía, lại nhìn Tả Dịch: “Cuối phố rộng 400m có một phòng khám nhỏ, anh đưa tôi và Đô Đô tới đó đi.”

“Tại sao tôi phải giúp cô?” Tả Dịch hỏi cô.

“Đừng thế mà, tốt xấu gì chúng ta cũng là hàng xóm láng giềng, anh cả của anh là bạn tốt của tôi, cho nên hai ta coi như là anh em, đừng vô tình như vậy được không?”

“Ừ, da mặt đủ dày.” Tả Dịch quay lưng đi, vỗ vỗ vai của mình, chung quanh đây không tiện thuê xe, lên đi, tôi cũng cô qua.”

“Người tốt! Anh Tả, anh thật sự là người tốt đấy.” Tê đại bò lên tấm lưng rộng lớn của người đàn ông, ôm chặt lấy cổ anh.

“Ha ha.” Tả Dịch cười lạnh một tiếng, đột nhiên có chút hối hận.

Cô gái này... Vốn định siết chết anh sao?

Anh công Kiều San trên lưng đi về phía trước mấy bước, sau lưng truyền đến tiếng chó sủa thê lương ai oán.

“Gâu gâu... Ặng Ặng... Ặng Ặng... Ô...”

Anh công Kiều San quay người lại, nhìn con chó mập lớn chừng 80 cân kia, hỏi người trên lưng: “Con chó này phải làm sao?”

Kiều San: “Anh ôm nó lên?”

“Tôi không có bốn cái tay.” Anh có xúc động ném cô gái trên lưng xuống.

“Vậy... Như vậy đi, dù sao cũng không xa, anh chìa ra một tay ôm nó, tôi sẽ dùng tay ôm chặt lấy cổ anh, sẽ không để cho mình té xuống, như vậy

chẳng phải vịn cả đôi đường sao?” Kiều San nói.

Tả Dịch tưởng tượng một chút hình ảnh này.

Lưng công phụ nữ, một tay ôm chó...

Chắc, động tác có độ khó cao rất khảo nghiệm lực cánh tay.

“Hiện tại tôi có một ý tưởng không tệ.”

“Ý tưởng gì?”

“Ném cô đi.”

Kiều San bị dọa: “Đừng đừng đừng, Tả bảo bối đừng thô bạo như vậy, hay là anh để tôi xuống, rồi đưa Đô Đô nhà tôi đến bệnh viện trước?”

Anh bình tĩnh vài giây, mới quyết định nói: “Dựa vào cô.”

“Dựa vào tôi? Tôi tùy tiện đưa ra một ý kiến mà anh dám tiếp nhận hả? Anh dám chắc mình cũng được tôi 92 cân đồng thời dùng một tay ôm Đô Đô 80 cân? Bảo bối, đừng xúc động.”

(1 cân = 1/2kg)

“Có tin tôi ném cô đi không?” Người đàn ông hơi nghiêng đầu, trong giọng nói có chút giận dữ.

Kiều San ôm cổ anh thăm thì: “Tôi cảm miệng, xin đừng ném...”

Anh nói: “Tôi buông một tay, chân của cô treo ngược không thành vấn đề chứ?”

“Không có vấn đề.”

Anh ừ một tiếng, lưng công cô gái 92 cân, xoay người kéo con chó mập 80 cân kẹp ở dưới nách.

Bởi vì động tác có cường độ cao, cơ bắp cánh tay rắn chắc như tảng đá kiên cố, đường cong rõ ràng, hormone phái nam tùy theo mồ hôi của anh chảy xuống. Động tác có độ khó cao khiến cho tư thế của anh cũng rất kỳ quái.

Lúc bước đi vì để không cho người trên lưng rơi xuống, cái mông ngẩng sang bên phải một chút.

Đến phòng khám bệnh, trán Tả Dịch đầy mồ hôi, hột nào hột nấy to như hạt đậu, đứng ở ngưỡng cửa quét mắt quày lể tân phòng khám, vất vả kêu một tiếng “Bác sĩ”.

Bác sĩ nhìn người đàn ông ở cửa thì sửng sốt. Người đàn ông lưng công phụ nữ, còn ôm một con chó mập có hình thể không nhỏ bằng một tay. Con chó bị giày vò đến ỉu xù, tựa như ngay cả lực kêu cũng mất đi.

Đô Đô được y tá đi tới trước mặt ôm đi, y tá còn lại thì giúp bác sĩ nâng Kiều San từ trên người Tả Dịch xuống.

Phía sau lưng đột nhiên nhẹ hẫng đi, anh như trút được gánh nặng dựa vào tường ở phía sau, hít một hơi thật sâu. Sau khi anh chạy xong sáu km lại hoàn thành kỹ thuật cao hạng nhất, “vận động” cường độ cao hiển nhiên tiêu hao thể lực rất nhiều.

Kiều San qua loa nói lại tình huống, sau khi bác sĩ nữ kiểm tra nói: “Chuột rút không có vấn đề gì lớn, nghỉ ngơi một đêm là được rồi.” Khựng lại, trêu chọc nói: “Thân thể bạn trai rất tốt, rất có tính phúc nhĩ?”

Phản ứng đầu tiên của Kiều San không ngờ là ý đó...

Cô nâng trán, tư tưởng của mình thật sự cần phải tăng cường loại bỏ ô uế mới được!

“Khụ...khụ, bác sĩ hiểu lầm rồi, người đó không phải bạn trai tôi.”

Bác sĩ nữ vừa bôi thuốc cho cô vừa nháy mắt nói: “Cô gái, có thể suy nghĩ phát triển thêm một bước đấy. Anh chàng đẹp trai mũi thẳng người cao, ở phương diện kia nhất định không kém, hưởng hỗ trợ giá nhan sắc cũng cao, cô gái nhỏ, phù hợp như vậy không gặp nhiều đâu nha.”

... Bác sĩ vĩ đại, xin chào ngài!

Đô Đô ngửa bốn chi ra nằm thẳng ở trên giường bệnh, mở rộng bốn cái chân mập, hai mắt nhắm lại hưởng thụ cô y tá mát xa.

Tả Dịch ở một bên nhìn, cảm thấy buồn cười.

Con chó này càng nhìn càng thông minh, anh nhìn không được dùng ngón tay chọc chọc trên bụng mềm mại của con chó.

Đô Đô lười biếng mở mắt liếc xéo anh một cái.

Tả Dịch không nhận được bật cười, “Chớ này, mày đang khinh bỉ tao à?”

Đô Đô lười kêu với anh, nhắm mắt lại tiếp tục hưởng thụ cô y tá mát xa...

Cô y tá đã bị Đô Đô mập này mê hoặc, hận không thể ôm về nhà từ từ nhào nặn.

Đi ra khỏi bệnh viện, Kiều San đã có thể khập khiễng bước đi.

Tả Dịch giúp cô ôm con chó, thuận tiện cho cô một cánh tay. Kiều San cảm kích rớt nước mắt, “Tối nay cảm ơn anh.”

Anh nhìn đằng trước không chớp mắt, không thèm nhìn cô lấy một cái nói: “Chăm chỉ làm mai cho anh cả của tôi là được rồi.”

Trong lòng Kiều San “Hừ” một tiếng. Thì ra người này không phải tốt bụng, mà là có mục đích xin báo ơn. Hào cảm vừa dâng lên trong nháy mắt biến mất.

*

Mấy ngày kế tiếp, Tả Dịch vẫn đi làm như thường. Anh phát hiện lúc nào cũng có thể gặp Kiều San dù trên đường hay siêu thị.

Có lúc Kiều San từ kệ hàng đồ điện đột nhiên đi tới, có lúc thì tình cờ gặp nhau khi buổi tối chạy bộ. Anh không tin vào hai chữ “duyên phận” này, quyết định thay đổi giờ ra cửa.

Yên tĩnh chỉ sau một ngày, Tả Dịch lại tình cờ gặp Kiều San ở cửa hàng cá muối trong chợ.

Anh chọn một con cá muối đưa cho ông chủ gói lại, Kiều San đi tới gần liếc nhìn, quay đầu hỏi anh: “Cá muối này nấu như thế nào là ăn ngon vậy?”

“Kho tàu.”

Tả Dịch nhìn cô, muốn điên rồi...

Chẳng lẽ thật sự giống như Ưng Sênh Nam nói, Kiều San là người hữu duyên của anh?

Rối tung cả lên rồi...

Anh lắc đầu về nhà.

Lúc thái rau trong đầu anh đều là hình ảnh Kiều San say rượu dán lên người anh.

Thích? Không có khả năng.

Nghĩ tới đây, lồng ngực của anh dường như tăng tốc độ đập một chút, tim đập mạnh và loạn nhịp cả lên, có chút đau có chút ngứa, khó chịu rất khó diễn tả bằng lời.

Ngày Quốc tế Lao động chỉ có mấy ngày.

Dựa theo những năm trước thì công ty của anh sẽ được nghỉ bảy ngày. Năm rồi anh tổ chức đi ra ngoài du lịch, năm nay đột nhiên không muốn ở chung với nhân viên nên quyết định một mình vác hành lý đi đến thị trấn Đường Tây Cỏ.

Anh làm việc mạnh mẽ vang dội, quyết định chủ ý thì lập tức đặt vé máy bay.

Cùng lúc đó, nhà bên cạnh.

Kiều San đang nằm sấp trên giường tán gẫu cùng Tiểu Già. Tiểu Già hỏi cô: “San San, ngày mùng một tháng năm đến thị trấn Đường Tây Cỏ với bọn anh không? Vé máy bay và khách sạn anh đã đặt rồi.”

Thị trấn Đường Tây Cỏ dựa lưng vào sông Lãng, nằm ở vùng trũng nhỏ Ba Thục. Cách nay có hai ngàn năm trăm năm lịch sử, là thị trấn quan trọng quân sự của nước Ba Thục. Kiều San vẫn luôn muốn đi đến đó nhưng ngoặc nỗi đều không có thời gian hoặc là không có ai đi cùng.

Không đề cập tới thì thiếu chút nữa cô đã quên mất rồi, Tiểu Già nhất định lập kế hoạch du lịch ngày Quốc tế Lao động, địa điểm chính là thị trấn Đường Tây Cỏ.

Dựa vào Kiều San điều tra, ngày Quốc tế Lao động hàng năm Tả Dịch sẽ dẫn đoàn thể nhân viên đi du lịch, cũng có nghĩa là vào ngày đó cô có thể cho mình nghỉ phép mấy ngày. Cô vui vẻ trả lời: “Được, vậy em phải chuẩn bị những gì?”

Tiểu Già: “Mang theo người, đồ dùng cá nhân, quần áo cần thay.”

“Văn Văn cũng đi?”

“Ừm, con bé được nghỉ mười ngày, đầu thể để con bé ở nhà một mình được.”

Kiều San giả bộ tức giận: “Cho nên anh hào phòng mới em đi du lịch là muốn em giúp anh chăm sóc Văn Văn đúng không? Boy tâm cơ! ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)”

...

Cùng Tiểu Già tìm hiểu đặt khách sạn xong, cô lập tức gọi tin nhắn cho Lâm Chân. Dặn đi dặn lại bảo cô ấy nhất định phải đến khách sạn ở thị trấn Đường Tây Cổ.

Như vậy sẽ không khiến Tiểu Già cảm thấy cô cố ý cùng tới, ngược lại sẽ tạo ra cảm giác duyên phận bất ngờ.

“Đến lúc đó Tiểu Già nhất định sẽ cho rằng đây là duyên phận trời cao ban cho. Nếu có người đàn ông có duyên cùng tôi như vậy, tôi sẽ cho rằng anh ta chính là mệnh trung chủ định mà ngài Hắc Mã đã định!” Kiều San nói như thật.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 16. Thời gian sẽ nói cho bạn biết (06)

Ra cửa du lịch mang theo chó cưng không mấy thuận tiện, Kiều San đã sớm bố trí cho Đô Đô ổn thỏa ở viện uỷ thác quản lý thú cưng.

Đêm hôm trước ngày mùng một tháng năm, Tiểu Già đứng giờ tới đón cô.

Đi vào sân bay kiểm phiếu, Tiểu Già nhìn Văn Văn ở đằng trước mang mũ lưỡi trai lưng đeo cặp sách màu hồng nhạt cùng Kiều San vận trang phục thoải mái giản dị, cảm thấy hình ảnh này cực kỳ ấm áp.

Nếu như có thể kết hôn với Kiều San, sinh một cô con gái khá ái đáng yêu vậy thì thật là mỹ mãn, kiếp này sống không hề uổng phí rồi.

Tiểu Già đặt khoang hạng nhất, mùa du lịch thịnh vượng giá cả tăng lên gấp đôi so với bình thường. Lúc ngồi đợi lên máy bay, Kiều San chọc chọc cánh tay Tiểu Già, hỏi anh ta: “Sao lại đặt khoang hạng nhất? Rất đắt đó.”

“Anh bỏ tiền ra thì em ghét bỏ cái gì hửm?” Tiểu Già cười nói.

Kiều San: “Vẫn cứ thấy đau lòng... Chi bay hai tiếng mà ngồi khoang hạng nhất thật lãng phí!”

Văn Văn chơi đùa ôm lấy đùi Kiều San, ngẩng đầu nhỏ lên nói: “Mẹ Kiều, mẹ thật sự không biết sao?”

Kiều San nghi ngờ: “Biết cái gì?”

Văn Văn nhếch miệng lộ ra hai cái răng trắng mé, hi hi cười nói: “Ba Tiểu muốn tán tỉnh mẹ đấy!”

“...”

Lời nói của trẻ em không nên để trong lòng, Tiểu Già bị chọc trúng tâm tư khó nén khỏi xấu hổ.

Kiều San: “...” Cô cúi người nhìn cô bé sáu tuổi này, dùng chường bụng đè lên đầu bé, trịnh trọng hỏi bé: “Cô gái nhỏ, học từ ai mà nói những lời này thế?”

Cô bé rụt cổ, dùng đôi tay nhỏ đầy thịt che đôi mắt tròn xoe thủy linh lại.

Ngây thơ cho rằng che hai mắt mình thì đại nhân trước mặt sẽ giống bé, cái gì cũng không nhìn thấy!

Kiều San nâng người lên, xoay người nhìn Tiểu Già, nện một đấm ở trên vai trái anh, “Anh dạy?”

Tiểu Già nghiêm trang giải thích: “Anh là loại người đó sao?”

“Những thầy áo thanh niên bọn anh không phải đều thế à? Mặt người dạ thú đấy, hừ.” Về mặt cô cười xấu xa nhìn anh, “Trai ế lớn tuổi tư xuân* rồi đấy à?”

(* ám chỉ cô gái/chàng trai khao khát tình dục khác giới)

Tiểu Già đột nhiên đỏ mặt.

Vì để giảm bớt ngưng ngừng anh giờ tay vò rối tóc của cô, nói chuyện rõ ràng mất tự nhiên, “Dám trêu chọc trưởng bối?”

Kiều San bị vò rối tóc phát điên, nện mạnh một tro vô ngực anh, “Anh mà tính là trưởng bối gì chứ? Không vò rối đầu em sẽ chết hả?”

Tiểu Già sang sảng cười nói: “Đúng vậy, sẽ chết đấy.”

...

Sảnh chờ ở sân bay không lớn, Kiều San ngồi chơi bóng cùng Văn Văn thì tình mắt nhìn thấy trên mấy hàng ghế ở sảnh có hai bóng dáng quen thuộc.

Vì để xác định mình không nhìn lầm, cô nhét bóng vào trong tay Văn Văn, đi đến gần dò xét.

Tả Dịch đang ôm một cái máy chơi game ra sức chém giết, phát hiện có một bóng dáng màu hồng phấn tới gần thì chưa ra chút tinh lực giương mắt lên nhìn.

Trong giây lát thì sững sốt.

Cái gì gọi là âm hồn không tan? Ở sân bay cũng có thể gặp mặt?

Kiều San ngồi xuống bên cạnh Ứng Sênh Nam, tay tùy ý đặt lên vai anh ta, “Thật đúng là nhóm người các anh ha.”

Ứng Sênh Nam lấy tai nghe xuống trêu chọc: “Bà mai nhỏ, chúng ta thật có duyên, đến sân bay cũng có thể gặp mặt?”

Kiều San dừng lại trên người Tả Dịch mấy giây, ánh mắt lại trở về trên mặt Ứng Sênh Nam, cười nói: “Đúng vậy đó, ở sân bay cũng có thể gặp mặt, các anh đi đâu thế?”

Ứng Sênh Nam: “À, tôi đi theo Tả Dịch đến thị trấn Đường Tây Cổ chơi mấy ngày, ngày Quốc tế Lao động mà, nhân dân lao động cần nghỉ ngơi.”

“Thị trấn Đường Tây Cổ?” Kiều San kinh ngạc, “Trùng hợp vậy? Tôi và bạn tôi cũng đến thị trấn Đường Tây Cổ.”

Tả Dịch nhìn cô một cái, ở trong khoảng khắc Kiều San quay đầu thì cúi đầu xuống làm bộ nhìn điện thoại.

Ra ngoài du lịch Tả Dịch mặc quần áo khá trào lưu, mặc áo hoodie hip-hop, đội mũ lưỡi trai trên đầu, trong tay cầm một cái máy chơi game. So với ngày thường anh mặc tây trang đẹp để thất caravat tí mỉ thì khác nhau một trời một vực.

Thay đổi hoàn toàn thành một người khác.

Từ boss kinh doanh không nói cười tùy tiện biến thành một tiểu thị tươi cao lãnh.

Kiều San không nhịn được nhìn anh thêm mấy lần.

Lúc người nào đó không nói chuyện thật sự rất đẹp trai nha, mặc áo hoodie càng có sức sống tuổi thanh xuân. Ý nghĩ của cô trở lại lúc gặp anh trong thang máy.

Bàn tay xinh đẹp của người đàn ông không nhanh không chậm sửa sang lại ống tay áo, ngón tay nhẹ nhàng đề caravat. Trong đôi mắt đen nhánh không hề có thù ghét, mặc dù xa cách nhưng lại khiến cô có ấn tượng rất tốt về anh.

Tả Dịch này không thân thiện với cô, nhưng không có nghĩa là đối với tất cả phụ nữ đều như vậy.

Kiều San đột nhiên có chút mong đợi Tả Dịch gặp được người mệnh định, rất muốn xem anh sẽ có thái độ gì với người yêu.

Cũng hung dữ như vậy sao?

Kiều San thu hồi tầm mắt dò xét, bắt đầu tán gẫu với Ứng Sênh Nam.

Văn Văn cũng thoãn thoát đi tới, nhào vào trong lòng Kiều San, muốn cô ôm bé lên. Kiều San đặt bé con lên trên đùi, Ứng Sênh Nam không biết lấy từ đâu ra mấy viên kẹo đường chọc cho cô bạn nhỏ vô cùng vui vẻ.

Sau khi lên máy bay bọn họ đều ngồi khoang hạng nhất, càng khéo hơn chính là đặt cùng một khách sạn.

Máy bay bay tới nơi đã là mười giờ.

Ông chủ khách sạn tự mình đến tiếp đón bọn họ, mang xe dẫn bọn họ lên trước trấn. Tiểu Già và ông chủ khách sạn ngồi ở hàng thứ nhất, Kiều San Văn Văn ngồi ở hàng thứ hai bên trái, Ứng Sênh Nam Tả Dịch ngồi ở bên phải.

Giữa Kiều San và Tà Dịch chỉ cách một hành lang. Lên xe cùng bọn họ còn có một cặp vợ chồng già và một cô gái lưng mang túi xách nhỏ đeo khẩu trang. Những người còn lại trên xe căn bản đều là khách đến thị trấn cổ.

Ông chủ khách sạn vì để hòa hoãn không khí, đứng dậy vịn ghế nói: “Cảm ơn mọi người đặt chân ở tiểu điểm, hiện tại cách thị trấn cổ còn năm mươi phút, mọi người muốn ăn gì không? Tôi bảo đầu bếp trong quán làm cho mọi người ăn.”

Đầu tiên là Văn Văn giơ tay, âm thanh giòn giã nói: “Chú, cháu muốn ăn trứng ốp la mặt trời, có thể không ạ?”

Về mặt ông chủ khách sạn hòa ái: “Được, không vấn đề, còn muốn ăn gì nữa không?”

Văn Văn gãi gãi đầu suy nghĩ một chút lại nói: “Ừm.. Trứng ốp la mặt trời của cháu có thể cho thêm chút sốt cà chua không ạ?”

“Không thành vấn đề.”

Kiều San cũng đói bụng, cô xoa bụng nói: “Cho tôi một bát mì đi, tôi không kén ăn.”

Tiểu Già theo sau nói: “Cũng cho tôi một bát mì.”

Ánh mắt ông chủ khách sạn bình dân lại dừng ở vị trí Ứng Sênh Nam và Tà Dịch.

Tà Dịch đang tựa trên vai Ứng Sênh Nam ngủ gật, vành mũ tuột xuống che khuất hơn nửa khuôn mặt. Ứng Sênh Nam nhỏ giọng nói: “Không cần, tự chúng tôi làm là được rồi.”

Ông chủ ngân người, cười trừ chọc: “Lần đầu tiên thấy khách đi ra ngoài du lịch còn tự mình làm cơm.”

Ứng Sênh Nam nói: “Tôi là đầu bếp, không quen ăn ở bên ngoài.”

Kiều San phụ họa: “Đúng, hơn nữa là đầu bếp có đầu lưỡi vô cùng bất bệ.” Nhà họ Ứng không chỉ nhờ có đại lý mỹ thực lớn nhất cả nước, còn có thể gia trù thân (thần bếp). Ứng Sênh Nam thà rằng tự mình làm cơm cũng không muốn ăn ở bên ngoài, rất là bất bệ.

Nhưng lúc anh ta và cô cùng ăn mì gói, thì nói xoi mói không phải là anh, mà là Tà Dịch.

Vợ chồng già không muốn làm phiền ông chủ, cũng gọi mì ăn. Cuối cùng còn dư lại cô gái mang khẩu trang, dựa vào cửa sổ xe không nói lời nào, ông chủ hỏi cô ta: “Cô gái à, cô muốn ăn gì?”

Lúc này cô gái kia mới phản ứng lại, quay đầu nhìn ông chủ, suy nghĩ một chút nói: “Ừ... Tự tôi nấu được.”

Ông chủ vui vẻ, “Cô cũng là đầu bếp?”

Vừa rồi rõ ràng cô gái không có tâm trạng, không nghe thấy bọn họ nói chuyện, đôi mắt đen nhánh thủy linh khó che khỏi kinh ngạc, cô ta hỏi: “Ông.. Làm sao ông biết?”

Mấy người khác bị phản ứng của cô gái chọc cười.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chương 16. Tiếp theo

Đến khách sạn ở thị trấn cổ thì trời đã sắp rạng sáng, Kiều San đói quá lâu ngược lại không còn muốn ăn nữa.

Nằm ở trên giường chìm vào giấc ngủ, sáng sớm hôm sau năm giờ tỉnh lại, phát hiện mình không cời giày ra, thậm chí còn không rửa mặt. Cô đứng lên tắm rửa sạch sẽ, tẩy sạch những cảm giác béo ngậy trên xe sau khi đi đường mệt nhọc.

Tắm rửa xong thì hoàn toàn tỉnh táo lại, cô thay bộ quần áo mới rồi kéo màn cửa sổ ra, phát hiện trời vẫn chưa sáng.

Trần cổ cách xa thành phố ồn ào náo nhiệt, không có ô nhiễm hóa học, bầu trời đêm xanh đậm loáng thoáng có thể nhìn thấy Ngân Hà mỏng như cánh ve, bầu trời đầy sao mờ mờ. Cô đứng ở lầu hai khách sạn, nương theo ánh sáng mỏng ở trong viện, mơ hồ có thể nhìn thấy hình dáng nóc nhà đầy sắc màu cổ xưa.

Trong viện có một gốc cây đa lớn, trên cành cây to khỏe treo hai đèn lồng màu đỏ theo hình thức Trung Quốc cổ xưa. Ánh sáng hồng hơi yếu tăng thêm cho tán cây một tầng ánh sáng nhu hòa, tựa như ảo mộng.

Kiều San bị âm điệu cổ ở khách sạn mê hoặc, một chút buồn ngủ còn sót lại đều biến mất.

Cô thay giày đi ra cửa, đi ngang qua phòng Tiểu Già phát hiện cửa phòng không khóa, ngọn đèn ố vàng tiết ra từ khe cửa. Cô dùng tay đẩy một chút, cửa gỗ nặng nề “kéo kẹt” một tiếng mở ra.

Cô đứng ở ngưỡng cửa kêu Tiểu Già một tiếng, không có ai đáp lại, cẩn thận đi vào, trông thấy cái chăn trên ghế sofa nhô lên, là Văn Văn ở trong phòng đang ngủ say.

Mở cửa toilet ra, bên trong không có người, Tiểu Già đi đâu rồi?

Trời dần dần sáng lên, Kiều San trở về phòng trang điểm.

Sau khi tỉnh lại Văn Văn phát hiện Tiểu Già không có trong phòng, đành phải tự mình mặc quần áo. Bé ôm kem đánh răng hình hoạt hình và bàn chải nhỏ đi đến phòng bên cạnh tìm Kiều San, ngira cái đầu ngược nhìn cô. Âm thanh mềm dẻo: “Mẹ Kiều, con có thể đánh răng cùng mẹ không?”

“Tại sao muốn đánh răng cùng mẹ?” Kiều San hỏi.

Văn Văn trả lời: “Ba Tiểu không biết đã đi đâu rồi, con không quen đánh răng một mình, không có cảm giác an toàn chút nào.”

Vì vậy mang theo bạn nhỏ cùng vô toilet súc miệng đánh răng lần nữa. Bạn nhỏ kiễng chân chà răng ở trước bồn rửa mặt, sau đó bắt đầu gợn găng ngăn nắp dọn dẹp dụng cụ rửa mặt. Đôi tay nhỏ đẩy thịt lau sạch sẽ nước đọng trên bồn rửa mặt, sau đó dùng xà phòng chà chà tay.

Kiều San cảm thấy cô bé Văn Văn này thật sự thông minh đến hết lời để nói, mới sáu tuổi mà có thể tự mình “một mình đảm đương một phía”.

Tám giờ khách sạn cung cấp bữa sáng, Tiểu Già vẫn chưa quay lại. Kiều San gọi điện thoại cho anh ta vẫn luôn nằm ở trạng thái tắt máy, không hiểu sao có chút lo lắng.

Sắp tới gần giữa trưa, Văn Văn đột nhiên không thoải mái, nằm ở trên giường ôm gối khóc.

Kiều San kéo bé ôm vào trong ngực, dò xét trán của bé một chút, không ngờ... trán con bé nóng rần! Cô lại gọi điện thoại cho Tiểu Già mấy cuộc, từ đầu đến cuối chỉ có một phút, con bé lại bắt đầu nôn mửa, khó chịu khóc lớn ở trong lòng cô.

Kiều San không hề có kinh nghiệm chăm sóc trẻ em luống cuống tay chân chạy đi tìm Ứng Sinh Nam giúp đỡ, trong đám người cô quen thì anh ta lớn tuổi nhất, chắc hẳn anh ta biết cách xử lý tình huống đột phát này.

Cô chạy tới gõ cửa, mở cửa lại là Tả Dịch nhập nhèm buồn ngủ.

Cô liếc nhìn bên trong phòng một cái, sốt ruột hỏi: “Ứng Sinh Nam đâu?”

“Chạy bộ buổi sáng còn chưa trở lại.”

Kiều San bất chấp mọi việc túm chặt cánh tay Tả Dịch kéo anh đến phòng của mình.

Bạn nhỏ Văn Văn đau đến lăn qua lộn lại, càng không ngừng hít mũi nghẹn ngào, hai mắt lỗ mũi đều đỏ au, cứ tiếp tục như vậy e sẽ khóc đến xiu mới thôi.

Tả Dịch đi qua ôm bạn nhỏ lên, quát Kiều San: “Nhìn cái gì hả? Còn sững sờ ra đấy? Tìm xe đưa đến bệnh viện mau!”

“A a a...” Lúc Kiều San xuống lầu thì té từ trên cầu thang xuống, lại nhanh chóng đứng dậy đi tìm ông chủ khách sạn mượn xe.

Văn Văn gục ở trên vai Tả Dịch, tiếng nghẹn ngào đứt quãng: “Chú... Cháu biết khóc không phải là đứa bé ngoan, nhưng cháu thật sự, thật sự rất khó chịu, rất khó chịu. Chú, chú nói có phải cháu sắp chết rồi không?”

“Nói bậy gì đó hửm?” Tả Dịch dùng tay vịn chặt cái ót của bé, đề cái đầu của bé lên vai mình, nhẹ giọng an ủi nói: “Đi bệnh viện tiêm một cái là hết liền.”

Ông chủ khách sạn lái xe tới cửa, một đám người vội vàng chạy đến bệnh viện.

Bệnh viện ở thị trấn cổ không lớn, bác sĩ cũng ít đến đáng thương.

Trong quá trình đăng ký lấy số xếp hàng, Văn Văn không ngừng khóc, Kiều San cũng vội muốn chết. Tả Dịch ôm bé con đi tới đi lui, không ngừng vỗ lưng của bé, trong miệng dụ dỗ: “Đừng khóc đừng khóc, tiểu Văn Văn đừng khóc, sẽ đến lượt chúng ta ngay thôi.”

Cầm Văn Văn đặt trên vai Tả Dịch, bé nâng cánh tay nhỏ lên lau nước mắt, nức nở nói: “Chú, chú hát bài Tiểu Tinh Tinh cho cháu nghe được không?”

“Hả?”

“Tiểu Tinh Tinh, lờ lờ sáng ngời trông suốt...”

Tà Dịch nhú mày, xoay người lại nhìn Kiều San và ông chủ khách sạn.

Ở chỗ này hát nhạc thiếu nhi... rất xấu hổ đó.

Kiều San nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt lo lắng nhìn Văn Văn, nhẹ nhàng nói: “Văn Văn, mẹ Kiều hát cho con nghe được không?”

Văn Văn gục ở trên vai Tà Dịch, nói: “Nhưng... con muốn nghe chú hát...”

Tà Dịch ôm Văn Văn đi về phía trước mấy bước, đến trước cửa sổ thì dừng lại.

Ngoài cửa sổ bầu trời xanh thẳm, nóc nhà ngói xanh kéo dài không dứt. Anh đang nhớ lại ca từ, thanh đối rung động, lẩm bẩm ra bài hát thiếu nhi.

Hành lang mờ mờ quanh quẩn tiếng hát khê của người đàn ông, giọng hát trầm lắng, hơi rung động lỗ tai người.

“Chợt lóe chớp tất sáng ngời trông suốt, đầy trời đều là tiểu Tinh Tinh... Tí tách tí tách,” Giai điệu bài hát chậm rãi chuyển thành “Côn trùng bay”.

“Bầu trời đen kịt rủ xuống, trời đầy sao phát sáng đi theo, côn trùng bay, côn trùng bay, bạn ở nơi đâu nhớ đến ai... Sao trên trời rơi lệ, hoa hồng trên mặt đất héo rũ, gió lạnh thổi, gió lạnh thổi, chỉ cần có bạn bồi theo...”

Giọng nói truyền cảm của người đàn ông lay động của hành lang, kèm theo tiếng vọng.

Kiều San nhìn người đứng thẳng ở trước cửa sổ, nhất thời bản thân, người này cũng với người cô biết hoàn toàn trái ngược nhau.

Chuyện đột nhiên xảy ra, anh chưa kịp thay quần áo, vẫn mặc áo ba lỗ và quần đùi.

Bàn tay nhỏ bé của bé con ôm lấy hai tay anh, cổ tay nức ních thịt cùng cánh tay rắn chắc của người đàn ông tạo thành hình ảnh đối lập rợn rờ.

Người đàn ông nhẹ nhàng đi qua lại, nhẹ nhàng hát, dường như cô nghe thấy giọng trẻ con hát đệm, giọng hát thuần túy kỳ ảo này không hề có nhạc cụ hỗn độn làm nền, lộ ra một loại đau thương nhân nhật.

Nhạc thiếu nhi quen thuộc kéo Tà Dịch về nhiều năm trước.

Đom đóm ban đêm ở tiểu viện, ông lão nhỏ giọng hát:

“Sao trên trời rơi lệ, hoa hồng trên mặt đất héo rũ, gió lạnh thổi, gió lạnh thổi, chỉ cần có bạn bồi theo, côn trùng bay, hoa nhi ngủ, một đôi lại một đôi mới đẹp, dù cho trời tối, chỉ sợ tan nát cõi lòng, mặc kệ có mặt hay không, cũng chẳng quan tâm Đông Nam Tây Bắc...”

...

Kiều San nhìn Tà Dịch suy nghĩ đến xuất thần.

... Mẹ nó, tư thế anh ôm bạn nhỏ thật chết người!

Cô ngây thơ cho rằng người này hoàn toàn không có tế bào vui vẻ, ví như âm đàn nhị giết bò kia.

Tuyệt đối không ngờ lại hát hay đến vậy?

Giọng trầm phào giết lỗ tai người, không có nhạc đệm lại kèm theo cảm giác vui vẻ.

Âm thanh thuần túy, nhịp điệu vui vẻ thuần túy, tình cảm thuần túy...

Nhìn lưng rộng lớn của anh, Kiều San đột nhiên nhớ tới bác sĩ nữ trị chuột rút cho cô.

Cô ta nói, Tà Dịch mũi thẳng người cao, việc tốt...

.....

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Chương 17. Thời gian sẽ nói cho bạn biết (07)

Bác sĩ chẩn đoán Văn Văn bị cảm, viết cho toa thuốc, truyền một bình nước là xong.

Uống thuốc xong tạm thời không thể truyền dịch, bé con gục ở trên vai Tả Dịch mơ màng thiếp đi, được y tá thu xếp qua phòng bệnh, vì để lại cho bé một không gian yên tĩnh để ngủ, Kiều San nói muốn một phòng bệnh một giường.

Cô nhìn ông chủ khách sạn và Tả Dịch, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm: “Thật sự làm phiền hai người rồi.”

Ông chủ khách sạn cũng như trút được gánh nặng, nói: “Con bé không sao là tốt rồi.”

“Người giám hộ của con bé là ai thế?” Ánh mắt Tả Dịch dừng ở trên tay phải của cô, nhũn mảy, “Dám ném con bé cho một người ngay cả bản thân mình cũng không biết chăm sóc.”

Về mặt Kiều San mờ mịt, thuận theo ánh mắt của anh cúi đầu xuống, lật mu bàn tay mới phát hiện bị trầy da nghiêm trọng, da thịt tróc cả lên, lộ ra một mảng đỏ tươi, lúc này mới kịp phản ứng, dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng đề xuống, cảm giác đau rất nhất thời dâng lên.

Đi đăng ký lấy số xếp hàng lại lần nữa rất lãng phí thời gian, vì vậy cô đi mua một bình cồn và bông băng, một tay dùng bông để khử trùng, dưới sự trợ giúp của ông chủ băng vết thương lại.

Cô hỏi ông chủ: “Năm giờ tôi dậy thì không nhìn thấy Tiểu Già đâu, anh đẩy đi ra ngoài từ lúc nào vậy?”

Ông chủ ngủ ở quầy lễ tân, có người đi ra ngoài nhất định ông ta sẽ biết.

Ông ta suy nghĩ một chút, nói: “Ừm, tôi nhớ ra rồi. Hình như trời vừa rạng sáng, Tiểu Lâm nấu mỳ đưa cho Tiểu đẹp trai, dường như hai người biết nhau. Khoảng một giờ rưỡi, Tiểu Lâm ra khỏi khách sạn, cách nửa tiếng thì Tiểu trai đẹp cũng đi ra ngoài. Sau khi hai người ra ngoài thì không thấy quay trở lại.”

“Tiểu Lâm là... Lâm Chân?”

“Đúng đúng đúng, cô Kiều cũng biết?”

“... Mẹ nó, cho nên anh ta vứt con gái ở lại mà đi?”

Mặc dù đây là kết quả Kiều San bằng lòng nhìn thấy, nhưng vứt con bé ở một mình trong phòng thì không khỏi có chút quá đáng!

Nếu như có mệnh hệ gì thì làm sao ăn nói với mẹ con bé đây?

Ông chủ nói: “Giăng co một buổi trưa có đói bụng không? Nơi này có y tá xem chừng, tôi mời hai người đi ăn món ăn đặc sắc của thị trấn cổ nhé.”

Kiều San liếc nhìn Tả Dịch, nói: “Không bằng hai người về khách sạn trước đi? Tả Dịch cũng phải về thay quần áo.”

“Ăn cơm trước đã.” Giọng điệu Tả Dịch cương ngạnh, không cho nói chen vào.

Ông chủ khách sạn là người trung niên hơn bốn mươi tuổi, rất hòa ái, chi phí khách sạn không cao, tiếp đãi khách rất có đạo.

Ông dẫn hai người đi vào phố mỹ thực phía sau bệnh viện, bên trong đông đúc người qua lại, vai đụng vai. Kiều San chui tới chui lui ở trong đám người, chân thành cảm khái: “Ngày Quốc tế Lao động - mùa du lịch thịnh vượng quả thật đáng sợ.”

Vào một quán ăn, ông chủ dẫn bọn họ đi thẳng lên lầu ba, ngồi xuống ở cạnh cửa sổ.

Kiều San dựa vào cửa sổ khắc hoa, ngồi đối diện Tả Dịch, dùng ánh mắt tò mò nhìn nơi xa. Ngoại trừ đằng trước thị trấn cổ có mấy phố buôn bán, có sân nhỏ xây thành ngàn tòa của cư dân ra, chủ yếu là vì kiến trúc Minh Thanh, có kết cấu núi nghỉ mái đơn kiểu mộc chất, san sát nối tiếp nhau.

Khách sạn Tê Giác bọn họ dùng chân chính là sân tư nhân được sửa lại.

Kiều San lấy điện thoại ra, ở ngoài cửa sổ chụp nóc nhà ngói xanh của thị trấn cổ.

Thị trấn Đường Tây Cổ lưng tựa trung du sông Lãng, hàng xóm phía Đông là huyện Lũng, phía tây là kiếm sơn có thể núi hiểm trở. Phong cách xây dựng là kết tinh trí tuệ của nhân dân nước Thục Cuba, thể hiện hoàn mỹ phong thủy Trung Quốc cổ đại.

Bố cục của thị trấn cổ dùng toà nhà hình tháp cao mấy trăm thước làm trung tâm, dùng mười mấy con phố làm trụ cột, tầng tầng mở rộng, bố nhược kỳ bàn, quan sát lại như kết cấu bát quái.

Kiều San post tám ảnh này lên wechat.

Chụp ảnh không cẩn thận dính phải một bàn tay của Tả Dịch. Xương tay của anh rõ ràng, cầm một ly trà bằng sứ xanh, lòng bàn tay của ngón trỏ đặt ở viên ly, gõ nhẹ từng nhịp, giống như đèn phím đàn, cực kỳ có điệu.

Không hiểu sao, dường như bên tai cô lại nghe thấy tiếng nhạc đệm Piano khi anh hát côn trùng bay, thật là tuyệt.

Sau khi đăng thì nhận được mấy lời khen cùng bình luận từ bạn bè trên mạng.

Ông chủ Úng bình luận: Bà mai nhỏ, cô đang cùng Tả Dịch ngắm hoa ngắm trăng dùng trà sao?

Đồng Đồng thích lê bình luận: San San, sao từ chức lâu vậy rồi mà vẫn không tới tìm tớ chơi, lại đi du lịch cùng trai đẹp? Cầu chính mặt!

Kiều San xem nhẹ Úng Sinh Nam, trả lời Đồng Đồng thích lê: Không có!

Quản lý Trần Lệ bình luận: Há? Tay người này giống tay tổng giám đốc nè [icon che miệng cười] nghe nói người tay dài làm “việc tốt” nha.

“...”

Kiều San trả lời Trần Lệ: Phải không? Vậy tôi quyền rũ thử xem “việc” của anh ta rốt cuộc tốt tới đâu có được không? [icon che miệng cười]

Ông chủ khách sạn gọi thức ăn ngon, quay đầu hỏi Kiều San: “Cô Kiều, wechat của cô là gì thế? Thêm tôi vào đi, sau này có trở lại thị trấn cổ, cô nói trước với tôi qua wechat, sẽ để dành phòng hảo hạng cho cô!”

Kiều San đưa mã cho ông ta, “Được, vậy thì cảm ơn ông chủ nhé.”

Sau khi thêm wechat với ông chủ, hai người nhận tiện thêm của Tả Dịch.

Id wechat của Tả Dịch là dle, tên tiếng anh, thoát nhìn rất có quy cách dồn ép, dịch sang tiếng trung thì hoàn toàn không có quy cách dồn ép chút nào... Mi thịt bò! Ảnh đại diện của anh là một búp bê hoạt hình để tóc mái ngang, mắt cá chết ngơ ngác, có mấy phần lạnh lùng, ngược lại rất giống với bản thân anh.

Chuyện thứ nhất sau khi thêm wechat xong, đương nhiên là “rình coi” nhà bạn.

Của ông chủ thì phần lớn đều là tin tức giảm giá khách sạn, cũng là thương nhân nhỏ, bán chút thịt bò và giấm chua đặc sản ở thị trấn cổ.

Wechat Tả Dịch thì hoàn toàn không nhiều, phần lớn là chia sẻ văn chương ngành sản xuất, thỉnh thoảng cũng chia sẻ mấy phong cảnh, mấy bài hát, xem chút là xong.

Thời gian chờ thức ăn lên quá dài, Kiều San phát hiện thần sắc người đối diện có chút kỳ quái.

Tả Dịch giương mắt nhìn cô: “Muốn thử xem?”

Bất thành linh một câu khiến Kiều San sững sốt, nhưng cô phản ứng cũng không chậm, nghĩ đến bình luận trong wechat kia.

Kiều San nghi hoặc: “Anh có wechat của quản lý?”

Tả Dịch: “Cô nói thử xem?”

Kiều San che mặt, hận tim không được một cái lỗ để chui vào.

Không có khó xử nhất, chỉ có khó xử hơn...

Lúc ăn cơm cô không dám giương mắt nhìn người nào đó, không ngừng gấp đồ ăn cho vào chén mình.

Quá mất mặt, quá mất mặt rồi...

Tả Dịch đặt đĩa xuống hỏi cô: “Đồ ăn trong đĩa đều cho vào trong chén của cô, còn cho chúng tôi ăn không hả?”

Kiều San chớp chớp mắt nhìn anh, lấy từ trong chén mình ra một phần lớn cho Tả Dịch, “Này.”

Tả Dịch cảm tức nhìn cô: “Cô làm gì vậy hả?”

Kiều San thấy anh tức giận thì lại gấp đồ ăn trong chén anh về, tiếp tục vui đầu ăn.

Tả Dịch: “Cô có ý?”

Mùi thuốc súng giữa hai người dần dần nặng lên, ông chủ khách sạn một tiếng nói: “Hai người tuổi trẻ thật thú vị.”

Kiều San không có ý, cô chỉ là ngượng ngùng khản trương nên mới không ngừng gấp thức ăn vào trong chén của mình.

“Có ý gì?” Kiều San cũng không mấy vui vẻ, “Anh ta nhìn tôi không vừa mắt, thanh niên với nhau chỉ đùa chút thôi.”

Tả Dịch: “Trêu chọc người khác rất lễ phép sao?”

Kiều San mạnh miệng: “Xin lỗi được chưa? Tả keo kiệt.”

Sau đó nhân viên phục vụ mang chân gà kho lên, Kiều San dùng đũa gấp cho anh một cái, chân thành nói cảm ơn: “Có qua có lại, chuyện Văn Văn thật sự cảm ơn anh, anh muốn ăn cái gì thì tùy ý gọi, tôi mời khách, ừm, ăn chân gà này đi.”

Tả Dịch: “Có phải tôi nên cảm ơn cô không?”

Ông chủ khách sạn cười mà không nói.

Ăn xong ông chủ có việc trở về khách sạn trước, Kiều San quay lại bệnh viện, Tả Dịch đi chung với cô.

Văn Văn đã tỉnh lại, bé đang nằm ở trên giường kể chuyện cô bé quàng khăn đỏ cho cô y tá nghe, con bé đỡ bớt sốt, vừa đỡ được chút là lại bắt đầu thao thao bất tuyệt, giọng điệu nói chuyện hoàn toàn giống tiểu đại nhân, chọc cho y tá bật cười.

Bé thấy Tả Dịch và Kiều San thì kêu lên: “Mẹ Kiều, chú Tả!”

Kiều San ngồi ở bên giường, dò xét đầu trán của bé, đã bớt nóng rồi, cô hỏi: “Văn Văn khá hơn chút nào không? Còn khó chịu không?”

Văn Văn mềm mại nói: “Còn có một chút, nhưng tốt hơn nhiều rồi ạ. Ba Tiểu mua kẹo đường cho con, nếu mẹ Kiều về sớm chút là được ăn rồi, nhưng bây giờ đã hết rồi, bị Văn Văn ăn sạch rồi ạ!”

Kiều San: “Ba Tiểu quay về rồi?”

Văn Văn chớp mắt gật đầu, vừa nói xong thì Tiểu Già mang theo chiếc bình nước đi vào.

Kiều San quay đầu lại nhìn anh ta, nói: “Anh đi đâu vậy?”

Tiểu Già còn chưa mở miệng, Lâm Chân mang theo hai bát mì cùng theo vào. Cô ta nhìn người trong phòng, chủ động chào hỏi Kiều San, đặt mì lên trên tủ đầu giường, lột vỏ hai quả trứng luộc bỏ vào trong bát mì, bung cho Tiểu Già một bát.

Tiểu Già dùng tay ngăn lại, cực kỳ khách sáo: “Cảm ơn, không đói bụng.”

Lâm Chân: “Tôi hôm qua cho đến bây giờ đều không ăn cái gì, sao có thể không đói bụng chứ?”

Bầu không khí trong phòng có chút kỳ lạ, Kiều San đầu đầy dấu chấm hỏi, cho nên tối hôm qua rốt cuộc bọn họ đã đi đâu?

Văn Văn chia tay, “Dì, cháu muốn ăn.”

Lâm Chân quay đầu lại nhìn cô bé, nhoen miệng cười, đỡ bé ngồi dậy, gấp một đũa mì, thổi nguội, cẩn thận đưa tới bên miệng bé.

Kiều San mờ mịt chẳng hiểu gì nhìn về phía Lâm Chân, lại nhìn về phía Tiểu Già. Hiển nhiên đối với chuyện xảy ra tối qua, hai người đều không có ý định nhắc tới.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Chương 17. Tiếp theo

Tả Dịch đi ra khỏi bệnh viện, tản bộ sông Lãng dọc theo, hoàng hôn buông xuống, ánh chiều tà xuyên qua tầng mây rơi xuống đá lát, trên mặt sông, một mảnh gọn sóng lăn tăn chói mắt.

Anh men theo đường nhỏ đá lát trở lại khách sạn Tê Giác, đi vào nhà hàng thì nhìn thấy Ứng Sinh Nam ngồi đối diện một cô gái, giữa hai người có bày một bát mì.

Cô gái trịnh trọng bung bát mì lên, nếm một chút, chậm rãi nhai nuốt thường thức, sau đó nói: “Ngoài vật liệu thường dùng, anh còn cho thêm một lượng nước bạc hả? Có cảm giác mát lạnh, không tồi.”

Ứng Sinh Nam dựng thẳng ngón cái: “Đầu lưỡi của cô thật lợi hại.”

Cô gái cười cười: “Không có gì, kiến thức cơ bản của đầu bếp thôi.”

Cô gái ước chừng mười bảy mười tám tuổi, ở độ tuổi này hẳn nên đang đi học mới đúng. Tả Dịch đi qua, nhìn về phía Ứng Sinh Nam, “Vị này là?”

Ứng Sênh Nam giới thiệu: “À, đây là Tây Mễ, là một đầu bếp có tay nghề rất tốt, không phải em vẫn luôn muốn ăn bún gạo thịt bò chính tông sao? Cô ấy có thể làm được.”

Tà Dịch nhìn về phía Tây Mễ.

Tây Mễ cúi đầu ăn mì, trong miệng nhai nuốt thức ăn âm ờ nói: “Anh trai à, anh ăn mặc thật đúng là mát mẻ đấy.”

Tà Dịch cúi đầu quét mắt nhìn xuống người mình, lúc này mới phát hiện mình vẫn đang mặc áo ba lỗ và quần đùi.

Anh giăng co một ngày sắp một chết rồi, nói với Ứng Sênh Nam: “Em đi lên trước, cơm tối thì mang lên giúp em.”

Ứng Sênh Nam vội vàng thảo luận thực đơn với Tây Mễ, không nhận được nói: “Đi mau đi mau, lộ tay lộ đùi sát thương phong nhã, đừng làm hồng cô đầu bếp nhỏ ngây thơ vô hại của anh.”

Tà Dịch im lặng nhìn anh ta một cái.

... Có đúng là anh ruột không vậy?

Tà Dịch chân trước mới vừa lên lầu, chân sau Kiều San và Lâm Chân đã trở lại.

Kiều San chạy một ngày miệng lưỡi khô đắng, yết hầu như lửa thiêu đốt, đi đến quầy lễ tân mua một chai nước, tu một hơi vào bụng. Cô dẫn Lâm Chân trở lại trong viện, kéo cô ấy ngồi xuống bậc thềm đá dưới cây ngô đồng, quét mắt nhìn bốn phía mới hỏi Lâm Chân: “Tôi qua cô và Tiểu Già rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Có thể xảy ra chuyện gì chứ?” Lâm Chân động động ngón trỏ, lấy từ trong túi ra một hộp thuốc, lấy ra một điều cho miệng, châm lửa.

Nhả ra một vòng khói, thở dài nói: “Tôi qua tôi đi đưa đồ ăn cho anh ấy, không biết cái đầu bị động chỗ nào mà lại đi tò tình với anh ấy.”

“Đầu cô thật đúng là bị động kinh rồi,” Kiều San nâng trán, “Kế hoạch rối loạn toàn bộ.”

“Xin lỗi, tôi thật sự không có cách nào không chế được.” Lâm Chân lại nói: “Anh ấy hỏi tôi, tôi thích anh ấy sâu đậm bao nhiêu?”

“Cô trả lời thế nào?”

... Tiểu Già, không thể vì anh là sinh, nhưng nguyện ý vì anh mà chết.

... Nói suông ai không nói được chứ? Sông Lãng cách khách sạn mấy trăm mét, nếu có can đảm thì hiện tại đi chứng minh đi.

Sau đó cô ta thật sự chạy ra khỏi khách sạn bình dân, leo lên đứng phía trên rào chắn cầu sông Lãng, chỉ cần vừa buông tay, tất nhiên sẽ rớt xuống sông.

Nửa tiếng, cô ta nhìn nơi xa một vùng tăm tối, đợi Tiểu Già chừng nửa tiếng. Trong khoảnh khắc sau cùng cô quyết định từ bỏ thì cuối cùng cũng nhìn thấy Tiểu Già cầm đèn pin soi lên cầu.

Đáng giá, lúc ấy cô ta đã nghĩ vậy, cái gì cũng đều đáng giá, nhảy xuống sông Lãng trước mặt anh, chứng minh cho anh thấy, vì anh, cô ta thật sự ngay cả chết cũng không sợ.

Cũng may không phải mùa mưa, cũng may bốn phía có nước, nước sông không sâu không chảy xiết, Tiểu Già nhảy xuống nước vớt cô lên đưa đi bệnh viện.

Lâm Chân tỉnh lại ở bệnh viện, mở mắt nhìn thấy Tiểu Già, nở ra một nụ cười ngây ngô.

Tiểu Già đỏ ập xuống một câu: “Có phải cô bị bệnh không?”

Kéo suy nghĩ trở lại.

“Cô Kiều, cô không biết, lúc anh ấy nói câu kia đẹp trai cỡ nào, thì ra anh ấy cũng biết nổi giận.” Lâm Chân lại hít một ngụm khói.

“...” Kiều San ngây ngốc nhìn chằm chằm vào sườn mặt cô ta, buột miệng nói ra: “Có phải cô bị bệnh không?”

Lâm Chân gật đầu: “Đúng, tôi có bệnh, một loại bệnh nan y yêu Tiểu Già không có cách nào tự kèm chế.”

Kiều San phát điên, “Không phải, cô quá cực đoan rồi, lỡ như Tiểu Già không biết bơi chẳng phải cô sẽ chết đuối sao?”

Lâm Chân khẽ cười nói: “Chuyện cười, anh ấy có biết bơi hay không, tôi còn không rõ sao? Tình hình nước gần đây tôi rất rõ, tôi liền muốn đánh cược một phen, tôi muốn biết anh có cứu tôi hay không. Ở dưới nước, hẳn là người biết bơi, nhất định sẽ không bị chìm chết.”

Kiều San nhú mày: “Lâm Chân, cô không đi theo kế hoạch của tôi, tôi có quyền từ bỏ đơn hàng của cô.”

Lâm Chân nhìn cô một cái: “Xin lỗi.”

Kiều San: “Tính cách cực đoan như vậy đàn ông sẽ không thích, cô chỉ làm cho đối phương tăng thêm áp lực khó hiểu.” Cô cướp lấy điều thuốc trong tay Lâm Chân ném trên mặt đất giẫm nát nó, “Tôi là bà mai, cô phải dựa theo kế hoạch tôi đã lập, nội dung ràng buộc trên bản kế hoạch cô còn nhớ chứ? Điều thứ nhất, phải cai thuốc trước.”

“Xin lỗi, tâm trạng không tốt thì tôi lại muốn hút.”

Kiều San nói: “Chị hai à, hút thuốc có gì tốt chứ? Tiểu Già ghét nhất phụ nữ hút thuốc, huống chi cô có suy nghĩ đến kết hôn, ni-cô-tin nguyên hại thế nào, không phải là cô không biết chứ? Trong miệng cô nói thương anh ấy, nhưng thân thể lại không thương sao.”

Lâm Chân do dự một chút, lấy thuốc lá và hộp quẹt trong túi quần ra ném vào thùng rác.

“Cai thuốc!”

*

Khách sạn Tê Giác cũng không lớn bao nhiêu, mỗi lần chỉ tiếp đãi tám vị khách, bao cơm canh, bình thường do vợ ông chủ xuống bếp.

Tối nay Ứng Sinh Nam với cô nàng Tây Mễ cùng xuống bếp, làm vài món ăn phong phú cho mọi người. Vợ chồng già hỗ trợ mang chén đĩa bưng com, Kiều San và bà chủ hợp bàn vác ghế.

Tiểu Già mang Văn Văn từ bệnh viện trở về đúng lúc thức ăn được mang lên, cô bé ngửi thấy mùi thức ăn thì lon ton nhào qua, bò lên trên bàn, “Wow, có lộc ăn rồi!”

Bà lão xoa xoa đầu Văn Văn, hỏi bé: “Nghe nói bé con Văn Văn ngã bệnh đấy, có ngoan ngoãn chích thuốc không?”

Văn Văn nâng mu bàn tay lên, gior vết thương sau khi truyền dịch để lại cho bà lão xem, “Bà nội xem này, hôm nay lúc cháu truyền dịch không có khóc đấy nhé.”

Bà lão mặt mày cong cong: “Ồi, thật đúng là cô bé dũng cảm.”

Mấy người ngồi xuống ăn com, không nhìn thấy Tà Dịch.

Văn Văn cắn đĩa hỏi: “Chú Tà đâu ạ? Tại sao chú ý không xuống dùng com?”

Ứng Sinh Nam nói: “Chú Tà của con cháu kính không muốn ăn com.”

Văn Văn rù mí mắt xuống: “Có phải chú Tà ôm con cả buổi sáng nên mệt rồi không?” Bé suy nghĩ một chút, lấy từ trong mâm ra hai cái đùi gà, dùng đĩa bày biện xong, cầm cái đĩa trống đập lên, nói với mọi người trên bàn: “Mọi người không được ăn vụng, con đi gọi chú Tà xuống dùng com!”

Ứng Sinh Nam cười nói: “Cô bé, nếu cháu có thể kêu chú Tà xuống đây, đùi gà trong chén chú cũng cho cháu ăn luôn.”

“Được! Một lời đã định!” Văn Văn duỗi ngón út ra trước mặt Ứng Sinh Nam, “Chúng ta ngoéo tay.”

Ứng Sinh Nam ngoéo tay cùng bé.

Khiến Ứng Sinh Nam ngoài ý muốn chính là, cô bé này thật sự kéo Tà Dịch từ trên lầu xuống.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô bé, sát bên cạnh Kiều San. Ăn com xong, Ứng Sinh Nam đề nghị: “Nơi này phần lớn đề là người trẻ tuổi, hiếm khi được đi chơi, không bằng chơi trò chơi nhé?”

Vợ chồng già liếc mắt nhìn nhau, ông lão mở miệng nói: “Vây đám thanh niên trẻ tuổi các cháu chơi đi, Văn Văn giao cho chúng ta, mọi người chơi vui về nhé.”

Ứng Sinh Nam: “Vây thì làm phiền bác rồi.”

Tiểu Già liếc nhìn Lâm Chân ngồi ở đối diện, khẽ nói: “Các người chơi đi, tôi không uống rượu.”

Kiều San sao có thể bỏ qua cơ hội tác hợp Tiểu Già và Lâm Chân này chứ? Cô nói: “Em nói này Tiểu Già, sao anh không hề có chút ý nghĩ nào vậy, khó khăn lắm mới ra ngoài chơi thì lại không chơi, vậy anh tới đây để làm gì hả?”

Môi Tiểu Già khẽ nhúc nhích, muốn nói cái gì đó lại nuốt trở về, rốt cục cũng gật đầu: “Được rồi, vậy thì chơi một lát.”

Tham gia trò chơi có Ứng Sinh Nam, Tà Dịch, Tiểu Già, Kiều San, Tây Mễ, Lâm Chân và ông chủ khách sạn.

Ứng Sinh Nam nói quy tắc trò chơi: “Trên tay tôi có sáu mảnh giấy cuộn tròn, phân ra vai diễn thay mặt cho từng người. Có tiên nữ, thiên sứ gãy cánh, công tử phong lưu, người ngoài hành tinh, sắc ma và tiểu thư yếu ớt. Mỗi người rút một mảnh giấy trong tay tôi, sau đó dùng chai rượu quay ngẫu nhiên

chọn người, miệng bình dừng ở vị trí nào thì người đó nhất định phải tận lực diễn mà nhân vật mình rút trúng, hiểu không?”

Kiều San: “Sắc ma... Diễn như thế nào vậy?”

Tây Mễ cầu nguyện: “Hi vọng tôi rút được tiên nữ.”

Trò chơi bắt đầu. Máy người lần lượt rút giấy trong tay Ứng Sênh Nam.

Chai rượu bắt đầu quay, dừng ở vị trí Lâm Chân, cô ta mở tờ giấy ra, là tiên nữ.

Cô ta suy nghĩ một chút, bèn cởi áo khoác xuống đứng dậy, dùng ống tay áo xem như thủy tự*, ném lên không trung, hát một đoạn kịch vui “Thiên Nữ Tấn Hoa”.

(* tay áo dài gần một mét, xem kịch TQ là thấy)

Cửa này coi như cô ta vượt qua, trò chơi tiếp tục.

Miệng chai dừng ở chỗ Ứng Sênh Nam, anh ta mở tờ giấy ra, đưa cho mọi người xem, “Ha ha, của tôi là công tử phong lưu.”

Anh ta đứng dậy sờ sờ cằm, khàn một tiếng: “Công tử phong lưu diễn như thế nào vậy?” Quét mắt mọi người, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người Tả Dịch.

Tả Dịch bị anh ta nhìn đến sồn tóc gáy, chuẩn bị lùi về sau, Ứng Sênh Nam vươn tay qua giữ chặt cổ tay của anh, áp môi tới gần, lúc cách anh cỡ hai nắm tay thì dùng ngón tay chọc chọc cằm của anh một chút, “Này nhóc, tư thế đem qua của đại gia như thế nào?”

Khí áp của Tả Dịch trầm xuống.

Anh càng như vậy, Ứng Sênh Nam càng hài lòng, tiếp tục nói: “Bày ra bộ mặt hoảng sợ làm cái gì? Đại gia không có hứng thú đối với nhóc.” Thả anh ra, xoay người đi đến bên cạnh Tiểu Già.

Tiểu Già vẫn chưa kịp phản ứng, Ứng Sênh Nam đã ngồi lên đùi của anh ta.

Tư thế đủ mất hồn.

Anh ta chưa bao giờ thấy qua người vô liêm sỉ, có thương phong hóa* như vậy.

(*giáo dục cảm hoá phong tục bại hoại)

Nhớ tới đây là trò chơi, yét hầu lẫn lộn, muốn nói lại thôi, về mặt hoảng sợ nhìn Ứng Sênh Nam.

Ứng Sênh Nam ôm lấy cổ Tiểu Già, đá lông nheo với anh ta một cái, “Nhóc, thật ra ông đây rất yêu thích nhóc.”

“Ha ha ha ha ha...”

Những người còn lại bị chọc cười, ba cô gái sắp bị màn diễn xuất tinh tế của Ứng Sênh Nam làm cho buồn nôn ói ra.

Lâm Chân đá một cước vào bắp chân của Ứng Sênh Nam, “Được rồi dừng lại đi, đừng làm người ta buồn nôn nữa.”

Ứng Sênh Nam trở về chỗ ngồi, trò chơi tiếp tục tiến hành.

Lúc này đây chai rượu dừng ở chỗ Tả Dịch. Anh dựa theo quy tắc trò chơi mở tờ giấy ra. Bên trong bất ngờ viết hai chữ to... Sắc ma!

Kiều San vỗ bàn cười to: “Ha ha ha ha ha, Tả keo kiệt mau diễn đi, diễn một tên sắc ma cho mọi người xem!”

Giọng điệu Tả Dịch lạnh lẽo rét buốt: “Rất buồn cười hửm?”

Kiều San hỏi ngược lại: “Anh diễn sắc ma chẳng lẽ không buồn cười sao?”

Tả Dịch đứng dậy đi đến trước mặt Kiều San, đề eo của cô lại, tay chống ở trên mặt bàn, vây một nửa cô lại.

Kiều San ngửa đầu ra sau, nâng tay che ngực: “Anh muốn làm gì?”

Tả Dịch: “Diễn sắc ma chứ sao.”

“!!” Kiều San lớn tiếng nói: “Anh dám!”

“Ha ha, cô xem tôi có dám hay không?”

“Tiểu Già cứu mạng!”

Tả Dịch cảm thấy dọa cô chừng đó là đủ rồi, cũng không thật sự quyết định diễn với cô.

Đang chuẩn bị nâng người lên, cái ót đột nhiên được một sức lực đè xuống.

Miệng đối miệng, mũi đối mũi, mắt đối mắt với Kiều San..

Tả Dịch không kịp phản ứng đây là tình huống gì thì lĩnh lấy một quyền của Kiều San, “Biến thái!”

Người nọ bị đánh vào mắt trái lùi về phía sau một bước, căm tức nhìn người gây ra họa - Ứng Sênh Nam, “Ứng Sênh Nam, anh phát điên cái gì vậy hả?”

Ứng Sênh Nam nhún vai buông tay, “Giúp em diễn vai sắc ma, em ba à, làm người không thể như vậy, đã chơi thì phải chịu, anh trai đã diễn vai công tử phong lưu, em diễn vai sắc ma thì tính là cái gì chứ? Đúng không?”

Ánh mắt Tiểu Già lạnh lẽo nhìn hai anh em bọn họ: “Hai người cảm thấy chơi như vậy rất vui sao?”

Kiều San che miệng hết sức tức giận: “Đúng vậy đó, hai người cảm thấy rất thú vị đúng không?”

Ứng Sênh Nam như một đứa bé làm sai việc gì đó, cúi đầu lầm bầm, “Hai người cũng không phải chưa từng hôn nhau...”

Kiều San trừng lớn mắt, nhìn Tả Dịch giậm chân một cái: “Tả keo kiệt! Không ngờ anh lại nói cho Ứng Sênh Nam nghe chuyện anh hôn tôi trong thang máy! Không phải đã nói anh biết tôi biết thôi sao? Anh làm như vậy là sao hả!”

Tả Dịch: “Tôi chưa từng nói với ai cả.”

Kiều San: “Thả rắm chó!” Nhất thời ô nhục trong lòng, nắm lấy đĩa trên bàn ném qua, “Thật sự là nhìn lầm anh rồi! Đơn hàng của anh tôi không làm nữa! Ai gả cho anh thì người đó xúi quẩy, tôi sẽ không để các cô gái tiến vào hố lửa là anh đâu! Kiều San tôi cho dù cả đời không nhận được đơn hàng nào cũng sẽ không làm mai cho loại người như anh! Ứng Sênh Nam, hôm khác chúng ta nói chuyện hủy hợp đồng!”

Ứng Sênh Nam che mặt, không ngờ chuyện lại phát triển đến mức này.

Chẳng lẽ hai người bọn họ chung đụng mấy ngày nay không tóe ra tia lửa nào? Vừa rồi sau khi hôn chẳng lẽ không phải là nữ then thùng luống cuống tay chân à?

... Cho nên kỹ thuật tán gái của em trai anh rốt cuộc kém mức nào hả!

Chế tạo nhiều cơ hội như vậy, lại không tạo ra chút hảo cảm nào sao?

Hối hận thì đã muộn rồi.

Sau khi Kiều San Tiểu Già rời đi, ánh mắt Tả Dịch lạnh lẽo nhìn Ứng Sênh Nam: “Có phải anh nên cho em một lời giải thích không?”

Ứng Sênh Nam ôm đầu: “Đừng gọi anh, hiện tại anh rất ưu thương.”

“Cô ấy chuyển đến làm hàng xóm của em, đến công ty em đi làm, là anh bày mưu đặt kế?” Tả Dịch nắm chặt quả đấm, thật muốn nện cho anh ta một đấm.

Ứng Sênh Nam méo miệng, làm ra bộ dạng muốn khóc: “Làm anh trai dễ dàng lắm sao? Em, Ứng Khúc Hòa, hai người các em đều không phải là ngọn đèn không dầu. Quan tâm chuyện của hai người, tóc anh bạc đi mấy sợi rồi, đều đã có tuổi mà ngay cả một cô vợ cũng không cưới được.”

Tả Dịch im lặng.

Anh vẫn còn uất ức đấy...

*

Tiểu Già đưa Kiều San trở về phòng, lúc cô mở cửa ra thì đứng lại một lát muốn đi vào an ủi cô đôi câu, lại không biết nên nói cái gì.

Trong lòng anh không có cảm xúc gì, luôn luôn có một cảm giác sắp mất đi cô.

Đội Tiểu Già trở về phòng, Tả Dịch mới lên lầu đứng ở trước cửa phòng Kiều San.

Nâng tay muốn gõ cửa, chân chừ một lát lại thu tay về.

Cứ đứng ở bên ngoài như vậy gần một tiếng. Anh muốn xin lỗi, muốn giải thích, nhưng trong lòng lại đè nặng sự kiêu ngạo. Cuối cùng thở dài một tiếng, dựa vào lan can gỗ ở đằng sau.

Anh lấy điện thoại ra muốn gửi wechat cho Kiều San, ghi được một câu lại xóa.

Lắp lại mấy chục lần, rốt cục gửi đi một câu “Xin lỗi”.

Kiều San không trả lời lại, lúc này cô đang ngồi trước máy vì tính chơi trò chơi cho hả giận, lần lượt mang dao đi giết người, rồi lần lượt bị người ta mang dao đuổi giết.

Cuối cùng nằm sấp trên giường, hậm hực khó bình tĩnh lại.

Làm bài mai nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hèn nhát như thế. Vì một đơn hàng của Tả Dịch, cô phá lệ làm mai miễn phí cho người ta, thậm chí ném thể diện đi tiếp xúc với anh.

Thật sự đủ rồi.

Thật sự đủ rồi, muốn cắn người muốn cắn người, cô thà trở về làm mấy đơn nhỏ của mình, kiếm vài đồng tiền bạc thiết thực vui về!

Cô không hầu hạ nữa!

Cô lại xúc động, chạy lên blog trút giận.

Bà mai kim bài Kiều San San:

“# khách hàng độc đáo ới nữa#: bà mai nhỏ gần đây có nhận một đơn hàng duyên phận, khách hàng tuổi trẻ đầy hứa hẹn giá trị nhan sắc cao, là một tổng giám đốc của một công ty nổi tiếng, thế nhưng! Thế nhưng tính tình người này thối tha hoàn toàn có thể che dấu tất cả ưu điểm! Lúc nào cũng làm ngược lại với tôi, tôi luôn cảm thấy có đôi lúc anh ta muốn bóp chết tôi... Đáng chết chính là đi ra ngoài du lịch cũng gặp mặt anh ta. Đây là lần đầu tiên tôi từ bỏ đơn hàng của khách, cuối cùng đập nát chiêu bài của mình...”

Kiều San coi như là một người có quan hệ rộng trên blog, thường hay giới thiệu kỹ xảo thoát khỏi tình yêu đơn phương tiền cũ cho mấy chó độc thân trên blog, bạn bè vô số kể.

Phía dưới có fan bình luận:

Hôm nay gả sao: Sờ sờ bà mai nhỏ, đừng khóc, đứng lên nào! Khó trách gần đây cô không chia sẻ kỹ xảo thoát khỏi độc thân, thì ra là lo cho khách hàng độc đáo này sao?

Tịch mịch một buổi cô: Bà mai nhỏ, trước kia cô luôn chia sẻ kinh nghiệm cho chúng tôi, chủ quan mà nói, người lúc nào cũng thích và làm trái ngược với cô không nhất định là ghét cô, 80% là thích cô, nhất là nếu như theo lời cô nói, giá trị nhan sắc của người này cao, có sự nghiệp, chắc hẳn xem như là một người đàn ông thành công ưu tú, loại đàn ông này sao có thể tranh cãi với phụ nữ mình không thích chứ? Nếu quả thật không thích, hẳn sẽ khinh thường để ý tới cô nhỉ? Bởi vậy có thể nhìn thấy, anh ta thích cô, muốn cô chú ý tới mới làm trái ngược với cô tìm kiếm cảm giác tồn tại. Bà mai nhỏ, không nên tùy tiện chàm chọc nha, nói không chừng về sau sẽ thành chồng cô đó. Khách hàng của cô hẳn là bị bệnh không có cách nào yêu nhỉ? Anh ta thích cô gái nào đó nhưng lại không biết theo đuổi, chỉ có thể dùng phương pháp vụng về này hấp dẫn sự chú ý của cô gái đó.

Cô trả lời lại Tịch mịch một buổi cô: “Bạn nói có đạo lý.”

Tịch mịch một buổi cô trả lời cô: A a a a a, bà mai nhỏ trả lời bài của tôi đấy! Bà mai nhỏ tôi nói cho cô biết, lúc trước chồng tôi theo đuổi tôi cũng là như thế, sau đó có một lần đang lên blog nhìn thấy cô phát bài kỹ xảo, tôi liền bắt đầu hoài nghi là anh ấy thích tôi, không thật sự chán ghét tôi, kết quả tôi chú ý thử một lần, là thật đấy! Chúng tôi đã kết hôn rồi, cuộc sống rất hạnh phúc đó. ($\geq \nabla \leq$)

Kiều San cứ như vậy được nở hoa, vẽ mặt đầm thắm.

Tuy nói như thế, nhưng cô cũng không cảm thấy Tả Dịch thật sự thích cô, quả thật không cách nào tưởng tượng ra,

Cô lại nhìn thấy một bình luận kỳ quái như vậy.

dle: Ủ... Thật sự thích em

ID dle này dường như Kiều San nhìn thấy ở đâu rồi.

Cô vô xem của Tả Dịch, id wechat của anh không ngờ cũng là dle, là trùng hợp sao?

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chương 18. Thời gian sẽ nói cho bạn biết (08)

Sau khi Tả Dịch trở về phòng thì vào toilet một chuyến, lúc đi ra lại thấy Ứng Sinh Nam lên la lên lút cầm điện thoại của anh chui vào trong chăn làm cái gì đó.

Anh đi qua, vén chăn lên, đứng ở trước giường, vẻ mặt ánh mắt khó coi đến có thể giết người.

Bốn mắt nhìn nhau, Ứng Nam Sinh chóng ném điện thoại lại cho anh, chui vào chăn phủ kín đầu, né tránh ánh mắt muốn ăn thịt người của anh.

Bên kia, Kiều San chính đang nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại suy nghĩ sâu xa, trở lại blog thì bình luận kỳ quái kia không thấy đâu nữa.

Bị đối phương lặng lẽ xóa bỏ.

Bình luận rồi lại xóa, là có ý gì? Chột dạ sao?

Cô không nghĩ thấu vấn đề này bèn dứt khoát không suy nghĩ nữa, tắt đèn, kéo chăn nằm xuống đi ngủ.

Có người an tĩnh không ưu sầu chìm vào giấc ngủ, có người không tài nào ngủ được.

Nửa đêm Ứng Sinh Nam đang nằm mộng bị Tả Dịch đạp một cước xuống giường. Anh ta bò lên giường vừa nằm xuống, vừa nằm xuống ngủ lại bị người bên cạnh đạp xuống.

Ứng Sinh Nam đứng ở bên giường tức giận: “Có đúng em trai ruột không hả?”

Tả Dịch không thèm mở mắt, giọng điệu mang theo lười biếng, hỏi ngược lại anh ta: “Vậy anh là anh trai ruột sao?”

...

Sáng sớm mọi người lần lượt xuống ăn sáng, Ứng Sinh Nam mang theo đôi mắt thâm quầng, càng không ngừng hắc xì.

Tây Mễ cắn bánh màn thầu hỏi anh ta: “Chú, tối hôm qua chú bị cảm lạnh à?”

Ứng Sinh Nam tách bánh màn thầu ra một phần nhỏ, nhét vào trong miệng, tức giận nhìn chăm chăm Tả Dịch đang đi tới trước mặt, hừ hừ nói: “Nửa đêm bị chuột đánh thức.”

Tây Mễ đột nhiên ngồi chồm hổm trên ghế, sắc mặt trắng bệch: “Khách sạn có... có chuột?”

“Còn không phải sao?” Ứng Sinh Nam nói, “Một con chuột lông lang dạ sói.”

Kiều San và Tiểu Già cùng xuống lầu, hai người vừa ngồi xuống, Lâm Chân bưng ba bát cháo bí đỏ tới.

Cô lấy một bát cho Tiểu Già, dịu dàng nói: “Giáo sư Tiểu, biết anh thích ăn bí đỏ nên cố ý làm cho anh.”

Sở thích của anh ta ngoại trừ Kiều San ra không có ai biết, anh ta quay đầu nhử mày nhìn Kiều San, trong ánh mắt có ý trách cứ.

Cô lãnh trí quay mặt đi, giả vờ nhìn chỗ khác.

Tiểu Già nhận bát cháo bí đỏ, khách sáo nói một tiếng “Cảm ơn”.

Lâm Chân lắc đầu: “Đừng khách sáo, mọi người thích là được rồi.”

Kiều San ném thử một miếng, hương vị không tệ, cô tán dương: “Tay nghề tốt hơn Tiểu Già đấy.”

Lâm Chân cười híp mắt: “Thật sao? Xem ra tôi còn có thiên phú nấu cơm.”

Kiều San trêu chọc: “Phải phát triển cho tốt, không chừng có thể làm một đầu bếp đấy!”

Đang trò chuyện, ông chủ khách sạn đi tới hỏi bọn họ: “Hôm nay thị trấn cổ mở trường ngựa, mấy người có muốn đi cưỡi ngựa không? Nếu muốn đi thì tổ chức lại rồi cùng nhau đi.”

Vừa nghe tới cưỡi ngựa, dường như Kiều San đã rơi vào trong giấc mộng mình tự nhiên phóng khoáng ở trên lưng ngựa.

Cưỡi ngựa bắn cung, tư thế oai hùng lắm nha.

Cô kích động nói: “Tôi đi!”

Ông chủ cười nói: “Ừ, cô đi là tốt rồi, ngại Tả có bạn rồi.”

Sự hào hứng của Kiều San bắt chợt hạ xuống, “Sao anh ta cũng đi?”

Ông chủ cười cô: “Sao thế? Còn giận dỗi à? Tối hôm qua chỉ là trò chơi thôi, đừng coi là thật.”

Đúng lúc Tả Dịch đi vào nhà hàng, ngồi xuống bàn ăn đối diện.

Anh thay trang phục cưỡi ngựa, quần bò giày boots, rất có sức sống.

Kiều San nhỏ giọng hừ hừ nói: “Ai tưởng thật? Tôi là loại người có sức chơi mà không có sức chịu sao?”

Tiểu Già giúp cô bôi thêm một chén nhỏ chè trôi nước rượu gạo, lấy tương ớt vắt bỏ lên, đưa cho cô.

Cô theo thói quen dùng miệng cắn.

Cô xem đây là chuyện không thể nào bình thường hơn, nhưng trong mắt Lâm Chân lại không có cảm xúc nào. Sau khi Kiều San kịp phản ứng thì có chút ngưng ngừng, cô thiếu chút nữa đã quên bây giờ mình là bà mai của Lâm Chân. Cô dịch cái ghế sang hướng khác, giữ một khoảng cách với Tiểu Già.

Kiều San đi trường ngựa, Tiểu Già Lâm Chân cũng đi theo. Hai người Ứng Sinh Nam Tây Mễ hoàn toàn không có hứng thú với cưỡi ngựa, hai người càng có hứng thú với mỹ thực hơn, sau khi đợi tất cả mọi người rời đi, bọn họ cùng vào phòng bếp nấu cơm.

Phòng bếp khách sạn dùng lò đất nguyên thủy nhất, Tây Mễ giải thích nói: “Dùng nồi sắt lớn nấu cơm trên lò đất, mỗi một hạt cơm sẽ ngon hơn so với nấu nồi cơm điện.”

Ứng Sinh Nam kiên nhẫn nghe cô gái nhỏ trình bày, cười tủm tỉm hỏi cô gái: “Tây Mễ, cô có bạn trai chưa?”

Tây Mễ dùng vải dây mướp rửa sạch nồi sắt, trả lời: “Không có.”

Ứng Sinh Nam lại hỏi: “Cô có thể tiếp nhận đàn ông có độ tuổi chênh lệch lớn là bao nhiêu?”

Cô gái không suy nghĩ, gần như buột miệng nói ra: “Nhỏ hơn ông nội tôi là được rồi.” Cô gái ý thức được điều gì đó, ngẩng đầu hỏi anh ta, “Chú à, không phải chú muốn cưa tôi chứ?”

Mặt cười Ứng Sinh Nam hoà nhã: “Sao chú lại có ý nghĩ muốn tán tỉnh cháu chứ? Là vậy, chú còn có một em trai, hai mươi chín tuổi, tên là Ứng Khúc Hòa, dáng dấp đẹp trai, hơn nữa là người say mê mỹ thực, cháu là đầu bếp, còn em ấy có đam mê thức ăn ngon, có hứng thú gặp mặt em ấy không?”

“Chú, chú muốn cho chúng tôi đi xem mắt sao?” Tây Mễ lắc đầu, “Không được, tôi không có hứng thú với đàn ông.”

Ứng Sinh Nam: “Cô gái nhỏ, không thể nói chắc chắn như vậy được nha.”

*

Khách sạn cách trường ngựa chừng nửa tiếng đường xe, chỉ có phương tiện giao thông duy nhất là xe ba gác.

Bọn họ đi trên đoạn đường xóc nảy đến trường ngựa, đất bằng phẳng rộng lớn bị lưới sắt cao nửa người vây lại, bên trong có một chuồng ngựa rất lớn, nuôi mấy chục con ngựa tốt. Kiều San chạy tới, dưới sự dẫn dắt của nhân viên công tác năm bồm ngựa, lấy điện thoại ra chụp một tấm chung với con ngựa.

Kiều San biết cỡi ngựa, không phải là lính mới nên không cần nhân viên công tác đi cùng, nhưng theo quy tắc của trường ngựa nhất định phải có đàn ông cùng cưỡi ngựa đi chung với cô mới được.

Ông chủ khách sạn đi theo Lâm Chân, Tiểu Già không biết cỡi ngựa, cuối cùng chỉ còn lại Tả Dịch.

Cô xì mặt xuống, vẫn là Tả Dịch mở miệng nói với nhân viên công tác trước: “Tôi đi cùng với cô ấy.”

Lúc này nhân viên công tác mới thả ngựa cho bọn họ.

Hai người cùng xoay người lên ngựa, Kiều San liếc nhìn anh một cái, không cho anh sắc mặt tốt, hừ một tiếng điều khiển ngựa chạy đi. Tả Dịch bất đắc dĩ, khẽ vung roi lên đuổi theo phía sau.

Một đỏ một trắng đang chạy như điên trên trường ngựa, chạy lên con đường nhỏ xi măng trong trường ngựa rộng lớn. bằng

Cảm giác cưỡi ngựa chạy bằng băng này cực kỳ sướng. Lần đầu tiên Kiều San muốn cưỡi ngựa, là lúc nhỏ xem Hoàn Châu cách cách mà nảy sinh ra ý nghĩ này trong đầu. Hình ảnh trong phim dần hiện lên trong đầu, các nhân vật chính thúc ngựa lao nhanh trên thảo nguyên, cách một màn hình cô cũng có thể cảm giác được một sự tiêu sái phóng khoáng.

Đó là lần đầu tiên cô muốn ném thử cảm giác cưỡi ngựa.

Móng ngựa dưới chân càng vung càng vui, gió quạt vào mặt càng lúc càng lớn. Kiều San vung roi ngựa hứng gió hát lớn: “Để cho chúng ta bầu bạn cùng hồng trần sống tiêu tiêu sái sái, thúc ngựa lao nhanh cùng hưởng phần hoa nhân thế ~ hú! Giá!” Quất một roi ở trên lưng ngựa.

Tà Dịch theo sát phía sau cô thấy người phía trước tựa như bị điên vậy, làm ra một loạt động tác nguy hiểm cao, trái tim cũng sắp nhảy ra ngoài.

Anh càng đuổi Kiều San ở phía trước càng điều khiển ngựa chạy nhanh hơn.

Chẳng mấy chốc, anh phát hiện ngựa Kiều San không thích hợp lắm. Anh ở phía sau rộng to với Kiều San chạy phía trước: “Mau dừng lại! Nguy hiểm!”

Tiếng gió xen lẫn tiếng thét của Tà Dịch lọt vào trong tai Kiều San.

Gió quá lớn nên cô không nghe rõ anh nói gì, quay đầu lại làm mặt quỷ với anh, tiếp tục điều khiển ngựa.

Cái người điên này! Lúc này Tà Dịch không có ý nghĩ khác, chỉ muốn kéo cô từ trên ngựa xuống hung hăng mắng cho một trận.

Ngay sau đó, trường ngựa truyền đến một trận tiếng thét chói tai.

Ngựa của Kiều San điên cuồng chạy về phía trước, đụng phải chỗ rẽ thì không hề có ý rẽ ngoặt, sau khi đạp móng một cái, thả người nhảy ra rào chắn lưới sắt.

Kiều San trên lưng ngựa suýt chút nữa té xuống đất, ở thời điểm dầu sôi lửa bỏng bắt lấy dây cương, nửa người kéo trên mặt đất, lúc sắp đụng phải rào chắn lưới sắt thì lật lại lên lưng ngựa.

Con ngựa mang theo Kiều San chạy ra khỏi trường ngựa, chạy nhanh về phía đồng hoang.

Nhân viên công tác thi hành biện pháp khẩn cấp, Tà Dịch lấy một cái ách*, điều khiển ngựa lao ra trường ngựa đuổi theo Kiều San, nhân viên công tác theo sát phía sau.

(* còn gọi là cái cang, cái cây bằng gỗ, tre cong dài mấy mét, phía đầu dây có sợi dây da để kéo đầu mấy con trâu, con ngựa)

Kiều San phát hiện ngựa không được bình thường, cố gắng kiềm chế dây cương muốn để cho nó dừng lại.

Nhưng cô càng dùng sức kiềm chế, con ngựa này càng phản kháng, hoàn toàn không bị cô khống chế, ngã ngược sai khiến, thậm chí có mấy phen rung rung thân hình muốn ném Kiều San xuống.

Kiều San tuyệt vọng, chỉ mong đợi nhân viên công tác nhanh chóng tới cứu cô. Bây giờ cô chỉ có thể làm chính là bảo đảm cho mình không té xuống ngựa, nếu không nhất định sẽ gãy mấy cái xương.

Trong lúc cô bồn chồn lo sợ thì một con ngựa trắng xông lên, chạy sòng đôi với cô, cách xa mấy mét.

Người đàn ông lập tức vung cái ách, đỉnh đầu là dây da làm hàm thiếc. Đường như trong nháy mắt đó, Kiều San nhìn thấy ánh mắt anh giống như sói, sát phạt quyết đoán, không thành công thì thành nhân.

“Nắm chặt ngựa!” Tà Dịch dùng cái ách ném thử lần đầu tiên, thất bại, chụp vào trong khoảng không.

Kiều San khóc không ra nước mắt, có làm được hay không vậy hả... Không được thì để nhân viên công tác đến làm.

Tà Dịch chẳng những một tay kiềm chế dây cương, khống chế tốc độ ngựa, đồng thời còn phải duy trì độ cân bằng thân thể, dụng lực cánh tay khống chế sự linh hoạt của cái ách. Anh vung cái ách lên lần nữa, nhắm ngay đầu ngựa, ném cái ách qua, dây da dao động rất cực cũng nhót chặt đầu ngựa lại.

Anh điều khiển ngựa lui về sau, nhanh nhẹn thu cái ách lại, rốt cục dây da cũng khống chế được con ngựa.

Lúc nhân viên công tác vây đến thì ngựa đã bị chế phục, mọi người làm một ngón cái về phía Tà Dịch.

Kiều San gan lớn trái tim lớn, nhưng lần này thật sự là sợ quá mà khóc rồi.

Vừa xuống ngựa thì chân như nhũn ra, ngồi xồm trên mặt đất, cả khuôn mặt đều tê dại.

Tà Dịch xuống ngựa đi về phía cô, từ trên cao nhìn xuống hỏi cô, “Còn kéo nữa không?”

Kiều San nghĩ lại mà thấy sợ, ôm chặt lấy chân của anh, cuối cùng tìm được cảm giác an toàn: “Hu hu hu... Không dám kéo, không dám kéo, đời này cũng không dám kéo ở trên lưng ngựa. Gia súc kia, không có nhân tính!”

Tà Dịch động động cái chân, không vung được tay cô ra, liếc nhìn nhân viên công tác sau lưng, nói với cô: “Đi thôi, trở về nào, miễn cho bọn họ lo lắng.”

Đọc đường đi chạy như điên, nơi này cách trường ngựa rất xa.

Cô nhìn sang ngựa, liếc mạng lặc đầu: “Không, đánh chết cũng không cưỡi ngựa.”

Tà Dịch: “Đi bộ về?”

Hai mắt cô ngậm nước mắt, gật đầu: “Ừ, đi bộ về.” Cô thử đứng dậy nhưng không được, kéo quần của anh ngẩng đầu mong chờ nhìn anh.

“Lại chuột rút?” Tà Dịch hỏi cô.

Cô lắc đầu: “Không, chân nhũn...”

Tà Dịch ngồi xổm xuống, nhìn hai chân của cô. Quần của cô bị lưới sắt kéo rách, trên bàn chân trắng mịn có vài dấu đỏ. Anh nhú mồm, muốn vờn tay xúc thử vết thương của cô xem, ngón tay đến bên chân cô lại dừng lại.

Kiều San nhìn thấy động tác của anh: “Anh muốn véo vết thương của tôi để làm tôi đau đúng không? Tà keo kiệt, anh đừng xấu xa như vậy chứ.”

Tà Dịch thán một tiếng, bắt đầu dĩ giải thích: “Không có, thôi, dù sao cô cũng không tin tôi.” Anh quay lưng lại, vỗ vỗ vai của mình, “Lên đi, cồng cô trở về.”

Kiều San cũng không khách sáo, ừ một tiếng bò lên vai anh.

Cô gục ở trên lưng anh nói: “Anh biết không, vừa rồi trong khoảnh khắc anh lồng đầu ngựa, khiến cho tôi nhớ đến một bài hát, một bài hát có khí thế hùng hồn, anh đoán xem là bài gì?”

Tà Dịch công cô ổn định đi vài bước: “Chân Anh Hùng?”

Kiều San vỗ lên vai anh một cái, ho nhẹ một tiếng nói: “Tôi hát cho anh nghe nhé?”

“Hát đi.”

“Hái y hái y... Cho ta một mảnh trời xanh, một vòng mặt trời mới lên, cho ta một mảnh cỏ xanh, chảy dài về phía phương xa, cho ta một con hùng ưng, một người đàn ông uy vũ, vung một cái ách tới, luồng con ngựa của tôi...”

“...” Tà Dịch, “Cô đang hát cái gì vậy?”

“Bài ‘Cái ách’ đấy. Dễ nghe không? Anh chính là người đàn ông luồng ngựa kia, anh luồng lấy ngựa của tôi.” Cô khựng lại, tiếp đó hát, “Hái y hái y... Người đàn ông luồng ngựa, anh uy vũ hùng tráng, tuần nã chạy như bay giống như gió mạnh, vùng quê mệnh mông tùy anh đi lang thang, lòng của anh, rộng lớn giống như biển và đất, người đàn ông luồng ngựa, anh ở trong lòng tôi, tôi nguyện hòa tan ở trong lòng ngực rộng lớn của anh...” (mọi người uống nghe thì copy tên này《套马杆》để nghe bài Cái Ách nhé)

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Chương 19. Thời gian sẽ nói cho bạn biết (09)

Kiều San “Ừ” khẽ một tiếng, chợt hiểu ra ý trong lời anh nói thì đột nhiên ngậm miệng không nói thêm lời nào.

Tà Dịch công cô đi trên đường đất lầy lội, giữa hai người im lặng không nói gì, bầu không khí có chút ngưng đọng. Cuối cùng vẫn là Kiều San mở miệng nói trước: “Tà keo kiệt, thật ra ở thời khắc mấu chốt anh thật sự không tệ, chỉ là không biết ăn nói, không biết dỗ dành con gái người ta vui vẻ mà thôi.”

Tà Dịch không nói gì, lẳng lặng nghe.

“Mạch kín trong não của anh hoàn toàn trái ngược với những đàn ông khác, anh là đàn ông đặc biệt nhất tôi từng thấy.”

“Hả?”

“Ừm... Nói ầu trĩ nhưng cũng không phải loại ầu trĩ này, có lẽ chính là biểu hiện của EQ thấp, cũng không trách anh độc thân nhiều năm như vậy, năng lực ở phương diện chung đụng với người khác giới thật sự quá kém.” Cô thán một tiếng.

Bên đường là nhánh sông sông Lãng, bên cạnh bờ có bãi cỏ xanh xanh, ở dưới ánh mặt trời mãnh liệt thiêu đốt, một hơi nóng bốc hơi du động ở trên cao. Đột nhiên Tà Dịch cảm thấy ngực có hơi buồn bực, tâm trạng có chút nặng nề.

Kiều San nói: “Chúng ta giảng hòa đi, lúc nhỏ chúng ta là bạn cùng bàn, có duyên như vậy không bằng làm bạn tốt nhé. Hay là anh mở rộng cửa lòng nói cho tôi biết, anh thích dạng con gái gì, tôi tìm một người trong kho nhân duyên làm mai giúp anh.”

Tả Dịch nói: “Không cần.”

Cô dựa vào tư thế có ưu thế hơn, vỗ lên vai anh một cái, “Anh trai của anh vì muốn giúp anh thoát khỏi cô đơn, anh có biết anh ta dùng bao nhiêu tâm tư không?”

Tả Dịch: “Tôi còn trẻ, không vội.”

“Đã 28 tuổi rồi còn không vội?”

“Cô thì sao? Nhỏ hơn tôi chắc? Hừm?”

“Tôi... Tôi không giống anh, tôi có người theo đuổi, người theo đuổi tôi xếp hàng từ Trung Quốc đến Mĩ đấy.”

Tả Dịch bỏ thêm một đao: “Ừm, tỉ lệ bản đồ thế giới.”

*

Trở về trường ngựa, nửa người trên của Tả Dịch đã ướt đầm mồ hôi. Anh thả Kiều San ở trên ghế ngồi nghỉ ngơi, cởi áo khoác xuống đi mua khăn lông lau mồ hôi.

Bên trong anh mặc áo ba lỗ màu đen, lấy khăn lông tới, vén áo lên lau mồ hôi phần bụng và lưng. Kiều San cúi đầu xoa bóp thịt dư bụng mình, lại ngẩng đầu nhìn cơ thể săn chắc của anh, thật đáng lòng mà.

Thân thể cường tráng rắn chắc như vậy, xác thực là một khối nguyên liệu tốt, nếu như không hiểu biết về anh, có lẽ cô thật sự sẽ nghi ngờ anh là gay.

Những người khác từ chuồng ngựa chạy tới, tới nơi thì vay chặt lấy cô. Mọi người bảy miệng tám lời hỏi cô có bị sao không, chỉ có một mình Tiểu Già là đứng ở phía sau mọi người, nhìn chăm chăm vào cô.

Đội mọi người tản ra, Tiểu Già mới đi tới ngồi xuống, liếc nhìn chân của cô hỏi: “Sợ sao?”

Kiều San gật đầu: “Sợ tới mức đi không được luôn ấy.”

Đây là tật xấu từ nhỏ đến lớn của cô, chân kinh quá mức thì đùi sẽ nhũn ra, bác sĩ nói đó là chứng ngại tâm lý.

Vừa rồi Tả Dịch công cô đi vào trường ngựa, Tiểu Già và tất cả mọi người đều thấy rõ ràng. Cho dù hai người trong cuộc cảm thấy không có gì, nhưng người ngoài lại nhìn thấy giữa hai người lộ ra một bầu không khí bất thường.

Tiểu Già rất có cảm giác nguy hiểm, thậm chí là áp bức.

Ánh tà nghiêng nghiêng, trường ngựa bị nhuộm thành màu da cam rực rỡ.

Ông chủ chạy xe ba gác đến trạm nghỉ, đón bọn họ lên xe đi về khách sạn. Chân Kiều San vẫn còn nhũn, cô xoa xoa chân, chuẩn bị thử đứng dậy, ngay sau đó, thân thể bay lên không trung, bị Tiểu Già bế lên thả vào xe ba gác.

Cảm nhận được tầm mắt của Lâm Chân, Kiều San lập tức giống như một đứa bé làm việc gì sai, nhích cái mông vào trong, đến bên chân Tả Dịch mới dừng lại.

Trên xe lộ ra một sự ngượng ngùng vô hình. Lâm Chân nhìn Tiểu Già, Tiểu Già nhìn Kiều San, còn Kiều San lại dựa vào Tả Dịch.

Ông chủ nhìn đám thanh niên trên xe thật sự không biết nên nói gì cho phải, người sáng suốt vừa nhìn đã biết xảy ra chuyện gì. Tình yêu nhiều tay của thanh niên chứ sao...

Tình cảnh của Kiều San ngượng ngùng xấu hổ, quan thanh liêm khó cắt đứt việc nhà, bà mai khó làm mai cho bạn thân. Nhân duyên của Lâm Chân rơi ở trên người Tiểu Già này, nhiều khi thật sự vô năng vô lực.

Trở lại khách sạn, lão Ứng và Tây Mễ đã làm xong thức ăn.

Tây Mễ phát hiện mấy người có chút bất thường. Cô ấy đưa chén com đến trong tay Kiều San, rồi ngồi xuống bên cạnh cô, không ngừng gấp thức ăn cho cô, “Chị ơi, nghe nói chị là bà mai à? Nghề này rất cô nhai. Trên trần em cũng có một bà mai, nhưng chị ấy không xinh đẹp đáng yêu như chị.”

Kiều San ho một tiếng, nuốt chút nữa sặc com.

Tiểu Già cười híp mắt nói: “Đúng vậy, cô ấy là bà mai xinh đẹp trẻ tuổi nhất ở chỗ chúng tôi đấy.”

Tây Mễ trêu chọc: “Giáo sư Tiểu ngài đây có phải là người tình trong mắt là Tây Thi không?”

Bầu không khí trên bàn ăn biến hóa, Lâm Chân “ba” một tiếng để đùa xuống, sầm mặt nói: “Tôi ăn no rồi, tôi lên lầu trước, mọi người từ từ ăn đi.”

Bà lão kéo cô lại: “Ăn chút nữa đi cháu, đừng để đói bụng.”

Lâm Chân: “Không ăn, nhìn thấy người nào đó là khó chịu rồi.”

Kiều San cúi đầu bới cơm, không cần đoán cũng biết, cô ấy hiểu lắm mối quan hệ giữa cô và Tiểu Già rồi. Đều là con gái, cô hiểu, cũng tỏ ý giải thích. Phụ nữ là động vật nhạy cảm, đặc biệt là trước mặt người mình yêu, cực kỳ dễ mất trí.

Kiều San biết điểm này, theo phản xạ lại dời sang đầu băng ghế bên kia, gần như chen chúc với Tây Mễ.

Cô chuyển tiêu điểm lên trên người Văn Văn, hỏi bé: “Văn Văn à, buổi chiều ở cùng với ông bà nội trong khách sạn chơi có vui không?”

Cô bé siết đuôi của đôi đũa, vụng về mà gấp thức ăn cho vào miệng mình, bên miệng dính hai hạt cơm.

Bé gật đầu, khôn khéo nói: “Vui ạ, bà nội bím tóc cho con,” bé sờ sờ hai bím tóc nhỏ trên đầu của mình, “Cái này ba Tiêu không làm được.”

Chủ đề lại kéo đến trên người Tiểu Già, Kiều San không dám nói nữa.

Tây Mễ một tay sử dụng điện thoại, một tay cầm đũa ăn cơm, thản nhiên nói: “Ồi chào, tôi thật sự không hiểu mấy người lớn các người, có lời gì không thể mở miệng nói chứ? Làm gì mà ghen ở trong lòng nghiêm mặt vậy hả, muốn khiến mọi người không thoải mái sao? Chú nói đi chú.”

Cô gái đung đung Ứng Sênh Nam ngồi bên cạnh, anh ta lập tức nói: “Đúng vậy, tôi nói này lão Tiêu, rõ ràng tiểu Lâm thích cậu, mọi người ở đây có ai mà không biết chứ? Tiểu Lâm vì cậu mới tới đây nhì? Mặc dù cô ấy tới trước, nhưng rất khó nói không phải có người bán lộ trình của cậu nha...”

Ánh mắt rơi xuống trên người Kiều San.

Kiều San trừng mắt nhìn Ứng Sênh Nam, ở dưới bàn đập mạnh cho anh ta một cước.

Nhưng trên mặt Ứng Sênh Nam không có chút vẻ mặt ăn đau, ngược lại tay Tả Dịch chọn đồ ăn thì dừng lại một chút, mặt mày cau lại.

“Ừ, xem ra đã tốt rồi, sức lực không hề nhỏ.”

Cuối cùng Tây Mễ cũng thấy rõ thế cục, cô ta ý vị sâu xa “Ồ” một tiếng, âm cuối kéo thật dài, “Tôi nhìn ra rồi nhé. Chị Lâm Chân ấy à, chị ấy thích giáo sư Tiêu, mà giáo sư Tiêu lại thích chị Kiều, nhưng chị Kiều và anh Tả là tình đầu ý hợp!”

Văn Văn ngồi ở trên ghế dài lắc lư hai chân, vẻ mặt có chút rối rắm, bé cắn đũa ngây ngô nói: “Làm sao bây giờ, cháu thích ba Tiêu, nhưng cũng thích chú Tả, thật là khó chọn nha... Hay là mẹ Kiều rước cả hai về nhà đi!”

Mọi người: “...”

Kiều San ngượng ngùng: “Nói bậy gì đấy, mẹ và Tiểu Già là anh em từ nhỏ cùng nhau lớn lên, mẹ vẫn luôn xem là anh trai, anh ấy cũng xem mẹ là em gái, chưa bao giờ có ý nghĩ không an phận nhé! Tả Dịch thì càng không có thể nha! Hôm nay mẹ và chú ấy mới chính thức hoà giải trở thành bạn tốt đây!”

Tiểu Già vẫn luôn im lặng rút cục cũng đặt đũa xuống, hít một hơi, nhỏ giọng nói: “Kiều San, bọn họ nói đều không sai, anh thích em. Ngay cả người mới quen không lâu cũng có thể nhìn ra được anh thích em, tại sao em không nhìn ra? Hay là nói, xưa nay em đều giả ngốc?”

“...” Kiều San có chết cũng không ngờ tới, ở trước mặt bao nhiêu người như vậy lại được tỏ tình.

Đối tượng lại là trực nữ cô không thể quen thuộc hơn, cảm giác Tiểu Già tỏ tình với cô, có lẽ giống như anh ruột đột nhiên thành thật nghiêm túc nói thích mình... Quá thật rất kỳ quái!

Lần đầu tiên cô biết ngượng đến tận xương tủy là khái niệm gì.

Người bên cạnh lại nói: “Kiều San, công việc của em ở Cẩm Dương, anh chủ động xin điều đến Cẩm Dương. Không vì cái gì khác, chính là muốn ở gần em một chút. Em nói em không thích bị hàng xóm chọc chuyện anh với em, anh liền đồng ý chăm sóc Văn Văn, ở trước mặt mọi người cam chịu thừa nhận Văn Văn là con gái ruột của anh. Anh thích em cũng không phải là cái thích của anh trai thích em gái, mà là một bước sâu đậm hơn, anh muốn cưới em, cả đời sống chung với em.”

Mọi người trên bàn ăn ngỡ ngàng nhìn hai nhân vật chính.

Chỉ có Văn Văn tiểu đại nhân dường như thờ dài một tiếng: “Thì ra con là bia đỡ đạn, trái tim bị tổn thương rồi.”

Bà lão sờ sờ đầu của bé, trong tư thế bao hàm an ủi.

Kiều San nắm chặt đũa trong tay, nhìn chăm chăm bàn ăn trước mặt, không dám ngẩng đầu, không dám nói lời nào, thậm chí không dám hô hấp, suýt chút nữa nghẹn chết chính mình.

Không thể tiếp tục ở lại đây nữa rồi. Cô quăng đĩa đứng dậy, xoay người chạy lên lầu.

Tiểu Già cũng đứng dậy đuổi theo, để lại một bàn người không có tâm tư ăn cơm, đều đồng loạt nhìn về phía Tả Dịch. Ý tứ của mọi người đều rất rõ ràng, chỉ có Ứng Sinh Nam nói toạc ra: “Em không đuổi theo sao? Lỡ như bị người tỏ tình thành công, em sẽ không còn cơ hội nữa đâu.”

Tả Dịch quét mắt nhìn mọi người, nói ngang: “Con mắt nào của mấy người thấy tôi và cô ta tình đầu ý hợp vậy?”

Vợ chồng già đồng thanh nói: “Mắt nào cũng nhìn thấy.”

Tây Mễ cũng gật đầu: “Ừ, không chỉ hai con mắt đều thấy, tay chân cũng cảm thấy như vậy.”

Ứng Sinh Nam vỗ lên vai anh một cái, “Anh bạn trẻ, trên đời này đàn ông tốt nhiều không kể xiết, nhưng cô gái tốt lại có thể đếm được trên đầu ngón tay, nếu em không cố gắng, mặc dù người làm anh trai anh đây có lòng cũng không có cách nào cứu vớt trái tim đi vào tuyệt lộ độc thân.”

“Khụ...” Tả Dịch khê ho một tiếng, cúi đầu lịch sự ăn cơm, không để ý tới nữa người trên bàn nữa.

*

Giữa hai người cách một lớp cửa, Kiều San lúng túng không biết nên đối mặt với Tiểu Già như thế nào.

Tiểu Già đứng ở cửa phòng Kiều San nói rất nhiều lời, cô lại không hề nghe lọt câu này. Cô chưa bao giờ cảm thấy Tiểu Già nói nhiều, nhưng hôm nay là ngoại lệ. Cô yên lặng ở trong lòng tổng kết lời của anh ta, hồi ức dần dần bay đi xa.

Thời trung học, Tiểu Già là anh cả ở cao trung, anh học giỏi, đáng đáp không tệ, cộng thêm nhân duyên không tồi, được bạn học bầu thành hot boy.

Chính cái vị hot boy này, ngày ngày tan học tới đón cô. Buổi chiều trước khi lên lớp, anh sẽ đặc biệt từ trường cao trung chạy qua đưa đồ ăn vặt cho cô, mùa hè thì đưa kem nước mát. Khi đó nam sinh ngày ngày đưa nước đưa đồ ăn vặt, ở trong mắt nữ sinh đều là nam thần. Trừ lần đó ra, hàng tháng Tiểu Già đều sẽ giúp cô chuẩn bị băng vệ sinh, để ngăn chặn tình huống đột phát.

Khi đó Kiều San hứng thú với làm mai mối cho người ta, nữ sinh thích Tiểu Già nhiều vô số kể, cô cũng từng làm mai cho anh, nhưng chưa một lần thành công. Trước mắt cô chỉ làm mai thất bại cho hai người.

Một người là Tiểu Già, một người chính là Tả Dịch.

Làm mai cho Lâm Chân cô không thu tiền, có một nửa nguyên nhân là cô không nắm chắc. Dù sao đối phương cũng là Tiểu Già, Tiểu Già lớn lên cùng cô, cô vừa vênh mông là anh ta đã biết cô đang nghĩ cái gì rồi.

Tình cảm giữa bọn họ đã vượt qua tình bạn, nhưng vẫn chưa đạt tới mức độ tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chương 20. Thời gian sẽ nói cho bạn biết (10)

Trong viện truyền đến tiếng côn trùng kêu vang, Kiều San trần trọc khó ngủ, nỗi lòng phức tạp không thể đi vào giấc ngủ.

Dưới lầu loáng thoáng truyền đến giọng của Văn Văn và vợ chồng già, âm thanh rất thấp, không thể nghe được rõ. Cô đứng dậy đóng cửa sổ, vừa vặn nhìn thấy Tả Dịch đứng ở trước cửa sổ đối diện.

Khéo vậy sao, phòng của anh không ngờ ở đối diện phòng cô.

Giữa hai người cách cây đa lớn, nhìn qua nhánh lá khô, có thể nhìn thấy bảy tám phần tình hình ở đối diện. Trong vô hình, dường như là bốn mắt nhìn nhau.

Kiều San lấy điện thoại ra, gửi một wechat cho anh: “Anh đang rình coi tôi hả? Nhìn tôi cười nhạo tôi?”

Người đàn ông đối diện cũng lấy điện thoại ra, ngẩng đầu nhìn cô một cái, cúi đầu đánh chữ: “Không có, tôi chỉ muốn biết kết quả.”

Kiều San: “Kết quả gì? Cho nên anh vẫn muốn cười nhạo tôi!”

Tả Dịch: “Không có.”

Kiều San: “Tả keo kiệt, tôi không ngủ được, đối quá.”

Ánh mắt Tả Dịch xuyên qua khe hở nhánh cây đa dừng ở trên người, chỗ nào đó nơi lồng ngực dường như bị đâm trúng, không đau không ngứa, cảm giác kỳ quái. Anh cũng không biết mình đã xảy ra chuyện gì, gần đây lúc nào cũng thích chọc Kiều San.

Muốn trêu tức cô, sau đó lại muốn... cuối cùng cô có nói chuyện với anh nữa hay không? Nhưng sau nhiều lần đều không có, lòng của cô vẫn rất lớn.

Hôm nay ở trường ngựa, có một khoảng khắc trái tim anh dường như thật sự muốn nhảy ra ngoài, lo lắng cô có nguy hiểm gì. Rõ ràng lúc nào cũng thấy không quen cô, nhưng vì cái gì ở trường ngựa... lại có cảm giác như vậy? Rất kỳ quái.

Tả Dịch cúi đầu đánh chữ nói: “Ừ, tôi cũng vậy, cùng đi ra ngoài ăn đi?”

Kiều San ngẩng đầu, bên trong khung cửa sổ đối diện đã không còn bóng dáng Tả Dịch đâu, một khắc sau, Ứng Sinh Nam miệng ngậm bàn chải đánh răng, đầu tóc rối bời xuất hiện ở trong khung cửa sổ. Ứng Sinh Nam nhìn thấy cô thì vẩy vẩy tay với cô.

Cô không chút do dự đóng cửa sổ lại, để lại cho Ứng Sinh Nam một ván cửa sổ lạnh băng.

Ứng Sinh Nam bị ghét bỏ, hừ một tiếng, xem thường quay người lại, nhìn thấy em trai nhà mình đang chọn quần áo trước tủ đồ.

Thấy anh lấy một bộ âu phục đã được ủi phẳng, đứng trước gương soi qua soi lại, lắc đầu một cái, không hài lòng. Lại lấy ra một cái áo hoodie màu thủy triều, soi gương tiếp, khẽ nhíu mày, dường như có vẻ không mấy... nghiêm chỉnh?

Ứng Sinh Nam nhổ nước súc miệng trong miệng ra, vẻ mặt im lặng nhìn anh: “Ra ngoài chơi còn mang theo tây trang, đầu em bị bệnh hả?”

Tả Dịch quay đầu lại, lạnh lùng liếc anh ta một cái, anh ta lập tức ngậm miệng không nói nữa.

Một lát sau, Tả Dịch thật sự không nắm được mục đích, quay đầu hỏi anh ta: “Mặc cái nào thì hợp?”

Ứng Sinh Nam buồn bực: “Trời tối rồi em còn muốn đi đâu hả?”

Tả Dịch: “Đi tản bộ.”

Ứng Sinh Nam mở tủ đồ khác ra, lấy một cái áo hoodie màu thuần ném cho anh, “Ra ngoài đi dạo mặc tây trang không thích hợp, mặc áo hoodie màu đen có vẻ trẻ tuổi hơn,” ngồi xổm xuống lối hành lý ở dưới giường ra, lấy một mũ lưỡi trai quăng cho anh, “Có biết Ngô Diệc Phàm không? Là tiểu thị tươi rất bốc đấy. Em cao gần bằng cậu ta, dáng vẻ cũng không xấu hơn cậu ta, ăn mặc theo cách của cậu ta tuyệt đối không thành vấn đề. Đẹp trai tuần tú nhé!”

“Tiểu thị tươi là cái gì?” Tả Dịch bắt đầu cời cúc áo thay quần áo.

Ứng Sinh Nam nhìn anh như nhìn kẻ ngốc: “Em là loài lão* hả? Tiểu thị tươi mà e cũng không biết là gì sao?”

(* ý nói Tả Dịch giống mấy lão già thời xưa không biết gì á)

Ánh mắt Tả Dịch sắc bén, lời ít mà ý nhiều nói: “Em cầm tinh con rồng*.”

(* cầm tinh con rồng là 属龙: thuộc long

loài lão 属大爷: thuộc lão đại gia

属: chữ thuộc này có nhiều nghĩa, như: loài, loại, hệ, cầm tinh = tùy trường hợp mà dùng)

Ứng Sinh Nam giải thích nói: “Tiểu thị tươi là chỉ đàn ông chất lượng tốt từ 12 đến 30 tuổi, giống em vậy...”

Hai tay anh ta vỗ vào eo của Tả Dịch, “Có eo thon.” Tiếp đó lại vỗ ngực và hông của anh, “Còn có cơ ngực, hông tròn, * lớn...”

(cái dấu * là trong bản raw nó dễ vậy, t nghĩ là cái 'đó đó' lớn...)

Ánh mắt Tả Dịch nhìn anh ta dần dần lạnh lên, quát lớn: “Đứng đấy chút!”

Ứng Sinh Nam bị quát ngồi xuống giường, có chút ủy khuất nói: “Người ta cực kỳ đứng đắn mà... Nói sự thật thôi mà.”

Tả Dịch chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn anh cả nhà mình, hận không thể xách anh ta lên mần một trận. Già mà không đứng đắn, người làm em trai như anh nên làm sao đây hả?

“Anh có dám ở trước mặt anh hai nói những lời như thế nào không?” Tả Dịch lạnh lùng nhìn anh ta.

Nhắc tới hai chữ “anh hai”. Ứng Sinh Nam lập tức ngoan ngoãn, ngáp một cái, “Anh đi ngủ trước, em đi ra ngoài đi!”

Tả Dịch: “...”

*

Kiều San đi qua phòng Tiểu Già, dùng chân ghé lỗ tai nghe ngóng bên trong một chút, bên trong yên tĩnh ngay cả tiếng người cũng không có. Đường đi xuống lầu phải đi ngang qua phòng hai vợ chồng già, nhìn thấy cửa mở một nửa, cô thuận tiện đi thăm Văn Văn. Ngọn đèn bên trong phát sáng ra ngoài, rọi lên trên đá lát ở trong sân, rêu xanh bị nhuộm thành màu vàng ảm.

Ô cửa sổ khắc hoa ở lầu một rất lớn, cô đi ngang qua thì nhìn thấy Văn Văn đang ngồi trên ghế sofa, để chân trần ở trong chậu rửa chân to, bà lão đang rửa chân cho bé. Cô bé cười khanh khách, vươn tay nhỏ đầy thịt ra giúp bà lão vén tóc bạc ở trên trán qua bên tai, giọng nói mềm mại hỏi: “Tóc bà nội bạc lúc nào vậy ạ? Sau này tóc Văn Văn cũng sẽ bạc sao?”

Bà lão nắm chân nhỏ của bé trong tay, dùng khăn lông lau khô nước đọng cho bé, nói: “Văn Văn ngoan như vậy sao có thể bạc tóc chứ?”

Văn Văn giương mắt nhìn thấy Kiều San ngoài cửa sổ, to giọng hỏi: “Mẹ Kiều! Mẹ muốn ra ngoài sao?”

Kiều San cách cửa sổ gật đầu với bé: “Đúng vậy, tối nay Văn Văn ngủ cùng ông bà nội sao?”

Văn Văn gật đầu: “Vâng ạ, con muốn sáng mai dậy có bím tóc nhỏ!”

Cô bé ngây ngô hiểu chuyện cũng khiến cho Kiều San có vài phần đau lòng, bé không có bố, còn mẹ thì ở một đất nước rất xa cách cả một đại dương, nhưng cô bé lại chưa từng ảmĩ đòi ba mẹ, mỗi lần nói chuyện điện thoại với mẹ của bé, bé đều rất ngoan ngoãn khéo léo.

Văn Văn rửa chân xong, mang dép lên chạy tới nằm sấp trên cửa sổ, vẫy tay với cô: “Mẹ Kiều mẹ lại đây, con nói nhỏ cho mẹ nghe cái này nè.”

Kiều San đi tới, cúi người xuống.

Cô bé ôm lấy đầu cô, dán sát vào lỗ tai cô nói: “Con nói nhỏ cho mẹ biết, vừa rồi chú Tà cũng đi ra ngoài đó, mẹ đi trên đường có thể tình cờ gặp chú ấy đấy, hi hi.”

Kiều San thật sự dở khóc dở cười, xoa nhẹ đầu bé: “Được, bé ngoan, đi ngủ đi.”

Cô bé lắc lắc đầu, vẫy vẫy tay với cô: “Mau đi đi mau đi đi, trễ nữa là không thấy chú Tà đâu đấy!”

*

Đi ra khỏi khách sạn, Kiều San nhìn thấy Tà Dịch mặc bộ đồ thoải mái đứng ở bìa đá bên cạnh cửa ra vào. Cô đi tới vỗ vỗ vai anh từ phía sau, “Này, Tà keo kiệt.”

Tà Dịch xoay người lại, trên mặt không lộ vẻ gì, thân nhiên nói: “Ừ, đi thôi.”

Hai người cùng đi đến phố mỹ thực, suốt dọc đường đi Kiều San thao thao bất tuyệt, ngược lại Tà Dịch rất ít nói.

Vào giờ này, mặc dù đường phố của thị trấn cổ không náo nhiệt như ban ngày, nhưng cảnh sắc lại đẹp hơn so với ban ngày nhiều. Đèn lồng màu đỏ trên đỉnh đầu nối dài đến cuối phố, đường phố cổ xưa, cầu cổ xưa, đều khiến cho người ta có một loại ảo giác đặt mình vào trong thời kỳ cổ đại.

Kiều San đi ngang qua quán nhỏ bán kẹo đường họa* thì dừng lại, Tà Dịch đi theo tới.

(* kẹo đường họa là cây kẹo đường làm ra nhiều hình thù như rồng, xe đạp, ngôi sao...)

Cô hỏi ông chủ: “Bán cho cháu hình con rồng, bao nhiêu tiền ạ?”

Ông chủ: “Hai mốt đồng một cây.”

Kiều San xoay người hỏi Tà Dịch: “Anh muốn hình gì?”

Tà Dịch: “Không cần.”

Kiều San hỏi anh: “Thật sự không cần?”

“Ừ.”

Ông chủ đổ nước đường hoà tan trong nồi vào trong đá, vòng đúc khuôn qua lại mấy hồi thật nhanh, vẽ ra hình con rồng, cuối cùng dán thẻ trúc lên, dùng xẻng nhỏ xẻng thành kẹo đường họa hoàn chỉnh rồi đưa cho Kiều San.

Cô cầm kẹo đường họa hình con rồng giơ lên quá đỉnh đầu, màu đỏ từ đèn lồng chiếu ra xuyên qua kẹo đường họa sáng long lanh, rạng rỡ phát sáng màu vàng óng ánh hấp dẫn khiến người ta thêm nhỏ dãi. Cô lấy điện thoại ra chụp một tấm rồi đăng lên blog.

Chẳng mấy chốc, cô lại nhìn thấy một quán quà vặt, nhét kẹo đường vào trong tay Tà Dịch: “Cầm giúp tôi, tôi đi mua đậu hủ thái ăn, anh có ăn không?”

Tả Dịch: “Không ăn.” Đàn ông mà nhìn vào mỹ thực vẫn luôn giữ được bình tĩnh thì lúc nào cũng có một loại chứng chặc thu hút tâm hồn người khác.

Nếu không phải từng tận mắt thấy anh ăn bún gạo thì Kiều San thật sự cho rằng anh là loại người không màng sự đòi dấy.

Kiều San vừa đi vừa ăn, còn Tả Dịch thì đi theo phía sau cầm kẹo đường họa giúp cô.

Cô đi thẳng không hề quay đầu lại, ăn được tám phần bát đậu hủ thì no, vậy mà cô lại mua thêm hai xâu mực nướng. Cô cúi đầu gặm mực, trong miệng đầy thức ăn ậm ờ hỏi anh: “Không phải anh nói đói bụng sao? Tại sao trên đường đi không ăn cái gì hết vậy? Làm bộ đi ra ngoài dạo sao?”

Mực nướng quá lớn, cô gặm đến miệng đầy dầu mỡ, vừa giương mắt lên thì thấy trên mặt người nào đó vẫn nghiêm trang như cũ, thản nhiên nhìn cô, ngón tay thon dài cầm cây trúc tròn bóng, linh hoạt mà chuyển động.

Thấy cô giương mắt, động tác chuyển cây trúc dừng lại, sừng sốt một chút lại thản nhiên giấu ra phía sau. (Vâng, anh rất tỉnh và đẹp trai ạ :sweat:)

Động tác gặm mực của Kiều San dừng lại, mở to mắt nhìn anh: “Anh cầm cái gì trên tay vậy?”

Người nào đó mặt không đổi sắc trả lời: “Cây trúc.”

Kiều San muốn khóc: “Kẹo đường họa của tôi đâu?”

Về mặt cô gái uất ức, trong đôi mắt tối đen như mực hiện ra ánh nước, Tả Dịch thấy vậy hận không thể nhổ kẹo đường ra cho cô. Anh ho nhẹ một tiếng, giảm bớt không khí lúng túng: “Tôi mua lại cho cô một cây khác nhé?”

Kiều San tức giận đến mức đâm đầu vào trong lồng ngực vững chắc của anh.

Đụng mạnh một cái không đã ghìen, lại dùng miệng cọ cọ trên ngực anh, dầu mỡ trên miệng đều dính hết vào cái áo sạch sẽ của anh.

Tả Dịch nhú mày, hít sâu một hơi: “Tiểu thư, hành vi trả thù của cô có thể xấu xa hơn chút nữa không?”

Kiều San hừ một tiếng: “Tiên sinh, ăn vụng kẹo đường của tiểu thư chẳng lẽ không nên trả cái giá thật lớn sao?”

Tả Dịch vươn tay kéo cái ót của cô qua, vùi đầu cô vào trong ngực mình một lần nữa, “Nào, cọ tiếp đi, cọ nữa đi, cả cái áo đều để cho cô lau miệng đấy, thế nào? Trừng phạt này đã đủ chưa?”

Đầu Kiều San đặt ở trong ngực anh, cái ót bị anh dùng tay kim chặt, cô vung vẩy hai tay lung tung, nhưng cho dù cô vung vẩy thế nào, đầu vẫn không thể thoát khỏi tay anh.

“Tả keo kiệt mau thả tôi ra!”

“Không sao đâu, từ từ cọ.”

Tả Dịch ấn đầu của cô, cúi đầu xuống nhìn cô gái dùng đầu giấy dựa lung tung ở trong ngực mình, đột nhiên bật cười ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Chương 21. Thời gian sẽ nói cho bạn biết (11)

Mười hai giờ đêm, chuông đồng hồ ở quảng trường thị trấn cổ reo lên, du dương trong trẻo.

Đồng... đồng... đồng...

Dãy đèn lồng màu đỏ trên đỉnh đầu đột nhiên tắt ngúm, ánh sáng bốn phía chợt tối hẳn. Tả Dịch buông tay ra, Kiều San giãy giụa ở dưới ma trảo của anh thờ hồn hèn, cắn cổ đau nhức, ngay cả sức lực ngẩng đầu lên cũng không có.

Cái ót được tự do nhưng cô vẫn duy trì tư thế cũ, cúi đầu hít sâu một hơi, yếu ớt nói: “Tả keo kiệt, anh cảm tình con trâu à?”

Tả Dịch cười nhẹ, giọng điệu rất nhẹ nhàng: “Tôi cảm tình con rồng.”

Kiều San ngẩng đầu nhìn anh, thấy khóe môi anh nhếch lên thì sừng sốt.

Chỉ còn lại ngọn đèn ở trên quán nhỏ bên đường, ánh sáng rọi vào gò má người đàn ông, nửa sáng nửa tối, ngũ quan thâm thúy bị nụ cười nhẹ nhàng này

vàng nhuộm. Cô suy nghĩ một chút, hình như... từ khi gặp anh cho đến bây giờ, chưa từng thấy anh cười như thế.

Ấn tượng của anh trong cô chỉ có: Độc miệng, lạnh lùng, keo kiệt.

Thế nhưng nụ cười này lại khiến cho đáy lòng người ta nhũn ra. Nụ cười của người này hoàn toàn trái ngược với Tiểu Già, anh cười rộ lên sẽ khiến cho người ta ngạc nhiên mừng rỡ, hoặc cũng vì nụ cười ôn hòa thế này quá mức bất chợt, cả trái tim của Kiều San đều trở nên ấm áp dễ chịu.

Xem ra người này cuối cùng cũng quyết định kết thâm giao với cô rồi.

Kiều San xúc động trong lòng, cũng không tiếp tục so đo tội anh ăn vụng thức ăn của mình, vỗ lên vai anh một cái, thở mạnh nói: “Thôi, coi như tôi mời anh ăn, trở về Cẩm Dương anh mời tôi ăn hải sản!”

Tả Dịch cười gật đầu: “Ừ, được.”

Sau khi tiếng chuông đi qua, trong radio của thị trấn cổ phát thông báo:

“Thông báo thông báo, du khách thị trấn cổ xin chú ý, xin chú ý, hôm nay là ngày sáu tháng năm, trường trấn quyết định mở đại hội hỏa hoa, du khách có thể đến quảng trường thương thức, có thể đến quảng trường thương thức.”

Kiều San kiễng chân lên nhìn về phía quảng trường, “Đại hội hỏa hoa? Bắn pháo hoa? Đi xem không?”

Bởi vì tạm thời quyết định đi xem đại hội hỏa hoa, hơn nữa qua nửa đêm nên du khách đến xem không nhiều, trên quảng trường chỉ có lác đác vài người.

“Bịch” một tiếng, một ánh sáng bắn lên bầu trời, khắp bầu trời hiện lên đốm lửa nho hình hoa, cự ly cực gần, những hoa bạc đó tựa như lưới trời.

Hai người đứng ở trên thềm đá cao nhất, ngẩng đầu nhìn pháo hoa. Một lát sau, Kiều San cảm thấy bắp đùi mình ngứa ngứa, bên tai truyền đến tiếng cười “khanh khách” của bé gái.

Kiều San và Tả Dịch đồng thời cúi đầu xuống, bé gái ngược đầu nhỏ lên nhìn hai người, cười tươi lộ cả hàm răng nói: “Chú Tả mẹ Kiều, hai người thật sự hẹn hò sao?”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, có chút xấu hổ. Kiều San nhìn bé gái: “Sao con lại chạy tới đây? Không phải đã ngủ rồi sao? Một mình con hả?”

“Hi, bà mai nhỏ, còn có chúng tôi nữa.”

Kiều San ngẩng đầu nhìn thấy Ứng Sinh Nam, Tây Mễ và vợ chồng già tay trong tay ở dưới bậc thang.

Đang nhìn bầu trời rực sáng pháo hoa, cô nàng Tây Mễ nhảy lên, hét to một tiếng: “Ồi! Đẹp quá! Chú mau nhìn xem!”

Ứng Sinh Nam liếc cô ấy một cái, nghiêm trang nói: “Cô gái nhỏ gọi tôi là chú? Gọi anh đi.”

Tây Mễ lườm anh ta một cái: “Hừ, còn lâu nhé, muốn chiếm tiện nghi của tôi hả?”

Kiều San và Tả Dịch đi xuống thềm đá, tặng vị trí xem pháo hoa tốt nhất cho vợ chồng già.

Ông lão bước lên thềm đá, vươn tay ra kéo bà lão, dặn dò: “Bà cẩn thận một chút, thắt lưng của bà không tốt.”

Bà lão cười nói: “Không sao, đau thì ông công tôi trở về.”

“Hu hu hu! Ông cụ bà cụ không thể ân ân ái ái trước mặt những kẻ độc thân như chúng cháu nha!” Tây Mễ la lên.

“Ngược lão cầu nha...” Ứng Sinh Nam cũng la.

“Ngược tiểu cầu nha...” Văn Văn cũng ngửa đầu nghiêm túc nói.

Kiều San vịn vai Tả Dịch nhảy xuống thềm đá, suýt chút nữa cắm đầu xuống đất, cũng may Tả Dịch nhanh tay kéo mũ áo của cô lại. Kiều San bị kéo về phía sau, sau khi đứng vững thì xoa xoa cái cổ, oán giận nói: “Suýt chút nữa thì anh ghì chết tôi rồi.”

Tả Dịch không phủ nhận, khóe môi ngập ngừng một chút, muốn nói cái gì nhưng trên đỉnh đầu lại nổ pháo hoa.

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn.

Trên thềm đá phía trước, bà lão rúc vào trong ngực ông lão, mặc dù đầu đầy tóc bạc nhưng lại khiến cho người ta xúc động vô hạn.

Tây Mễ cảm khái nói: “Bà ấy bị ung thư gan thời kì cuối, thời gian bên cạnh ông cụ không còn dài.”

Trong lòng Kiều San “lộp bộp” một tiếng, kinh ngạc nhìn Tây Mễ: “Cô nói cái gì?”

Tây Mễ: “Tôi qua tôi rửa chén ở nhà bếp, ông cụ xuống tìm nước sôi nói cho tôi biết. Thật ra có thể sống đến tuổi này rất đáng giá rồi, hai ông bà đều suy nghĩ rất thoáng. Ông cụ nói, có thể tiền bà ấy đi, nhưng người sống mới đau khổ.”

Không biết vì cái gì, trước mắt Kiều San mặt mờ sương mù.

Bọn họ nắm tay nhau, đi đến đám cưới vàng, đi đến đầu bạc, không dài cũng không ngắn, thời gian sống chung quý trọng mỗi ngày, cho dù đến cuối cùng, cũng vừa lòng đẹp ý.

(* đám cưới vàng: kỷ niệm năm mươi năm ngày cưới)

Lúc pháo hoa trên đỉnh đầu nổ rộ, ánh sáng lúc sáng lúc tối chiếu rọi trên mặt đôi vợ chồng già và mấy người trẻ tuổi, một khách sạn nho nhỏ, dường như biến bọn họ thành người một nhà trong thời gian ngắn ngủi.

Ứng Sinh Nam đột nhiên nhỏ giọng xúc động: “Rất muốn kết hôn tìm người để yêu thương.”

Tây Mễ: “Rất muốn sớm trở thành một đầu bếp, kiếm nhiều tiền, nuôi nhiều trai đẹp.”

*

Pháo hoa nổ bom bốp ngoài khách sạn nhưng đã không còn ai có tâm tình thưởng thức cảnh đẹp.

Tiểu Già ở trong phòng đóng chặt cửa sổ, anh ta và Lâm Chân cứ như vậy mà giằng co mấy giờ liền. Cuối cùng Lâm Chân thật sự không thể nhịn được nữa, ngừng đầu nhìn anh ta: “Tiểu Già, làm thế nào anh mới bằng lòng đón nhận em?”

Con say đã giảm hơn phân nửa, cuối cùng cũng có chút lý trí, nói chuyện cũng dần dần có trình tự hơn.

Tiểu Già vẫn trả lời đáp án kia: “Không thể, tôi thích Kiều San.”

Đáp án này Lâm Chân đã nghe 108 lần trong tối nay. Cô ta đứng dậy đi về phía anh, ngược mặt nhìn vào vẻ mặt chán nản của người đàn ông: “Tiểu Già, nếu cô ấy thật sự thích anh, nếu giữa hai người quả thật có thể, sao anh lại đợi hơn ba mươi năm? Mấy năm nay anh không phá lớp cửa sổ này, đơn giản là vì sợ có kết cục như vậy, sợ hai người các anh ngay cả bạn bè cũng không làm được, có đúng không? Hiện tại sự thật đã bày ra trước mặt, anh còn cô giãy dựa cái gì nữa? Em thích anh, yêu anh, thậm chí có thể vì anh làm bất cứ chuyện gì, tại sao anh không thể tiếp nhận em? Không thể nhìn em nhiều hơn chút?”

Giọng nói Tiểu Già nhàn nhạt, đã không còn cảm xúc nào. Không lạnh lùng cũng không ấm áp.

“Không thích, không có lý do gì cả.”

Lâm Chân hừ lạnh một tiếng, nhón chân ôm lấy cổ của anh ta, nhào tới cắn môi của anh ta, ngậm chặt không buông.

Tay Tiểu Già chống vai của cô, dùng sức đẩy ra. Hai mắt tiêm nhiễm phần nộ cực hạn, trông mắt hiện lên tơ máu đỏ rực, giọng nói ở cổ họng dề cực thấp, tựa như đã thú sắp bộc phát.

Anh ta dùng ngón tay giữ chặt vai của cô, mạnh mẽ gần như muốn khảm vào xương đòn vai của cô gái, “Lâm Chân, tôi cảnh cáo cô lần thứ nhất, nếu tiếp tục làm chuyện không biết xấu hổ này, tôi sẽ khiến cô hối hận.”

Lâm Chân nhìn anh ta, nước mắt ào ào chảy xuống, vẻ mặt kỳ quái: “Tôi không biết xấu hổ? Hôn người mình thích là không biết xấu hổ sao? Tiểu Già, rốt cuộc anh có trái tim hay không? Tôi mất dăm bảy năm theo đuổi anh lâu như vậy, tại sao anh không động lòng với tôi chứ?”

Tiểu Già: “Xin lỗi, tôi không có ý với cô.”

Lâm Chân cắn môi, lùi về phía sau một bước, cắn hận nhìn chằm chằm vào anh ta, bắt đầu cời cúc áo của anh.

Xương đòn vai... Xuống chút nữa là vị trí đầy đà nhất của phụ nữ.

Tiểu Già nắm quyền xoay người, cô gái ôm chặt lấy eo anh ta từ sau lưng, thân thể nóng bỏng dính sát vào lưng của anh, cách lớp vải mỏng có thể cảm nhận rõ được đường cong thân thể cô gái.

Anh ta không kiềm chế được cơn giận, gần như là chán ghét giãy ra khỏi hai tay cô ta, thuận tay kéo khóa áo khoác xuống, không hề quay đầu lại ném cái áo vào mặt của cô gái sau lưng, đi ra cửa.

Đợi Lâm Chân kịp phản ứng lại thì Tiểu Già đã sập cửa đi ra ngoài.

Cô gái ôm cái áo ngồi xồm trên mặt đất, ngay sau đó nước mắt vỡ òa tràn ra.

*

Ngày hôm sau Kiều San xuống lầu ăn cơm, vợ chồng già đã thu dọn xong hành lý chuẩn bị rời đi, Tây Mễ cũng thu dọn xong hành lý ném ở quầy lễ tân,

quyết định sau khi cơm nước xong thì ngồi xe rồi đi.

Cuối cùng vẫn là ông chủ mồm miệng, dặn dò vợ mình: “Vợ à, em lên lầu gọi ngài Tiểu và Tiểu Lâm xuống đi, xuống trễ là không có bữa sáng ăn đâu.”

Vợ của ông chủ đáp một tiếng, đặt đĩa thức ăn cuối cùng xuống rồi đi lên lầu. Không lâu sau lại đi xuống, nói với bọn họ: “Phòng của ngài Tiểu không có ai, phòng của cô Lâm cũng vậy...”

Bà chủ vừa dứt lời, Kiều San nhận được tin nhắn của Tiểu Già gọi tới: “Trường học có một hạng mục mới cần làm, anh đi trước, Văn Văn nhờ em dẫn về, đến Cẩm Dương thì nói cho anh biết một tiếng, em đến đón anh.”

Kiều San cất điện thoại, nói: “Anh ấy nói ở trường học có hạng mục mới cần phải làm, cho nên đã đi trước, chắc hẳn Lâm Chân cũng đi rồi.”

Văn Văn đang dùng muỗng lớn múc cháo cho vào miệng mình, miệng đầy cháo, nghe vậy thì dừng lại một chút, ngẩng đầu về mặt kính ngạc nhìn Kiều San: “Ba Tiểu dám bỏ lại con một mình đi trước! Hu hu, may mà con còn có mẹ và cô chủ!”

Bà lão xoa xoa đầu nhỏ của bé: “Văn Văn à, trở về thì phải ngoan ngoãn nghe lời đi học, sau khi trở về Cẩm Dương nhớ đến thăm bà nội nhé.”

Văn Văn gật đầu: “Vâng! Con còn muốn bà nội thắt bím tóc cho con đấy! Hi hi.”

Tây Mễ nhìn mọi người trong bàn ăn có chút lưu luyến: “Ồi, thời gian sao ngắn vậy, mọi người mới quen nhau đã xa nhau. Mọi người đều là người Cẩm Dương, tôi lại không phải. Chỗ tôi ở cách mọi người hai thành phố, lần từ biệt này e rằng không hẹn gặp lại rồi, rất luyến tiếc nha.”

Ứng Sinh Nam: “Con gái than thở cái gì chứ? Khi nào muốn đến Cẩm Dương chơi thì điện thoại cho chú, bao tiền vé máy bay, bao ăn ngủ một hai năm không thành vấn đề. Nếu muốn thì đồng ý làm em dâu thứ hai của chú, ở cả đời cũng không sao.”

Về mặt Kiều San khó chịu nhìn Ứng Sinh Nam: “Ông chủ Ứng, đây là anh muốn đổi nghề rồi sao?”

Mọi người trong bàn ăn cười ầm lên, mặc dù thời gian chung đụng không dài, nhưng khi chia tay thì đều có chút thương cảm.

Tiểu Già đã đi trước, đương nhiên Kiều San không thể tiếp tục ở lại nữa. Vì vậy ăn cơm xong cùng Văn Văn quay về phòng thu dọn hành lý, quyết định buổi trưa ngồi xe đi đến sân bay, trở về Cẩm Dương.

Người đồng hành đều quyết định rời đi, vốn lúc đầu Tà Dịch quyết định đi du lịch một mình, nhưng nghĩ đến mấy ngày tới sẽ ở lại thị trấn cổ một mình thì chắc sẽ ở không được nữa, cho nên cũng đi lên phòng sắp xếp hành lý rồi đi.

Đoàn người trở về đến Cẩm Dương đã là buổi tối. Ở thị trấn cổ mấy ngày, khi về Cẩm Dương thì phát hiện nơi này hơi nóng, trong không khí chỉ còn lại hương vị nặng chối chang hơn là ẩm áp.

Kiều San kéo hành lý dẫn theo Văn Văn không tiện bắt xe, dứt khoát ngồi nhờ xe Tà Dịch. Đến dưới lầu ký túc xá dành cho giáo sư đại học, Văn Văn đã gục ở trên đùi cô ngủ say, Tà Dịch xuống xe mở cửa xe, ôm Văn Văn vào trong lòng mình, nhỏ giọng ra dấu với cô: “Tôi đưa cô lên.”

Những lúc thế này có Tà Dịch đi theo cũng tốt, đối mặt với Tiểu Già cũng không đến nỗi lúng túng.

Đến trên lầu, Kiều San ấn chuông cửa, cửa vừa mở thì lộ ra gương mặt tiều tụy của Tiểu Già. Người đàn ông nhìn thấy cô thì rõ ràng hai mắt sáng lên, “Sao không ở chơi thêm mấy ngày rồi về? Sao về không nói cho anh biết?”

Rất nhanh, anh ta nhìn thấy Tà Dịch ôm Văn Văn ngủ say đứng sau lưng Kiều San.

Anh ta nghiêng người nhường đường, “Vào đi.”

Kiều San đang do dự có nên đi vào hay không, Tà Dịch tiến lên một bước nói: “Không cần, chúng tôi đưa Văn Văn lên thì sẽ đi ngay, trễ rồi, Kiều San cũng mệt rồi.”

Tiểu Già nhìn Tà Dịch, như ghen ở cổ họng, một lát sau mới vươn tay nhận lấy Văn Văn, “Cảm ơn.” Sợ đánh thức con bé nên anh ta nói cực thấp, ánh mắt dời đến trên người Kiều San, “Về nghỉ ngơi sớm đi.”

Thăng đến đi xuống lầu lên xe, Kiều San vẫn chưa phản ứng lại. Ngồi ở trên xe khẽ than một tiếng, thấp giọng nói: “Bối rối quá...”

Ứng Sinh Nam ngồi ở ghế kế bên tay lái ngáp một cái, lười biếng nói: “Cái này thì có gì đâu mà bối rối?”

Kiều San suy nghĩ một chút giải thích nói: “Hai người không hiểu đâu, cảm giác Tiểu Già tỏ lộ với tôi cứ như... cứ như...”

Ứng Sinh Nam: “Cứ như cái gì?”

“Cứ như có một ngày anh tỏ lộ với Tà Dịch vậy, rõ ràng là anh em ruột, nhưng thành thật nghiêm túc nói ra những lời kia! Ôi chao...” Ví dụ này của Kiều San khiến người nào đó cảm thấy khó chịu.

Tay đang cầm tay lái nắm thành quyền, lại dần dần duỗi năm ngón tay ra. Ừ... Anh muốn xách cô lên, đánh vào mông của cô.

*

Sau ngày nghỉ của ngày Quốc tế Lao động, Kiều San có chút hội chứng ngày nghỉ, không muốn trở lại phòng làm việc, càng không muốn nhận đơn hàng khác để làm. Cô gọi điện thoại cho Lâm Chân, cô gái kia sống chết không nghe máy, cho dù có bắt máy cũng không nói năng gì, cô hoàn toàn không biết đã xảy ra tình huống gì.

Kiều San đã làm nghề này nhiều năm, cảm thấy khách hàng quái gở không phối hợp đều góp nhặt mấy năm nay rồi.

Qua được mấy ngày, lúc Kiều San dắt chó đi dạo nhận được một tin nhắn. Cô nàng Lâm Chân nói cho cô biết, cô ta không còn ở Cẩm Dương nữa, đã về quê tốc chiến tốc thắng kết hôn với một người, đối phương mở một nhà hàng ở thị trấn, điều kiện không tệ, cô ta quyết định tháng sau đính hôn. Còn về chuyện của cô ta và Tiểu Già, cô ta không có kiên nhẫn, quyết định từ bỏ.

Kiều San mờ mịt chẳng hiểu gì, chưa từng thấy khách hàng nào cực kỳ không phối hợp như vậy! Thật sự là tức giận đến suýt chút nữa ngất đi. Cô ngồi ở trên thảm cỏ, hít sâu một hơi ngả về phía sau, con chó mập Đô Đô đặt móng ngồi ở trên mặt cô.

“...” Ý nghĩ muốn giết con chó này cũng đã hiện ra trong đầu Kiều San rồi.

Đô Đô đặt móng ngồi trên mặt cô rất nhanh đứng dậy, kéo theo dây xích chạy trong bãi cỏ, dụi dụi chó đực.

Kiều San nằm chán nằm một lát, nhận được điện thoại của Tiểu Già, cô thấy tên người gọi đến hiện lên trên màn hình thì hoàn toàn không có dũng khí nghe máy. Dứt khoát vứt điện thoại sang một bên, tiếp tục nằm trên mặt đất.

Hôm nay là sinh nhật của cô, ngoại trừ Tiểu Già thì không có ai gọi điện cho cô cả.

Cách một tiếng sau thì mẹ Kiều gọi cho cô. Trong điện thoại chỉ nói không ngoài mấy câu như cần phải chú ý khách hàng nam chất lượng tốt, thích thì tự làm mai cho chính mình.

Cô hoàn toàn bất lực, cho nên ngày sinh nhật còn phải bàn bạc việc lớn cả đời của cô sao?

Quả nhiên là mẹ ruột.

Cũng may mẹ Kiều thương con gái, chuyển phát nhanh cho cô một sợi dây chuyền bạch kim làm quà sinh nhật. Kiều San nhận hàng mang về nhà mở ra, đặt sợi dây chuyền xinh xắn ở dưới đèn bàn, chụp một tấm, đăng lên blog.

“Chúc mình sinh nhật vui vẻ.” [Incon bánh sinh nhật] [Hình ảnh]

Đăng xong thì nằm soài trên giường, lại bắt đầu nhìn chăm chăm vào trần nhà thờ người ra.

Đến chừng sáu giờ thì cực kỳ đói bụng, thay quần áo chuẩn bị đi ra ngoài ăn cơm. Vừa ra cửa, cửa đối diện cũng trùng hợp mở ra, trên người Tả Dịch mang một tạp dề màu đen, cầm muối xào trong tay, nhìn thấy cô thì sững sờ nói: “Vừa rồi nấu hơi nhiều, một mình ăn không hết, đi vào cùng ăn không?”

Kiều San liếc nửa tròng mắt nhìn anh, “Không hạ độc chứ?”

Sau kỳ nghỉ trở về, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh. Nhìn trang bạn bè của anh, dường như rất bận rộn, buổi tối mỗi ngày đều tổ chức họp. Không biết có phải là mình ảo giác hay không, sau khi theo thị trấn cổ trở về, tình hình trên trang blog của anh dần dần nhiều hơn.

Lúc trước là một tháng một bài đăng đã biến thành bây giờ một ngày một bài đăng, thậm chí là hai. Hình như là đặc biệt đăng cho người nào đó xem.

Tả Dịch: “Không ăn?”

Kiều San xoa xoa bụng, ừ ừ đi vào, đi đến cửa thì tự nhiên lấy dép mang đi vào phòng khách. Mùi thức ăn bay ra, có mùi thơm dấm đường, khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Đi vào phòng ăn, đồ ăn đầy bàn khiến Kiều San mở rộng tầm mắt, tất cả đều là đồ ăn cấp bậc nhà hàng, mỗi một món ăn đều tinh xảo khiến người ta cảm phần. Thịt viên sốt tương đỏ, đậu nhựt, trứng muối trộn đậu hũ, tương vùng trộn salad... Màu sắc thức ăn tươi ngon khiến cho Kiều San không ngừng nuốt nước miếng.

Tả Dịch kéo ghế ra, “Ngồi đi, hôm nay cô có lộc ăn, tôi còn làm bánh ga-tô nữa đấy.”

Lỗ mũi chó của Kiều San đã ngửi thấy mùi bơ sữa ngọt ngào, nước miếng suýt chút nữa nhỏ lên đồ ăn.

Tả Dịch bưng bánh ga-tô ra khỏi lò nướng, xoay người đặt ở trên quầy bar cầm thạch ngăn cách phòng ăn và nhà bếp. Kiều San nhìn anh thuần thục dùng dao phết chà bằng tầng bơ sữa của bánh ga-tô, tiếp theo cho mút việt quất vào trong bơ sữa màu trắng, trộn bơ sữa thành màu tím, chuẩn bị dùng để vẽ hoa.

Anh ngừng đầu hỏi Kiều San ở phòng ăn: “Cô thích hoa gì?”

Kiều San suy nghĩ một lát, nói: “Ừm... Đã Bách Hợp.”

Tà Dịch gạt đầu, linh hoạt khéo léo nặn ra nhiều đóa hoa màu tím hình Bách Hợp ở trên mặt bánh ga-tô, vẽ hoa thành sáu vòng nhỏ vòng quanh bánh ga-tô, cuối cùng thả mấy miếng trái cây, đại công cáo thành.

Anh bung bánh ga-tô để lên bàn ăn, đẩy Kiêu San tới phía trước: “Sinh nhật vui vẻ.”

Kiều San sùng sốt một chút, trong lòng trở nên ấm áp. Cô chấp tay trước ngực, cảm khái: “Tà keo kiệt, anh biết làm đồ ăn bánh ngọt sao? Nghịch thiên rồi!! Anh ngoại trừ tính tình không tốt ra, những cái khác quả thật hoàn mỹ đấy nha!”

Cả một bàn đồ ăn tỏa ra hương thơm ngào ngạt. Có một đĩa là món đầu sư tử, lớp ngoài của đầu sư tử xốp giòn bọc nước sốt chua chua ngọt ngọt, ăn vào miệng xốp mà không mềm, nuốt vào trong bụng hồi lâu, giữa răng vẫn còn lưu lại hương vị nước sốt.

Cô cảm thấy Tiểu Già nấu ăn đã rất tốt rồi, không ngờ Tà Dịch nấu ăn còn tuyệt hơn, cảm nhận rõ được cái gì gọi là đến đầu lưỡi cũng “thơm ngon” đến hòa tan.

Tà Dịch nói: “Tài nấu nướng của tôi còn kém xa anh cả của tôi.”

Kiều San: “Không không không, tôi cảm thấy anh làm rất ngon.”

Tà Dịch: “Hôm nào có thời gian, nói anh cả làm một bữa cơm cho cô ăn.”

Kiều San nói: “Lúc ở thị trấn cô không phải anh ấy cũng làm sao? Bình thường mà.”

Tà Dịch giải thích: “Đầu bếp nấu đồ ăn ngon và dỡ phần lớn đều quyết định ở chỗ chọn nguyên liệu, đa số đầu bếp khi mua nguyên liệu nấu ăn đều không so đo giá tiền, cho nên thức ăn làm ra ngon hơn tươi hơn so với người bình thường. Anh cả nấu ăn không chỉ chú trọng đồ làm bếp và nguyên liệu nấu ăn, đối với độ lửa cũng rất xoi mói.”

Kiều San bùi ngùi xúc động: “Khó trách đầu lưỡi của anh lại kén như vậy, thì ra là bị anh cả của anh làm hư thành thói?”

Tà Dịch lắc đầu: “So với đầu lưỡi của anh hai tôi thì tôi không tính là kén đâu.”

Kiều San: “Ba anh em nhà anh thật sự người này cực phẩm hơn người kia.”

Sau khi ném qua tay nghề của Tà Dịch, Kiêu San thật sự không bao giờ muốn ra ngoài ăn cơm giá cao ở nhà hàng nữa. Cô cắn đũa mong chờ nhìn anh, “Anh Tà, sau này anh nấu cơm có thể nấu hai phần không? Tiên nhà của tôi hơn mười ngày nữa là đến hạn, mười mấy ngày nay tôi có thể ăn nhờ không, tôi trả tiền cơm!”

Tà Dịch nhìn cô, “Muốn ăn nhờ? Ừ, không thành vấn đề, sau này sáu giờ sáng mỗi ngày thì đi mua thức ăn với tôi.”

Kiều San: “!!! Sáu giờ!! Sáu giờ Đô Đô nhà tôi vẫn chưa rời giường đâu! Dậy còn sớm hơn cả chó?”

Tà Dịch: “Xem ra là không muốn ăn nhờ rồi.”

Cô vội vàng gạt đầu: “Đi đi đi! Mua mua mua! Sáu giờ thì sáu giờ!”

Ăn cơm xong về đến nhà, trong khoảng khắc đóng cửa lại Kiêu San mới ý thức tới những ngày kế tiếp khổ bức cỡ nào. Cho nên cô vì ăn nhờ cơm mà bán mất quyền lợi ngủ nướng của mình sao?

Cô vịn tường bắt đầu đổi giày, chuông cửa lại vang lên, cô cách cánh cửa hỏi: “Ai đó?”

Một hồi lâu, bên ngoài mới truyền đến giọng nam cực thấp: “Là anh.”

Tiểu Già...

Kiều San do dự có nên mở cửa hay không, sau khi mở cửa thì phải đối mặt với anh ta như thế nào? Cô khựng lại mới nói: “Anh trở về đi, hiện tại đã khuya lắm rồi, hẹn thời gian khác chúng ta nói chuyện.

Tiểu Già nói: “Anh tới là muốn tặng quà sinh nhật cho em, không có ý gì khác. Chuyện lần đó coi như không xảy ra đi, chúng ta vẫn giống như trước, thế nào?”

Cô khựng lại một chút, mới nói: “Tiểu Già, anh để quà ở trước cửa đi, qua mấy ngày nữa chúng ta lại nói chuyện, được không?”

Người ngoài cửa buông tiếng thở dài, sau một lúc lâu mới nói: “Kiêu San, những lời đó anh đã giấu nhiều năm không nói ra, chỉ sợ với tính tình của em sẽ trở thành tình cảnh ngày hôm nay. Anh tới không phải là để cho em một câu trả lời, anh chỉ muốn tặng hộp bánh bích quy cho em thôi, chỉ muốn gặp em một chút. Anh... rất nhớ em.”

Kiều San nâng trán. Một câu “Anh nhớ em” cũng có thể làm cho cô nghe ra mùi khác.

Cô cách cánh cửa nói: “Tiểu Già, xưa nay em đều xem anh như anh trai, hai chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nói yêu thương anh không cảm thấy rất kỳ quái sao? Còn có, thật ra em đã có người thương rồi.”

Người ngoài cửa dừng một chút, hỏi cô: “Là Tà Dịch?”

Tà Dịch? Cái này ngược lại Kiều San không ngờ tới, cô vốn muốn nói là Ứng Sênh Nam. Nếu anh ta đã nghĩ vậy thì cứ cho là vậy đi.

Cô gật đầu nói: “Đúng, em thích Tà Dịch.”

Anh ta lại hỏi: “Kiều San, em không thích anh sao?”

Cô trả lời: “Nếu anh cứ nhắc mãi tới chuyện thích em, thì em sẽ ghét anh.”

“Ừ, anh hiểu rồi.” Tiểu Già ngừng chốc lát, lại nói: “Vậy mấy tháng tới chúng ta sẽ không gặp nhau, anh điều chỉnh tâm trạng một chút, lúc gặp lại không yêu cầu xa vời có thể trở về như trước kia, nhưng ít nhất có thể khiến em đừng trốn tránh anh.”

Anh ta nhìn chăm chăm vào cánh cửa, hai mắt đỏ lên.

Kiều San thâm nhập vào tất cả thời gian nửa đời trước của anh ta, anh ta vì cô làm rất nhiều chuyện, vốn chẳng phải muốn thay đổi gì, chỉ muốn để thời gian nói cho cô biết, tình cảm của anh ta dành cho cô, vượt qua tình yêu, vượt qua tình thân. Anh ta có thể chịu đựng được không thể có cô, nhưng không thể nào chấp nhận được cô ghét anh ta.

Vừa đúng lúc Tà Dịch chuẩn bị đi ra ngoài ném đồ. Cửa mở được một chút thì nghe thấy đối thoại của hai người.

À, thì ra người phụ nữ đối diện thăm mền anh.

Ha, thật trùng hợp, anh cũng có chút...

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 22. Đồng thoại trứng mặt trời (01)

Cách nghĩ của Kiều San rất đơn giản, thay vì cho anh ta hi vọng, không bằng chặt đứt hi vọng của anh ta. Đối với Tiểu Già mà nói có thể là tàn nhẫn nhất thời, nhưng cũng là tính toán lâu dài.

*

... “Khi bạn cảm thấy ban ngày càng đáng để mong chờ hơn so với mộng đẹp, lúc trái tim dường như cuối cùng cũng ngóng trông ai đó, chứng tỏ bạn đã thích hoặc bắt đầu thăm mền.”

Nhìn thấy những lời này ở trên trang blog của Ứng Sênh Nam, ngực Tà Dịch như bị gõ mạnh một cái. Cái này... hình như đang nói anh?

Năm giờ sáng ngày hôm sau, Tà Dịch thức dậy đúng giờ, nhanh chóng xuống giường đánh răng, rửa mặt thay quần áo.

Caravat màu đỏ phối với áo sơ mi trắng đã được ủi thẳng, tay áo chỉnh tề xắn tới khuỷu tay. Anh soi gương mấy giây, lại thả tay áo sơ mi xuống, cẩn thận cài khuy tay áo.

Xong xuôi thì đã là 5 giờ 30 phút, anh rót một ly rượu đỏ ngồi xuống quầy bar, giống như ngồi trên đồng lửa nhìn kim đồng hồ.

Anh mở wetchat lên, nhìn thấy Kiều San like một bài viết của Ứng Sênh Nam.

Like là có ý gì? Là không có ý gì, cô cũng nghĩ như vậy sao?

Chắc là không, dù sao cô cũng thăm mền mình. Nghĩ như vậy, Tà Dịch lại cười rộ lên, nhìn thấy bụi bám trong kính, nụ cười có chút ngớ ngẩn, lập tức thu lại nụ cười, đổi lại vẻ mặt nghiêm túc đứng đắn.

Vừa đến sáu giờ, anh liền đứng dậy sửa sang lại cổ áo, đứng phía sau cửa, chờ người ở nhà đối diện ấn chuông cửa.

Một phút, hai phút, ba phút... mười phút.

“Ting ting...”

Cuối cùng chuông cửa cũng vang lên, tiếng chuông cửa vẫn chưa vang hết thì anh đã nhanh chóng mở cửa, về mặt vô cảm nhìn người ngoài cửa.

Mới sáng sớm Kiều San bị mặt lạnh của Tả Dịch dọa cho hết hồn, cô xoa xoa ngực của mình nói: “Sáng sớm xù mặt làm gì vậy hả?” Cô giơ tay lên, dùng hai ngón tay kéo khóe môi của anh thành một đường cong, “Như vậy này, luôn mỉm cười thế giới mới tuyệt vời, mới tìm được bạn gái.”

Tả Dịch nhìn cô.

... Bà mai đều bắt chuyện với đàn ông như thế sao? Chủ động chạm vào thân thể của người đó? Ừm, không tệ, cứ tiếp tục duy trì.

Tâm tình Tả Dịch vui vẻ đón cô vào nhà, từ trong phòng bếp lấy túi bảo vệ môi trường ra đưa cho cô, nhỏ giọng dặn dò nói: “Túi màu xanh là đựng thức ăn mặn, màu đỏ là thức ăn chay, còn màu vàng thì là đồ hải sản.”

Kiều San hỏi anh: “Không phải chúng ta ăn sáng ở chợ sao?”

Tả Dịch nói: “Sáu giờ sáng thích hợp vận động, tám giờ mới là thời gian tốt nhất để ăn sáng, hiểu không?” Anh vươn cánh tay tới, nghiêm túc nói: “Giúp tôi xắn tay áo lên đi.”

Kiều San ăn cơm chưa từng chú trọng như vậy, chỉ có thể cái hiểu cái không gật đầu một cái, cúi đầu xuống giúp anh cởi khuy tay áo, xắn tay áo lên. Bởi vì đứng sai hướng, cô không nhìn thấy khuy tay áo, vì vậy chui qua dưới tay người đàn ông, thay đổi vị trí khác, thoải mái giúp anh cởi khuy tay áo, ngón tay linh hoạt nắm ống tay, cẩn thận xắn lên trên cánh tay vững chắc của người đàn ông.

Tả Dịch cúi đầu nhìn cô gái đang nghiêm túc giúp anh xắn tay áo, trong lúc lơ đãng khóe môi nổi lên ý cười rõ ràng lần nữa.

Ban ngày anh đi làm, buổi tối thường hay tăng ca, thời gian làm việc như vậy e rằng chỉ có thể ở chung với Kiều San buổi sáng. Trước kia nhiệm vụ mua thức ăn đều là trợ lý giải quyết, hiện tại dứt khoát sắp xếp thời gian đi siêu thị mua thức ăn, nhân tiện vợ vết người nào đó.

Anh dự tính bảy rưỡi về đến nhà nấu cơm, tám giờ ăn sáng, chín giờ đi làm, thì cũng có nghĩa anh có nửa tiếng ở chung với Kiều San.

Tả Dịch dẫn Kiều San đến siêu thị rau củ ở gần đó, nơi này năm giờ mỗi ngày mở cửa, chừng sáu giờ bên trong đã đầy ắp người, có nhiều ông lão bà lão chọn trước quán rau củ tươi.

Đi theo Tả Dịch một mạch đến quầy bán thịt, Kiều San thiếu ngủ trầm trọng cúi đầu mặt ủ mảy chau, hé nửa con mắt đi về phía trước. Tả Dịch dừng lại ở chỗ quán ức gà, Kiều San vẫn cúi đầu đi về phía trước nên không hề ngoài ý muốn đụng vào một người đàn ông, vì tiền trong tay người đàn ông rơi xuống đất, rớt dưới tủ đông.

Cú va chạm này khiến Kiều San hoàn toàn tỉnh táo, vội vàng quỳ hai gối xuống nắm úp xuống đất tìm ví tiền dưới tủ đông. Cô giúp người đàn ông nhặt ví tiền lên, lúc dùng tay phui bụi dính trên ví của người đàn ông thì nhìn thấy bên trong có bức ảnh một người phụ nữ, ngũ quan của người phụ nữ này nhìn rất quen mắt. Cô nhìn chằm chằm bức ảnh đến sững sờ, sau lưng truyền đến một giọng nói trầm thấp: “Đây cô?”

Kiều San đứng dậy, trả ví tiền lại cho người đàn ông đó: “Xin lỗi xin lỗi, thật sự xin lỗi.”

Người đàn ông nở nụ cười: “Không sao.”

Kiều San nhìn thấy khuôn mặt của người đàn ông thì kinh ngạc kêu thành tiếng: “Anh... Anh có phải tên là Giản Thời Chương?”

Người chế tác âm nhạc kim bài Giản Thời Chương đó!

Giản Thời Chương mặc quần áo rất thoải mái, người đàn ông ba mươi lăm tuổi được bảo dưỡng kỹ càng, trên làn da trắng nõn không có chút nếp nhăn, đôi mắt sạch sẽ trong suốt, tính tình hiền hoà, không hề có cảm giác xa cách, tuyệt đối không giống người chế tác âm nhạc kim bài được rất nhiều đại gia trong giới giải trí nâng ở lòng bàn tay.

“Giản Thời Chương?” Tả Dịch ở một bên chọn ức gà, quay đầu, tro mắt nhìn thấy Kiều San đụng vào trong ngực người ta, tiếp đó lại nhìn cô không hề câu hệ tiểu tiết quỳ rạp trên mặt đất.

Anh đi qua túm lấy mũ trùm đầu ở đằng sau Kiều San, kéo cô ra phía sau mình. Kiều San không thích bị anh kéo mũ trùm đầu, vừa để ý mũ trùm đầu ở sau lưng vừa thì thầm, dùng ngón tay chọc chọc lưng anh.

“Tả Dịch, sao cậu lại ở đây?” Giản Thời Chương buồn cười nhìn anh, lại nhìn cô gái ở phía sau anh, hỏi: “Bạn gái của cậu à?”

Tả Dịch còn chưa mở miệng, Kiều San đã giành nói trước: “Ai là bạn gái của anh ta chứ, hai người biết nhau sao?”

Tả Dịch chỉ vào Giản Thời Chương giới thiệu nói: “Sur phụ tôi.”

Kiều San tròn mắt há mồm: “Sur phụ? Sur phụ gì?”

Giản Thời Chương lờ đi mà ý nhiều: “Là tôi dạy cậu ấy đàn nhị hồ, đáng tiếc ngày thường cậu ấy không có nhiều thời gian, lại không chịu bỏ thời gian ra luyện, đến nay vẫn chưa học thành tài.”

Nhớ tới âm nhĩ hồ giết bò của Tả Dịch, Kiều San cúi đầu cố gắng hết mức không cười ra tiếng.

Nhưng lại nhịn không được...

Người chế tác âm nhạc kim bài Giản Thời Chương dùng khúc nhĩ hồ mà nổi danh, anh ta làm nhạc đệm cho phim truyền hình cổ trang, gần như đều có khúc điệu uyển chuyển. Có một thầy giáo lợi hại như thế mà Tả Dịch lại kéo ra âm nhĩ hồ như vậy, quả thật là làm nhục sư môn, Giản Thời Chương không đá Tả Dịch ra khỏi sư môn thật sự là không thể tin nổi.

Về mặt Giản Thời Chương buồn cười nhìn cô Kiều, Tả Dịch cũng quay đầu nhìn cô, thấy cô cúi đầu hai vai run rẩy, trong cổ họng phát ra tiếng “khanh khách”, mặt đen như đáy nồi: “Cô cười cái gì?”

Kiều San ngẩng đầu lên, kéo căng mặt: “Không, không có cười.”

Tả Dịch: “Không cười?”

Kiều San: “Đúng, tôi không cười... Phụt... Ha ha ha ha ha ha ha.” Ở trước mặt hai người đàn ông ôm bụng cười lớn.

Không dễ gì quen biết người chế tác âm nhạc kim bài, đương nhiên Kiều San sẽ không buông tha cơ hội tốt mở rộng kho nhân duyên này. Cô lấy danh thiếp của mình ra đưa cho anh ra, qua loa giới thiệu về mình một chút.

Giản Thời Chương dùng ngón tay thon dài kẹp lấy danh thiếp của cô, quét mắt, nói: “À... Cô chính là bà mai kim bài trẻ tuổi nhất Cẩm Dương, Kiều San hả, tôi biết, nối của Hoa Nhất Phi là cô làm”

Hoa Nhất Phi được xem như là nữ tinh số một số hai, sau khi kết hôn với ông chủ của Thành Ca, sự nghiệp không những không suy bại, ngược lại càng lúc càng tốt lên. Gia đình và sự nghiệp, hai tay hai cái, thật khiến người ta ghen tị đến chết.

Kiều San gật đầu: “Đúng vậy, mối của cô ấy và ông chủ Thành Ca là tôi làm. Cái đó, ngài Giản? Ngài xem, hiện tại ngài cũng không còn nhỏ rồi? Xã hội hiện nay tìm vợ không dễ gì, nhất là kiểu đàn ông có thân phận có địa vị có danh tiếng còn có tiền như anh, muốn tìm một người phụ nữ đáng tin càng không dễ dàng. Anh xem, anh có đồng ý gia nhập kho nhân duyên của tôi không? Sẽ không thu bất kỳ phí gì của anh! Chỉ cần anh nguyện ý gia nhập, tôi sẽ giúp anh chú ý đối tượng thích hợp với anh, cam đoan tìm hiểu tận gốc, môn đăng hộ đối với anh, sẽ không mưu đồ tiền và danh tiếng của anh, anh cảm thấy thế nào?”

Giản Thời Chương liếc nhìn Tả Dịch, ánh mắt lại quay về trên người cô, cười nói: “Được đây, gia nhập thế nào?”

Kiều San: “Rất đơn giản, gửi toàn bộ tư liệu về anh cho tôi, càng chi tiết càng tốt, đương nhiên anh có thể nói đơn giản về kinh nghiệm trước kia một chút.”

Giản Thời Chương do dự không quyết định, Kiều San vỗ ngực cam đoan: “Ngài Giản cứ yên tâm! Chúng tôi có đạo đức nghề nghiệp của chúng tôi, sẽ không tiết lộ bất cứ tài liệu cơ mật gì của khách hàng, đợi anh tìm được người tốt, chúng tôi sẽ lập tức hủy hết toàn bộ tư liệu của anh. Anh xem,“ cô không hề quay đầu lại, lấy mu bàn tay vỗ vỗ ngực Tả Dịch, “Ngài Tả cũng đồng ý làm khách hàng của tôi, anh còn do dự cái gì?”

Giản Thời Chương do dự một chút, mới gật đầu nói, “Được, tôi đây vẫn còn độc thân, nên tìm vợ sống một cuộc sống tốt sau này rồi.”

... Quên đi người phụ nữ đó, quên đi tất cả quá khứ, bắt đầu làm lại cuộc sống một lần nữa, hoàn toàn thoát khỏi giấc mộng đau khổ đó.

Anh ta nói: “Vậy thì làm phiền cô rồi, cô Kiều. Nếu cô có thể giúp tôi thoát khỏi cô đơn, tiền thù lao của tôi nhất định sẽ không ít hơn Hoa Nhất Phi.”

Kiều San gật đầu, dặn dò anh ta: “Anh có thời gian thì gửi tư liệu qua hòm thư cho tôi, sau khi tôi thiết lập hồ sơ nhập kho sẽ tìm đối tượng thích hợp giúp anh.”

Giản Thời Chương mỉm cười: “Được, không thành vấn đề.”

Đợi Giản Thời Chương rời đi, Tả Dịch dùng ngón tay chọc chọc vai cô, “Tôi trở thành khách hàng của cô từ khi nào vậy? Không ngờ cô coi tôi là bằng quảng cáo đấy?”

Kiều San vỗ vai anh nói: “Ai nha, tôi mời anh làm người đại diện đây, cùng lắm thì đơn hàng của Giản Thời Chương mà thành, tôi trích phần trăm cho anh.”

Tả Dịch hỏi cô: “Bao nhiêu?”

Kiều San duỗi ra một đầu ngón tay.

Tả Dịch: “10%”

Cô lắc đầu: “1000.”

Tả Dịch nhìn cô một cái: “À, đủ keo kiệt đấy.”

Kiều San cảm khái: “Đầu năm nay buôn bán không tốt lắm, gần đây thất bại hai đơn hàng rồi, nếu không nhận đơn tôi sẽ chết đói mất.”

Trong lúc nói chuyện thì đi đến khu rau cải, Tả Dịch cẩn thận chọn hồng tiêu*, chọn hơn mười phút mới chọn được trong đồng hồng tiêu một quả. Kiều San nhìn mà sốt ruột, hỏi anh: “Anh muốn chọn mấy quả hồng tiêu thế?”

(* hồng tiêu là trái ớt to á, miền Trung thì gọi là ớt Đà Lạt, có hai màu đỏ và xanh, hồng tiêu là ớt màu đỏ)

“Không nhiều lắm, mười quả là được rồi.”

“...”

Đi ra khỏi siêu thị Kiều San ôm một đồng hành tây với rau cần, Tả Dịch xách thịt và hải sản cực kỳ nặng. Hai loại rau đều có hình dáng dài, Kiều San ôm vào trong ngực, phần đuôi của rau cần và hành tây không ngừng quét vào mặt cô.

Cố tình Tả Dịch xách hai túi đồ đi nhanh về phía trước, cô đuổi theo ở phía sau, tầm mắt của cô bị phần đuôi của hai loại rau này che chắn, nhiều lần suýt chút nữa giẫm vào bậc thang không. Tả Dịch dừng lại đợi cô, cô thẳng gấp đâm đầu vào lưng anh.

Thật là đáng buồn cho người lùn mà... Đụng vào người người ta hoài là sao đây!

Tả Dịch cúi đầu nhìn cô: “Cô có mắt là để đầy đủ với người ta hả? Không biết nhìn đường sao? Hay là có sở thích đặc biệt, thích đụng vào người đàn ông?”

Rõ ràng vẫn còn tức chuyện cô đụng vào Giản Thời Chương mà.

Kiều San khó hiểu nhìn, “Mới sáng anh bị sao vậy hả? Tôi thích đụng ai thì đụng người đó, anh quản được tôi à?”

Tả Dịch im lặng.

Cho nên anh đang làm gì vậy hả? Anh ăn dấm chua đến mức muốn ăn một cách rõ ràng vậy sao?

Thật là có chút tức giận...

Bởi vì người nào đó tâm tình không tốt, bữa sáng của Kiều San chỉ có hai quả trứng gà luộc một ly sữa tươi và quả thánh nữ. Nhưng có đồ ăn dù sao cũng hơn gặm bánh bao thêm chất phụ gia dồi dào...

Cô ăn hết lòng trắng trứng, còn chừa lại lòng đỏ cho Đô Đô. Kiều San trộn quả thánh nữ chung với lòng đỏ cho chó, chú chó Đô Đô cực đói rồi, chấp nhận ăn sạch loại thức ăn trộn lẫn này.

Khoảng mười giờ sáng, Kiều San nhận được mail của Giản Thời Chương, trong tư liệu có tin tức cơ bản của anh ta, còn có kinh nghiệm trước đây.

Ba năm trước Giản Thời Chương xuất đạo, hợp tác trong bài hát “Thế lệ” của ngôi sao ca nhạc Vương Phi, bài hát đó Kiều San cũng rất thích. Ost cực kỳ thuần túy, Piano hiện đại và đàn nhị cổ điển kết hợp hoàn mỹ, ca từ ngắn gọn mỹ lệ, vang vọng lưu loát.

Nhưng chuyện trước kia của anh, lại không có ai biết.

Xem qua tài liệu, tâm tình của Kiều San quả thật có thể dùng sóng to gió lớn để hình dung. Theo như lời anh ta nói, tên lúc đầu của anh vốn là Giản Thời, sinh ra trong một thế gia điện ảnh hí kịch ở nông thôn, kịch đèn chiếu dần dần xuống dốc. Từ thời tiểu học, Giản Thời Chương đã am hiểu kéo đàn nhị hát kịch, nhưng anh ta không hề thích kịch, mà chỉ thích dùng làn điệu kịch đèn chiếu, dùng nhị hồ đệm nhạc, hát khác nhạc mà cha anh ta cảm thấy không ra gì.

Lúc Giản Thời Chương mười bốn tuổi thì người cha duy nhất của anh ta qua đời, tuy nhiên tay nghề chế tác kịch của anh vẫn không đủ truyền thừa văn hóa ảnh kịch của nhà họ Giản.

Vì nuôi sống bản thân, mười lăm tuổi anh đến công trường làm việc, trở thành một công nhân công trình. Sau đó bởi vì cơ duyên, quen biết Tả Dịch, dưới sự trợ giúp của Tả Dịch được danh sư chỉ điểm, ca khúc thứ nhất liền được tiến cử cho ngôi sao ca nhạc Vương Phi.

Vương Phi dựa vào bài hát này nổi danh Đại Giang Nam Bắc, Giản Thời Chương cũng trở thành người chế tác âm nhạc kim bài mà ngôi sao ca nhạc giới giải trí giành nhau cướp đoạt.

Kiều San cảm khái, khó trách Giản Thời Chương nguyện ý viết ra quá khứ cho cô xem, thì ra giao tình của anh ta và Tả Dịch không hề ít. Lần này cô thật sự dính ánh sáng của Tả Dịch rồi.

Từ công nhân công trình đến người chế tác âm nhạc kim bài, gian khổ trong đó thật sự rất khó tưởng tượng. Kiều San nhớ tới bức ảnh người phụ nữ trong ví tiền của anh ta, nghĩ thầm anh ta độc thân cho đến bây giờ, có thể một trong số các nguyên nhân là không buông bỏ được quá khứ.

Cô cảm thấy Giản Thời Chương còn có chuyện giấu cô, một người đàn ông không hề có kinh nghiệm yêu đương không thể viết ra được nhiều ca khúc tình yêu cảm động lòng người như thế được.

Thật ra Kiều San thích nhất vẫn là bài “Bỉ ảnh hi*” của Giản Thời Chương. Ca từ ngắn gọn lang lang dễ đọc, vẽ rõ ra quá trình chế tác ảnh kịch, một lần điều lưu hành, ở giữa phối với nhịp điệu vui tươi, rất có văn hóa Trung Quốc.

(* còn gọi là kịch đèn chiếu)

Ca khúc nói về cách lấy da thú hoặc giấy cứng cắt thành hình người, ở trong tiếng nhạc đệm nhị hồ chiêng trống, dùng màn che màu trắng kể kịch nhân gian. Rất có mùi vị của một bài hát, hẳn là tưởng niệm cha anh ta, tưởng niệm truyền thừa nhà họ Giản.

Anh ta không thể truyền bá kịch ảnh, vì vậy sử dụng bài hát này để thay thế.

*

Sắp đến tối, Tả Dịch gọi wechat hỏi Kiều San có muốn cùng đi ăn cơm hay không, giúp nhà họ Ứng thử món ăn Trung Quốc của nhà hàng mới mở.

Ăn uống chưa đương nhiên Kiều San cầu còn không được, nhanh chóng lưu trữ tư liệu của Giản Thời Chương, đồ thức ăn đầy bát cho tư chất, sờ sờ đầu nó rồi mang theo túi xác nhanh chóng chạy ra ngoài.

Cô cấp tốc gọi taxi chạy đến Ứng Thực Hiện, đây là nhà hàng cao cấp dây chuyền chiếu bài lớn nhất toàn quốc, hết sức chú trọng về đồ ăn, Ứng Sinh Nam từng nhận phỏng vấn nói, đồ ăn của Ứng Thực Hiện có thể tinh xảo long lanh đẹp ngang đồ ăn hoàng gia, mỹ vị có thể vượt qua đồ ăn hoàng gia.

Kiều San từng tiêu tiền ở Ứng Thực Hiện một lần, rụng máu nửa năm mới trở lại bình thường. Hiện tại có cơ hội ăn chùa, sao cô có thể để mất chứ? Mặc dù đơn hàng của Ứng Sinh Nam vẫn chưa xong, nhưng vì họa được phúc làm bạn tốt với anh ta, nhờ phúc của anh ta mới có cơ hội tới thử đồ ăn của Ứng Thực Hiện.

Cô đến quá sớm, Tả Dịch vẫn chưa tới, bèn tùy ý đi dạo ở lầu hai, thường thức sự xa hoa ở nơi này một chút.

Phong cách thuần kiểu Trung Quốc, rường cột chạm trổ, ô cửa sổ gỗ lim khắc hoa, trong hành lang bày bình hoa sứ men xanh, trên tường treo danh họa của họa sĩ đương đại.

Đi dạo lầu hai xong Kiều San dự định xuống lầu, đột nhiên có một cô gái xông ra từ phòng bao phía trước, lao đảo vịn tường, ngay sau đó lại có một người đàn ông cầm ngũ lương dịch chạy ra theo.

(* loại rượu trắng nổi tiếng ở Tứ Xuyên làm bằng năm loại lương thực)

Người đàn ông bắt lấy cô gái đó, khinh bạc nói: “Giả bộ thanh cao làm gì hả? Bồi tôi một đêm tôi sẽ ký hợp đồng kia!”

Mặt cô gái sung huyết đỏ bừng, vung tay hất người đàn ông kia ra, lao đảo chạy về phía thang máy, “Bà đây không làm! Hợp đồng này bà đây không ký! Hợp đồng 50 vạn bảo bà đây bán thân? Sao anh không đi chết đi hả? Không cần mặt nữa hả?”

Kiều San nhìn rõ khuôn mặt của người phụ nữ đó, không ngờ là Đồng Tiểu Lê.

Người đàn ông hừ một tiếng: “Ngại giá tiền thấp sao? Ngoại trừ hợp đồng, cho thêm mười vạn?” Nói xong đi qua túm lấy Đồng Tiểu Lê, kéo cô ta vào trong phòng bao. Sức lực người đàn ông quá lớn, cô gái say rượu hoàn toàn không thể dùng sức được, chỉ có thể mặc cho kẻ đó kéo mình vào trong.

Kiều San đi qua kéo Đồng Tiểu Lê lại, nhìn người đàn ông say khướt, cả giận nói: “Anh là ai hả?”

Người đàn ông nhìn Kiều San: “Cô là ai hả?”

Kiều San: “Tôi là chị của cô gái này, anh nói xem tôi là ai? Chiếm tiện nghi của em gái tôi, anh tìm muốn chết à?”

Người đàn ông: “Bà tám thói tha,“ anh ta đá văng Đồng Tiểu Lê, quơ ngũ lương dịch trong tay ném về phía Kiều San, Kiều San vô thức ôm lấy đầu, đợi một hồi không thấy cảm giác đau, ánh sáng đỉnh đầu bị một bóng râm che chắn. “Bịch” một tiếng, chai rượu rơi xuống đất, tay của người đàn ông bị một bàn tay mạnh mẽ nắm chặt.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy sát khí của Tả Dịch, chắc hẳn qua thêm một lát nữa, sát khí của người này sẽ bùng nổ mất.

Tả Dịch dùng sức đẩy người đàn ông ra, quay đầu hỏi Đồng Tiểu Lê: “Xảy ra chuyện gì?”

Đồng Tiểu Lê vịn tường đứng vững người, “Tổng giám đốc! Người này không biết xấu hổ! Uy hiếp tôi! Nói ký hợp đồng nhất định phải ngủ với anh ta một đêm. Mẹ nó, ký một hợp đồng 50 vạn còn quy tắc ngầm! Thử đàn ông ngu đàn!”

Tả Dịch lạnh lùng nhìn người đàn ông: “Lâm tổng, có thật không?”

Người đàn ông được gọi là Lâm tổng nổi giận, “Tả tổng, cậu đừng giả bộ thanh cao với tôi, cứ phụ nữ tôi không phải đều biết rõ sao?”

“Ồ.” Tả Dịch đến gần anh ta, “Phụ nữ trong công ty chúng tôi, cho tới bây giờ chỉ dựa vào thực lực, không dựa vào thân thể. Nếu anh muốn ăn đậu hũ của nhân viên tôi, xin lỗi. Anh không có lòng hợp tác, chúng tôi cũng không lãng phí thời gian nữa.”

Người đàn ông say chệnh choáng, nhỏ hai ngụm nước bọt về phía Đồng Tiểu Lê, “Đàn bà thôi, già bộ thanh cao gì chứ? Từ nay về sau đừng để tôi nhìn thấy cô!”

Tà Dịch nhú mày, giờ chân đá người đàn ông ra xa hai thước.

Anh đi qua, “Miệng nà pháo tôi có thể nhìn, nhưng đều là do phụ nữ sinh ra, hà tất phải miệng đầy pháo si nhục phụ nữ hả? Cút.”

Tà Dịch xoay người lại nhìn hai cô gái, dặn dò Kiều San: “Đỡ cô ấy tới phòng nghỉ đi.”

Kiều San vẫn còn đang ngây ngốc chưa lấy lại tinh thần.

Vừa rồi... Tà Dịch rất con mẹ nó đẹp trai! Một đá kia nhìn thật đã ghiền!!

Đến phòng nghỉ ngơi, Đồng Tiểu Lê dựa vào trong lòng Kiều San, Tà Dịch giúp cô ấy rót ly nước. Cô ấy ôm ly nước về mặt cảm kích nhìn Tà Dịch, “Cảm ơn anh tổng giám đốc, xin lỗi, hợp đồng kia không ký được rồi.”

Tà Dịch hỏi cô gái, “Đơn hàng kia không phải do quản lý Trần phụ trách sao?”

Đồng Tiểu Lê giải thích nói: “Tôi nay con trai của quản lý phát sốt, chị ấy ở bệnh viện rồi, tôi đi thay chị ấy đến đây.”

Tà Dịch chẳng những không trách cứ cô ấy, ngược lại thờ dài một tiếng nói: “Con gái các cô ra ngoài làm việc thật không dễ dàng gì.”

Đồng Tiểu Lê gật đầu: “Ừ, cảm ơn tổng giám đốc thông cảm”

Tà Dịch bảo quản lý nhà hàng đưa Đồng Tiểu Lê về nhà. Đưa mắt nhìn người rời đi, Kiều San mới nhìn anh cảm khái: “Tà keo kiệt, ừm, không, từ hôm nay trở đi, tôi phải gọi anh là Tà mạnh mẽ! Cú đá vừa rồi của anh thật sự rất ngẫu đó! Đẹp trai, vô cùng đẹp trai.”

Tà Dịch liếc nhìn cô một cái: “Cô cũng vậy, không có bản lĩnh thì ra về làm gì? Không biết tìm nhân viên nhà hàng giúp một tay sao? Nơi này có bảo an đến lượt cô ra tay à? Nếu cô thật sự thích chơi trội, đi, đi lên sân thượng đứng ba ngày ba đêm, bảo đảm toàn thành phố ai ai cũng biết đến Kiều San cô.”

“Anh đừng dạy dỗ tôi, sao giống mẹ tôi vậy.”

Tà Dịch chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn cô, nhân tiện liếc nhìn cái mông của cô.

... Sao lại muốn đánh vậy chứ?

Lúc này Kiều San nhận được một cuộc điện thoại, tên hiển thị là Tiểu Già.

Cô nhìn chằm chằm di động hồi lâu không nhận, lúng túng ngẩng đầu hỏi Tà Dịch: “Làm sao đây làm sao đây làm sao đây, lại là Tiểu Già, tôi từ chối anh ấy như thế nào đây?”

Tà Dịch thần nhiên nhìn cô: “Nhận đi, tránh đề cập tới chuyện đó là được.”

Kiều San mà xui quýt khiến liền nhận điện thoại, yếu ớt “Alo” một tiếng.

Đầu bên kia điện thoại không phải là giọng Tiểu Già, mà là một cô gái trẻ tuổi.

“Alo, là cô Kiều phải không?”

“Ừ, xin hỏi là ai thế?”

“À, tôi tên Quách Phi, là mẹ của Văn Văn.” Cô gái nói, “Tôi mới về nước lúc chiều, tán gẫu với giáo sư nãy giờ, tôi muốn tìm ba cho Văn Văn, anh ấy giới thiệu cô cho tôi.”

“Quách Phi?” Kiều San nhớ lại, hình như tên mẹ của Văn Văn là tên này.

Quách Phi: “Tôi đã gọi yêu cầu của tôi qua cho cô bằng tin nhắn, cô nhìn xem, nếu có đàn ông phù hợp thì mau chóng giới thiệu cho tôi, tiền thù lao trả cho cô sẽ không ít đâu.”

“Ừ, được.”

Kiều San cúp điện thoại, mở tin nhắn ra đọc thông tin: “Khoảng ba mươi lăm tuổi, tính cách tốt, thích âm nhạc, tốt nhất là biết kéo đàn nhị hồ, không ngại tôi mang theo Văn Văn, từng li hôn càng tốt hơn.”

Tà Dịch: “Ngoại trừ khoản từng li hôn này, những điều khác khiến tôi nghĩ đến một người.”

“Phải không? Tôi cũng vậy.”

Hai người cùng đồng thanh nói nói tên người kia.

“Giản Thời Chương.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Đồng thoại trứng mặt trời (02)

“Đúng, là Giản Thời Chương đó.” Kiều San sờ sờ cằm, “Anh cảm thấy Giản Thời Chương này có đón nhận bà mẹ một con không?”

Tà Dịch khựng một chút, nói, “Hắn là không ghét.”

Kiều San phân tích nói: “Tôi nghe Tiểu Già nói, tiền đồ của mẹ Văn Văn rất tốt, là một người phụ nữ xuất sắc. Hơn nữa, Giản Thời Chương cũng đã đến tuổi này rồi, cao không tới thấp không xong, có lẽ hai người họ phù hợp đấy nhỉ?” Cô búng tay một cái, lúc này quyết định, “Chủ nhật, chủ nhật tuần này tôi kiểm có hẹn Quách Phi ra ngoài, nói về chuyện hợp đồng công việc, địa điểm thì phải chọn Ứng Thực Hiện. Anh giúp tôi hẹn Giản Thời Chương tới đó, để hai người bọn họ gặp mặt nhau.”

Tà Dịch: “Bảo tôi làm kẻ lừa đảo? Cô quyết định trích cho tôi bao nhiêu phần trăm?”

Kiều San chọc chọc lồng ngực anh một chút, nhử mảy, “Vừa rồi kêu anh là Tà mạnh mẽ, tại sao lại đổi thành hẹp hòi rồi? Anh không sợ thất vọng với cái tên 'mạnh mẽ' này à!”

Tà Dịch: “Cô đổi tên cho tôi, còn muốn tôi cảm ơn cô?”

Kiều San mặt dày nói: “Không cần cảm ơn, anh mời tôi ăn cơm là được rồi.”

Nhà hàng Ứng Thực Hiện khai trương, đầu bếp cần phải sát hạch, làm mấy món ăn chiêu bài đều khiến nhị thiếu* không hài lòng, đầu bếp bị nhị thiếu làm tổn thương đến không có dũng khí nấu ăn, bởi vậy mới khai trương chưa tới một tháng, đã đuổi mười mấy đầu bếp.

(* vị nhị thiếu này là Ứng Khúc Hòa - em hai của Ứng Nam Sinh và là anh hai của Tà Dịch :D :D)

Ứng Sinh Nam không dám để cho em trai thử đồ ăn, vì vậy mời Tà Dịch và Kiều San.

Hai người ăn thử hết một lượt đều cảm thấy rất tốt, Kiều San nghe nói sự tích của vị nhị thiếu kia, nhỏ giọng hỏi Ứng Sinh Nam: “Lão Ứng, miệng của em hai anh còn độc hơn cả Tà Dịch sao?”

Ứng Sinh Nam chống cằm cảm khái: “Tà Dịch độc miệng không bằng một phần ba của em ấy.”

Kiều San: “Cho nên người làm anh cả như anh thật không dễ dàng gì nha, hai cậu em trai đều không khiến anh bớt lo.”

Ứng Sinh Nam gục trên vai Kiều San khóc: “Vẫn là bà mai nhỏ tốt nhất, không ngờ lại quan tâm tôi...” Còn chưa nói xong câu, cổ áo phía sau bị Tà Dịch xé lên, kéo anh ta ra khỏi vai Kiều San.

Tà Dịch mặt lạnh nhìn Ứng Sinh Nam, thân nhiên nói: “Anh hai biết anh nói anh ấy như vậy, anh đoán anh ấy sẽ như thế nào?”

Ứng Sinh Nam rùng mình một cái, vẻ mặt bàng hoàng nhìn Tà Dịch: “Em muốn méc lại sao? Không ngờ em làm em trai như vậy đấy!”

Tà Dịch nhìn tay anh ta đặt trên vai Kiều San, Ứng Sinh Nam lập tức hiểu ngầm, vội thu tay về.

Thử đồ ăn xong thì trời đã gần sáng, bụng Kiều San no căng đến không đi nổi. Tà Dịch đi ra ga ra lái xe, mười phút sau, một chiếc moto từ dưới bãi đỗ xe “ầm ầm” lao ra, đầu sát trước mặt Kiều San.

Cô quét mắt nhìn thân xe, Tà Dịch đưa cho cô một mũ bảo hiểm, “Xe bị anh cả lái đi rồi, anh ấy để lại xe này cho chúng ta, đi thôi.”

Kiều San có chút im lặng nhìn anh, “Có phải Ứng Nam Sinh muốn châu trời không?”

Cô nhận lấy mũ bảo hiểm mang vào, bước lên phía sau xe, nắm lấy áo của Tà Dịch. Tà Dịch nắm hai cổ tay cô đặt ngang hông mình, nghiêm trang giải thích nói: “Tôi lái xe máy hơi nhanh, ôm chặt vào.”

Cô nhớ lại tốc độ như gió lần trước của Ứng Sinh Nam, vô thức dán chặt vào lưng Tà Dịch, ôm chặt lấy eo anh, rất có tư thế không ngã xe tuyệt đối

không buông tay.

Tà Dịch cúi đầu nhìn tay vòng trên eo mình, cười một tiếng, khởi động xe moto, ầm một tiếng xông thẳng về phía đường cái.

Ứng Sinh Nam lái xe moto bình thường ở số 5, sau khi đổi thành đường đua xe thì càng nhanh hơn. Tà Dịch không muốn lái quá nhanh nên chỉ chạy số 1, xe chạy từ từ trên đường. Bởi vì tốc độ thật sự quá chậm, Kiều San gần như không cảm nhận được sức gió, cô rút tay về, chọc chọc eo anh, “Tà keo kiệt, anh có biết lái xe moto không vậy?”

Tà Dịch: “Biết, không quen, chỉ có thể chạy chậm.”

Kiều San chỉ huy anh: “Anh điều chỉnh số cao chút đi, chỉnh đến số bốn là được rồi.”

Tà Dịch vẫn cứ nghiêm trang: “Xin lỗi, tốc độ quá nhanh tôi không thể phụ trách an toàn của cô.”

Kiều San thật sự nhịn không nổi nữa, nói: “Anh dừng xe qua bên lề đi.” Chung quanh đây không thể đón taxi, Tà Dịch liền y theo lời cô dừng sang bên.

Sau khi Kiều San xuống xe, một tay chống nạnh, “Anh, xuống xe.”

Anh ngoan ngoãn xuống xe, đứng qua một bên, không biết cô muốn làm gì.

Vì vậy Kiều San không nói không rằng bước lên xe moto, cầm tay lái, dưới chân dùng sức giẫm xuống, xe nổ máy. Cô hất cằm, ra dấu với Tà Dịch nói: “Lên xe!”

“...” Tà Dịch có chút sững sờ, “Có thể bảo đảm an toàn tính mạng?”

“Ha ha, bảo anh lên thì anh cứ lên đi, nói nhảm nhiều như vậy làm gì?”

Tà Dịch ngoan ngoãn lên xe, kéo áo của cô. Kiều San mất kiên nhẫn nắm lấy hai cổ tay anh đặt lên eo mình, dùng giọng điệu của chị cả nói: “Nắm chặt! Tôi lái xe rất nhanh! Tè ra quần không chịu trách nhiệm đâu!”

Nghe vậy, Tà Dịch lập tức ôm chặt lấy eo cô, rất có tư thế thiên hoang địa lão* cũng không buông tay.

(* thiên hoang địa lão: Vĩnh viễn sánh cùng thiên địa lâu như trời đất thời gian dài đằng đẳng)

Bởi vì anh thân cao, phải cúi người xuống, cảm vừa vặn đặt ở trên đỉnh đầu cô. Trên đỉnh đầu Kiều San bị đầu pho tượng của người nào đó đè xuống, cô khó chịu giật giật, “Lấy đầu của anh ra.”

“À, xin lỗi, tôi đã khom lưng hết cỡ rồi, tạm đỡ chút.”

Kiều San không phải là người hẹp hòi, những lúc thế này cũng lười để ý, ngồi xe moto mà, sao có thể thoải mái được, nghe theo lời anh, dù sao trên đầu cô vẫn còn đội mũ bảo hiểm, anh không chèn cán mũ bảo hiểm là tốt rồi.

Kiều San chỉnh số từ 1 dần dần lên số 4, tốc độ moto từ chậm biến thành nhanh, lao như tên bắn ở trên đường phố rạng sáng.

Tà Dịch nghĩ, tốc độ chậm, đường sẽ trở nên dài chút...

Kiều San gào lên: “Tà keo kiệt, hát một bài nghe đi!”

“... Cô nói gì? Gió lớn quá, tôi nghe không rõ.”

Kiều San thả chậm tốc độ, tiếng gió cũng nhỏ phần nào, “Tôi nói anh hát một bài cho vui! Anh không phát hiện, bây giờ người lái xe máy và lừa đều thích giả làm một kèn đồng thả trên đường sao? “Cái ách”, “Tiểu Bình Quả”, “Phượng Hoàng Truyền Kỳ” gì đó đều được. Nào, hát cho tôi nghe đi.”

Tà Dịch lười biếng rũ mí mắt xuống, nhìn chằm chằm vào đỉnh đầu cô, lạnh lùng nói: “Muốn ăn đòn hả?”

Kiều San kinh ngạc: “Anh muốn đánh phụ nữ? Anh lại muốn đánh phụ nữ sao? Khó trách anh không có bạn gái.” Chiếc moto bỗng nhiên lên ga, “ầm” một tiếng lao nhanh, tiếng gió lẫn cả tiếng người.

Tà Dịch ôm chặt eo cô hơn, cầm đặt lại trên đỉnh đầu cô.

Đến tiểu khu, Kiều San phát hiện sức nặng đỉnh đầu không nhẹ đi mà còn nặng hơn, người đàn ông ngồi sau lưng quả thực dồn hết sức nặng của cả cơ thể đè lên cô. Cô giật giật vai, “Này, Tà keo kiệt, về tới nhà rồi.”

Không có phản ứng, người sau lưng đã ngủ như chết.

Kiều San hơi mất kiên nhẫn, cử động vai lần nữa, “Dậy đi, về tới nhà rồi nè.”

Người đàn ông sau lưng ho nhẹ hai tiếng, cuối cùng cũng có chút phản ứng.

“Tối rồi sao?” Tả Dịch xuống xe, hai chân hơi phiêu, giọng nói khan khàn như cát đá, lại mang theo sự lười biếng quyến rũ độc hữu của đàn ông. Tựa như một con mèo mới tỉnh dậy sau buổi trưa, lười biếng mà kiêu ngạo.

Kiều San có chút khó chịu nhìn anh, vẻ mặt nghiêm trang nói: “Khóe mắt anh có ghèn kìa.”

Về mặt Tả Dịch nặng nề nhìn cô, trong lúc im lặng lộ ra vẻ xấu hổ. Kiều San nhìn thấy phản ứng lúng túng của anh thì cố gắng nhịn không bật cười. Sau đó thì bị Tả Dịch nắm lấy cổ tay, tay phải của cô bị ép lướt qua khóe mắt của anh.

Anh thả tay cô xuống, đứng đắn nghiêm túc hỏi: “Còn gì nữa không? Há?”

Kiều San dùng sức chùi tay lên quần áo của anh, “Oa” một tiếng: “... Anh thật sự ghê tởm mà.”

Lúc lên lầu Kiều San đi trước, Tả Dịch đi sau, anh nhìn chăm chăm vào cô gái thấp hơn anh rất nhiều, nhìn đỉnh đầu của cô, không nhịn được lại muốn đặt cằm lên đỉnh đầu cô lần nữa, đi từ từ...

Ừ, rất thoải mái.

*

Kiều San tìm Quách Phi muốn lấy thông tin cơ bản và quá khứ, bởi vì có quan hệ với Tiểu Già nên Quách Phi cực kỳ tin tưởng cô. Nói lại đủ chuyện lúc trước của mình cho cô nghe không sót một chữ.

Từ nhỏ điều kiện sống của Quách Phi khá tốt, 18 tuổi thi đậu trường đại học Bắc Ninh, 19 tuổi vừa đi học vừa đi làm kiếm tiền, cơ duyên xảo hợp quen một công nhân công trình. Người đàn ông đó chừng chạc đẹp trai, trên người có khí chất mà những người đàn ông cùng lứa tuổi khác không có. Anh ta sử dụng tiền đi làm kiếm được đến chỗ cô đóng tiền học phí để học Piano, học phân biệt phổ nhạc, học sáng tác âm nhạc cơ bản nhất.

Người đàn ông đó trời sinh có chất giọng cực tốt, một khúc nhị hờ có thể kích động dây đàn mềm mại nhất ở sâu trong lòng người. Quách Phi biết tình cảnh khó khăn của anh, chỉ lấy anh một nửa tiền học phí, người đàn ông muốn báo đáp nên làm một vở kịch đèn chiếu Ngưu Lang Chức Nữ cho cô xem, nấu cơm cho cô ăn, chiến trứng ốp la cô thích ăn nhất cho cô.

(* trứng ốp la còn được gọi là trứng mặt trời)

Thời gian lâu dần, Quách Phi và người đàn ông đó sinh ra cảm xúc, cuộc sống bình bình đạm đạm bởi vì có thai ngoài ý muốn mà chấm hết. 20 tuổi cô không biết nên đối mặt với đứa bé như thế nào, bèn tìm người đàn ông xin giúp đỡ.

Người đàn ông suy nghĩ mấy đêm, cuối cùng khuyên cô: “Phá thai đi.”

Quách Phi đã nghe thấy nhiều chuyện đàn ông cận bã làm phụ nữ lớn bụng rồi khuyên phụ nữ đó đi phá. Cô cho rằng sau khi người đàn ông biết cô có thai sẽ vui vẻ, sẽ kích động, cho rằng người đàn ông sẽ dịu dàng ôm cô nói, sẽ vì cô và đứa bé mà cố gắng.

Quách Phi không hề cho rằng một người đàn ông cận bã sẽ có quyền lấy đi đứa con của cô, đứa bé này là miếng thịt sinh ở trong bụng cô, cô không thể bỏ nó, cũng không muốn sau này đứa bé nhận người đàn ông cận bã kia làm cha, vì vậy đã lừa người đàn ông nói, đã phá thai rồi, hơn nữa còn đòi chia tay.

Người đàn ông đứng trước cửa nhà cô một đêm, đứng im lặng một đêm, sáng ngày thứ hai làm cho cô đĩa trứng ốp la cuối cùng, từ đó biến mất không thấy đâu.

20 tuổi Quách Phi vì đứa bé mà đoạn tuyệt với gia đình, cô nghỉ học ba năm, đợi đứa bé lớn chút thì thông qua Tiểu Già vào Cẩm Dương tiếp tục học đại học.

Những năm này Tiểu Già giúp cô không ít, không chỉ giúp cô tranh thủ cơ hội đi du học, còn giúp cô chăm sóc Văn Văn. Nói với bên ngoài Văn Văn là con gái của anh, ân tình này Quách Phi vẫn luôn ghi nhớ, không gì báo đáp được.

Quách Phi ở nước ngoài có vận khí không tệ, được nhà âm nhạc nổi danh nước Pháp chọn trúng, cùng hợp tác diễn tấu Piano trên sân khấu, kiếm được không ít phí trình diễn. Sau đó, giá trị con người của Quách Phi ở nước ngoài nhanh chóng tăng lên, công ty giải trí nổi danh trong nước ném cho cô cảnh ô-liu*, quyết định ký hợp đồng với cô, toàn lực đào tạo cô.

(* cảnh ô liu: theo nghĩa gốc là tượng trưng cho hòa bình, nghĩa bóng là sự vinh quang; sự chiến thắng – thắng lợi hay đoạt được vinh quang - vinh dự - vương miện trong giải thưởng nào đó)

Cô ký hợp đồng ba năm với công ty trong nước, tiến trình hội diễn tấu Piano sang năm đã sắp xếp xong, tiền đồ rộng mở.

Cuối cùng sự nghiệp cũng ổn định, cô liền thừa dịp thời gian này không bận rộn công việc thì tìm ba cho Văn Văn, không quan trọng có kiếm được nhiều tiền hay không, chỉ cần có thể chăm sóc cho con bé là được, trong vòng năm năm không âm ỉ đòi li hôn với cô.

Xem xong tư liệu của Quách Phi, Kiều San cảm khái số phận vô thường. Văn Văn coi như may mắn, có một bà mẹ khư khư cố chấp chào đón bé đến thế giới này, có Tiểu Già nguyện ý làm ba của bé, chăm sóc bé.

Văn Văn hiểu chuyện như vậy, tất nhiên công đào tạo của Quách Phi không hề ít. Thật là một bà mẹ giỏi giang...

Cô bắt đầu viết bảng kế hoạch, mô phỏng cảnh tượng lần đầu tiên Giản Thời Chương và Quách Phi gặp nhau. Mặc dù chưa từng thấy ảnh chụp của Quách Phi, nhưng nhìn tướng mạo Văn Văn, dáng dấp của cô ấy chắc chắn không tệ, tất nhiên khí chất sẽ không kém.

Gặp gỡ lãng mạn, trai tài gái sắc, nữ tài nam tử, hai người quả thật là một đôi trời đất tạo nên.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chương 23. Tiếp theo

Chẳng mấy chốc đến chủ nhật.

Kiều San ăn sáng ở nhà Tả Dịch, không ngừng thúc giục anh: “Mau gọi điện cho Giản Thời Chương đi, nói hẹn anh ta đến Ứng Thực Hiền nói chút chuyện. Bên Quách Phi tôi đã hẹn rồi, mười một giờ gặp mặt, đến lúc đó tôi sắp xếp nhân viên phục vụ diễn một vở kịch.”

Tả Dịch hồ hững liếc cô một cái: “Diễn kịch gì?”

Kiều San: “Tôi sẽ nghĩ cách để hai người gặp nhau ở hành lang, đợi lúc hai người đi lướt qua nhau sẽ bảo nhân viên phục vụ vội vàng đi qua đụng Quách Phi một cái, khiến cô ấy ngã vào trong lòng Giản Thời Chương, để hai người vô ý gặp nhau, sau đó hai chúng ta giả bộ tình cờ gặp mặt, đến lúc đó tôi sẽ đề nghị chúng ta ngồi chung một bàn. Như vậy, Giản Thời Chương anh hẹn, Quách Phi tôi hẹn chẳng phải ngồi chung một bàn sao?”

Tả Dịch nhìn cô: “Cho nên, lúc trước chó nhà cô cắn tôi đều là sách lược của cô?”

Kiều San quay mặt, đổi chủ đề, “Khụ... Trúng ộp la này anh chiến không tệ, không tệ!”

Gần tới mười một giờ, Quách Phi đến Ứng Thực Hiền, bấm số điện thoại của Kiêu San, “Alo, cô Kiêu, tôi tới nhà hàng rồi, cô đang ở đâu vậy? Quên không gọi hình cho cô, hiện tại có cần không?”

Ở chỗ này Kiêu San đã sắp xếp ổn thỏa, nhân viên phục vụ trốn ở cuối hành lang chuẩn bị ra quân. Cô nói: “Không cần, cô mặc quần áo màu gì? Tôi ở lầu hai phòng Vân Lộ, cô lên đi.”

Quách Phi: “Váy dài màu trắng, tóc dài đến eo là tôi.”

Kiều San cúp điện thoại nhanh chóng gọi cho Tả Dịch, “Giản Thời Chương tới chưa?”

“Ừ, tôi đang ở bãi đỗ xe, tôi và bạn tôi sẽ lên ngay, giúp tôi sắp xếp phòng bao Vân Thủy.” Tả Dịch nghiêm chỉnh nói, trên thực tế, những lời này đã luyện với Kiêu San mấy chục lần rồi.

Thang máy từ bãi đỗ xe đi lên và thang máy từ lầu một đi lên chia ra hai đầu hành lang, hai bên muốn tìm được phòng của mình, tất nhiên sẽ đi lướt qua nhau. Tả Dịch và Giản Thời Chương nói cười cười, trước sau đi ra khỏi thang máy. Ngay sau đó một người phụ nữ mặc váy dài màu trắng tóc thẳng đến eo từ một thang máy khác đi ra.

Mất thấy hai bên càng lúc càng gần, Kiêu San sử dụng bộ đàm phân phó nhân viên phục vụ: “Chuẩn bị! Bắt đầu!”

Cô ra lệnh một tiếng, nhân viên phục vụ vội vội vàng vàng từ phòng bao xông ra hành lang, chuẩn bị đụng Quách Phi tiến vào trong ngực Giản Thời Chương.

Thế nhưng, trong lúc hai bên cách nhau năm thước thì hai người trong cuộc dừng bước, nhìn đối phương.

Kiều San hoàn toàn không biết tình huống gì, nhân viên phục vụ cũng bất lực quay đầu lại nhìn Kiêu San trốn ở góc rẽ.

... Cô Kiêu, còn đụng nữa không?

Không nhận được câu trả lời của Kiêu San, nhân viên phục vụ lại sợ làm hỏng chuyện, chỉ có thể miễn cưỡng tiến lên, đụng một chút. Kết quả không ngờ người phụ nữ yếu đuối như thế, bị cậu ta đụng nhẹ một cái, không ngờ lại ngã nhào ra đất!

Nhân viên phục vụ còn chưa kịp đi tới đỡ, Giản Thời Chương đã xông tới, nâng người dậy, khăn trương kiểm tra thương tích giúp cô ta.

Kiều San gọi wechat cho Tả Dịch: “Tình huống gì vậy?”

Tà Dịch lấy điện thoại ra, trả lời lại cho cô một icon: [trợn mắt há mồm]

Kiều San nhìn icon “trợn mắt há mồm” thì hoàn toàn nghĩ không ra phía trước xảy ra chuyện gì. Nhưng nhìn bộ dạng hai người, hẳn là... người quen?

Cô không nhận được đi qua, tới gần Tà Dịch chọc chọc eo anh, thấp giọng hỏi: “Tình hình sao vậy?” Trong lúc nghĩ ngơ nhìn khuôn mặt cô gái, Kiều San há to mồm, trợn to mắt nhìn.

Đây đây đây đây... Quách Phi chính là chính là... cô gái trong ví tiền của Giản Thời Chương mà.

Đàn ông cận bã cách xa lâu lắm mới gặp lại Quách Phi, sẽ cảm nhận như thế nào? Kiều San nghĩ không ra, chỉ là... cô nhìn kiểu gì Giản Thời Chương cũng không giống đàn ông cận bã lắm. Dựa vào bức ảnh của Quách Phi anh ta để trong ví nhiều năm, có thể nhìn ra đây là một người si tình.

Cho nên, năm đó rốt cuộc hai người đã xảy ra chuyện gì?

Sóng trước chưa dừng sóng sau lại đến, Quách Phi nhận được điện thoại, cô ấy khấn trương đến mức lập tức đứng dậy, chạy vọt vào thang máy chuẩn bị rời đi. Giản Thời Chương bắt lấy tay cô gái, không có ý định buông ra, cứ thâm tình như vậy nhìn vào cô ấy.

Quách Phi vung vẩy mấy lần mà không buông ra được: “Giản Thời, anh buông ra!”

Giản Thời Chương: “Chúng ta nói chuyện một chút đi? Hà tất phải đi vội vã như vậy?”

Quách Phi: “Tôi với anh không có gì để nói cả, anh buông ra, con gái tôi vào bệnh viện, hiện tại tôi phải đi xem con bé, anh buông ra.”

Tay Giản Thời Chương rõ ràng run lên, “Con gái, của em?”

Kiều San thấy tình hình không đúng, vội đi lên hỏi: “Gi thế? Văn Văn vào bệnh viện?”

Quách Phi nhìn Kiều San, có một cảm giác thân thiết khó hiểu, cô ấy gật đầu: “Đúng vậy, đã sốt cao lần thứ sáu trong tháng này rồi.”

“Tôi đi cùng cô.” Kiều San và Quách Phi cùng nhau đi vào thang máy, Tà Dịch đi theo sau.

Giản Thời Chương đứng ở bên ngoài như khúc gỗ, Kiều San túm lấy tay anh ta kéo vào thang máy, “Tà Dịch không lái xe, anh chờ chúng tôi đi.”

“Ừ.” Giản Thời Chương nhìn Quách Phi, khóe môi ngập ngừng một chút, muốn nói gì đó lại nuốt vào lại trong bụng.

Sau khi lên xe, trong xe hoàn toàn yên tĩnh, bầu không khí cứng ngắc lại.

Giản Thời Chương lái xe, Kiều San và Quách Phi ngồi ở hàng sau đều dựa vào cửa sổ, Tà Dịch ngồi ghé cạnh tay lái. Mấy người không ai nói chuyện, ngay cả Kiều San cũng không dám tùy tiện mở miệng, cô gọi wechat cho Tà Dịch, hỏi: “Anh có biết trước kia Giản Thời Chương từng có bạn gái không?”

Tà Dịch trả lời: “Đúng là trước kia anh ấy từng có chuyện này, nói là rất xin lỗi cô gái đó, vì anh ấy mà phá thai, anh vốn định sau này sẽ đền bù thật tốt lại cho cô gái đó, nhưng cô ấy lại nói chia tay.”

Kiều San hiểu ra, cô nói: “À, tôi biết rồi, thì ra Giản Thời Chương chính là gã đàn ông cận bã mà Quách Phi nói. Tôi nói này, sao anh lại làm bạn với gã đàn ông cận bã đó vậy? Anh ta là cận bã đó! Làm cho người ta lớn bụng rồi không chịu trách nhiệm, đó là thịt trong bụng của người phụ nữ anh ta đó, anh ta có hỏi ý kiến cô gái đó không?”

Tà Dịch chần chờ một lát mới trả lời: “Lúc ấy cô gái đó đang học đại học, cô gái không hiểu chuyện, anh ấy cũng không hiểu chuyện theo sao? Đây chính là chuyện ảnh hưởng tới tương lai của cô gái đó.”

Kiều San: “Nhưng Quách Phi đã nuôi Văn Văn lớn lên, không phải sao? Cô ấy không hề không hiểu chuyện, cô ấy là một người rất có trách nhiệm.”

Đám người đến bệnh viện, Giản Thời Chương không rời đi, sau khi đậu xe xong thì đi cùng bọn họ đến phòng bệnh.

Anh ta cảm thấy, có lẽ chuyện châm chọc nhất chính là lúc gặp lại, cô đã làm mẹ. Anh ta nghĩ, nếu con của bọn họ vẫn còn, sẽ có tương mạo gì nhỉ? Nghĩ tới đây, anh ta thậm chí giễu một tiếng, lúc trước chính anh ta đã chủ trương việc phá bỏ đứa bé đó...

Quách Phi và Kiều San Tà Dịch vào phòng bệnh, anh ta dựa vào trên tường ở hành lang, yên lặng chờ đợi, không dám đi vào.

Có thể trong phòng còn có những người khác nữa, chồng của cô, ba mẹ chồng của cô, Giản Thời Chương mở ví tiền ra, nhìn Quách Phi vẫn luôn ngây ngô như cũ trong bức hình, sau khi do dự một chút thì lấy tấm hình ra, vo tròn trong tay rồi đi đến thùng rác.

Cho nên ấy... Mấy năm nay rốt cuộc anh đang mong đợi điều gì? Mong đợi điều gì đây?

Vẫn chưa tìm được thùng rác, sau lưng truyền đến giọng của Kiều San.

“Giản Thời Chương.”

Anh ta quay đầu lại, nhìn Kiều San thò nửa người trên ở trong phòng bệnh ra. Kiều San vẫy tay với anh ta, “Anh vào đây mau đi.”

Giản Thời Chương nghi ngờ, nâng tay chỉ vào mình, “Tôi?”

Kiều San, “Anh mau lên, vào thăm Văn Văn đi.”

Sau khi anh ta đi vào phòng, quả nhiên nhìn thấy một người đàn ông xa lạ. Trên mu bàn tay của bé gái trên giường cắm đầy ống kim, dường như vừa mới khóc xong, nhìn thấy Giản Thời Chương thì hai mắt sáng rực lên, gần như nhảy cẫng lên ở trên giường, “Nam thần nam thần!”

Quách Phi ẩn con gái trở lại, nhú mồm nói: “Gọi bậy cái gì vậy hả?”

Văn Văn hiện lãnh đạm hoàng ngồi xuống, nâng tay chỉ vào Giản Thời Chương, “Mẹ, chú ấy là nam thần Giản Thời Chương của con, con đã từng cho mẹ nghe nhạc chú ấy viết đấy, là bài “Kịch đèn chiếu” ấy, mẹ Kiều nói là do chú ấy viết, lúc trước con còn xem tin tức của chú ấy nữa.”

Quách Phi nhìn nhìn, “Có gì hay ho chứ? Mẹ con cũng lên ti vi đấy kia?”

Văn Văn chớp chớp mắt nhìn Giản Thời Chương, “Chú, chú là người xem mắt với mẹ sao?”

Giản Thời Chương nghi ngờ: “Xem mắt?” Ánh mắt dừng ở trên người Tiểu Già.

Tiểu Già cảm nhận được ánh mắt của anh ta, lập tức khoát tay nói: “Đừng hiểu lầm, tôi chỉ là bạn của Quách Phi.”

Quách Phi tức giận chen miệng nói: “Anh giải thích với anh ta làm gì?”

Giản Thời Chương nhìn Văn Văn, lại nhìn Kiều San, dường như hiểu ra chuyện gì đó, hỏi bé gái: “Bạn nhỏ, năm nay cháu mấy tuổi rồi?”

Văn Văn còn chưa mở miệng, Quách Phi lập tức nói: “4 tuổi.”

Văn Văn nắm lấy ngón tay Quách Phi kéo nhẹ, “Mẹ, mẹ lại quên tuổi của con sao? Năm nay con sáu tuổi rồi nha!”

Sáu tuổi...

Giản Thời Chương nhìn về phía Quách Phi, “Phi Phi, không lẽ Văn Văn chính là...”

Quách Phi lớn tiếng nói: “Không phải, Văn Văn là con của tôi!”

Bác sĩ đẩy cửa đi vào, nhìn đám người trong phòng thì sửng sốt một chút, hỏi: “Ai là người nhà bệnh nhân?”

Giản Thời Chương và Quách Phi gần như đồng thời nói, “Là tôi.”

Nhìn hai người ăn ý như vậy, Văn Văn không biết chuyện gì che miệng cười trộm, kéo tay áo, nhỏ giọng nói: “Mẹ Kiều xem, nam thần của con và mẹ ăn ý thật đấy.”

Về mặt bác sĩ nghiêm túc nhìn hai người: “Cha mẹ đúng không? Đi ra ngoài với tôi.”

Hai người cùng đi theo bác sĩ ra ngoài, mấy phút sau, sắc mặt Quách Phi tái nhợt đi vào. Kiều San cho rằng cô ấy gặp lại gã đàn ông cận bã nên tâm tình không tốt, sau đó thì nhìn thấy Quách Phi nhào vào trong lòng Giản Thời Chương khóc lóc ở trước mặt mọi người, cô ấy bốp cánh tay người đàn ông, móng tay đâm vào trong da thịt người đàn ông, máu từ từ chảy ra ngoài.

Giản Thời Chương ôm cô gái trong ngực, hai mắt trống rỗng, dường như không biết đau đớn. Đây là ngày may mắn nhất của anh ta, cũng là một ngày bất hạnh nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 24. Đồng thoại trứng mặt trời (3)

Văn Văn ngồi ở trên giường, đôi mắt đen nhánh chớp chớp mấy cái, dùng âm thanh non nớt hỏi: “Mẹ, sao mẹ lại ôm nam thần của con khóc? Mẹ như vậy con sẽ ghen, sẽ tức giận đó.”

Cô bé giả bộ tức giận bĩu môi, tròn tròn đôi mắt đen nhánh lên.

Quách Phi ý thức được mình lú lẫn nên buông Giản Thời Chương ra, ngồi ở mép giường sờ sờ đầu bé giải thích nói: “Là mẹ vui quá mà khóc đấy, vừa rồi ngài Giản đã đồng ý, đặc biệt viết một bài hát cho Văn Văn đấy, Văn Văn có vui không?”

Tin tức này đối với cô bé mà nói, thật sự là một niềm vui bất ngờ cực kỳ lớn. Bé dùng đôi tay nhỏ đầy thịt che miệng lại, không thể tin nhìn về phía Giản Thời Chương, “Chú nam thần, chú thật sự viết nhạc cho cháu sao?”

Giản Thời Chương cố gắng hết mức để cho bản thân bình tĩnh, “Ừ” một tiếng: “Văn Văn có đúng không? Nói cho chú biết, cháu thích loại nhạc nào?”

Văn Văn nắm cằm, xoay chuyển con người, “Chú nam thần, cháu rất thích “Kịch đèn chiếu” của chú, âm nhị hồ nghe thật là hay, chú viết thêm một ca khúc về kịch đèn chiếu được không? Tốt nhất là có cháu trong đó!”

Giản Thời Chương hỏi bé: “Văn Văn rất thích kịch ảnh sao?”

Cô bé gật đầu: “Thích ạ.”

Anh ta hỏi: “Vậy, hôm nào chú dẫn cháu đi xem, được không?”

Cô bé nhút nhát liếc nhìn Quách Phi, cẩn thận hỏi: “Mẹ, có thể không mẹ?”

Quách Phi muốn nói gì đó, đột nhiên xoay người, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, cố ép nước mắt xuống, “Đường bệnh cho tốt trước đi.”

Văn Văn: “Dạ, sẽ tốt mà, con sẽ ngoan ngoãn uống thuốc! Con sẽ không giống như cậu bạn nhà bên, không chịu uống thuốc. Không uống thuốc không phải là đưa bé ngoan, chỉ làm khổ chính mình thôi, mọi người thấy con nói đúng không?”

Về mặt cô bé ngây thơ hồn nhiên nhìn người lớn trong phòng

Mặc dù Kiều San Tả Dịch và Tiểu Già không biết rốt cuộc thầy thuốc đã nói gì, nhưng nhìn phản ứng của hai người, suy nghĩ cũng biết tình huống có thể rất không lạc quan. Người kiểm chế trong lòng nhất chính là Tiểu Già, mấy ngày nay Văn Văn phát sốt nhiều lần, chẳng hề khá hơn, nghĩ đến phản ứng vừa rồi của Quách Phi, cả trái tim nặng trĩu. Anh ta thấy không có ai nói chuyện, đành phá vỡ bầu không khí im lặng này: “Đúng, Văn Văn là ngoan nhất.”

Văn Văn thử hỏi: “Vậy con ngoan như thế, buổi tối có thể ăn trứng mặt trời không?” Bé vươn đầu lưỡi nhỏ ra, liếm liếm khoe môi, “Hít” một tiếng cảm khái nói: “Rất lâu rồi không được ăn...”

Trong phòng bệnh, ngoại trừ Văn Văn, tâm tình của đám người lớn đều cực kỳ đè nén.

Kiều San gạt nhẹ góc áo Tả Dịch, ra dấu anh đi ra ngoài với mình. Đi đến hành lang, vừa vặn bác sĩ đi ra khỏi phòng bệnh bên cạnh, Kiều San đi qua gọi bác sĩ lại, “Xin đợi lát, bác sĩ khoan đi đã!”

Bác sĩ nam nghe thấy tiếng thì dừng chân lại, nhìn Kiều San và Tả Dịch, hỏi: “Có chuyện gì?”

Kiều San hít sâu một hơi, nói: “Bác sĩ, rốt cuộc Văn Văn bị làm sao vậy?”

Bác sĩ thở dài một tiếng nói: “Bệnh ung thư máu, khoang miệng bị nhiễm dẫn đến phát sốt, tình hình không mấy lạc quan, các người chuẩn bị tâm lý cho tốt đi.”

“Sẽ... chết sao?” Kiều San giống như bị điện giật, tứ chi run lên, đôi môi tê dại.

Bác sĩ: “Không hẳn, cho dù phẫu thuật ghép tủy thành công cũng không thể chứng minh con bé sẽ không có chuyện gì. Trẻ em mắc bệnh này rất nhiều, nhưng phần lớn đều không qua khỏi, nhìn cha mẹ còn rất trẻ, hai người an ủi bẹn bẹn cho tốt đi, có thể sinh thêm đứa nữa.”

Luôn nói sinh lão bệnh tử đều do số trời, nhưng dù sao Văn Văn vẫn còn là con nít, vẫn chưa trưởng thành đã đối mặt với cái chết. Vẫn chưa cảm nhận được sự yêu thương của ba thì lại sắp rời đi. Chuyện này đối với bé mà nói, rất là tàn nhẫn.

Kiều San không quay lại phòng bệnh, cùng Tả Dịch rời khỏi bệnh viện. Đi ra khỏi bệnh viện thì sắc trời đã không còn sớm, mặt trời chiều hạ xuống, hoàng hôn hợp lại bốn phía, đèn đường trên đường phố gần như sáng lên trong nháy mắt.

Cô chậm rãi đi trên đường, Tả Dịch không đi cùng cô mà đi sau lưng cô, tầm mắt vẫn luôn nhìn cái đầu nhỏ rũ xuống của cô. Cũng không biết đi được bao lâu, cuối cùng Kiều San cũng dừng lại, cúi đầu nhìn mặt đường.

Tả Dịch đi tới, dùng bàn tay đè đầu của cô, nói: “Bên kia có một quán bán hàng, đi qua ngồi chút đi.”

Kiều San ngẩng đầu, về mặt nghi hoặc nhìn anh: “Anh cũng biết đến đó ăn vặt sao?”

Tả Dịch không phủ nhận, thấp giọng hỏi cô: “Muốn ăn tôm càng đỏ không?”

Đói bụng một ngày rất cực dạ dày cũng phản ứng, cô cúi đầu nhìn xuống bụng của mình, vuốt vuốt, nói: “Đói rồi, muốn ăn, anh mời?”

Tả Dịch thuận tay vòng qua eo cô ôm hờ, sau đó, tay của anh vẫn luôn duy trì tư thế đó, giống như ôm cô nhưng cánh tay hoàn toàn không đặt lên người cô, đợi đến trước quán thì anh mới thu tay lại cho vào túi quần, tìm chỗ trống ngồi xuống.

Kiều San ngồi đối diện anh, mặt ừ mày chau, “Có đôi lúc tôi cảm thấy vận mệnh thật sự rất bất công, Văn Văn thông minh như thế, sao có thể bị bệnh này chứ?”

Tả Dịch lấy khăn tay ra, rút một đôi đũa lau sạch rồi đưa cho cô, “Kết quả không thể thay đổi được, lấp đầy bụng trước đi, ok?”

“Ồ...” Kiều San nhận lấy đũa, học theo bộ dáng của anh dùng nước trà rửa chén.

Đội tôm hùm tề cay lên, Kiều San mang bao tay nhựa vội vàng chọn hai con cho vào chén, để nguội một con, còn một con cầm trong tay. Cô đói quá rồi, cho nên không thêm lột vỏ tôm cứ thế mà bỏ vào trong miệng nhai, sau đó mồm vỏ và thịt lại nhả ra.

Tả Dịch hờ hững hỏi: “Cô không biết bóc vỏ tôm?”

Kiều San: “Tôm này nhiều vỏ thế sao bóc?”

Tả Dịch liếc nhìn cô một cái, bỏ con tôm trong tay mình đã được bóc vỏ vào trong chén cô, Kiều San rất nhanh ăn sạch nó, ngược mặt trông chờ nhìn anh, tựa như một con chó hướng về phía chủ nhân của mình xin ăn, “Tả keo kiệt, thêm con nữa đi.”

“Với tư cách là một con người, hai tay hai chân của cô còn chờ phải phát triển.” Bao tay nhựa vẫn không ngăn cản được độ linh hoạt của ngón tay anh, lột con tôm hùm kia vừa nhanh vừa độc vừa chuẩn. Anh tùy ý đưa bốn tôm hùm cay trong mười ngón tay thon dài, bóc sạch vỏ ngoài, cầm thịt chấm dấm muối cay, không chút keo kiệt bỏ vào trong chén nhỏ của Kiều San.

100 con tôm hùm, 80 con vào miệng Kiều San.

Tâm tình Kiều San không tốt, lồng ngực khó chịu, đứng dậy khừ đến tủ lạnh lấy hai chai bia lạnh, “Tối nay chúng ta không say không về.”

Tả Dịch tựa lưng vào ghế, nhìn cô thản nhiên nói, “Với tư lượng của cô mà còn muốn uống rượu? Đầu bị nhum nước rồi hả?”

Kiều San giơ một chai bia lên, một chân đứng ở trên ghế, hùng hổ nói rằng: “Không có,” cô chọc vào trái tim nói: “Chỉ là chỗ này khó chịu, muốn uống bia, không phải người xưa đã nói rồi sao? Giải sầu như thế nào? Chỉ có Đỗ Khang*!

(* rượu Đỗ Khang: còn là tên người phát minh ra phương pháp ủ rượu)

Dứt lời, nhét chai bia vào trong miệng, dùng răng cạy nắp chai. Kết quả dùng sức quá mạnh, không chỉ không mở được nắp bình mà răng bắt đầu đau. Cô che miệng kêu rên, nhìn chăm chăm chia bia trước mặt, muốn chửi mà chửi không được, trong mắt tích tụ một tầng hơi nước, như muốn khóc vậy.

Tả Dịch cầm chai bia qua, nhìn thấy nắp chai cứng ngắc nhếch lên một góc, bên trên có dấu răng nhỏ, có chút đáng yêu. Anh xấu xa cười ra tiếng, lấy dụng cụ mở nắp chai từ hộp giấy ở đằng sau, lắc lắc trước mắt cô, “Nhìn thấy không? Muốn uống bia mà chỉ số IQ không đủ thì làm sao uống được?”

Dùng khui bia mở nắp chai, anh dùng lực một chút, âm thanh vang lên, nắp chai được mở ra.

Anh đặt chai bia trước mặt cô lần nữa, dặn dò nói: “Đừng uống nhiều quá.”

Cổ họng Kiều San khô rát, nhìn thấy chai bia thì cảm thấy thứ này cực kỳ giải khát, rót hai ly, một ly đưa cho Tả Dịch, một ly để lại cho mình. Cô nói: “Tư lượng của hai chúng ta đều không tốt, uống ít chút, nào, làm ly này, quét sạch phiền não!”

Tả Dịch không uống, nhìn cô gái trước mặt lúc đầu chỉ nói uống một ly, thế mà lại liên tiếp rót thêm hai ba ly nóc xuống bụng, chẳng mấy chốc, hai chai thấy đáy, lại ôm hai chai bia uống cho hết.

Cuối cùng mặt Kiều San ửng hồng, đập đầu xuống mặt bàn, chén đũa bia đều rung lên.

Cô gục xuống bàn yên tĩnh được mấy giây thì gối mặt lên cánh tay, nhìn Tả Dịch nói: “Tôi... Từ trước đến nay đều cảm thấy, bệnh hiểm nghèo, tử vong đều cách mình rất xa, thật sự không nghĩ đến chuyện này, nhưng không ngờ lại có một ngày cũng tới bên cạnh tôi. Nó bất cần nhân tình xâm hại một bạn nhỏ, thật sự rất bất công, rất không công bằng...”

Kiều San nện đầu xuống bàn, phát ra tiếng vang “bốp bốp”.

Người ở bàn bên cạnh quay đầu sang nhìn, Tả Dịch đi qua kéo cô lên, “Cô uống say rồi, về nhà thôi.”

Kiều San gầy dựa ở trong lòng anh, giống như con sâu uống éo cả người, dụng giọng điệu làm nũng nói: “Tôi không say, tôi không say...”

“Được được, cô không say cô không say.” Anh vừa mới dứt lời, người nào đó cứ như tảng đá, đập mạnh vào trong ngực anh.

Anh bất đắc dĩ liếc nhìn bốn phía, cuối cùng dưới sự giúp đỡ của nhân viên phục vụ công cô lên lưng. Anh không lái xe, chỉ có thể đứng ở đầu đường bắt xe. Anh cổng Kiều San mới đi qua được hai trụ đèn đường thì ông trời không thương xót đổ mưa xuống.

Nước mưa lách tách rơi xuống, càng lúc càng lớn, nện lên người hai người.

Tà Dịch bước nhanh hơn, cõng cô đi đến ven đường bắt xe. Chẳng mấy chốc quần áo hai người đều ướt sũng, Kiều San gục ở trên lưng anh ngủ như chết, không hề có chút cảm nhận được thời tiết biến đổi. Tà Dịch cũng phục cô, cảm tình con heo à?

Vừa đúng lúc có một cô gái đi ngang qua, lấy một cái dù dư ra, giúp Tà Dịch bung dù, xấu hổ gờ cái dù sang, giúp anh che mưa.

Tà Dịch nhìn cô gái đó, tỏ vẻ cảm ơn: “Cảm ơn, có thể làm phiền cô dùng cái dù này che cho người trên lưng tôi được không? Cứ mặc kệ tôi.”

Trai đẹp lúc nào cũng có sức hấp dẫn hơn, nói cái gì thì là cái đó, cô gái dời cái ô ra phía sau, che mưa cho Kiều San. Cô gái hỏi: “Anh đẹp trai, đây là bạn gái của anh hay là em gái vậy?”

Trong tay cô gái cầm di động, màn hình vẫn sáng, là giao diện wechat, đã chuẩn bị sẵn sàng thêm anh vào.

Anh ho một tiếng, nói xạo: “Bạn gái.”

Cô gái liếc nhìn Kiều San gục ở trên vai Tà Dịch, chảy cả nước miếng, vẻ mặt tiếc nuối, “Vậy sao... Vậy tôi làm người tốt đến cùng, đợi xe taxi tới tôi sẽ rời đi, tôi giúp hai người che mưa.”

Tà Dịch: “Cảm ơn.”

Cô gái hé miệng cười cười, hỏi anh: “Anh đẹp trai, có thể thêm wechat không? Anh yên tâm, tôi không có ý đồ gì đâu.”

Tà Dịch: “Wechat tương đối cá nhân, tùy tiện cho người khác bạn gái sẽ không vui, vậy đi, cô lưu mail của tôi, ngày khác tôi sẽ cho trợ lý liên lạc với cô, bây giờ cảm ơn.”

Cô gái có chút xấu hổ, vội vàng xua tay: “Không cần không cần, thôi vậy.”

Mưa rơi mỗi lúc một lớn, cô gái che dù cho mình lại che dù cho Kiều San, hai tay mỏi nhừ. Đợi một hồi vẫn không thấy chiếc xe nào, rõ ràng có hơi mất kiên nhẫn. Cô gái quay đầu nhìn Tà Dịch, cả người anh đã ướt đẫm, nước mưa thuận theo tóc từng giọt từng giọt nhỏ xuống.

Cô gái trên lưng ngược lại được che dù tốt, ngủ rất say sưa.

Cuối cùng cũng đợi được taxi.

Tà Dịch nhét Kiều San vào trong xe, quay người lại nói cảm ơn với cô gái kia: “Tối nay cảm ơn cô nhiều.”

Cô gái cười cười: “Không cần cảm ơn đâu, mau lên xe đi, bye bye anh đẹp trai.”

Đưa mắt nhìn xe taxi chạy đi xa, cô gái cảm khái. Bạn trai nhà người ta, thật là tuyệt vời.

Xe taxi chỉ có thể đưa đến ngoài tiểu khu, anh ôm lấy Kiều San giống như heo chết xuống xe. Mưa rơi xuống mặt cô, miệng cô, thỉnh thoảng cô sẽ gào lên một câu: “Uống ngon! Nào, thêm một ly!”

Từ lượng kém còn học người ta mượn rượu giải sầu, muốn chết sao?

Đến cửa tiểu khu bảo vệ bùng dù lớn chạy qua giúp bọn họ che mưa. Đi ngang qua phòng bảo vệ, Tà Dịch hỏi: “Cô Lý có ở đây không?”

Bảo vệ nam nói: “Hôm nay cô ấy nghỉ nên đi hẹn hò với bạn trai rồi, sao vậy, anh tìm cô ấy có chuyện gì à? Ồ... Đây không phải là cô Kiều sao? Sao lại say thành như vậy? Mau mau mau, đừng nói chuyện nữa, tôi che dù đưa hai người lên lầu, mau chóng mang cô Kiều về nhà thay quần áo đi, coi chừng bị cảm lạnh đó.”

Tà Dịch gật đầu, dưới sự hộ tống của bảo vệ đi vào thang máy.

Vừa lên lầu liền nghe thấy tiếng chó sủa, chắc hẳn là đói bụng rồi, nghe thấy tiếng con chó dùng móng vuốt không ngừng cào cánh cửa. Anh ôm Kiều San về nhà của mình, đặt ở trên ghế sofa, lấy khăn sạch tới bọc trên đầu cô, giúp cô lau khô nước trên tóc.

Cả người anh ướt còn nghiêm trọng hơn cả Kiều San, nước không ngừng chảy từ trên tóc xuống, nhỏ vào trên mặt Kiều San.

Anh chỉnh lại nhiệt độ trong phòng, thay quần áo ướt thành một bộ đồ thể thao khô ráo, nhìn Kiều San ướt nhẹp nằm trên ghế, nhất thời không biết nên ra tay thế nào.

Bảo vệ nữ đã nghỉ, không có ai có thể giúp anh. Nhưng nếu để cô ướt nhẹp như vậy ngủ tới sáng thì càng không thể.

Anh thở dài một tiếng, ngồi xổm xuống, nhắm mắt lại, giúp cô cởi áo T-shirt, sau đó tìm chăn bọc kín cô lại, rồi lại mò mẫn kéo quần của cô. Cả quá trình dựa vào sức tưởng tượng để làm, cuối cùng Kiều San bị anh bọc thành cái bánh chưng.

Anh ôm bánh chưng Kiều đặt lên giường trong phòng ngủ, kê dưới đầu cô một cái gối, giúp cô vuốt tóc ướt ra ngoài, dùng ngón tay túm lại rồi lấy máy

sấy chậm rãi sấy khô cho cô.

Lần này Kiều San ngủ rất ngoan, không giống như lần trước, ôm lấy anh vừa ói vừa làm loạn.

Sợi tóc tung tay trên tay anh, anh sợ nhiệt độ quá nóng sẽ khiến da đầu cô khó chịu, hơn phân nửa sức gió đều bị bàn tay của anh ngăn lại.

Có hơi nóng, nhưng không có gì đáng ngại.

Giúp cô sấy tóc xong, dường như hết chuyện để làm, nhưng lại muốn làm chút chuyện gì đó cho cô, nhìn cô, chỉ yên tĩnh nhìn vào cô.

Anh tìm một cây lược gỗ công nghệ, ngồi xếp bằng trên đất, cầm lấy mái tóc thả xuống dưới của cô, giúp cô chải nó.

Răng lược mềm nhẹ đè lên huyết vị da đầu cô, cường độ không nặng không nhẹ, khiến người đang trong giấc mộng cực kỳ thoải mái. Kiều San đang rơi vào ác mộng đột nhiên lại tiến vào trạng thái ngủ sâu, không còn mộng mị nữa rồi.

Giúp cô chải tóc xong, Tả Dịch lại bắt đầu nhàm chán.

Làm cái gì đây? Còn có thể làm cái gì cho cô đây?

Chà... Thắt bím tóc đi.

Tay Tả Dịch rất khéo, dường như làm cái gì cũng thuận buồm xuôi gió, vô thức thắt cho cô một bím tóc bát cô*.

(* bím này t nghĩ có lẽ mà bím tóc từ trên đỉnh đầu xuống á)

Bím tóc cho cô xong thì đứng dậy ngồi ở bên giường, mà xui quý khiến cúi người xuống, lúc cách một nắm tay thì dừng lại, lẳng lặng nhìn cô. Anh xòe bàn tay ra so, kinh ngạc phát hiện, không ngờ bàn tay của anh có thể bọc cả khuôn mặt của cô lại.

Phụ nữ thật là xinh xắn mà, giống như búp bê vậy.

Trên người cô dường như có vô số sợi chỉ nhỏ dính vào anh, khiến thân thể anh không kiềm chế được mà càng đè thấp hơn... Cuối cùng đầu mũi của anh chạm vào đầu mũi của cô, đôi môi đụng nhẹ vào môi cô.

Đầu mũi và môi đều có xúc cảm lạnh băng, chẳng mấy chốc như chạm vào ngọc ấm dần lên.

Yết hầu Kiều San giật giật, lưỡi liếm liếm môi, đầu lưỡi mềm mại của cô cọ cọ trên môi anh, anh giật nảy mình, đó là cảm giác rung động ngày thường anh chưa bao giờ cảm nhận được.

Anh cố gắng hết mức để bản thân bình tĩnh, nhưng trên người dần dần nóng lên, không còn cách nào ngăn lại.

Anh học theo Kiều San, lưỡi liếm liếm đôi môi cô. Cô gái này... rõ ràng buổi tối ăn tôm hùm cay nhưng môi cô lại có chút ngọt ngào.

Ừm... Mùi vị không tệ.

Vì vậy lưỡi liếm thêm mấy lần, bắt đầu thử cạy môi cô ra.

Dường như Kiều San rất phối hợp, há miệng để đầu lưỡi của anh trực tiếp đi vào.

Sau đó, Kiều San không hề báo trước mà đóng môi lại...

Tả Dịch kêu đau một tiếng, nhứ mảy thu đầu lưỡi lại, miệng hơi có mùi máu. Anh thật sự không nhịn được rồi, lật bánh chưng Kiều lên, vỗ một cái thật đau vô mộng cô.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Chương 25. Đồng thoại trứng mặt trời (04)

Trước kia anh không biết, thì ra Kiều San đáng yêu như thế. Anh lật Kiều San lại, dùng tay chống đầu lẳng lặng nhìn mặt cô.

Nhìn không chớp mắt, chẳng mấy chốc qua hai tiếng, cứ yên tĩnh mà nhìn cô như vậy, dường như không biết mệt là gì, cho dù bên ngoài mưa to tầm tã, sấm chớp đùng đùng cũng thấy thế giới bình yên, ấm áp nhập vào tùy.

Anh tắt đèn trùm trong phòng ngủ, chỉ để lại một cái đèn phục cổ của đầu tường, ánh sáng vàng nhẹ nhàng ảm áp chiếu rọi giống như bạch ngọc ảm áp.

Khoảnh khắc đó, anh cảm thấy cuộc đời này của mình sẽ bị thiệt trên tay cô. Trong khoảnh khắc xúc động đó anh vô cùng muốn chiếm lấy cô, tuyên bố với toàn bộ thế giới, cô là của anh.

Anh tắt đèn trong phòng chỉ để lại một ngọn đèn duy nhất, ôm chần đi vào phòng khách, nằm trên ghế sofa không hề buồn ngủ. Nhớ lại màn vừa rồi, anh cảm thấy kỳ diệu. Anh lại thích cô? Là lúc nào nhỉ?

Rõ ràng... Cảm giác chán ghét lúc trước rất mãnh liệt, sao có thể thành thích cô được? Chẳng lẽ đây chính là ghét của nào trời trao của ấy? Lúc đầu ghét ghê gớm, cuối cùng chuyển thành yêu? Anh lật người, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh vừa mới hôn trộm người nào đó, phía dưới... cứng ngắc.

Đây không phải là lần đầu tiên hôn cô, là lần thứ ba.

Lần đầu tiên là ở thang máy, bây giờ nghĩ lại, anh hoàn toàn không thể hiểu được tại sao lúc đó anh lại hôn cô. Đơn giản là vì để chọc tức cô sao?

Lần thứ hai thuần túy là do trò đùa của Ứng Sinh Nam. Về phần lần thứ ba này... Ừm, ngọt ngào, hương vị như ăn kẹo vậy.

Anh mở mắt đến bốn giờ sáng vẫn không ngủ được, vì vậy đứng dậy gọi điện thoại cho Ứng Sinh Nam. Đầu bên kia điện thoại, Ứng Sinh Nam uể oải nghe máy, ngáp một cái hỏi anh, “Ê bị mộng du hả? Sao lại gọi điện thoại sớm vậy?”

Tà Dịch đứng dậy đi đến phòng sách, đóng cửa lại, lấy ảnh chụp của Kiều San lúc nhỏ từ trong ngăn kéo ra. Tấm hình này anh mang từ nhà đến văn phòng, rồi lại mang từ văn phòng về nhà, lặp đi lặp lại nhiều lần, hôm nay tâm tình không giống với lúc trước.

Anh không nói chuyện hồi lâu, Ứng Sinh Nam cho là anh thật sự bị mộng du, đang chuẩn bị cúp điện thoại thì trong ống nghe lại truyền đến giọng nói bình tĩnh mà không hề có chút cảm xúc.

“Em hôn rồi.”

Ứng Sinh Nam: “Hả? Mộng xuân hả?”

Tà Dịch lời ít mà ý nhiều: “Cô ấy say, ở chỗ của em.”

Ứng Sinh Nam ở đầu bên kia điện thoại cuối cùng cũng phản ứng, à một tiếng: “Em được đấy, làm xong chuyện nhanh vậy?”

Giọng Tà Dịch vẫn nhàn nhạt, “Kế tiếp em nên làm thế nào?”

“Làm thế nào?” Ứng Sinh Nam, “Em cầm thú, ăn sạch cô gái nhà người ta xong giờ hỏi anh làm thế nào? Cầm thú cầm thú tiểu cầm thú! Cười em đâu về cho ông!”

Tà Dịch: “Ừ, nếu như cô ấy nguyện ý em sẽ phụ trách, cũng bằng lòng cười cô ấy, nhưng cô ấy không biết em làm gì cô ấy, ngày mai em nói cho cô ấy biết như thế nào? Trực tiếp cầu hôn có quá nhanh không? Trước khi kết hôn, cần phải làm người yêu trước sao? Em nên làm thế nào đây?”

Giọng điệu Ứng Sinh Nam ghét cay ghét đắng, nhưng biểu hiện lại hoàn toàn trái ngược với giọng điệu, lúc này cầm điện thoại thảnh thơi há mồm cười to.

“Em cầm thú, tìm có gì đây? Ngày mai mua bó hoa tặng cô ấy, theo đuổi thôi! Cầm thú, cầm thú, tiểu cầm thú!” Rốt cục Ứng Sinh Nam không nhịn được nữa bật cười ha hả, lúc lâu sau mới nói, “Em ba, nếu anh hai của em có một nửa cầm thú của em thì tốt rồi. Anh nói em nhé, em tỏ ra đứng đắn nghiêm chỉnh, không ngờ lại cầm thú như vậy đấy, hửm? Không cần nói nữa, việc đã đến nước này anh phải nhanh chóng chuẩn bị lễ hỏi cho em rồi, em mau theo đuổi, cố gắng theo đuổi nha... À đúng rồi, em biết theo đuổi con gái nhà người ta như thế nào không?”

Tà Dịch: “Biết sẽ điện thoại cho anh sao?”

Ứng Sinh Nam suy nghĩ chút nữa té xi, đặt mông ngã ngồi dưới đất, cầm điện thoại bò dậy, bình tĩnh nói: “Trước tiên tặng hoa, mời cô ấy ăn cơm, ở bên cạnh cô ấy, che chở yêu thương cô ấy. Cô ấy nói đông, em không được đi tây. Cô ấy nói tây, em không được đi đông. Tóm lại cô ấy là nữ thần của em, em phải nghe theo lời cô ấy, hiểu không?”

Tà Dịch gật đầu: “Đại khái là hiểu rồi, vậy ngày mai mua hoa trước đi.”

Ứng Sinh Nam búng tay một cái: “Đúng, hỏi cô ấy thích hoa gì, sau đó thì tặng.”

*

Sáng sớm Kiều San tỉnh lại phát hiện trên người mình bị cái chăn bọc lại như cái bánh chưng, cô ngồi dậy, cách cánh cửa hỏi Tà Dịch, “Lại nhờ chị bảo vệ thay quần áo giúp tôi hả? Thật sự rất làm phiền cô ấy rồi. Quần áo của tôi đâu?”

Cách một lát, cánh cửa được gõ vang, cô mở ra một khe nhỏ, người đàn ông đưa lần lượt quần áo đã được hong khô vào cho cô.

Cô mặc quần áo xong vào toilet rửa mặt, soi gương thì phát hiện tóc dài của mình được thắt thành một bím tóc bát cổ, hơn nữa còn được thắt rất đẹp. Loại bím tóc bát cổ này được thắt rất chặt, ngủ một đêm cũng không bị rối, nhúng lược vô nước, nhẹ nhàng chải vài đường là xong.

Chải xong Kiều San nhìn cái lược trên tay, phía trên được khắc rồng hoa văn tinh xảo. Cô cầm cái lược đi đến phòng ăn tìm Tà Dịch, nói với người đang đưa lưng về phía cô: “Tà keo kiệt, cái lược này của anh mấy tiền thế?”

“Hả? Em thích à?” Tà Dịch búng trứng ốp la với ly sữa tươi đặt lên bàn.

Cô gật đầu: “Thích.”

Tà Dịch: “Vậy thì tặng cho em đây.”

Cô vừa mới ngồi xuống chuẩn bị ăn thì bỗng nhiên đứng dậy, vỗ ót một cái nói: “Chết rồi, chắc chắn Đô Đô đói chết ở nhà rồi, tôi phải nhanh về nhà đồ đồ ăn cho nó ăn.”

“Con chó ngu ngốc kia?” Tà Dịch hất cằm, chỉ chỉ ban công.

Kiều San nhìn sang hướng anh chỉ thì thấy Đô Đô đang nằm trên mặt đất, dùng đôi chân trước béo tốt bưng một cái bát lớn, say sưa liếm thức ăn bên trong.

Mắt chó nhìn thấy có người đang quan sát, bèn nhanh chóng dùng móng mập bảo vệ cái bát, cái đầu nặng nề che trên cái bát, đầy kín thức ăn của mình.

Con chó ngốc này... Tà Dịch lắc đầu cảm khái, thật sự không hiểu tại sao lúc trước mình lại sợ con chó ngu ngốc này. Anh cắt vài miếng quả sô* cho vào đĩa nhỏ, đưa cho Kiều San, giải thích nói: “Tên nhóc đó không ngừng cào cửa sủa nặng, anh sợ nó làm ồn đến hàng xóm nên dùng chìa khóa của em để mở cửa, mang nó sang đây. Có thể là đói quá, ừ, ăn hết mười hai cân thịt ức gà.”

(* tựa như quả vải bên mình á)

Kiều San uống một ngụm sữa, liếc nhìn con chó bụng đói ăn quàng, cảm khái nói: “Mười hai cân thịt ức gà, nếu anh nuôi chó kiểu vậy sẽ mau chóng phá sản đấy nh?”

Tà Dịch hỏi cô: “Bình thường em cho nó ăn cái gì?”

Kiều San: “Thức ăn của nó cũng giống như mỳ ly tôi hay ăn.”

“Ăn như vậy mà có bộ dạng thế này, thật không dễ dàng gì.” Tà Dịch liếc nhìn con chó mập nói.

Kiều San mỉm cười nói nghiêng đầu, chỉ bím tóc bắt cổ của mình hỏi: “Này, Tà keo kiệt, anh xem chị bảo vệ thắt bím tóc bắt cổ cho tôi đẹp không?”

Tà Dịch ho một tiếng, cúi đầu xuống, từ ngữ mập mờ nói: “Ừ, rất đẹp.”

Kiều San: “Ồi ôi, miệng ngọt như vậy từ lúc nào thế? Nói... Tôi qua tôi uống rượu không làm gì với anh đấy chứ?”

Tà Dịch: “Không có, tôi qua em rất ngoan, lần trước ôm anh ới đầy người, anh không ném em ra đường thật sự là anh hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi đấy.”

Kiều San xấu hổ gãi gãi ót: “Xin lỗi, khi tôi uống rượu tỉnh tỉnh không tốt chút nào.” Cô cúi đầu nhìn trứng ốp la, lại thở dài một tiếng: “Tà keo kiệt, anh biết không? Văn Văn rất thích trứng ốp la.”

Tà Dịch nói: “Vừa vặn hôm nay công ty không có việc gì bận, đợi lát nữa chúng ta tới bệnh viện thăm con bé, bây giờ con bé có thể ăn thì làm trứng ốp la mang qua cho con bé.”

Ăn xong, Kiều San mang chó về nhà nhốt lại, cùng đi ra ngoài với Tà Dịch. Cô ở dưới lầu đợi Tà Dịch lái xe qua, nhìn thấy chị bảo vệ thì nhiệt tình chào hỏi, “Tôi qua thật sự cảm ơn chị, lại phiền chị thay quần áo giúp em.”

Chị gái bảo vệ ngẩng ra một lúc, “Gì vậy?”

Kiều San chỉ chỉ bím tóc của mình nói: “Chị khéo tay thật đấy, bím tóc bắt cổ này rất đẹp ạ!”

Chị gái bảo vệ đầu đầy dấu chấm hỏi, đang muốn hỏi cô có phải hiểu lầm hay không thì Tà Dịch lái xe tới, thô lỗ ấn kèn mấy cái. Kiều San vẫy vẫy tay với chị bảo vệ: “Cảm ơn chị nha, hôm nào mời chị ăn cơm!”

Chị gái bảo vệ đưa mắt nhìn xe Tà Dịch biến mất trong tầm mắt, quả thật mờ mịt chẳng hiểu gì.

Dọc đường đi đến bệnh viện, Tà Dịch đột nhiên hỏi cô: “Em thích hoa không? Nếu thích, thì thích hoa gì?”

Kiều San ừ một tiếng, nói: “Thích chứ, tôi thích hoa Tây Lan, có thể ăn đấy, hoa của nó có nhiều tác dụng lấy đấy nhé?” Nói qua liếm liếm môi, Tây Lan trộn là món ăn ngon nhất, cảm giác giòn tan, đã lâu rồi không ăn, thật có chút nhớ.

Tà Dịch liếc cô một cái. Hoa Tây Lan... Thảm mỹ đủ đặc biệt.

Đến bệnh viện anh để Kiều San mang trứng ốp la đi lên trước cho Văn Văn, còn mình thì lái xe đến bãi đỗ xe. Đợi Kiều San đi rồi, anh đậu xe xong thì đi ra con đường ở phía sau bệnh viện, đi dạo một hồi không nhìn thấy chợ, nhưng cửa hàng bán hoa thì không hề ít.

Đi vào một tiệm hoa hơi lớn ở cuối đường, nhìn thấy một nhân viên nam đang âm ỉ đánh đuổi một bà cụ đi ra, thân thể bà cụ mất ổn định té ngã trên mặt đất, đồ ăn trong rổ đều rớt hết ra ngoài.

Tà Dịch đi qua ngồi xổm xuống đỡ bà cụ ngồi dậy, rất có kiên nhẫn giúp bà nhặt từng củ tỏi lên, sau đó quay đầu hỏi nhân viên: “Chỗ cậu có bán hoa Tây Lan không?”

Nhân viên nam liếc nhìn Tà Dịch quần áo chỉnh tề, mặc tây trang, không nhìn được nói: “Bệnh viện tâm thần ra hả? Mua thức ăn thì đến chợ thức ăn, tại sao đều đến cửa hàng bán hoa mua thức ăn hả?”

Tà Dịch giương mắt nhìn bảng hiệu, nhân viên nói: “Tiệm hoa tươi Lý Ký, cậu là nhân viên ở đây?”

Nhân viên nam mất kiên nhẫn nói: “Thì sao? Mắng hai người bị bệnh tâm thần nên không vui hả? Cút cút cút cút, tôi ghét nhất là những người hay hỏi lung tung mà không mua hoa đấy.”

Tà Dịch xoay người, đi tới cửa thì dừng lại, không hề quay đầu lại nói: “Tiệm này của cậu một tháng sau nhất định bán hoa Tây Lan.” Nói xong vịn bà cụ rời đi.

Anh đỡ bà cụ đến chợ thì dừng lại, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Bà ơi, mua thức ăn thì mua chỗ này, không nên đến cửa hàng bán hoa, biết không ạ?”

Bà cụ cái hiểu cái không, nghech đầu nhìn anh, giọng điệu nói chuyện giống như một đứa bé, “Nhưng cụ muốn đến cửa hàng bán hoa mua thức ăn...”

Tà Dịch cúi đầu nhìn băng đai tay trên cổ tay bà cụ, kéo tay bà qua xem, phía trên có tên, tuổi và chứng bệnh của bà. A Nhĩ Tư Hải Mặc, khó trách bà cụ lại như vậy, anh thở dài một tiếng, cầm tay dùm dó của bà cụ, nhỏ giọng nói: “Bà ơi, bà đi với cháu mua hoa Tây Lan, rồi lát nữa cùng quay về bệnh viện, được không bà?”

Bà cụ cực kỳ nghe lời, gật đầu: “Được, ông à.”

Tà Dịch đến quán đồ ăn chọn một bó hoa Tây Lan, bỏ vào trong rổ thức ăn của bà cụ, sau đó tìm cửa hàng bán hoa bọc hoa Tây Lan lại, mang bà cụ trở về bệnh viện.

Hai người vừa bước vào bệnh viện liền có y tá chạy ra nắm lấy bà cụ, “Bà Lưu bà thật sự hù chết chúng cháu rồi! Tại sao lại lên ra ngoài vậy? Giở thức ăn ở đâu ra thế này?”

Tà Dịch dời tay bà cụ giao cho y tá: “Mắng bà cụ không bằng tự trách mình, không trông bệnh nhân cho kỹ, nếu bệnh nhân bỏ đi, mấy người chịu trách nhiệm nổi không? Há?”

Cô y tá ngẩng đầu nhìn thấy mặt Tà Dịch thì lập tức cúi đầu, khuôn mặt đỏ bừng, cúi đầu xuống nói: “Tôi biết rồi thưa ngài, lần sau sẽ không như vậy nữa.”

Tà Dịch ôm hoa Tây Lan của mình, chào tạm biệt bà cụ. Quay người lại, phát hiện Kiều San đang đứng sau lưng mình. Kiều San đi tới, khó tin nhìn anh: “Wow, Tà keo kiệt, vừa rồi tôi nhìn thấy anh cầm tay bà cụ đi vào. Tôi phát hiện con người anh đối xử với người già và trẻ em rất tốt, còn đối với người trẻ tuổi chúng tôi thì vô cùng hung dữ!”

“Có sao?” Tà Dịch đưa bó hoa Tây Lan cho cô, “Này.”

Kiều San nhận hoa Tây Lan, trêu ghẹo nói: “Anh mua hoa Tây Lan làm gì? Còn bọc đẹp như vậy nữa?”

Tà Dịch: “Không phải để ăn, để thưởng thức.” Anh sợ cô nghe không hiểu, lại nhắc nhở nói: “Tặng em...”

Kiều San bùng tình hiểu ra: “À à à, tặng cho Văn Văn sao? Làm sao anh biết Văn Văn chơi với hoa Tây Lan? Anh được đấy, anh thật sự là cao thủ đồ trẻ em mà.”

Cô nhìn không được dựng ngón tay cái lên với anh.

Tà Dịch: “Anh nói là đặc biệt mua tặng cho em, em tin không?”

Vừa đúng lúc thang máy chạy xuống, Kiều San nắm lấy cánh tay anh đi vào trong thang máy, “Đương nhiên sẽ không tin... Mau lên, thang mới đến rồi.”

Đợi vào thang máy, Kiều San cảm khái nói: “Chẳng nào thì anh có thể đối xử tốt với tôi được nửa như Văn Văn, tôi sẽ cảm động đến khóc mất.”

Tà Dịch: “...”

Đi vào phòng bệnh, Văn Văn đang ngồi ở trên giường xem phim hoạt hình, vừa ngẩng đầu nhìn thấy Tà Dịch và Kiều San thì cao hứng động dậy, “Mẹ Kiều chú Tà!”

Kiều San xách hộp com trong tay lên quơ quơ trước mặt bé, “Ting ting ~ Văn Văn xem này, đây là cái gì!” Cô mở hộp com ra, bên trong là một trứng ốp la dùng sốt cà chua vẽ hình mặt cười.

Văn Văn xoa xoa bụng, tỏ vẻ không hề thèm ăn, “Con ăn rồi, vừa nãy chú nam thần có làm hai cái trứng mặt trời cho con, hai cái lận đó!”

Kiều San hỏi bé: “Ồ, mẹ con đâu rồi?”

Văn Văn nói: “Ra ngoài với chú Giản rồi. Mẹ Kiều, con cảm thấy dường như chú Giản rất thích mẹ con, nhưng mẹ lại rất không thích chú Giản, phải làm sao đây? Con muốn hai người đến với nhau.” Con bé cảm thán một mình, nín lấy ngón tay giữa của Kiều San quơ quơ, “Mẹ Kiều, mẹ là bài mai, mẹ giúp chú Giản được không?”

Kiều San yếu ớt nói: “Giúp thế nào đây?”

Văn Văn cũng cúi đầu nói: “Mẹ Kiều, con biết cả rồi, hôm qua bọn họ đều cho rằng con đã ngủ nên lúc đi ra ngoài không đóng cửa lại. Con nghe bọn họ nói, con bị bệnh ung thư máu, bệnh rất nghiêm trọng. Anh trai bên cạnh cũng bị bệnh này, anh ấy nói, chúng con sẽ không còn được sống lâu nữa, sẽ không được lớn lên. Con nghĩ cả đêm, một mình mẹ rất đáng thương, con muốn có một chú nào đó có thể chăm sóc mẹ con, sau đó sẽ sinh thêm một đứa con gái như con, như vậy con đi rồi, mẹ sẽ không đau buồn nữa.”

Con bé nói rất chân thành, tỏ ra rất nhẹ nhàng. Nhưng tối qua bé lại không hề rộng lượng như vậy, mà là nhốt mình ở trong chăn trộm khóc cả đêm. Bé cũng sợ, sợ sẽ không còn được gặp lại mẹ nữa, sợ sau khi bé đi rồi, mẹ sẽ bơ vơ một mình.

Lỗ mũi Kiều San hơi xót, vành mắt đỏ lên. Lúc nước mắt muốn rơi xuống, Tả Dịch véo cô một cái, cô lập tức nhin xuống. Cô nói: “Được, mẹ Kiều nhất định sẽ hoàn thành sứ mệnh này, để mẹ con thuận lợi thoát khỏi cô đơn!”

Văn Văn cười rộ lên, tựa như vẽ mặt trên trứng mặt trời dùng sốt cà chua vẽ ra vậy, đầy áp hơi ấm.

Kiều San đặt ở hoa Tây Lan ở đầu giường bé, “Này, sợ con nhầm chán nên chú Tả của con đặc biệt mua hoa Tây Lan đến đây cho con chơi đấy.”

Văn Văn ôm hoa Tây Lan yêu thích không buông tay, mềm mại nói: “Cảm ơn chú Tả!”

Tả Dịch nâng trán.

... Hai người vui là được rồi.

Đi ra ngoài phòng bệnh, Kiều San và Tả Dịch nhìn thấy Quách Phi và Giản Thời Chương vào một phòng nghỉ.

Kiều San kéo Tả Dịch lên lút đi qua, trốn trong một góc rẽ lắng nghe động tĩnh bên trong.

Quách Phi: “Giản Thời, Văn Văn không có quan hệ với anh, sau này anh đừng đến nữa.”

Giản Thời Chương: “Phi Phi, Văn Văn là con gái anh, tiền giải phẫu tiền thuốc thang đáng lẽ do anh trả mới đúng.”

Giọng điệu Quách Phi quyết tuyệt: “Không cần, tôi đã ứng trước tiền phí diễn ở công ty rồi, cũng đủ để làm giải phẫu cho Văn Văn. Người không có tư cách gọi Văn Văn nhất, chính là anh... Giản Thời. Những năm này tôi vất vả nuôi Văn Văn, hoàn toàn không hề hối hận sinh con bé ra, cho dù hiện tại con bé bị bệnh này tôi cũng không hối hận.”

Im lặng mấy phút sau, Giản Thời Chương mở miệng, “Phi Phi, anh hối hận. Mấy năm nay anh vẫn luôn hối hận, nếu như có thể, có thể cho anh một cơ hội bù đắp cho hai mẹ con em được không?”

Quách Phi: “Dối trá.”

Giản Thời Chương: “Văn Văn là con gái của anh, trong người chảy dòng máu của anh.”

Quách Phi cá giận nói: “Không, lúc anh nói muốn phá bỏ đứa bé thì anh đã không còn là cha của nó nữa rồi. Mọi quan hệ duy nhất trên đời này giữa anh với con bé đã bị đứt rồi.”

Hai người nghe lén bên ngoài ngừng thở, vì nhìn lén nên hai người chấp chôn lay khung cửa.

Kiều San lùn nên cầm cửa Tả Dịch vừa vặn gác ở trên đỉnh đầu cô, anh không tự chủ được mà đề xuống, ừ... rất thoải mái. Kiều San cảm giác được đỉnh đầu nặng nặng, thỉnh thoảng lại dùng cùi chỏ đụng anh, thế nhưng người nào đó không hề có chút phản ứng, cứ lười biếng mà gác cầm ở trên đầu cô.

Kiều San tức giận đến mức muốn đâm cho anh hai đâm, nhưng lại không dám phát ra tiếng động, sợ bị hai người bên trong nghe thấy.

Trong phòng nghỉ lại im lặng một lát, Quách Phi xoay người muốn rời đi, Giản Thời Chương thuận tay kéo cổ tay cô lại, giọng nói trầm thấp: “Phi Phi, chúng ta nói chuyện chút đi. Anh biết lúc này em nhất định rất khổ sở, rất hận anh, nhưng dù sao anh cũng là cha con bé.”

Quách Phi xoay người, dùng ngón tay chọc mạnh vào ngực anh ta, “Anh mà được xem như là cha sao? Được xem là đàn ông sao?”

Giản Thời Chương rú mí mắt xuống, “Những năm này không có giây phút nào là anh không hối hận về quyết định ban đầu. Em chia tay anh là đúng, nhưng em không nên gạt anh nói nó đã không còn.”

“Ồ.” Quách Phi trả lời lại một cách mỉa mai, “Ý của anh là, tôi nên nói cho anh biết, sau đó đợi con bé sinh ra thì bóp chết nó sao? Xin lỗi, tôi sẽ không để anh đạt được ý nguyện, Văn Văn sẽ bình an lớn lên, con bé sẽ nhận được trị liệu tốt nhất.”

Người phụ nữ có chút cuồng loạn, ngang ngạnh không thể nói lý, vành mắt đỏ ửng, trải qua một đêm không ngủ, cảm xúc rõ ràng sụp đổ hẳn.

Giản Thời Chương đau lòng cho Quách Phi, kéo cô vào lòng, ôm chặt lấy cô.

Cô gái trong ngực không còn là cô gái yếu ớt lúc trước mà là một người phụ nữ độc lập có nghị lực. Anh ta không biết mấy năm nay rốt cuộc Quách Phi đã trải qua những gì mới trở thành như thế này.

Anh ta càng không biết, mấy năm nay cô vì Văn Văn mà bị cô lập, không có người thân nào chịu nhận cô.

Những năm này cô vất vả giấu diếm thân thể mình có con gái, đi ra nước ngoài du học, nhận được vô số ánh mắt khinh bỉ. Năm đó là thời điểm khó khăn nhất, đường đi của cô bập bênh khó nhọc, ngay cả tiền mua sữa cho Văn Văn cũng không đủ.

Bởi vì thời gian đó thiếu dinh dưỡng nghiêm trọng cho nên cả người đầy bệnh. Những thời gian cực khổ đó không có người đàn ông này bên cạnh thì hiện tại anh ta xuất hiện còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

Tình yêu là mây bay, bây giờ tất cả tình thương yêu của cô đều đặt hết ở trên người Văn Văn.

...

Giữa trưa Kiều San và Tả Dịch ở lại căn tin ăn cơm, cô đang trí dùng thìa khuấy gạo trong chén, hỏi anh: “Anh có biện pháp gì để hai người nối lại tình cũ không?”

Tả Dịch: “Em không phải là bà mai à, sao hỏi anh?”

Kiều San đặt thìa xuống, thờ dài một tiếng nói: “Tôi chưa từng làm mai kiểu này, hơn nữa Quách Phi có thành kiến với Giản Thời Chương nặng như vậy thì làm sao nối đây?”

Tả Dịch: “Em thông minh như vậy, không phải đã nói ra điểm mấu chốt rồi sao?”

Kiều San sững sốt một chút, nói: “Ý anh là... Trước tiên coi bỏ khúc mắc của Quách Phi với Giản Thời Chương, sau đó...”

“Chỉ có thể như vậy.” Tả Dịch lại nói, “Giản Thời Chương cho rằng đứa bé đã bị Quách Phi phá, mấy năm nay anh ấy gặp rất nhiều ác mộng, anh ấy tin Phật, hàng năm đều đến chùa Thánh Thủy thấp hương, hàng năm đều mời cao tăng cầu phúc cho đứa bé. Nếu nói anh ấy là người không có phụ trách, làm sao có thể nhớ chuyện này nhiều năm như vậy?”

Kiều San: “Cho nên, lúc trước Giản Thời Chương khuyên Quách Phi phá đứa bé không phải là vì suy nghĩ cho mình, mà là cho Quách Phi?”

Tả Dịch: “Đương nhiên rồi.”

Kiều San đột nhiên có chút hiếu kỳ, hỏi anh: “Nếu như là anh khi còn học đại học làm con nhà người ta lớn bụng thì sẽ như thế nào? Khuyên đối phương phá hay là giữ?”

Tả Dịch: “Nếu em nhất định giả thiết như vậy thì anh chỉ có thể nói, anh trai của anh đập nồi bán sắt cũng phải cung cấp đầy đủ cho người phụ nữ mang thai đó.”

Kiều San: “Có anh trai tốt thật, tôi cũng muốn có một anh trai, tôi cũng muốn có người quan tâm có người yêu thương.”

Tả Dịch: “Nếu em muốn thì từ nay về sau Ứng Sinh Nam chính là anh trai của em.”

Kiều San: “Thật sao? Nhưng chuyện này một mình tôi muốn cũng vô dụng, phải được anh ấy đồng ý nữa đấy? Cái này có phải học theo người xưa, kết bái gì đó dung không?”

Tả Dịch cảm thấy cô gái này đủ ngốc, ý của anh chẳng lẽ không rõ ràng sao?

Đồng ý làm bạn gái anh, đi theo anh, gả cho anh, Ứng Sinh Nam không phải là anh trai cô à?

Nếu Ứng Sinh Nam biết Tả Dịch nghĩ như vậy, chắc hẳn lại duy trì nụ cười một lát, sau đó phát điên nói: “Em trai, không phải em ngốc rồi đấy chứ? Em không nói rõ, con gái người ta làm sao biết em có ý gì!!!”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Chương 26. Đồng thoại trứng mặt trời (05)

Quách Phi không cho Giản Thời Chương tiếp xúc với Văn Văn, nhưng anh ta vẫn lén lút liên lạc với bác sĩ tốt chữa trị cho Văn Văn. Mặc dù anh ta là cha Văn Văn nhưng tùy lại không hợp, tùy thích hợp với Văn Văn vẫn đang trong thời gian tìm kiếm.

Hôm nay, Giản Thời Chương đi ra khỏi bệnh viện, ở bãi đỗ xe bị Kiều San gọi lại.

Cô gái mang balo lớn sau lưng, mặc quần đùi, trên đầu đội mũ lưỡi trai, thở hồng hộc hỏi anh: “Ngài Giản, chúng ta có thể nói chuyện chút được không?”

Thời tiết tháng Sáu rất nóng, Giản Thời Chương nhìn cô gái đầu đầy mồ hôi rịn, mở cửa xe, mời cô: “Vào xe nói chuyện đi.”

Kiều San tiến vào trong xe, ngồi ở vị trí bên cạnh ghế lái. Giản Thời Chương rất lịch sự giúp cô vặn mở một chai nước băng vừa mới mua không lâu, băng bên trong vẫn chưa tan hết.

Cô nhận lấy uống hai ngụm, nước băng mát lạnh khai thông gân mạch khắp người cô. Cô trực tiếp đi vào chủ đề, nói: “Ngài Giản, vốn lần trước ở Ứng Thực Hiền là muốn tác hợp cho anh và cô Quách Phi, tôi và Tả Dịch nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới hai người lại biết nhau. Ừ, là như vậy, tôi có một khách hàng nhờ vả tôi tác hợp cho hai người, cô ấy rất hi vọng hai người có thể nối lại tình xưa.”

Giản Thời Chương nghi hoặc: “Khách của cô?”

Kiều San không nói là ai, mở balo lớn ra, lấy một xấp tài liệu đưa cho anh ta, “Giản tiên sinh, đây chính là tất cả tư liệu có liên quan đến cô Quách Phi của sáu năm trước mà tôi điều tra. Anh cũng biết, gia cảnh của cô Quách Phi rất tốt, là công chúa nhỏ trong nhà, cô ấy kiên quyết sinh Văn Văn nên sáu năm trước đã cắt đứt liên lạc với người trong nhà. Sau khi anh rời đi, cô ấy nghỉ học vì không có tiền, lúc mang bầu Văn Văn thì đi dạy học, về sau sinh Văn Văn, cơ thể suy yếu, tứ chi sưng vù không có cách nào đánh đàn, vì vậy cô ấy chỉ có thể đi làm vài công việc... rửa chén bát, thu dọn đồ phế thải.”

Ánh mắt Giản Thời Chương phức tạp, cười nhạt: “Cô Kiều, tôi tin tưởng cô là vì cậu Tả, nhưng không ngờ cô theo dõi chuyện lại khoa trương như vậy?” Anh ta ném xấp tư liệu lại cho cô, “Cô đi đi, tôi và cô ấy không thể nữa rồi.”

Kiều San chớp chớp mắt, khó tin nói: “Là vì cô Quách Phi một hai từ chối anh sao? Anh cứ vậy mà buông tay sao?”

Giản Thời Chương: “Nếu không thì sao? Chúng tôi có cuộc sống của riêng mình, Văn Văn là con gái của tôi, tôi sẽ không mặc kệ, tôi sẽ tìm bác sĩ giỏi nhất cho con bé, tùy thay cho con bé tôi cũng sẽ đi tìm.”

Kiều San: “Ha ha, Giản Thời Chương, tôi còn tưởng rằng anh là một kẻ si tình, không ngờ gặp chút trở ngại liền buông tay?” Cô rút ra vài tấm hình trong xấp tư liệu, “Đây là hai tấm hình, là bạn học của cô ấy chụp, bạn học cô ấy chế giễu cô ấy không đi học mà đi nhặt ve chai bên đường, khó tin đúng không? Tôi cũng cảm thấy khó tin. Lúc đó cô ấy vẫn chưa qua tháng sinh, thân thể cực kỳ suy yếu.”

Cô dùng ngón tay chọc chọc tấm hình, lại nói: “Anh xem, mập mạp thế này có giống một bà thím không? Chính là tấm hình này, từng bị post lên diễn đàn trường học cô ấy từng học, tài nữ hệ âm nhạc Quách Phi, sao lại biến thành như vậy? Nhưng rất nhiều người đều không tin đây là Quách Phi, nhưng hẳn là anh nhìn ra được, rốt cuộc có phải là cô ấy hay không, đúng chứ?”

Giản Thời Chương run rẩy nhận lấy tấm hình, cẩn thận nhìn xem.

Cô gái trên tấm hình tang thương đến mức anh ta chưa bao giờ nhìn thấy, tay sưng vù thò vào trong thùng rác cô chưa bao giờ đụng vào. Mỗi Giản Thời Chương khẽ run, “Đây... là... cô ấy?”

Kiều San không nói gì, tiếp tục lấy ra một xấp tài liệu cho anh ta, “Ừ, đây là tất cả công ty quét dọn Quách Phi xin vào.”

Giản Thời Chương không có cách nào tưởng tượng ra, cô cao ngạo như vậy lại đi đào thùng rác?

Ai đó từng nói với anh ta: “Oa, túi rác bẩn như vậy còn lâu em mới ném. nó Giản Thời, anh ném nó giúp em được không?”

Ai đó từng nói với anh ta: “Em ấy, có hơi thích sạch sẽ, trong nhà nhất định phải sạch sẽ ngăn nắp, mùa hè thùng rác không được có chút mùi. Dì dọn dẹp đều chê em phiền, không muốn nhận việc làm cho em, Giản Thời, anh có thể giúp em làm những chuyện này không?”

Ai đó từng nói với anh ta: “Giản Thời, em tuyên bố trước, em không kỳ thị những di dọn dẹp đồ phế thải kia. Em chỉ đang nghĩ, nếu có một ngày, em chỉ có thể đi nhặt ve chai sống qua ngày, vậy thì em tìm nguyên do đi tìm chết, hi hi.”

Khi đó, về mặt Quách Phi kiều ngạo kéo cánh tay anh, “Giản Thời của em sẽ không làm công nhân công trình cả đời, sau này Giản Thời của em sẽ trở thành một nhà âm nhạc vĩ đại, vô cùng vĩ đại!”

Quách Phi hoạt bát hiền lành lại có chút bệnh công chúa sao có thể... sao có thể biến thành như vậy?

Sao cô có thể luân lạc tới mức đi nhặt đồ phế thải sống qua ngày? Cô... chính là Quách Phi mà.

Đã từng là công chúa nhỏ của anh ta, Quách Phi..

Mấy năm này, biển cả không bằng nương dâu, ngôi sao mệnh mông vẫn luôn ở đây.

Thay đổi thành như vậy rốt cuộc là vì cái gì?

Kiều San cắt đứt suy nghĩ của anh ta, nói: “Thật ra không khó lý giải, con gái vốn yếu ớt, nhưng làm mẹ lại kiên cường.”

Những lời này như một cái chùy nện mạnh vào ngực của Giản Thời Chương. Đúng vậy, con gái vốn yếu ớt, nhưng làm mẹ lại kiên cường. Rốt cuộc anh ta đã rõ, thì ra bây giờ Quách Phi sống là vì Văn Văn, không còn là công chúa nhỏ năm đó sống vì bản thân nữa.

Vì Văn Văn, cô ấy có thể làm công việc bẩn nhất.

Vì Văn Văn, thậm chí cô ấy có thể từ bỏ bệnh công chúa của mình.

Đau đớn tê tâm liệt phế chạy khắp người, Giản Thời Chương xưa nay lạnh nhạt cuối cùng cũng không nhịn được mà gục trên tay lái khóc lóc giống như một đứa bé.

Là anh ta nợ cô, là nợ cả cuộc đời, chấn động trong lòng hòa tan thành nỗi sám hối sâu sắc.

Ở thời điểm cô khó khăn nhất, anh ta không có ở bên cạnh, nhưng thời điểm cô tốt đẹp nhất lại gặp gỡ cô. Đây quả thực là số phận hành hạ và giễu cợt anh ta, là sự trả thù vô tình nhất với anh ta.

Kiều San cứ lẳng lặng nhìn một người đàn ông khóc một tiếng đồng hồ. Trong khoảng khắc đó cô suy nghĩ, Tả Dịch khóc sẽ có đáng về gì?

Đợi Giản Thời Chương khóc xong, Kiều San sờ sờ đầu anh ta, tỏ vẻ an ủi: “Đừng khóc, dù anh có đau lòng sám hối thế nào cũng không thể sửa chữa được gì đâu? Chi bằng nhanh chóng nghĩ mọi cách đền bù, anh nhớ lại xem hồi ức tốt đẹp nhất với Quách Phi là cái gì? Nếu muốn theo đuổi Quách Phi một lần nữa, anh phải phát động thế công.”

Giản Thời Chương suy nghĩ một chút, nói: “Hợp tấu Piano và nhị hồ. Cô ấy đàn, tôi kéo.”

Kiều San: “Ừm... Nếu có thêm một bạn nhỏ tới hát thì càng hoàn mỹ hơn. Tôi đi sắp xếp chút.”

Giản Thời Chương có chút lo lắng, “Cô ấy có đồng ý không?”

Kiều San nói: “Nếu như chúng ta mở miệng, cô ấy chắc chắn sẽ không đồng ý, nhưng nếu khách của tôi mở miệng, nhất định cô ấy sẽ đồng ý.”

Rốt cuộc Giản Thời Chương cũng biết là ai, “Khách của cô là... Văn Văn?”

Kiều San: “Ngoại trừ con bé thì có thể là ai?”

...

Chú nhật trời vừa sáng, Kiều San liền kéo Tả Dịch đi đến bệnh viện. Người nào đó liên tiếp tăng ca một tuần thiếu ngủ trăm trọng, lái xe chạy được nửa đường thì bị Chu Công ghé thăm. Anh dừng xe ở bên đường, quay đầu hỏi Kiều San ở bên cạnh ghế lái, “Có bằng lái không?”

Kiều San liếc anh một cái, “Nói nhảm.”

Tả Dịch xuống xe, vòng qua đầu xe mở cửa ghế trước, chỉ vào chỗ tay lái nói: “Em lái đi.”

Kiều San: “Khốn kiếp, lại dùng giọng điệu đúng lý hợp tình như thế bảo tôi làm tài xế cho anh.”

Tả Dịch nâng tay xoa xoa huyệt Thái Dương, “Gần đây trạng thái tinh thần của anh không tốt lắm, cho nên vì an toàn thân thể của cả hai, em lái xe đi.”

Kiều San ừm một tiếng, đi qua ngồi xuống, sau khi thắt dây an toàn thì hít sâu một hơi, quay đầu hỏi người ngồi bên cạnh, “Lái xe... Trước tiên nên làm gì?”

Tả Dịch nhú mày nói: “Em có lái được không? Có bằng lái không?”

Kiều San chà chà tay, “Có, chỉ là thi bằng lái nhưng không có lái xe, không quen tay.”

Tả Dịch khẽ dựa vào thành ghế phía sau, nhắm mắt lại thản nhiên nói, “Kéo phanh tay, nhấn ga, lên đường...”

Vừa dứt lời, xe đạp đột nhiên lao đi. Tả Dịch mở mắt, bị cô dọa đến mức không còn buồn ngủ nữa, lòng bàn tay toát mồ hôi đầm đề, “Em chắc chúng ta

có thể an toàn đến bệnh viện chứ?”

Một tay Kiều San vịn tay lái, tay còn lại làm một thế tay OK, “Không thành vấn đề!”

Xe lại chạy nhanh về phía trước, mấy phút sau, người nào đó cuối cùng cũng lên tay, tốc độ xe trở về trạng thái vững vàng. Anh vuốt vuốt huyết Thái Dương, tính chộp mắt chút nhưng lại phát hiện con buồn ngủ đều bị cô dọa cho chạy mất hết.

Vấn đề cô lái xe là vì muốn chộp mắt nghỉ tí, nhưng hiện tại lại không hề buồn ngủ chút nào.

Loài sinh vật có tên là phụ nữ này quả thật đáng sợ.

Đã có thể làm cho đàn ông ghét, cũng có thể làm cho đàn ông thích không có cách nào kiểm chế, còn có thể làm cho đàn ông cam tâm tình nguyện ngồi xe của cô...

Kiều San đã lâu rồi không đụng vào xe, lái được xe rồi thì cả người dễ chịu khoan khoái, trên đường ngâm một bài dân ca. Cô nói: “Đợi khi nào chuyển ra khỏi tiểu khu, tôi cũng muốn mua một chiếc xe, anh đi mua với tôi nhé.”

Tà Dịch hỏi cô: “Em muốn mua xe gì?”

Kiều San: “Hai mươi ba mươi vạn gì đó.”

Tà Dịch nói: “Ừ, vậy thì trước tiên em không cần mua, ga ra của anh có một chiếc xe để không, rất thích hợp để những cô gái nhỏ như em lái, có muốn thử không? Cho em mượn lái.”

Kiều San hỏi: “Mượn thì có thể mượn bao lâu, vẫn nên lái xe của mình mới thoải mái.”

Tà Dịch: “Nếu em muốn, mượn cả đời cũng không thành vấn đề.”

Kiều San rõ ràng không rõ ngượng, không để ý tới tầng ý nghĩa thâm sâu trong lời của anh. Cô lắc đầu nói: “Thôi, tôi không thích mượn đồ của người khác, ngày nào đó có thời gian anh đi mua một chiếc với tôi đi, tôi mời anh ăn cơm.”

Tà Dịch nâng tay, dùng lòng bàn tay ấn lên huyết Thái Dương.

Chẳng lẽ anh biểu đạt còn chưa đủ rõ? Anh đã quyết định tặng xe, rốt cuộc cô còn muốn thế nào nữa?

Trong lòng rất ám ức, anh quyết định gọi wechat lên án với Ứng Sênh Nam. Viết ra chuyện ngày đó dùng hoa Tây Lan “thỏ lộ” và hôm nay tặng xe “thỏ lộ” với cô không thiếu một chữ gọi cho anh trai của mình.

Lúc Ứng Sênh Nam nhận được wechat thì đang ở trường thi đấu mô tô tán gái. Anh ta quét mắt nhìn wechat em trai gọi tới, đầu tiên là cảm khái xưa nay Tà Dịch ít nói không ngờ lại gọi một tin nhắn dài đến vậy, sau khi xem xong thì trực tiếp ném điện thoại đi, đập mạnh mấy cước để phát tiết.

Đập thẳng đến khi cái điện thoại tan tành, anh ta mới quay đầu nhìn về mặt khiếp sợ của cô gái, hít sâu một hơi thả lỏng cơ thể, “Cho tôi mượn điện thoại dùng một chút.”

Cô gái nhìn người đàn ông âm tình bất định bạo lực ở trước mặt, yếu ớt đưa điện thoại cho anh ta.

Ứng Sênh Nam trực tiếp gọi điện thoại qua, gào thét với Tà Dịch: “Em là tiểu cảm thú, mẹ nó ngay cả cảm thú cũng không bằng! Sống chung dưới một mái hiện với con gái nhà người ta, lại không làm gì hết? Em bị ngốc hả? Có hiểu cái gì gọi là gạo nấu thành cơm không? Em có phải là đàn ông không hả? Em là tiểu cảm thú không bằng cảm thú! Anh nói em tặng hoa, em lại tặng hoa Tây Lan? Em là tiểu cảm thú, anh thật sự muốn đánh chết em... anh...”

Kiều San nhận điện thoại liền bị Ứng Sênh Nam mắng một trận xối xả, cô ần nhẫn nổi giận cắt đứt lời anh ta, “Anh... À, không, ngài Ứng, tôi không phải là Tà Dịch, tôi là Kiều San, anh ấy đi toilet rồi.”

“...”

Đầu bên kia điện thoại hít sâu một hơi, giọng điệu lập tức thay đổi, “Ha... em gái Kiều ha...”

Kiều San tiếp tục cắt ngang lời anh: “Ứng Sênh Nam! Anh mới đúng là cảm thú! Anh là lão cảm thú! Lại muốn dạy hư Tà Dịch? Phi! Lão cảm thú! Tôi thật sự nhìn lắm anh rồi! Bye bye! Gặp lại! À, hẹn không gặp lại!”

Cô cúp điện thoại xong, Tà Dịch đã đứng sau lưng cô. Cô đi qua trả điện thoại lại cho Tà Dịch, đặc biệt thương xót vỗ vỗ vai anh, “Rốt cuộc tôi đã biết tại sao anh lại tặng hoa Tây Lan cho tôi rồi.”

Tà Dịch: “Hà?”

Kiều San: “Anh không nghe lời lão cảm thú Ứng Sênh Nam kia là đúng, Tà Dịch, hôm nay tôi mới biết, thì ra anh là đàn ông tốt gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, tôi nhìn anh với cặp mắt khác xưa rồi.”

Tà Dịch: “...”

... Ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chương 27. Đồng thoại trứng mặt trời (06)

Nói xong những lời này, cô phát hiện Tà Dịch nhìn chăm chăm vào cô.

Cô đưa tay sờ sờ mặt của mình, nghi ngờ hỏi: “Mặt tôi... có dính gì sao?”

Tà Dịch hít sâu một hơi, vẻ mặt ngưng trọng hỏi cô: “Không có, anh muốn hỏi em, vừa rồi anh ấy nói với em những gì.”

Kiều San thành thật trả lời, truyền lại ý lời của Ứng Sinh Nam cho anh không sót một chữ.

Tà Dịch gật đầu một cái, vẫn lạnh nhạt, lại hỏi: “Kiều San, chút chú ý của em chẳng lẽ không phải nên chú ý tới anh theo đuổi em sao?”

Lời này ngược lại làm cho Kiều San sững sốt, cô chớp chớp mắt, một hồi lâu mới phản ứng lại, dùng móng vuốt vỗ vỗ vai anh, vẻ mặt xót xa nói: “Tôi biết Ứng Sinh Nam ép buộc anh quá chặt, tôi hiểu, mẹ tôi cũng như vậy, cả ngày ép tôi tìm bạn trai, cho nên hai chúng ta... cùng một lửa bên trời lận đận.”

Nói xong còn vỗ vỗ vai anh, ngẩng đầu nhìn hành lang bệnh viện: “Đi thôi, đi lên đi thăm Văn Văn, chắc hẳn lát nữa Giản Thời Chương sẽ đến.”

Kiều San bước nhanh về phía trước, Tà Dịch theo sát phía sau, nhìn chăm chăm vào ót của cô, có xúc động kéo cô trở lại, ôm cô lên khiêng trên vai, cứ như vậy mà nghênh ngang đi lên.

Ừ... Anh có chút tức giận.

Văn Văn đang nằm ở trên giường xem truyện tranh, Quách Phi ngồi ở một bên gọt táo. Thấy bọn họ đi vào, Quách Phi đứng dậy ra đầu bọn họ tùy ý ngồi, Văn Văn thả quyền truyện xuống chào hỏi bọn họ: “Chào chú Tà, chào mẹ Kiều, ba Tiểu vừa đi, hai người có thấy ba không?”

Kiều San: “Tiểu Già cũng tới sao?”

Quách Phi gật đầu: “Đúng vậy, anh ấy nhìn từ cửa sổ xuống thấy hai người đi lên thì rời đi trước.”

Cái anh này... Đi rồi cũng tốt, bớt xấu hổ.

Hai ngày trước, Kiều San đã thương lượng đối sách với Văn Văn xong. Cô nháy mắt với Văn Văn, cô bé lập tức hiểu ngầm, dụng giọng điệu của tiểu đại nhân cảm khái nói: “Ài, mẹ, con muốn nghe mẹ đánh đàn dương cầm.”

Quách Phi đang cẩn thận gọt táo, không ngẩng đầu hỏi bé: “Bệnh viện làm gì có Piano? Đừng làm rộn, chờ con xuất viện, mỗi ngày mẹ sẽ đàn dành cho con nghe.”

Kiều San mượn cơ hội xen vào: “Nếu tôi nhớ không lầm, phía sau bệnh viện có một nhà có Piano, là bệnh viện mua để cho bệnh nhân giết thời gian, không bằng chúng ta đến đó đi?”

Quách Phi không biết bọn họ đang tính toán gì, dịu dàng hỏi con gái: “Con thật sự muốn nghe mẹ đánh đàn sao? Muốn nghe bài gì đây?”

Văn Văn cúi đầu trầm tư một lát ngẩng đầu nói: “Ừm... Con muốn nghe mẹ đánh bài “Con trùng bay”, nhị hồ Piano hợp tấu thì càng tốt hơn.” Con bé quay đầu nhìn về phía Tà Dịch, “Chú Tà, chú biết kéo nhị hồ không?”

Tà Dịch phản xạ có điều kiện lùi về sau, hai tay ngăn phía trước, “Không biết.”

Kiều San nhìn Tà Dịch bình thường nghiêm trang, nhớ tới âm nhị hồ như giết bò kia, hai vai không khỏi bắt đầu run rẩy, không kiềm được mà cười ra tiếng.

Ba người còn lại trong phòng đồng thời nhìn cô. Tà Dịch thu hồi động tác tay, nghiêm chỉnh đứng thẳng, mặt sa sầm thấp giọng hỏi cô: “Anh biết em đang cười cái gì, chuyện đó em còn tính cười bao lâu?”

Kiều San phụt cười ra tiếng: “Tiếng nhị hồ anh kéo đó đủ để tôi cười một năm, ha ha ha ha...”

Tiếng cười của Kiều San vừa mới ngừng, Giản Thời Chương gõ cửa đi tới. Anh quen thuộc đặt trái lên bàn, xoay người cười nói với Văn Văn: “Văn Văn, mấy ngày nay ở bệnh viện thế nào? Có nghe lời bác sĩ không? Có ngoan không?”

Văn Văn gật đầu: “Ng ngoan ạ! Chú nam thần, cháu vô cùng ngoan đấy ạ! Đúng rồi, chú nam thần tôi thật đúng lúc, cháu muốn nghe hợp tấu nhị hồ Piano! Mẹ đánh đàn dương cầm chú kéo nhị hồ được không?”

Sắc mặt Quách Phi biến đổi rõ rệt, siết chặt dao gọt trái cây nói: “Không được, Văn Văn, ngài Giản bạn như vậy làm sao có thể trình diễn cho một mình con? Đừng làm rộn nữa.”

“Không sao, anh có thời gian, cô bạn nhỏ muốn nghe anh thì có thể kéo mấy khúc.” Giản Thời Chương ôn hòa cười một tiếng.

Văn Văn vui sướng vỗ tay, mềm mại nói: “Tốt quá! Tốt quá! Cảm ơn chú nam thần!”

Kiều San kéo Quách Phi, xoay người sang chỗ khác nhỏ giọng nói: “Hiếm khi con bé có yêu cầu, nên thỏa mãn cho con bé chút đi, ân oán của cô và ngài Giản phải đặt sang bên, được không?”

Quách Phi chân chừ không chắc, Kiều San lại nói: “Cô Quách, cô nên biết, quá trình chiến đấu của Văn Văn và căn bệnh hết sức gian khổ, nếu có thể đỡ con bé vui vẻ thì sao lại không làm?”

Quách Phi nhìn về phía Giản Thời Chương, dùng giọng điệu khách sáo nói: “Vậy thì làm phiền ngài Giản rồi.”

Giản Thời Chương khẽ gật đầu, “Đừng khách sáo, nên làm thôi.”

Đối diện bệnh viện có một quán cho thuê đàn, Giản Thời Chương đi vào trong thuê một nhị hồ. Ở trong phòng nghỉ rộng rãi, có ba bệnh nhân ngồi ở một bên vậy xem, Tà Dịch ôm Văn Văn và Kiều San đứng ở một bên.

Quách Phi mở nắp đàn Piano lên, thử mấy âm, cảm thấy không có vấn đề mới khẽ gật đầu với Giản Thời Chương. Nhị hồ của Giản Thời Chương đã chuẩn bị xong, đợi đoạn mở đầu trong trẻo của “Côn trùng bay” vang lên, Giản Thời Chương cũng kéo theo mấy âm thấp ai uể, lúc nốt dừng thì dừng lại, ánh mắt rơi vào gò má Quách Phi, chưa hề dời đi.

Văn Văn hát theo nhạc đệm Piano của Quách Phi, giọng trẻ con non nớt nhẹ nhàng hát: “Bầu trời đen kịt rủ xuống, trời đầy sao phát sáng đi theo, côn trùng bay, côn trùng bay, bạn ở nơi đâu nhớ đến ai...”

Toàn bộ thế giới dường như an tĩnh lại, Piano du dương, giọng trẻ con mềm mại.

Lúc xong được nửa đoạn, lúc Piano chỉ còn lại mấy âm cuối cùng, Quách Phi ngẩng đầu nhìn về phía Giản Thời Chương.

Âm nhị hồ nối tiếp đứng chỗ, dây trong vững vàng hùng hậu, dây ngoài cao vút sáng ngời, làn điệu dung hợp trong âm dương như khóc như tổ. Bài Côn trùng bay được Giản Thời Chương kéo thành một sự bi thương không cần nói cũng biết, Quách Phi nhìn anh ta, bởi vì làn điệu anh kéo mà viền mắt đỏ lên.

Cảnh tượng này giống như trở lại sáu năm trước.

Lúc kia cô là giáo viên dạy Piano cho anh, biết anh biết kéo nhị hồ thì quán lấy anh muốn hợp tấu một khúc.

Khi đó khúc bọn họ hợp tấu không phải là “Côn trùng bay”, mà là “Đừng mất đừng quên”, phối hợp hết sức ăn ý, nhạc cụ hợp tấu khiến cho tâm linh của bọn họ rung động, không thể dùng ngôn ngữ nói rõ. Nhưng loại rung động này khiến bọn họ cả đời đều không thể quên.

Quách Phi đỏ mặt chạy ra khỏi phòng nghỉ.

Kiều San nhảy mất với Giản Thời Chương, thúc giục: “Anh còn thất thần làm gì? Đuổi theo mau!”

Lúc này Giản Thời Chương mới phản ứng lại, đặt nhị hồ xuống đứng dậy đuổi theo.

Đội hai người đi hết, Văn Văn ôm lấy cổ Tà Dịch hỏi: “Chú Tà, chú nói hai người đó có thể đến với nhau không? Vừa rồi mẹ con mới khóc, tại sao mẹ lại khóc vậy?”

Kiều San bịa đại một lý do: “Mẹ con có thể là quá kích động đấy? Văn Văn, chuyện này không gấp được, hai người muốn ở cùng nhau trước tiên phải xây dựng thiện cảm đã.”

Văn Văn bĩu môi thấp giọng nói: “Cô giáo từng nói, muốn làm chuyện gì đó nếu nóng vội thì không thể thành công. Nhưng mẹ Kiều, con sợ không đợi được đến ngày bọn họ ở bên nhau.”

Kiều San liếc nhìn ra ngoài cửa, thoáng thấy góc áo của Giản Thời Chương, dựa theo kế hoạch lúc đầu, lúc này hẳn là Quách Phi cũng ở bên ngoài.

Cô lại hỏi Văn Văn: “Vậy nếu chú nam thần của con và mẹ con cuối cùng không thể ở bên nhau thì sao? Con có khó chịu không?”

Văn Văn dùng đôi tay nhỏ bé ôm lấy chỗ ngực, nói: “Mẹ Kiều, con có thể cảm giác được chú nam thần rất thích rất thích mẹ con, ánh mắt chú ấy nhìn

mẹ rất khác với khi nhìn với người khác, cho nên con cảm thấy sau khi con đi, chú ấy nhất định có thể chăm sóc mẹ con thật tốt. Đến lúc đó con đi rồi, con sẽ ở trên trời bảo vệ cho bọn họ, nói không chừng con và ông nội Thượng Đế thương lượng với nhau, để con tiếp tục đầu thai vào trong bụng mẹ thì sao? Vậy, chú nam thần không phải là cha của con à?”

Kiều San đoán không sai, quả thực Quách Phi ở bên ngoài.

Làm một người mẹ, nghe thấy con gái nói như vậy, rốt cuộc cô ấy không nhịn được nữa mà nước mắt vỡ òa.

Cô đi vào toilet rửa mặt, sau khi đi ra Giản Thời Chương vẫn còn đứng ở ngưỡng cửa chờ cô.

Giản Thời Chương nói với cô: “Phi Phi, mặc kệ em có đồng ý hay không, anh sẽ dùng thời gian nửa đời còn lại để đền bù tổn thất cho hai mẹ con em.”

Quách Phi đưa lưng về phía anh ta, im lặng một lát sau hỏi anh ta: “Giản Thời, nếu cho anh một cơ hội làm lại, lúc ấy anh còn bảo tôi phá Văn Văn không?”

Giản Thời Chương nhìn cô, nói: “Nếu có thể quay lại thời gian đó, anh sẽ không, anh sẽ bảo vệ mẹ con em thật tốt, bởi vì anh biết những năm này em vất vả khổ sở cỡ nào, cũng biết Văn Văn đáng yêu bao nhiêu. Nếu như vẫn đứng ở góc độ sáu năm trước, anh vẫn sẽ khuyên em phá Văn Văn, bởi vì khi đó, anh càng yêu em hơn, anh không muốn em bị một đứa bé vẫn chưa thành hình liên lụy đến. Phi Phi, có nhiều quyết định đã làm thì không thể thu hồi, cho nên trời cao mới tra tấn anh suốt mấy năm qua, những năm này anh cho rằng đứa bé đã không còn, gần như hàng đêm đều gặp ác mộng, mỗi đêm giãy dụa tỉnh lại, trong đầu đều là khuôn mặt của em. Đã có duyên gặp lại, tại sao không thử sống chung lần nữa? Coi như, chúng ta chưa từng quen biết nhau, anh không phải Giản Thời, anh là Giản Thời Chương, là một trai ế lớn tuổi chưa bao giờ yêu ai, Giản Thời Chương.”

Quách Phi im lặng, hồi lâu sau rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên nhìn anh ta: “Giản Thời Chương, anh đồng ý làm cha dượng của con tôi, đồng ý ký hợp đồng kết hôn năm năm với tôi không? Năm năm sau chúng ta ly hôn, mỗi người một ngã, trong năm năm này tôi sẽ lo tiền chi tiêu trong nhà, trách nhiệm của anh là chăm sóc Văn Văn.”

Giản Thời Chương: “Bà Giản, anh đồng ý.”

Quách Phi vẫn không cười, chỉ gật đầu nói: “Vậy được, ngày mai tôi sẽ cho trợ lý chuẩn bị hợp đồng kết hôn.”

Giản Thời Chương nhìn Quách Phi rồi đi, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, bất kể như thế nào đều xem như đánh thắng trận chiến này rồi.

Năm năm sau anh nhất định sẽ không ly hôn, nhất định không, đánh chết cũng không.

Đến chết cũng không từ bỏ.

Kiều San và Tả Dịch đang ngồi ở cạnh giường bệnh chơi trò tạo hình dây với Văn Văn, Quách Phi dẫn Giản Thời Chương đi tới, hắng giọng một cái nói: “Tôi nói với mọi người một chuyện, về tôi và Giản Thời Chương.”

Văn Văn dừng động tác lại, ngừng thờ nhìn bọn họ.

Quách tuyên bố nói: “Tôi và Giản Thời Chương quyết định kết hôn, cuối tuần đi lĩnh chứng, về phần hôn lễ, đợi Văn Văn xuất viện chúng tôi sẽ bổ sung sau.”

Kiều San hoảng sợ suýt chút nữa rớt xuống giường, tốc độ này... thật sự quá nhanh rồi?

Văn Văn cũng cảm thấy bất ngờ, cũng ngơ ngác nói: “Mẹ? Con đang nằm mơ sao?”

Giản Thời Chương xoay người, dịu dàng hỏi con bé: “Chẳng lẽ Văn Văn không muốn chú làm cha của con?”

Hạnh phúc tới quá đột ngột, Văn Văn vui vẻ kêu lên: “Cha!”

Quách Phi: “...”

Giản Thời Chương cười ra tiếng, rốt cuộc cũng là máu mủ tình thâm, mặc dù không biết chân tướng nhưng giữa hai người đều có một duyên phận kỳ diệu dẫn dắt.

*

Chuyện Giản Thời Chương với Quách Phi coi như chấm dứt, Kiều San dùng di động mở kho nhân duyên ra, dò tư liệu của hai người bọn họ đến “Kho tình nhân chờ khảo sát”.

Kiều San nâng di động cúi đầu đi về phía trước, Tả Dịch chân dài dận dò cô: “Đi đường không nên nhìn điện thoại, em đứng ở cửa chờ anh, anh đi lái xe.”

“Được rồi biết rồi.” Kiều San nói thầm, “Sao giống mẹ tôi vậy chứ.”

Cát điện thoại cô mới nhớ tới, sinh nhật mẹ cô sắp đến rồi, đến lúc đó phải về quê một chuyến, đối mặt với tam cô lục dì. Kiều San nâng trán đau đầu,

chợt trên đỉnh đầu truyền tới một giọng nam dễ nghe.

“Kiều San.”

Cô ngẩng đầu, không biết từ lúc nào Tiểu Già đã đứng ở trước mặt cô.

Kiều San có chút kinh ngạc, “Anh... Không phải anh đã đi lâu rồi sao? Tại sao vẫn còn ở đây?”

Tiểu Già cười nói: “Đợi em hai tiếng, rất cục cựa cũng đợi được.” Nụ cười ảm áp trước sau như một.

Tiểu Già nói: “Kiều San, chúng ta giản hòa đi, sắp tới sinh nhật của dì rồi.”

“Chúng ta có cãi nhau sao?” Kiều San mập mờ nói.

Không có, thật ra bọn họ hoàn toàn không cãi nhau.

Tiểu Già mỉm cười, nói: “Ừ, ý của anh là, anh nghĩ thông suốt rồi. Thật ra tình cảm của anh đối với em vốn chẳng phải là kiểu yêu thích kia, mà là kiểu có hơi vượt qua tình anh em, nhưng cũng không phải là tình yêu. Khi anh nhìn thấy em đi cạnh Tả Dịch, đứng ở góc độ anh trai cảm thấy em bị heo đẩy rồi, anh nói vậy em hiểu chứ?”

Kiều San lắc đầu, chợt lại gật đầu, “Đã hiểu, rất cục cựa anh cũng nghĩ thông suốt rồi?” Cuối cùng cô cũng tháo gỡ được xấu hổ, cảm thán nói: “Đúng thôi, hai chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hiểu rõ đối phương như vậy, sao anh có thể có kiểu tình cảm đó với em chứ? Không sao không sao, hiện tại làm rõ vẫn còn kịp. Sinh nhật mẹ em anh cũng trở về chứ?”

Tiểu Già: “Ừ, hôm qua dì gọi điện thoại cho anh, nói anh trở về cùng em.”

Ngắn cách trong lòng cô vì lời nói dối của Tiểu Già mà thoải mái.

Trong lòng Kiều San thư thái, nhưng trái tim Tiểu Già lại càng trầm xuống, bởi vì nói dối rất nặng nề. Anh lấy kẹo nuga mà cô thích ăn từ trong túi ra, có giống như đứa con nít cầm lấy cây kẹo trong tay anh, nhanh chóng lột giấy ngoài ném vào trong miệng.

Hòn đá đè ở trong lòng mấy ngày nay cuối cùng cũng chuyển đi, Kiều San cảm thấy đám mây trên đỉnh đầu cũng không còn, hé lộ bầu trời trong xanh, ngay cả không khí cũng dường như tươi mát hơn phần nào.

Tiểu Già thấy miệng nhỏ của cô cắn kẹo nuga thì thử vươn tay ra, muốn xoa đầu của cô. Kiều San vô thức muốn tránh đi, nhưng nghĩ đến lời anh vừa mới nói thì lại giống như trước đây vui vẻ tiếp nhận.

Đúng lúc Tả Dịch lái xe chạy tới, vừa xuống xe thì nhìn thấy một màn này. Anh đi tới, vô tình cố ý kéo Kiều San ra phía sau mình, về mặt kinh ngạc hỏi cô: “Sinh nhật bác gái? Khi nào vậy?”

Kiều San chớp chớp mắt: “Có liên quan gì đến anh sao? Thứ hai tuần sau.”

Tả Dịch: “À, vừa vặn cuối tuần anh muốn đến thành phố Minh Dương, có thể đi cùng em.”

Kiều San liếc nhìn Tiểu Già, lại nhìn Tả Dịch, cảm thấy dẫn Tả Dịch theo cũng tốt, có thể tránh đi ít lời lăm nhăm của mấy bà cô dì trong nhà.

Cô kéo Tả Dịch qua một bên, ra dấu anh cúi người xuống, tiến đến gần lỗ tai anh nhỏ giọng nói: “Tả Dịch, chúng ta thương lượng đi, anh nói với anh trai anh, bạn gái của anh là tôi. Tôi nói với mẹ tôi, bạn trai của tôi là anh. Như vậy hai chúng ta có thể tránh đi ít lời cầu nhau, anh nói xem?”

Tả Dịch hỏi cô: “Hạn là bao lâu?”

Kiều San liếc nhìn Tiểu Già sau lưng nhỏ giọng nói: “Chờ tôi tìm được bạn trai hoặc chờ anh tìm được bạn gái, thế nào?”

Tả Dịch sa sầm mặt.

Cô ngốc này, còn muốn tìm đàn ông khác? Thời gian này cho cô ăn cơm nhiều như vậy là vô ích rồi!

Ngay cả Đồ Đồ mỗi ngày đều ôm bắp chân anh cọ cọ, sao lại không bằng cả con chó thế?

Tả Dịch nhìn cô một cái, ánh mắt không mấy thân thiết, “Được, không thành vấn đề.”

Vậy anh sẽ khiến cô cả đời không tìm được bạn trai.

Buổi chiều, Tả Dịch đăng trạng thái lên tường.

“Tôi với em chết tới cùng.”

Ứng Sinh Nam like, Kiều San like, Giản Thời Chương like, Quách Phi like.

Giản Thời Chương bình luận: “Cậu thật sự càng lớn càng trẻ lại, càng ngày càng ngây thơ.”

Ứng Sinh Nam bình luận: “Em muốn chết tới cùng với ai vậy? Có tình thân chết cùng người ta thì mau đi theo đuổi con gái người ta được không? Được không? Được không?”

Kiều San trả lời Ứng Sinh Nam: “Lão cảm thú, đừng dạy hư bạn trai tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chương 28. Đồng thoại trứng mặt trời (07)

Lúc Ứng Sinh Nam nhìn thấy câu này vẫn đang ở trường thi đầu mô tô tán gái, anh ta khó tin nhìn cô gái, vui mừng nói, “Nào, cô gái, véo tôi một cái xem”

Cô gái cúi bàn tay trắng nõn ra sờ sờ trên mặt anh ta một chút, giậm chân một cái nói: “Đáng ghét, ăn đậu hũ của người ta.”

Ứng Sinh Nam sốt ruột trừng mắt nhìn cô gái một cái, “Này, ai ăn đậu hũ của ai hả? Tôi bảo em véo tôi, véo tôi đấy, em hiểu không? Là q-i-a qiu! Không phải là---! Là véo không phải mò nha chị hai.” Nói xong, đưa tay tát vô mặt mình không cái.

Cảm giác đau đốn hết sức rõ ràng, câu trả lời kia vẫn còn ở đó!

Vì vậy, cô gái nhìn Ứng Sinh Nam giống như vượn gô-ri-la, vui sướng chạy ra khỏi trường thi đầu, thăm mắng một câu: “Bệnh thần kinh...”

Buổi tối Kiều San và Tả Dịch cùng đến nhà hàng mới mở gần tiểu khu ăn cơm. Kiều San tay cầm đùi dê, ăn đến miếng đầy dầu mỡ, ngược mắt nhìn người nào đó ngồi đối diện dùng dao nĩa cắt đùi dê, nói: “Tả keo kiệt, anh ăn thịt dê nướng như vậy không thấy phiền sao?”

Tả Dịch nhìn cô một cái, không nói gì, đem đùi dê đã được cắt xong bỏ vào trong đĩa, đợi đến lúc đĩa đầy thì không chút keo kiệt đưa đến trước mặt Kiều San.

Kiều San khiếp sợ: “Anh cắt lâu như vậy là cho tôi?”

Tả Dịch: “Là bạn trai, chẳng lẽ anh không nên làm vậy?”

Kiều San à một tiếng, âm cuối kéo thật dài, “Anh được đấy, anh em tốt, nhập vai nhanh vậy hửm?” Cô đưa miếng đùi dê đã gặm được một nửa qua, “Ừ, không có gì báo đáp, ăn đi.”

Vốn chỉ đùa một chút, cô có thể dự đoán được Tả Dịch sẽ phát huy tinh thần độc miệng vô tình mà giễu cợt cô, thế mà kết quả lại ngược lại, Tả Dịch dùng miệng cắn thịt đùi dê cô đưa qua, cắn xong còn ưu nhã lau miệng nói: “Thì ra em thích hôn gián tiếp à?”

Trong lòng cô có thể dùng bốn chữ “sóng to gió lớn” để hình dung. Anh ta trở nên không biết xấu hổ từ khi nào vậy?

Cẩn thận ngẫm lại, dường như gần đây Tả Dịch đối với cô rất tốt, suy cho cùng vẫn là do Ứng Sinh Nam ép chặt quá. Tả Dịch bây giờ không còn là nam độc miệng cô quen lúc trước, quả thật như hai người khác nhau.

Kiều San lau tay, mở kho nhân duyên trong điện thoại ra, đưa cho Tả Dịch, “Ừm, đây là các cô gái trong kho nhân duyên của tôi có thể kết duyên với anh, anh chọn một người, tôi làm mai cho hai người.”

Tả Dịch lấy điện thoại qua nhìn, đứng trọng tâm đánh giá nói: “Chương trình điện thoại của em là ai cài thế? Lắp đặt giao diện này có thể thiếu đấy? Khách hàng thể nghiệm có khó khăn không?”

Kiều San lườm anh một cái: “Anh thi biết cái gì? Đây là do tôi bỏ ra mười vạn tìm người cài chương trình đấy! Chương trình này có thể thực hiện trên điện thoại, ipad, laptop đều đồng bộ, bên trong đựng gần ngàn khách hàng triển vọng, có gần trăm khách hàng chờ xử lý, còn có gần năm mươi khách hàng cao cấp...”

Tả Dịch: “Phân loại không rõ lắm, cảm giác người sử dụng thể nghiệm chỉ có một chữ... kém. Tối về qua nhà anh, anh ưu hóa chương trình miễn phí cho em.”

Kiều San ngẩn người nhìn anh, “Anh làm ông chủ còn biết mấy chương trình này?”

Tả Dịch: “Em cho rằng dựa vào mặt có thể lên làm ông chủ sao?”

Kiều San im lặng, sự thật chứng minh, bản lĩnh của anh còn cao hơn giá trị nhan sắc của anh.

Sau khi ăn xong về nhà, Kiều San mang laptop qua cho anh, Tả Dịch dùng một đêm để giúp cô ưu hóa chương trình, nói là ưu hóa, thực tế là sửa chữa mật mã trên chương trình lần nữa, có thể mặc sức tăng thêm thay đổi sắp xếp, sử dụng càng thêm đơn giản nhanh gọn. Anh vớt giao diện ban đầu, thiết kế sửa chữa lần nữa, dùng phân màu làm chủ.

Ưu hóa xong chương trình, Tả Dịch tải ảnh của Kiều San vào trong laptop. Sáng hôm sau, anh nhập chương trình vào cho điện thoại của Kiều San, bảo cô thử nghiệm chương trình sau khi được cập nhật.

Kiều San mở giao diện, ồ một tiếng: “Giao diện lại biến thành màu đỏ, giao diện này đẹp quá, thoát nhìn đơn giản, nhưng cảm giác thiết kế lại rất mạnh mẽ, anh làm sao?”

“Ừm.” Tả Dịch ra dấu với cô, “Thử chức năng.”

Kiều San nhìn thấy trong phân loại có thêm một phân loại tên là “Thực nghiệm: Cô bạn gái nhỏ của Tả Dịch”, cô chạm nhẹ mở ra, trên màn hình lập tức hiện ra hình ảnh cô miệng đầy mỡ gặm đùi dê, ấn thêm một cái, tất cả tư liệu của cô đều nhảy ra.

Lướt xem đến phần cuối tư liệu, có hai trái tim nhỏ, ở giữa có một sợi tơ hồng, Tả Dịch giải thích nói: “Ấn vào sợi tơ hồng này nó sẽ đứt, ấn thêm một cái nó sẽ liền lại. Nếu em nối liền sợi tơ hồng này, có nghĩa là nhân duyên của khách hàng đã thành, chương trình sẽ tự động chuyển khách hàng đến chỗ “Đã thoát đơn”.”

Kiều San thử chức năng này một chút, quả nhiên có thể tự động phân loại. Điện thoại và laptop đồng bộ, chức năng này đối với Kiều San mà nói rất hữu dụng, lúc trước thì dùng một tiếng để hoàn thành, giờ dựa vào cái này thì chỉ vài giây là xong.

Hiệu suất công việc được nâng cao, cô lại có chút luyến tiếc tặng Tả Dịch cho cô gái khác.

*

Trước sinh nhật của mẹ Kiều một ngày, Tiểu Già, Kiều San Tả Dịch lên đường đến Minh Dương.

Từ Cẩm Dương đến Minh Dương ngồi xe năm tiếng, Tiểu Già vốn muốn để cho Kiều San ngồi xe của anh, không ngờ bị Tả Dịch chặn ngang một chân, cuối cùng chỉ có thể tro mắt tiễn Kiều San và Đô Đô lên xe tình địch.

Giữa trưa bọn họ dừng ở trạm nghỉ trên đường cao tốc. Trạm nghỉ không có quán cơm, chỉ có đồ ăn nhanh, vì vậy Tả Dịch lấy từ trong cốp xe oto ra một bàn xếp nhỏ để trên mặt đất, lại lấy ra đồ ăn lạnh đã làm trước đó, Tiểu Già cũng cầm bánh bao mình làm ra, miễn cưỡng ngồi cùng một bàn.

Ba người một chỗ vây quanh cái bàn xếp nhỏ đang chuẩn bị ăn, bỗng có một chiếc xe việt dã chạy tới, cửa kính xe hạ xuống, Ứng Sênh Nam thò nửa người ra, chỉ vào Đô Đô chuẩn bị dùng cơm nói: “Con chó kia, chờ tao xuống xe rồi ăn!”

Đô Đô quả thật dừng lại, ném lap xường trong miệng vào lại trong bát, nghiêng đầu qua nhìn anh ta.

Ứng Sênh Nam xuống xe, đi tới, không hề có chút khách sáo nhét một ổ bánh mì vào trong miệng, ánh mắt của ba người một chỗ tụ tập ở trên mặt anh ta, anh ta có chút lúng túng nói: “Mấy người nhìn tôi làm gì, mấy người cũng ăn đi, ăn đi ha.”

Kiều San hỏi anh ta: “Tại sao anh lại ở đây?”

Ứng Sênh Nam: “Anh... Anh đến thành phố Minh Dương thị sát công việc, Ứng Thực Hiện cũng có chi nhánh ở Minh Dương, anh đi tuần tra một chút.”

Kiều San không tin: “Lão cầm thú, đừng cho là tôi không biết anh muốn làm gì? Đẹp ngay tâm địa gian xảo của anh đi, hiện tại Tả Dịch là người đàn ông của tôi, anh đừng mơ tưởng day hư anh ấy tán gái.”

Động tác đưa thức ăn vào trong miệng của Tiểu Già dừng lại, rừ mí mắt xuống.

Ứng Sênh Nam: “Em gái Kiều, em hiểu lầm rồi, đối tượng em dâu trong lòng anh đây vĩnh viễn là em, bắt đầu là em kết thúc cũng là em, sẽ chỉ là em, không có bất kỳ ai khác! Anh thề, anh thề với trời, nếu anh nói láo, thiên lôi đánh xuống.”

“Àm ăm...”

Bầu trời mây mưa càng lúc càng dày, tiếng sấm rất hợp với tình cảnh lúc này.

Kiều San chỉ lên trời: “Lão cầm thú, ngay cả ông trời cũng không tin lời anh nói!”

Ứng Sênh Nam lau lau tay, ngồi xổm trên mặt đất nắm lấy lỗ tai nói: “Em dâu, em phải tin anh, lời anh nói đều xuất phát từ đáy lòng cả.”

Tả Dịch cắt ngang bọn họ: “Mau ăn đi, trời mưa sẽ làm trễ tốc độ, tốt nhất chúng ta nên chạy tới thành phố Minh Dương trước khi trời tối.”

Sáu giờ chiều, cuối cùng đám người bọn họ cũng đến Minh Dương.

Nhà Kiều San nằm ở một khu biệt thự ở vùng ngoại ô Minh Dương, trước khi đến Kiều San đã thương lượng xong với Tả Dịch, anh dùng thân phận bạn trai ở trong nhà cô. Kiều San ngược lại không ngờ nửa đường lại xuất hiện một Ứng Sênh Nam.

Nhà Kiều San tụ tập không ít bạn bè thân thích, phần lớn là đến đây chúc mừng sinh nhật mẹ Kiều. Bạn bè thân thích nhìn thấy Kiều San mang về hai người đàn ông xa lạ thì kinh ngạc không thôi, hai người đều lái xe sang trọng, giá trị nhan sắc không phân cao thấp với Tiểu Già, còn khí chất hơn cả Tiểu Già một bậc. Bạn bè thân thích đều cảm khái: “Con bé Kiều San này đúng là bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân*.”

(*bất minh tắc dĩ, nhất minh kinh nhân: ý là ngày thường không có biểu hiện gì vượt trội, thoáng cái làm ra thành thích kinh người. = tức là trước giờ Kiều San không có bạn trai dẫn về nhà, đột này dẫn về lần cả 2 trai đẹp ý :D)

Mẹ Kiều đã hơn năm mươi nhưng vẫn giữ được vẻ thướt tha thủy mị, vừa nhìn thấy Tả Dịch và Ứng Sênh Nam, bệnh nghề nghiệp lại nổi lên, không ngừng nói chuyện. Biết Tả Dịch là bạn trai con gái dẫn về, Ứng Sênh Nam là phụ huynh của con rể tương lai thì nhiệt tình tiếp đãi vào nhà. Vừa mở miệng là khen ngợi Kiều San chỉ có ở trên trời, không có ở dưới đất, cho đến hôm nay Kiều San mới phát hiện, thì ra ở trong miệng mẹ cô ưu tú như vậy...

Con rể tương lai đẹp trai như vậy, trên mặt mẹ Kiều lấp lánh ánh sáng chói lóa, ở trước mặt bạn bè thân thích cười đến mức cảnh xuân sáng lạn.

Ngày mai sẽ là thọ yến năm mươi của mẹ Kiều, trong nhà đã đến không ít thân thích. Sau bữa cơm chiều mẹ Kiều bắt đầu sắp xếp chỗ ở, Ứng Sênh Nam được xếp ở nhà cậu Kiều San, còn mình Tả Dịch, mẹ Kiều vỗ tay một cái, “Ai ya, thân thích trong nhà đến đông quá, không còn dư phòng, Tả Dịch này, như vậy đi, tối nay con ngủ đỡ ở phòng San San nhà dì, giường của con bé lớn, hai đứa muốn lăn thế nào cũng không thành vấn đề!”

Tả Dịch không có ý kiến: “Được ạ.”

Kiều San đen mặt, véo anh một cái: “Được cái gì mà được! Nam nữ thụ thụ bất thân anh biết không hả?”

Ứng Sênh Nam cắn khoai lang nhìn sang, nói: “Hai em là người yêu thì sớm hay muộn cũng phải kết hôn, đằng nào cũng ngủ chung một giường đúng không?”

Mẹ Kiều cảm thấy Ứng Sênh Nam thật sự hiểu chuyện, nói với Kiều San: “Nha đầu thôi con đấy, bạn trai không ngại ngủ chung một giường với con thì thôi, con ghét bỏ cái gì hả?”

“...” Kiều San: “Mẹ, con là con ruột của mẹ sao?”

Mẹ Kiều: “Nhất về đây! Đi, đi, hai con mau lên phòng rửa mặt đi ngủ sớm đi, ngày mai còn phải đối phó với một đám thân thích đấy.”

Kiều San cúi gằm đầu, “Vậy được rồi, chúng con lên phòng đây.” Nói xong thì kéo cánh tay Tả Dịch đi lên lầu.

Ứng Sênh Nam đưa mắt nhìn đôi trai tài gái sắc, có một ảo giác như đang nhìn hai người bọn họ vào động phòng vậy.

Lúc này chuông cửa “Reng reng” vang lên, mẹ Kiều vội vàng dọn dẹp bàn trà, làm phiền Ứng Sênh Nam nói: “Nhà thông gia, cháu có thể mở cửa giúp dì không?”

Ứng Sênh Nam: “Không thành vấn đề.”

Ngoài nhà sấm sét vang dội, mưa to tầm tã. Ứng Sênh Nam mở cửa, vừa gió vừa mưa tấp vào, đứng ngoài cửa là một cô gái mặc váy dài màu trắng, cao ước chừng 1m7, ngũ quan thâm thúy, ẩm ướt ở trên mặt, làm tôn lên làn da như ngọc càng trắng nõn hơn.

Cô gái mím chặt đôi môi thâm tím, hai mắt như trân châu đen vừa mới vớt từ trong nước ra, càng ướt át càng hiện ra vẻ linh động.

Ứng Sênh Nam không biết dùng từ nào để hình dung vẻ đẹp của cô gái trước mặt này, tuổi anh ta đã không còn nhỏ, lúc còn bé từng thích Vương Tổ Hiền nữ minh tinh Hồng Kông. Cô gái này có ngũ quan thanh lệ thoát tục giống Vương Tổ Hiền, nhưng lại không có phong trần sau khi ra ngoài xã hội.

Sáng rõ, sạch sẽ, xinh đẹp.

Đây là ấn tượng đầu tiên của Ứng Sênh Nam về cô gái này, sao lại có cô gái xinh đẹp như vậy?

Mẹ Kiều thấy hai người rất lâu không vào nhà bèn chạy ra dắt cô gái đi vào, lấy khăn mặt vừa lau tóc cho cô gái vừa cảm râm: “Sao lại đến đây một mình? Còn đến trễ như vậy? Anh trai của con không lo cho con à?”

Cô gái nhỏ giọng nói: “Anh trai, bận việc.”

Mẹ Kiều tức giận tới mức run rẩy: “Vậy nên thẳng thóc đó cứ an tâm để một cô bé như con chạy qua đây?”

Cô gái nói: “Anh trai, bảo tài xế đưa con qua.”

Lúc này mẹ Kiều mới thở phào nhẹ nhõm, “Không phải tới đây một mình là được rồi, ăn cơm chưa? Dì nấu mì cho con ăn, San San đã ngủ rồi.”

Cô gái bĩu môi: “Nhưng con muốn gặp San San nha.”

Mẹ Kiều hết cách với cô gái, bắt chuyện với Ứng Sinh Nam: “Nhà thông gia, đây là con gái của chị dì, Diễm Giã, cháu giúp dì chăm sóc con bé một chút, dì đi gọi Kiều San xuống.”

Ứng Sinh Nam nhìn hai mắt cô gái, “Dạ, dì đi đi.”

Chờ mẹ Kiều lên lầu, Ứng Sinh Nam chủ động rót nước cho Diễm Giã. Diễm Giã nhận ly nước trong tay anh ta, sợ hãi nói một tiếng cảm ơn. Ứng Sinh Nam nhìn thấy trên cổ tay cô gái có một vòng tay đặc biệt, phía trên có khắc mấy chữ to:

“Tôi tên Diễm Giã, điện thoại liên lạc cho người nhà tôi là: 156****1220.”

Ứng Sinh Nam ngồi xuống bên cạnh cô, không khỏi có chút khấn trương: “Em tên Diễm Giã? Anh tên Ứng Sinh Nam, em có thể gọi anh là lão Ứng.”

Đàn ông nói chuyện không hề quanh co lòng vòng, người ở tuổi như anh cũng không che dấu tâm tình của mình.

Diễm Giã tựa như có chút sợ anh ta, bưng ly nước, mím môi xê dịch qua đầu bên kia của ghế sofa, nhỏ giọng hỏi anh ta: “Anh là người xấu sao?”

Ứng Sinh Nam cho rằng cô đang nói đùa, cười nói: “Những cô gái nhỏ như em thật sự biết nói đùa.”

Diễm Giã cảnh giác nhíu mày, “Nếu anh là người xấu, tôi sẽ báo cảnh sát.”

Nhìn vẻ mặt cô gái thành thật, đột nhiên phát giác được cái gì đó. Anh ta hỏi cô: “Năm nay em bao nhiêu tuổi?”

Cô gái do dự một chút, trả lời: “Anh trai nói không thể tùy tiện nói cho người lạ biết số tuổi.”

Ứng Sinh Nam ý thức được gì đó, thu lại vẻ mặt nghiêm chỉnh lại. Anh ta đổi sang giọng điệu mềm mại hơn: “Anh không phải là người xấu, anh là bạn tốt của San San.”

Diễm Giã nghi ngờ nhìn anh ta: “Anh là... bạn tốt của San San?” Rốt cuộc cô gái cũng nói lòng cảnh giác, vươn bàn tay nhỏ trắng nõn về phía Ứng Sinh Nam, “Xin chào, em tên Diễm Giã, năm nay 19 tuổi.”

Cô gái ngốc mười chín tuổi. Ứng Sinh Nam yên lặng tính toán một cái, không ngờ mình lại lớn hơn cô ấy mười mấy tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Chương 29. Đồng thoại trứng mặt trời (08)

Diễm Giã không phải là cô gái bình thường, do lúc nhỏ bị tai nạn xe thì tổn hại đến não, ảnh hưởng đến trí lực. Trận tai nạn xe này khiến cô gái mất đi cha mẹ, cũng may Diễm Giã còn có anh trai tốt chăm sóc, cũng không buồn không lo, được ăn uống ngủ nghỉ đầy đủ.

Tài sản anh trai Diễm Hạo cho cô gái cũng đủ để cô ấy không lo miếng cơm manh áo cả hai đời.

Ứng Sinh Nam nhìn ra được cô gái này khác với người bình thường, nhưng điều này hoàn toàn không ảnh hưởng đến hảo cảm của anh dành cho cô gái. Anh ta tin duyên số, cho nên kiên quyết độc thân nhiều năm. Lần đầu tiên anh ta nhìn thấy Diễm Giã, trong đầu lập tức nảy ra một ý niệm khó hiểu: Xong đời, xong đời anh rồi, địa vị kim cương vương lão ngũ cuối cùng cũng không giữ được rồi.

Kiều San vừa xuống lầu, Diễm Giã lập tức buông ly nước trong tay, nhào vào trong lòng cô, “San San, cuối cùng chị cũng trở lại rồi.”

“Về rồi về rồi, sao em lại tới đây một mình, còn để cả người đều ướt sũng thế này, mau, lên lầu thay quần áo đi.” Kiều San kéo cô gái lên lầu, nhân tiện sai bảo Ứng Sinh Nam, “Lão Ứng, mẹ tôi nói chuyện với người nhà trên lầu, phiền anh nấu cho Diễm Giã một bát mì.”

Ứng Sinh Nam tỏ vẻ câu còn không được, chà chà tay, nhanh chóng đi vào phòng bếp.

Trên lầu, Tả Dịch thừa dịp lúc Kiều San xuống lầu thì đi vào phòng tắm, cởi nút áo, cởi áo sơ mi và quần dài.

Anh mở vòi sen, vô số cột nước dạng tơ tằm phun ra, thấm vào trong tóc đen của anh, nước lại thuận theo mái tóc đen chảy xuống, dán chặt lấy gò má từ từ chạy tới cằm rồi đến chỗ trũng xương đòn vai, thẳng đến khi thấm đầy lại chảy xuống tiếp.

Nước bao bọc chặt cơ thể vạm vỡ của anh, tạo cho thân hình một màng mỏng hoàn mỹ.

Nước ấm tẩy đi mệt mỏi cả ngày hôm nay, Tả Dịch lau nước trên mặt, sau khi mở mắt ra mới thấy cửa phòng tắm không khóa chặt. Cửa phòng tắm cách cửa phòng ngủ rất gần, anh còn chưa đi qua thì bên ngoài truyền đến giọng nói chuyện của Kiều San.

Kiều San để Diễm Giã đứng chờ ở cửa, đẩy cửa ra gọi vào bên trong: “Tà Dịch, anh ra đi.”

Tà Dịch: “...” Anh vừa mới vào phòng tắm chỉ mới năm phút, cô cơ nhiên bảo anh ra ngoài?

Kiều San quét mắt nhìn phòng ngủ không nhìn thấy người đâu, nghe thấy trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào, cho là anh đang tắm, nhưng liếc mắt lại thấy cửa không khóa lại đoán anh đang rửa mặt. Vì vậy đi qua đây cửa ra, chữ “Tà” còn chưa ra khỏi miệng liền tròn mắt há mồm không nói ra lời được nữa.

Cô nhìn người đàn ông lồ thể trước mặt, quên cả việc phản ứng, tay không có cách nào chuyển động, đầu óc trống rỗng.

Tà Dịch rút cái khăn bọc phần dưới lại, đi qua, từ trên cao nhìn xuống cô, thản nhiên hỏi: “Còn muốn nhìn?”

Kiều San nhanh chóng xoay người lại, máu trong cơ thể chảy ngược, khuôn mặt nóng như dầu sôi. Cô chưa từng nhìn thấy đàn ông lồ thể, đây là lần đầu tiên. Cô ngừng thở không dám tiếp tục đối mặt với người phía sau, lại không dám mở miệng nói chuyện, hận không thể biến mất trong không khí.

Một lát sau, cô cảm giác được người phía sau đến gần cô, hô hấp phả lên vành tai cô, một hơi, một hơi lại một hơi.

Tà Dịch nhìn chăm chăm vào vành tai ửng đỏ của cô, da thịt chỗ đó đặc biệt nhạy, anh không kiềm được xúc động muốn đè xuống hôn một cái.

Cuối cùng lý trí chiến thắng dục vọng, đôi môi cách cô nửa nắm tay thì dừng lại, nhưng lại không muốn rời đi.

Cô gái đợi ở cửa thấy Kiều San chậm chạp không đi ra thì dò nửa người vào, nhìn thấy Tà Dịch nửa thân trần thì “A” lên một tiếng, vội che mặt lui ra ngoài.

Tà Dịch nhú mày, bước nhanh qua đóng cửa lại, sau khi khóa trái cửa thì xoay người kéo tay Kiều San đang che mặt xuống.

Anh cúi người để mặt của hai người lại gần nhau, ánh mắt nghiêm túc, “Em quyết định che mặt cả đời? Hừm?”

Kiều San chột dạ nhìn anh, chỉ chỉ ngoài cửa nói: “Em... Em gái bị mưa thấm ướt, anh mặc quần áo đi ra ngoài chờ một lát, để em ấy vào thay quần áo được không?”

“Thay quần áo?”

Kiều San gật đầu.

Tà Dịch im lặng mấy giây, vòng qua cô đi thẳng về phía tủ quần áo, từ trong tủ tùy tiện lấy ra một bộ quần áo của Kiều San, nhét vào trong ngực cô, liếc nhìn chỗ cửa, ý bảo cô: “Đi giao quần áo cho người ngoài cửa, để cô ấy đến phòng khác thay, chuyện của hai chúng ta nên xử lý chút đã.”

Kiều San ôm lấy quần áo khóc không ra nước mắt, “Tôi... Vừa rồi thật sự không phải cố ý nhìn đâu, nhìn anh tôi cũng chịu thiệt mà, cho nên coi như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra được không?”

Sắc mặt Tà Dịch ngưng trọng, trầm giọng nói: “Mang quần áo ra ngoài.”

Giọng điệu không cho nói chen vào.

Lâu rồi Kiều San chưa từng thấy bộ dáng này của anh, sát khí đầy người. Cô a một tiếng, ôm quần áo mở cửa, cầm quần áo đưa cho Diễm Giã nói: “Giã Giã, em xuống toilet dưới lầu thay quần áo đi.”

Diễm Giã nhận quần áo, liếc nhìn trong phòng một cái, “San San, người đàn ông trong phòng là... ai vậy?”

Kiều San nâng trán, đau đầu. Cô nói: “Thôi, chị dẫn em xuống lầu thay quần áo.”

Cô đang chuẩn bị đi cùng Diễm Giã xuống lầu, trong cửa vờn ra một bàn tay xách cổ áo phía sau cô, kéo cô trở lại trong phòng.

“Ầm” một tiếng, cánh cửa bị đóng lại. Diễm Giã ôm quần áo sững sờ nhìn chăm chăm vào cánh cửa, ngây người rất lâu.

Kiều San bị kéo vào trong phòng, cổ tay bị anh bóp đỏ khiến cô đau nhứt.

Cô “hít” một tiếng, cau mày nói: “Tà keo kiệt, anh mau buông ra, anh làm tôi đau đấy.”

Tà Dịch lờ đi, ánh mắt quét nhìn mặt cô, nói: “Hôm nay chúng ta nói chuyện rõ ràng đi, em thích anh, anh cũng theo đuổi em lâu như vậy rồi, đều là người trưởng thành, đừng chơi trò giả phượng hư hoàng nữa, trực tiếp qua lại với nhau đi.”

Kiều San sững sờ, trở mặt một lát, hỏi anh: “Anh... anh... tôi... tôi... tôi thích anh khi nào? Anh theo đuổi tôi khi nào? Tà... Tà Dịch, làm người dựa vào lương tâm, không thể bịa chuyện bậy. Nếu như bởi vì trò chơi giả phượng hư hoàng khiến anh hiểu lầm, vậy thì tôi xin lỗi, tôi cho rằng đây là chuyện đôi bên đều có lợi.”

Tả Dịch nhủ mảy: “Ngày đó Tiểu Già ở cửa phòng em nói chuyện, em nói gì anh đều nghe rất rõ ràng, có muốn anh tìm Tiểu Già đến đối chừng không? Hả?”

Kiều San tròn tròn hai mắt: “Anh... Anh thật sự hiểu lầm rồi, là tôi muốn để cho Tiểu Già hết hi vọng cho nên mới kéo anh vào làm lá chắn.”

Tả Dịch lại hỏi: “Cho nên anh theo đuổi em lâu như vậy, em vẫn muốn làm như chưa từng xảy ra?”

Kiều San muốn khóc, vùng vẫy ở trong tay anh, “Anh hai à, anh theo đuổi tôi khi nào hả? Làm người dựa vào lương tâm! Anh có từng nói yêu tôi không? Anh có từng tặng hoa cho tôi không? Anh có từng hẹn hò xem phim, ăn cơm với tôi không hả?”

Tả Dịch nhìn chăm chăm vào mặt cô hồi ức một lát, mới nói: “Từng tặng hoa Tây Lan, cùng ăn cơm.”

Kiều San hoàn toàn im lặng, rút cổ tay ra khỏi tay anh. Cô phát điên xoay người, đập đầu vào tường mấy cái, “Anh hai à, anh có từng thấy ai tặng hoa Tây Lan theo đuổi con gái không? Đúng, chúng ta cùng ăn cơm, nhưng đó là dùng danh nghĩa bạn bè, hiểu không?”

Về mặt Tả Dịch nghiêm túc nhìn cô, không nói thêm gì nữa.

Kiều San nhẹ nhàng thờ ra, xoay người hỏi anh: “Chẳng lẽ... anh thật sự thích tôi sao?”

Giọng điệu Tả Dịch kiên quyết: “Đúng vậy.”

Kiều San cười gượng: “Theo đuổi con gái thật sự không phải như anh.”

Cô còn muốn nói tiếp, Tả Dịch lại nắm lấy cổ tay cô cắt đứt lời cô: “Được rồi đừng nói nữa, tối nay đừng ở đây, ngủ đi.” Nói xong kéo theo cô đi đến bên giường, ôm cô lên giường, kéo chăn đắp cho cô, anh cũng nhanh chóng chui vào chăn, vờn tay ôm chặt lấy cô vào trong ngực.

Một loạt động tác này quá nhanh, đợi Kiều San phản ứng lại, cô đã bị vẫy trong ngực của người đàn ông, không thể nhúc nhích được. Người này làm việc không dựa theo lễ thường, trở mặt Kiều San lại sợ tôn thương hòa khí. Cô dùng ngón tay chọc chọc bộ ngực anh, yếu ớt nói: “Anh... buông tôi ra trước, hai chúng ta nói chuyện chút được không?”

Tả Dịch một tay ôm chặt cô, một tay vờn ra ấn xuống công tắc đèn ở đầu giường. Ánh sáng đèn tắt đi, phòng ngủ tối đen như mực.

Đầu cô bị người đàn ông ấn ở trong ngực. Cằm của anh gác ở trên đỉnh đầu cô, ép chặt lấy cô, ngay cả cơ hội giãy dụa cũng không chừa lại cho cô. Cô sợ Tả Dịch tức giận đánh cô, giọng nói cố gắng mềm mỏng hết mức, “Tả Dịch, đây là nhà tôi, anh đừng làm loạn, chúng ta nói chuyện đi?”

Người này tâm cao khí ngạo, cô gái anh thích không thích anh, chắc hẳn trong lòng không mấy dễ chịu.

Kiều San hiểu đạo lý này, cho nên quyết định nói chuyện với anh một chút.

“Không bàn nữa.” Anh ngừng chút nói: “Em yên tâm, anh sẽ không làm xằng làm bậy, nhưng hiện tại anh không muốn nói chuyện với em.”

Kiều San sững sốt: “Tại sao?”

Anh trả lời: “Sau khi nói xong kết quả sẽ như Tiểu Già, đúng không? Xin lỗi, anh không muốn trở thành Tiểu Già thứ hai.”

Kiều San hít sâu một hơi: “Anh có thể ầu trĩ thêm chút nữa không?”

Anh vẫn không có ý định buông ra: “Vậy coi anh như con nít đi.”

“...”

Kiều San vùng vẫy ở trong lòng anh, dùng tay đẩy anh, dùng chân đạp anh, nhưng anh vẫn không nhúc nhích, càng ôm chặt cô hơn.

Giọng của người đàn ông từ trên đỉnh đầu truyền xuống: “Trừ khi tối nay em đạp chết anh, nếu không anh sẽ không buông ra.”

Kiều San không thể nhịn được nữa, há miệng cắn thịt trên ngực anh.

Dường như cắn đối phương có chút không đúng... lập tức lại nhả ra. Cô bắt đắc dĩ, hỏi anh: “Vậy anh buông ra, chúng ta thương lượng chuyện hẹn hò, được không?”

Cô thề, dẫu con nít cũng không kiên nhẫn như vậy.

Rốt cục Tả Dịch cũng buông cô ra, gần như dán sát vào lỗ tai tha nói: “Em nói đi.”

Kiều San rút người chui ra khỏi chăn, bật đèn xuống giường, cô đứng ở bên giường nhìn Tả Dịch nói: “Tối nay anh ngủ trên giường tôi ngủ dưới đất, ngày mai anh về nhà tìm mẹ anh đi.”

“...” Tả Dịch ngồi dậy nhìn cô, “Em chơi anh?”

Kiều San chỉ vào anh nói: “Nếu như anh xem tôi là bạn, tốt nhất đừng làm chuyện vừa rồi nữa, nếu không từ nay về sau hai chúng ta ngay cả bạn cũng không làm được đâu.” Nói xong ôm chần bông từ trong tủ quần áo trải ra trên mặt đất.

Tả Dịch lấy đồ ngủ từ trong hành lý đi vào phòng tắm, đi ra thì đã mặc xong đồ. Anh ngồi xổm xuống giúp Kiều San trả chần, nói: “Em ngủ trên giường, anh ngủ dưới đất.”

Kiều San cũng không khách sáo với anh, nói một tiếng được rồi nhảy lên giường nhanh chóng dùng chần bọc kín người, rất sợ người nào đó nổi máu sắc có mưu đồ bất chính với cô.

Đèn phòng ngủ được tắt lần nữa. Kiều San đưa lưng về phía người nào đó, không hề buồn ngủ chút nào, nhớ tới chuyện vừa rồi, tim đập như đánh trống, không hề có tiết tấu, dường như đánh mãi không dứt.

Đối với hành động vừa rồi của anh, thân thể cô không hề ghét bỏ chút nào, ở sâu trong nội tâm lại dường như đang mong đợi điều gì đó. Cô nắm chặt góc chần, hít sâu một hơi hỏi anh: “Cái đó... anh thích tôi ở điểm nào?”

Mà người nằm dưới đất hít sâu một hơi, không biết trả lời cô thế nào. Vì vậy trong căn phòng đen tối yên tĩnh chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người.

Bầu không khí ngưng trệ một lát, Tả Dịch mới thản nhiên mở miệng: “Vừa rồi anh xin lỗi, chuyện tối nay coi như không xảy ra, chúng ta... huề nhau.”

Nghe thấy lời của anh, dường như Kiều San có chút... thất vọng. Cô ồ một tiếng, sau đó lại im lặng.

Cho dù căn phòng tối đen, Tả Dịch vẫn luôn nhìn chằm chằm về phía cô.

Thất tình rồi, không, ngay cả thất tình cũng không phải, thì ra từ đầu đến cuối đều là do anh tự mình đa tình.

Dường như trong chớp mắt, thế giới mất đi ánh sáng, hoa và cây héo rũ, núi sập biển động.

Dường như trong chớp mắt, ngũ tạng lục phủ như bị ma quỷ cắn nuốt, nằm trên mặt đất không phải là anh, mà là một cục đá trống rỗng.

Thì ra thất tình là có cảm giác này? Bị mất linh hồn, bị mất chính mình. Anh bắt đầu nhớ cuộc sống không thích bất kỳ ai của lúc trước. Một mình tiêu dao tự tại.

Anh thăm thề, từ nay về sau sẽ tiếp tục chiếm lấy Kiều San.

Anh học theo chó sủa ba tiếng!

Kiều San bối rối, đột nhiên nghe thấy ba tiếng chó sủa, cô sợ tới mức toàn thân run lên, hoàn toàn không hề buồn ngủ. Phản ứng đầu tiên của cô chính là, con chó chạy vào đây khi nào thế?

Ngay sau đó, phía sau lưng lồm xồm xuống, có người chui vào trong chần của cô. Tay của đàn ông xuyên qua dưới nách cô, kéo cô vào trong ngực.

Người phía sau dán sát vào tai cô khẽ nói một câu: “Xin lỗi, anh không muốn bị thất tình, em coi như anh là tên khốn kiếp đi.”

Kiều San: “...”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Chương 30. Đồng thoại trứng mặt trời (09)

Cô giật người, khuỷu tay chọc chọc vào ngực anh.

Chóp mũi của người đàn ông nhẹ nhàng cọ xát sau gáy cô, xúc cảm lạnh buốt, chẳng mấy chốc nóng lên, anh cọ đến mức cô cảm thấy ngứa ngứa. Cô thở dài: “Chúng ta hoàn toàn chưa từng yêu nhau, gì mà thất tình chứ.”

“Là ai nói giả làm người yêu? Chính em nói ra giờ muốn đổi ý sao?” Giọng Tả Dịch rất thấp, hô hấp phả vào sau gáy cô.

Có chút ngứa, có chút nóng...

“Đúng vậy, là giả mà, cho nên chúng ta không thật sự là... Anh đừng ôm chặt như vậy, thả lỏng ra đi, anh muốn ghim chết tôi à?” Kiều San lại giẫy người một cái.

“Em già làm bạn gái anh thì không cho anh già thất tình? Kiều San, làm người không thể quá bá đạo như vậy.” Tả Dịch nói lỏng vòng tay ra, điều chỉnh tư thế thoải mái. Anh rút một tay che lỗ tai cô lại, môi dán sát vào mu bàn tay nhỏ giọng nói: “Em đào hầm, thì phải tự mình phụ trách lấp nó.”

Tay của người đàn ông che lỗ tai cô, hơi thở nóng rực xuyên qua kẽ tay như tơ vải gãi tai cô.

Cô chưa bao giờ có cảm giác vô lực như lúc này. Cô thán một tiếng, thôi, cứ nghe theo anh đi. Vì vậy Kiều San liền giữ nguyên tư thế như vậy, ngủ một đêm ở trong lòng anh.

Hôm sau, lúc Kiều San tỉnh lại thì Tả Dịch đã không còn ở trong phòng ngủ, cô nhanh chóng thay quần áo rửa mặt xuống lầu.

Các thân thích đều đã tụ tập ở phòng khách, mỗi người tay bưng một bát mì.

Cô vừa vào phòng khách, Diêm Giản bưng một bát lớn chạy tới, đưa bát mì trong tay cho cô, tốc độ nói có hơi chậm, “San San, chị ném thử mì này đi, là anh rắc làm đó, ăn ngon lắm, em ăn một lúc ba bát đấy.”

“Anh rắc?” Kiều San nhận lấy bát mì trong tay cô gái, nghi ngờ nói: “Em có anh rắc từ khi nào thế?”

Diêm Giản chỉ vào Tả Dịch đi ra khỏi phòng bếp nói: “Anh ấy không phải là anh rắc sao? San San, lúc nào cũng nói em ngốc, sao chị còn ngốc hơn cả em thế? Người đàn ông của mình mà cũng không nhận ra.”

Kiều San: “Ai dạy em mấy lời này thế?”

Diêm Giản: “Anh rắc đó.”

Ăn sáng xong, mẹ Kiều dẫn các thân thích đến khách sạn. Trong nhà chỉ còn lại Kiều San khắc phục hậu quả, Tả Dịch Ứng Sênh Nam Diêm Giản cũng ở lại chờ cô.

Kiều San tiến vào phòng bếp rửa chén, Tả Dịch cũng đi vào theo.

Diêm Giản ngồi trên mặt đất chơi với con chó, Ứng Sênh Nam thì ngồi trên ghế sofa nhìn cô.

Diêm Giản muốn cho con chó ăn xúc xích, xoay người lại làm phiền anh ta, “Chú, có thể chuyển xúc xích tới gần tôi được không? Tôi muốn dứt cho con chó ăn.”

Ứng Sênh Nam lấy xúc xích ở trên bàn đưa qua cho cô. Diêm Giản đang vươn tay lấy, Ứng Sênh Nam lại đột nhiên thu tay về, “Giản Giản, anh thương lượng với em một chuyện.”

Diêm Giản chớp chớp mắt nhìn anh ta: “Chuyện gì?”

Ứng Sênh Nam nói: “Kiều San gọi anh là anh, em gọi anh là chú thật sự không thích hợp, gọi anh là lão Ứng nhé?”

Diêm Giản hỏi anh ta: “Tại sao? Anh trai cháu nói, có râu là chú đó.”

Ứng Sênh Nam: “Anh trai em dạy sai rồi, anh còn trẻ như vậy sao lại là chú được?” Anh vuốt râu trên mặt một cái, hỏi cô gái: “Em không thích đàn ông để râu sao? Không cảm thấy rất đẹp trai rất ngầu à?”

Diêm Giản lắc đầu: “Rất xấu nha...”

Lần đầu tiên bị phụ nữ nói để râu xấu, trái tim của Ứng Sênh Nam bị tàn phá một cách không thương tiếc. Anh ta che ngực, bình tĩnh nói: “Giản Giản, anh lên lầu, em đợi anh chút.”

“Đi đi.”

Diêm Giản giành lấy xúc xích trên tay anh ta, dùng răng cắn bao lấy ruột, quay đầu tiếp tục trêu chọc con chó.

Trong phòng bếp.

Kiều San đang muốn vươn tay ra rửa sạch bột xà phòng, Tả Dịch đột nhiên chìa tay qua nắm lấy cổ tay cô. Cô trừng lớn mắt nhìn anh, “Anh làm gì thế? Tôi qua ăn đậu hủ còn chưa đủ à? Ban ngày ban mặt còn muốn ăn sao?”

Tả Dịch đi qua, thò tay vào trong đồng xà phòng, nhỏ giọng nói: “Nếu em cảm thấy giúp em rửa chén là ăn đậu hủ của em, vậy anh không còn lời nào để nói.”

Anh cúi đầu cẩn thận rửa chén, ngón tay thon dài nắm chặt vải trắng, tỉ mỉ lau mép đĩa.

Mặt mày nghiêm túc, dường như không phải là đang rửa chén mà là đang rửa một bảo bối. Kiều San dựa ở trên tường nhìn anh, im lặng trong giây lát mới nói: “Tả Dịch, anh thật sự cảm thấy hai chúng ta thích hợp sao?”

Tà Dịch không ngắt đầu, không trả lời cô ngay, đợi đĩa trong tay sạch sẽ bỏ vào trong tủ chén, mới không nhanh không chậm nói: “Có thích hợp hay không, em đều là người của anh.”

“... Anh học thủ đoạn lưu manh bá đạo này của ai vậy?” Kiều San hỏi anh.

“Học em đấy.” Tà Dịch nói: “Trên app kho nhân duyên của em không phải có kỹ xảo dụ gái sao? Những thứ khác anh không dùng được, nhưng lưu manh bá đạo anh vẫn có thể làm.”

“Anh có biết xấu hổ hay không vậy, nhìn lên tư liệu của tôi.”

“Có thể theo đuổi em thì mấy chuyện đó có là gì đâu.” Tà Dịch cất xong cái chén cuối cùng, nhanh chóng rửa sạch tay mới xoay người lại nhìn cô.

Kiều San tròn to hai mắt, ra vẻ tức giận không hề nhẹ. Anh vươn tay捏o mặt cô, vẻ mặt bất đắc dĩ thờ dài: “Chuyện không vui thì đừng suy nghĩ, mau đến khách sạn mừng sinh nhật mẹ vợ nào.”

Cô đánh rớt tay anh, thở phì phì nói: “Tà khôn kiếp, kiếp trước tôi đào phần mộ tổ tiên nhà anh sao?”

Tà Dịch nói: “Có thể là oanh tạc hệ ngân hà đấy.”

Kiều San không còn lời nào để nói, da mặt người này dày đến đập cũng không vỡ, cô không thể không nghe theo. Đợi trở về Cẩm Dương, cô nhất định sẽ tính sổ với anh. Con tức này tạm thời nuốt xuống trước đã.

Hai người đi ra khỏi phòng bếp thì không nhìn thấy Ứng Sênh Nam. Kiều San hỏi Diêm Giản: “Giản Giản, Ứng Sênh Nam đi đâu rồi?”

Diêm Giản nâng một ngón tay chỉ lên trên: “Lên lầu rồi.”

Cô gái vừa dứt lời, Ứng Sênh Nam bật nửa gương mặt đi xuống lầu. Tà Dịch hiếu kỳ nhìn anh ta: “Anh che mặt làm gì vậy?”

Kiều San cũng tò mò.

Ứng Sênh Nam đi đến trước mặt Diêm Giản thả tay xuống, lộ ra hàm răng trắng nõn, “Tiểu Diêm Giản?”

Diêm Giản nhìn anh ta chớp chớp mắt, kinh ngạc nói: “Wow, chú Ứng làm ảo thuật sao?” Cô gái bung lấy mặt anh ta, tò mò sờ sờ cảm trọn bóng của anh ta.

Kiều San nhìn khuôn mặt đỏ của Ứng Sênh Nam mà thấy đau lòng.

Ứng Sênh Nam kim cương vương lão ngũ đề râu vốn có tính chứng tỏ bao nhiêu, có vị nam nhân bao nhiêu, không giống người thường bao nhiêu... Anh ta dám cạo nó!!! Kiều San huyếch Tà Dịch một cái, thấp giọng hỏi: “Anh trai anh bị cái gì kích thích vậy? Tôi nhớ trước kia lúc anh ta phỏng vấn có nói, trừ khi long trời lở đất sông cạn đá mòn, nếu không tuyệt đối sẽ không cạo râu mà? Đây là đánh dấu sự đẹp trai của anh ta đó!”

Tà Dịch đút hai tay vào túi quần, thần nhiên nói: “Không nhìn ra được sao? Trâu già gặm cỏ non.”

Ứng Sênh Nam quay đầu dừ tợn trừng anh một cái, quát lớn: “Thằng nhóc thối nói gì đó? Có phép tắc lớn nhỏ không hả.”

Tà Dịch nhún nhún vai, vươn tay kéo Kiều San đi ra ngoài.

Anh và Kiều San vừa mới lên xe không lâu, Ứng Sênh Nam cầm cổ tay Diêm Giản cũng lên xe. Tà Dịch lái xe, Kiều San ngồi ở bên cạnh ghế lái, Diêm Giản Ứng Sênh Nam ngồi ở phía sau.

Suốt dọc đường đi Ứng Sênh Nam không ngừng tìm chủ đề nói chuyện phiếm với Diêm Giản, anh ta phát hiện đề tài nói chuyện của cô và cô gái nhỏ kia đều quanh quay chuyện ăn uống. Tán gẫu một hồi, Ứng Sênh Nam bắt đầu khen cô gái: “Giản Giản, em là cô gái anh thấy lợi hại nhất đấy.”

Diêm Giản chớp chớp mắt: “Lừa tôi à, bọn họ luôn miệng nói tôi ngốc.”

Về mặt Ứng Sênh Nam thành thật: “Không, đó là bọn họ ngốc, có mắt như mù. Tài liệu ẩn chứa trong đồ ăn, em ném một lần là dường như có thể đoán ra, người thường không thể làm được những thứ này. Căn của em là ở đầu lưỡi, ở trong giới mi thực bọn anh là bảo bối vô giá đấy.”

Lời của anh ta, Diêm Giản miễn cưỡng có thể hiểu được chút.

Cô gái vội bật miệng, ấp úng nói: “Bảo bối? Vậy... có người nào muốn cắt đầu lưỡi của tôi không?”

Ứng Sênh Nam: “Không đâu, em đẹp vậy ai nỡ chứ?”

Diêm Giản nhẹ nhàng thở ra, “Cũng đúng, ai lại cắt đầu lưỡi của kẻ ngốc chứ.”

Kiều San ngồi ở bên ghế lái chen vào nói: “Diêm Giản của chúng ta không phải kẻ ngốc, là thiên tài mới đúng.”

Ứng Sênh Nam nhìn cô gái nhỏ rũ rắm, không hiểu sao có chút hoảng hốt, “Đứng đứng, Giản Giản là thiên tài.”

Về mặt Kiều San kiêu ngạo nói: “Hai người đừng mà không tin, em ấy không chỉ có đầu lười là bảo bối không đâu, cả người đều là bảo bối đấy.”

Tà Dịch nghiêm túc lái xe, mắt nhìn phía trước, thản nhiên xen vào một câu: “Khắp người em cũng đều là bảo.”

Lời anh nói rõ ràng đầy hàm ý, nếu không phải Kiều San thấy anh đang lái xe, thật sự muốn đánh cho anh một quyền thật đau. Cô nói tiếp: “Điềm Giản của chúng ta đã đọc là nhớ đấy.”

Ứng Sênh Nam hỏi: “Điềm Giản đi học ở đâu?”

Kiều San nói: “Không đi học, chúng tôi cho rằng Điềm Giản là thiên tài, nhưng thầy cô giáo và bạn học lại cảm thấy em ấy là đứa ngốc. Vì không để cho Điềm Giản bị người ta bắt nạt, anh trai em ấy có mời gia sư tới nhà dạy. Nhưng những thứ trên sách, Điềm Giản đều không thích học, con bé thích cái gì thì sẽ lập tức học được cái đó, không tin anh có thể nói một câu tiếng Anh để con bé học, tiếng Anh, tiếng Nhật, tiếng Hàn thì khỏi phải thử, con bé đều biết tất, anh có thể thử tiếng nước khác chút xem.”

Ứng Sênh Nam suy nghĩ một chút, nói với Điềm Giản đang cúi đầu chơi với móc chìa khóa gấu nhỏ, “Giản Giản, anh nói một câu tiếng Tây Ban Nha, em học thử xem, được không?”

Điềm Giản không ngẩng đầu lên, hết sức chuyên chú chơi móc chìa khóa, “Sao tôi phải học với chú.”

Ứng Sênh Nam nói: “Em học xong, lão Ứng sẽ làm đồ ăn ngon cho em, được không?”

Điềm Giản lập tức ngẩng đầu nhìn anh ta, “Được!”

Ứng Sênh Nam: “Verle.” (nhìn thấy em anh rất vui)

Điềm Giản suy nghĩ một chút, yên lặng nhớ lại cách phát âm và hình miệng, “Verler” mặc dù phát âm có hơi sai chút nhưng nghe hiểu thì không thành vấn đề.

Ứng Sênh Nam cảm thấy mình nhột được bảo bối, kích động muốn ôm cô gái nhỏ này một cái, lại sợ hù dọa cô, dứt khoát đề sự kích động kia xuống. Anh ta hỏi Kiều San: “Điềm Giản có bạn trai chưa? Có... thích đàn ông không?”

Lần này không cần Kiều San trả lời, tự Điềm Giản nói: “Anh trai nói đàn ông đều là trùng thối, không được thích.”

Kiều San không nói gì. Đến khách sạn, bọn họ vừa xuống xe đã có người tới đón Điềm Giản.

Đội Điềm Giản rời đi cùng trợ lý, Kiều San mới kéo Ứng Sênh Nam hỏi: “Ứng Sênh Nam, anh có nghe qua tên Điềm Hạo chưa?”

Ứng Sênh Nam: “Là ai?”

“Điềm Hạo.” Kiều San khựng lại, “Nếu không biết, anh có thể tra Baidu, anh ấy là anh trai của Điềm Giản. Điềm Giản là người nhà duy nhất của anh ấy, anh ấy tuyệt đối sẽ không chấp nhận bạn trai của em gái già hơn anh ấy đâu.”

Ứng Sênh Nam: “Bà mai nhỏ, nói chuyện dựa vào lương tâm, anh rất già sao?”

Kiều San nói sự thật: “Mặt anh không già nhưng tuổi anh già đấy.”

Về mặt Ứng Sênh Nam nặng nề: “Má nó, ngày mai về Cẩm Dương đổi hộ khẩu. Năm tuổi, đổi thành trẻ hơn năm tuổi có đủ không? Không đủ? Không đủ thì mười tuổi!”

Tà Dịch đậu xe xong đi tới nghe thấy đối thoại của hai người, hận không thể đập cho Ứng Sênh Nam một đập.

Lúc này mới quen biết con gái nhà người ta ngày đầu tiên mà đã điên cuồng như vậy rồi?

Sau này còn sẽ như thế nào nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chương 31. Đồng thoại trứng mặt trời (10)

Kiều San hỏi: “Lão Ứng, anh nghiêm túc?”

Ba người cùng đi vào khách sạn, Ứng Sinh Nam vừa sửa ống tay áo caravat vừa nói: “Em cho rằng anh nói đùa? Em từng thấy anh nghiêm túc nói đùa như vậy sao?”

Ba người cùng đi lên tầng năm, bữa tiệc bày tròn 50 bàn.

Ứng Sinh Nam cảm khái: “Bà mai nhỏ, thân thích nhà em nhiều vậy sao?”

Kiều San dẫn hai người đến một bàn phía trước ngồi xuống, nhỏ giọng giải thích: “Sau khi cha tôi qua đời, rất nhiều thân thích đều không qua lại. Những người này đều từng là khách của mẹ tôi. Nhưng mẹ tôi làm mối rất ít có mối nào ly hôn, mối nào cũng gia đình hòa thuận, bọn họ đều vô cùng cảm kích lúc trước mẹ tôi làm mối cho, cho nên ngày này hằng năm bọn họ đều từ các nơi tụ tập lại đây tặng lễ cho mẹ tôi.”

Ứng Sinh Nam thôn thức không thôi, ánh mắt tập trung ở bàn Diêm Giản. Diêm Giản ngồi cùng với một người đàn ông mặc đồ tây đen, vì đưa lưng về phía anh ta nên Ứng Sinh Nam không nhìn thấy mặt của người đàn ông đó. Anh ta đẩy Kiều San một cái, “Bà mai nhỏ, tại sao chúng ta không ngồi cùng với bàn kia?”

Kiều San nói: “Anh họ tôi rất bảo vệ em ấy, trong tình huống bình thường, ngoại trừ thân thích anh ấy sẽ không để cho ai ngồi cùng bàn với anh ấy. Nếu không phải là vì hai người ngoài các anh, tôi đã đi sang ngồi chung rồi.”

Ứng Sinh Nam chặc một tiếng, nghiêm túc nói: “Em dâu, em nói lời này là khách sáo rồi, anh và Tả Dịch là người ngoài sao? Một người là anh rể của Diêm Giản, một người là chồng tương lai của Diêm Giản, sao lại là người ngoài được?”

Kiều San đang uống nước, đột nhiên bị sặc một cái.

Thật sự là đủ vô liêm sỉ mà...

Nửa giờ sau khai tiệc, Kiều San Tả Dịch bị mẹ Kiều cưỡng chế mang đi gặp bạn bè thân thích. Hai người theo mẹ Kiều đi đủ bàn mời rượu, Kiều San là nữ nên không uống cũng được, còn Tả Dịch thì không thể, vì vậy dùng nước sôi trộn với rượu đi từng bát ứng phó.

Tiệc rượu xong xuôi, Tả Dịch như mất đi nửa lớp da, say đến bất tỉnh. Kiều San đặt một phòng ở khách sạn, dìu anh vào nghỉ ngơi.

Vừa thả Tả Dịch xuống giường, anh đột nhiên ngồi dậy ôm lấy eo Kiều San gọi bà nội.

Đây là lần thứ hai Kiều San tiếp xúc với Tả Dịch trong trạng thái say sấn, cũng giống như lần trước, y như một đứa bé.

Kiều San vỗ vỗ vai anh, nhẹ giọng dỗ anh: “Anh ngủ chút đi.”

Tả Dịch ôm eo cô lắc đầu, “Không...” Âm thanh vừa trầm vừa thấp, “Con muốn nghe bài Côn trùng bay.”

“...Má nó.” Kiều San nhìn không được nói tục, “Anh muốn nghe roi da bay trên thịt sao?”

Tả Dịch hít sâu một hơi, không nói thêm gì nữa. Kiều San cúi đầu nhìn người đàn ông ngày thường ngông cuồng tự cao tự đại, lúc này lại như con mèo làm nũng, không đành lòng nói: “Vậy anh buông ra đi, nằm xuống tôi sẽ hát cho anh nghe.”

Tay của người đàn ông nói lỏng một chút, thử kéo tay anh ra khỏi eo mình, dìu anh nằm ở trên giường, giúp anh đắp chăn lên.

Kiều San ngồi xổm ở bên giường hít sâu một hơi, dùng ngón tay ấn ấn đầu mũi của anh đẩy lên trên một cái, Tả Dịch lập tức trở thành “mũi heo”. Cô lấy điện thoại ra chụp một bức, thầm nói: “Sẽ có một ngày tôi muốn anh ngồi xổm bên giường hát bài “Côn trùng bay” 100 lần cho tôi nghe.”

Người nào đó nhũn mảy rên rĩ ra tiếng.

Chỉ sợ anh lại xoay người ngồi dậy, Kiều San lập tức dùng tay ấn chặt ngực anh, bắt đầu hát “Côn trùng bay”. Giọng của cô không mấy êm tai, bị lạc điệu, lại có thể hát từ bài “Côn trùng bay” sang “Bài ca bán báo”, cuối cùng dứt khoát quên mình đang hát bài “Côn trùng bay”, bật thốt lên: “Bạn là quả táo nhỏ của tôi, tại sao thích bạn đến không đủ nhiều...”

Dỗ Tả Dịch đi ngủ xong, Kiều San quay lại phòng tiệc đối phó với thân thích, bận bịu đến bảy giờ tối. Tiễn tất toàn bộ thân thích đi, vừa mới hít sâu một hơi lại bị Tiểu Già gọi lại.

Mẹ Kiều mang Tả Dịch kính rượu, đi qua bàn người nhà Tiểu Già ngồi. Đối với Kiều San đã có bạn trai, cha mẹ Tiểu Già tỏ vẻ vô cùng đau đớn, vậy mà để bay một đứa con dâu tốt.

Sắc mặt Tiểu Già ngưng trọng, anh ta nói: “Bệnh tình Văn Văn càng ngày càng nghiêm trọng, tuy thích hợp với con bé ở tận bên Mĩ, ngày mai Giản tiên sinh và Quách Phi sẽ mang Văn Văn lên đường qua bên kia phẫu thuật.”

“Sao lại vội như vậy?” Kiều San ngạc nhiên, “Nhưng lần trước nhìn thấy Văn Văn, tinh thần của con bé vẫn còn tốt mà?”

Tiểu Già: “Suy cho cùng bị căn bệnh này, con bé còn quá nhỏ, phẫu thuật cũng chưa hẳn có thể thành công.”

Kiều San hiểu tâm trạng lúc này của anh ta, dù sao cũng đã chung sống với Văn Văn thời gian dài, có cảm tình rất sâu đậm. Không nói gì đến anh, bản thân Kiều San vừa biết Văn Văn bị bệnh này cũng không thể nào chấp nhận được, một bầu trời sụp đổ một góc nhỏ.

Nhưng nói cho cùng Văn Văn không phải là người thân của cô, cô và Tiểu Già đều không thể tự thể nghiệm tâm trạng của Giản Thòi Chương và Quách Phi. Ngoại trừ cảm khái thế sự vô thường ra, dường như không thể làm gì được.

Tiểu Già nói: “Ủm thật ra anh cảm thấy Văn Văn nói rất đúng, em và Tả Dịch rất hợp nhau, em thích cậu ta mà không phải là anh, cho nên anh còn vương vấn gì nữa? Trẻ con có thể hiểu được đạo lý này, nhưng anh vẫn không thể ra khỏi vòng tròn đó.”

Kiều San an ủi anh ta: “Tiểu Già, rồi sẽ đến lúc anh gặp được duyên phận của mình.”

Lúc nói câu này, trong đầu Kiều San lập tức nhảy ra cái tên vô lại Tả Dịch, cô thật sự là bị người nào đó gieo họa đến đủ thâm mà, vậy mà không ngờ lại có thể nghĩ đến anh trong tình huống này.

Cô không rõ Tả Dịch có phải là duyên phận của mình hay không, nhưng cô cũng có ý nghĩ thử qua lại với anh một chút.

Cô không có sinh lý bài trừ Tả Dịch, điều kiện của đối phương không tồi, tại sao không thử một chút chứ?

Đúng vậy nha... Tại sao không thử một chút nhỉ?

Tạm biệt Tiểu Già, cô đi thang máy lên lầu, đi tới cửa đột nhiên không muốn vào phòng. Cô giả thiết khả năng của mình và Tả Dịch, dường như đáy lòng có một trận thủy triều xôn xao.

Thử xem sao nhỉ?

Đáy lòng vẫn luôn có xuất hiện một câu như vậy.

Nhưng chẳng mấy chốc cô lại lắc đầu, chối bỏ chính mình, thật sự là được sao?

Làm mới cho người ta bao nhiêu năm, tình yêu nam nữ cô thấy nhiều rồi, đến lượt mình thì lại không nhìn thấy rõ được nội tâm của mình.

Cô mở app kho nhân duyên ra, bên trong có một kho tư liệu nhỏ, cũng có bảng phán đoán cấp bậc bệnh không thể yêu. Cô lướt xuống xem, đối chiếu với bản thân, cái nào cũng dính đạn.

Xong đời, dường như cô có bệnh không thể yêu, hơn nữa không hề nhẹ. Cô cất di động vào túi, cầm thẻ vào, đẩy cửa ra đi vào.

Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy ào ào, Tả Dịch đã tỉnh, đang tắm.

Kiều San liếc nhìn phòng tắm, đi thẳng tới bên giường nằm xuống, đệm mềm mại khiến cô bị vùi vào trong.

Nằm trên giường, tất cả cảm giác mệt mỏi tuôn ra ào ạt, vừa nhắm mắt liền ngủ say. Không biết ngủ bao lâu, cô bị một tiếng leng keng đánh thức, gần như phản xạ có điều kiện ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ trên vách tường, đã mười giờ rồi, cô ngủ được ba tiếng.

Cô nghe thấy Tả Dịch đang nói chuyện với người khác ở cửa, vội vàng đứng lên đi rửa mặt.

Ra khỏi toilet, Tả Dịch vừa vặn bụng thức ăn đi vào, trong khay có một ly sữa tươi và hai bánh sandwich bọc đầy sữa. Anh đặt thức ăn ở trên bàn, xoay người lại nhìn về mặt tề đại của Kiều San, “Ngủ đến ngu người rồi sao?”

Kiều San hít một hơi, đi tới ngồi xuống cầm sandwich cắn một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn anh: “Ngày mai Văn Văn sẽ bay sang Mi.”

Tả Dịch: “Ừ, Giản Thòi Chương đã sắp xếp ổn thoả ở bên kia rồi, em yên tâm, Văn Văn sẽ không có chuyện gì đâu.”

Kiều San hỏi anh: “Anh biết cả rồi sao?”

Tả Dịch: “Vừa rồi Giản Thòi Chương điện thoại tới nói cho anh biết, anh ấy nói, anh ấy và Quách Phi đã làm xong thủ tục kết hôn, sau này sẽ chăm sóc cho mẹ con bọn họ thật tốt.”

Kiều San: “Hi vọng anh ta có thể chăm sóc tốt cho Quách Phi và Văn Văn.”

Tả Dịch: “Con đường của bọn họ vẫn còn rất dài, hiện tại gần như chỉ là bắt đầu. Chúng ta thì sao? Kiều San, hay là chúng ta thử qua lại đi, anh nghiêm túc đấy.”

Giọng của anh dần dần xuống thấp, giống như tiếng lá cây xào xạc, chỉ đợi một câu trả lời của cô rồi sẽ rơi xuống đất.

“Vậy thì cứ thử xem” Kiều San thờ dãi, “Coi như làm mới cho mình vậy.”

Lấy tư cách là bà mai, cô rất rõ ràng, không bài xích tiếp xúc thân thể với đối tượng hẹn hò chính là thiện cảm cơ bản nhất. Cô và Tả Dịch đã quen như vậy, hẳn là thiện cảm nhiều hơn chút, so với thích thì thiếu một tí xíu nữa...

Chính cô cũng không rõ, dứt khoát đồng ý. Cô nói: “Nhưng nói trước, hai chúng ta chỉ thử hẹn hò, nói cách khác là nằm ở trong diện khảo sát lẫn nhau, trong thời gian này nếu hai ta không hề thích hợp, hai bên đều có thể đưa ra lời chia tay trong hòa bình. Về phần sau khi chia tay có thể làm bạn bè hay không, đến lúc đó hãy tính đi.”

Cô vừa mới dứt lời, Tả Dịch thuận tay kéo cô vào trong ngực. Ly sữa tươi trong tay cô loảng xoảng rơi xuống đất.

Tả Dịch ôm chặt lấy cô, cảm đặt ở trên đỉnh đầu cô cọ cọ, cảm giác thoải mái chưa bao giờ có, thật lâu sau mới buông cô ra, cúi đầu nhìn cô, từ từ cúi người xuống.

Kiều San theo phản xạ rút cổ một cái, muốn tránh đi. Tả Dịch nhắc nhở cô: “Nào có cặp đôi nào không hôn nhau? Không bằng thử chút xem? Dù sao chúng ta cũng không phải là lần đầu.”

Thấy cô rõ ràng có hơi do dự, Tả Dịch lại nói: “Kiều San, biết em lâu như vậy, anh không biết em là người già lắm rồi sao?”

Kiều San đỏ mặt: “Ai... ai già lắm rồi chứ? Chẳng phải là một nụ hôn thôi sao? Ai sợ ai hả?” Sau đó một tay vịn vai anh, tay kia choàng qua cổ anh, nhón mũi chân, chủ động hôn lên môi anh.

Lúc đầu Kiều San chỉ định chuồn chuồn lướt nước cho qua chuyện, người đàn ông chợt dùng tay ấn chặt cái ót của cô, không cho cô tách ra, môi hai người cứ vậy mà dính chặt vào nhau.

Tả Dịch thử dùng đầu lưỡi cạy môi cô ra, đầu lưỡi linh hoạt luồn vào trong, ngăn chặn Kiều San làm cô không hề có lực phản kích.

Lần đầu tiên Kiều San thử hôn môi bị hôn đến đầu óc mù mịt, toàn thân mềm mại như nhũn ra. Tả Dịch phát hiện người cô nhũn ra thì vội rút tay ra nắm lấy eo cô. Chiều cao của hai người chênh lệch quá lớn, Tả Dịch hôn cô hơi mệt, trực tiếp ôm cô lên đặt lên bàn.

Kết quả là quá kích động, không phát hiện trên bàn còn để thức ăn, dẫn đến Kiều San đặt mộng ngồi trên cái bánh sandwich, sữa bên trên dính đầy mộng cô.

“...” Kiều San đẩy anh ra, nhảy xuống bàn, chỉ chỉ sữa dính trên mộng mình, chất vấn: “Hôn thì hôn cho tốt, anh đây là có ý gì? Anh cố ý phải không?”

Tả Dịch nhìn khay thức ăn trên bàn, cũng phát điên lên.

Mẹ nó, rõ ràng có thể hôn lâu hơn! Bởi vì một cái sandwich mà toàn bộ bị ngấm trong nước!! Con mẹ nó!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chương 32. Độ Phạt (01)

Trở lại Cẩm Dương không được mấy ngày, hợp đồng thuê nhà của Kiều San đã đến hạn, nên cô chuyển toàn bộ đồ trong phòng trở lại phòng làm việc. Vừa vận ngày đó Tả Dịch có tiệc phải đi, không thể tới giúp cô, chỉ nhờ hai trợ lý tới giúp.

Giờ Kiều San mới biết, Tả keo kiệt là ông chủ lớn tự lực cánh sinh vậy mà không ngờ cũng có trợ lý? Chuyển toàn bộ đồ về phòng làm việc, Kiều San mệt đến mức mắt nửa lớp da.

Mấy ngày nay cô không ở đây, phòng làm việc chỉ có một mình Tiểu Vũ ở quầy lễ tân quản lý, cô gái nhỏ bận đến mức đầu bốc khói, nhìn thấy Kiều San trở về thì muốn khóc đến nơi: “Chị, cuối cùng chị cũng trở lại! Thời gian này có rất nhiều khách tới đây, tư liệu nhiều quá chừng, em ghi không hết được!”

Kiều San móc dây xích chó xong, thờ dốc một hơi hỏi cô gái: “Sao thế? Gần đây có đơn nào đáng làm không?”

Là một bà mai kim bài, mỗi ngày người đến đây tìm cô nhiều không kể xiết, danh sách trên tay cô được chia làm nhiều bậc. Bậc cao, như đơn dài hạn của Tả Dịch, bậc thấp, thỉnh thoảng sẽ nhớ tới rồi làm.

Tiểu Vũ giao một phần tư liệu cho cô: “Phần này, cô gái ra giá rất cao, chị có biết là ai không? Nữ tác giả Diệp Phạm Âm đó, mặc dù thi tập của cô ấy xuất bản đều rất đẹp rất có ý cảnh, mặc dù em đọc không hiểu ý nghĩa trong đó nhưng tóm lại là rất đẹp đấy. Hi hi. Đúng rồi, đơn của Ứng Sinh Nam kia có thành không?”

Vấn đề này ngược lại làm cho Kiều San sững sờ.

Đúng vậy, có thành không?

Chắc là thành nhỉ? Hiện tại Tả Dịch đã không còn độc thân rồi! Như vậy có nghĩa là đơn này đã thành công rồi? Có thể quyết toán khoản tiền không cần

hủy ước rồi, đúng không?

“Chuyện này cứ để đó trước đi, tình huống trước mắt có chút đặc biệt, nhìn xem đơn này trước đã.” Kiều San lấy tư liệu ra, tin tức bên trên rất ít, gần như đều có thể tra trên Baidu.

Diệp Phạm Âm, 22 tuổi, là nữ tác giả viết sách bán rất chạy. Bởi vì động đất cấp 8 mà mất đi cha mẹ, được hòa thượng chùa Thủy Linh mang về chùa, lớn lên ở trong chùa.

Trận động đất năm đó thật sự đáng sợ, năm đó cô thực tập ở bên kia, nghĩ lại năm đó hiện tại cô vẫn còn thấy sợ, năm đó nếu không phải có Đô Đô, cô có thể đến hải cẩu cũng không còn rồi.

Sau trận động đất đó, cô cùng hàng xóm láng giềng ngủ ở ven đường trong thành phố, lúc ấy lều bạt đã trở thành vật khan hiếm.

Tiểu Vũ nói: “Chị, nữ tác giả này nói, người cô ấy thích rất đặc biệt, muốn gặp mặt chị nói chuyện trực tiếp, cô ấy bảo chị đến huyện Tân Bối Xuyên một chuyến, lộ phí đi lại, ăn ở cô ấy đều lo tất.”

Trận động đất năm đó khiến huyện Bối Xuyên thành một đồng hoang tàn, đến nay vẫn không xây dựng lại. Tân Bối Xuyên chuyển đến huyện Lôi Cổ trước kia, chính phủ ra sức xây dựng, đổi tên thành Tân Bối Xuyên. Dân chạy nạn ở huyện Bối Xuyên phần lớn đều di cư đến đây.

Kiều San khép tư liệu lại: “Vậy chị quay về chuẩn bị một chút, lát nữa sẽ thêm wechat của cô ấy nói chuyện trước.”

Trở lại phòng làm việc, Kiều San mở máy vi tính tìm kiếm tư liệu của nữ tác giả kia. Trên mạng có rất nhiều tin tức về cô ấy, cô ấy tuổi còn trẻ nhưng ba năm liên tiếp nằm trong top mười bảng trùm tác giả, mỗi năm lại quyền ra một nửa tiền nhuận bút làm công ích.

Khoảng mười giờ đêm, Kiều San gọi hai phần cơm hộp, một phần cho Đô Đô, một phần cho mình.

Đô Đô dùng mũi cọ cọ thịt om mơ, chẳng mấy chốc rồi đi, dường như không muốn ăn. Không chỉ Đô Đô, ngay cả Kiều San đã quen với tài nấu nướng của Tả Dịch cũng cảm thấy phần thịt om mơ này tẻ nhạt vô vị, ăn một miếng như nhai sáp nến. Cả mỳ ăn liền Hàn Quốc cô cảm thấy siêu cấp ngon miệng lúc trước hiện tại ăn vào quả thực như đồ ăn cho heo!

Đô Đô quỳ rạp trên mặt đất cúi kính, dùng miệng đùn đẩy cơm ném đi.

Kiều San sững sờ một chút.

Từ bao giờ ngay cả chó không kén ăn cũng trở nên kén ăn như vậy! Kiều San nổi giận, đóng hộp cơm trong tay lại, dùng sức ném vào thùng rác, khí thế đó làm cho Đô Đô sợ tới mức không ngừng chui xuống dưới bàn trà, sợ bị chủ nhân xách ra đánh tội bởi.

Ngoài dự liệu của con chó chính là, Kiều San không phải tìm gây mà là tìm điện thoại khắp nơi, trong miệng thầm thì: “Má nó, hiện tại mình đã là gái có bồ! Nếu đã có bạn trai sao có thể ăn cơm hộp được!”

“Gâu gâu!”

Kiều San lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho Tả Dịch, không đợi đối phương mở miệng cô đã cướp nói trước: “Bạn trai, em là Kiều San - bạn gái của anh, từ trưa đến giờ không có hộp cơm nào vô bụng, em và con chó sắp đói đến chết rồi, hiện tại anh về nhà chưa? Em có thể đi qua ăn miếng cơm không?”

Đầu bên kia không có người nói chuyện. Tiếng thang máy “ting ting” ở bên kia điện thoại truyền qua, chui vào trong lỗ tai Kiều San, cô alo một tiếng, vẫn không có người trả lời.

Kiều San chỉ vào điện thoại nói với Đô Đô: “Mày xem, có bạn trai mà cũng như không, còn yêu đương gì nữa chứ.”

Vừa dứt lời liền nghe thấy tiếng gõ cửa, Đô Đô chui ra khỏi mặt bàn, chạy thật nhanh ra khỏi phòng làm việc, cách cánh cửa sủa ra phía ngoài.

Kiều San nghi hoặc, lúc này còn có khách tới sao? Cô nhìn đồng hồ, đã chín giờ rồi, nhân viên giao đồ ăn cũng nên tan làm rồi.

Cô mở cửa, Đô Đô ngoắt ngoắt cái đuôi nhanh chóng nhào ra, thân thiết cọ cọ đuôi Tả Dịch.

Trên tay Tả Dịch cầm hai hộp cơm giữ nhiệt, vỏ ngoài hộp cơm là màu xanh nhạt, nhìn hộp cơm thôi mà Kiều San đã thèm đến chảy nước miếng rồi. Cô nhìn hộp cơm, lại ngẩng đầu nhìn Tả Dịch, “Anh mang cơm đến cho em?”

Tả Dịch nghiêng người đi vào, bật đèn trùm trong phòng làm việc lên, căn phòng mờ tối nhất thời sáng choang.

Anh tìm chậu chó trong phòng làm việc của Kiều San, đổ toàn bộ cơm trộn thịt trong túi ra, đưa tới bên miệng chó. Đô Đô vui sướng ngoắt ngoắt cái đuôi, dùng miệng đẩy chậu chó đến góc tường, sau khi xác định không có ai giành thức ăn với nó, nó mới vui vẻ bắt đầu ăn.

Tả Dịch đứng dậy quay người lại, Kiều San đã ẵm hộp cơm ăn ngấu ăn nghiến, ăn đến miệng đầy dầu mỡ.

Kiều San cảm động đến khóc lóc nước mắt.

... Mẹ nó, cảm giác có bạn trai quả thật tốt đến không có chỗ chê, có đồ ăn miễn phí, ngay cả chó độc thân cũng có được đãi ngộ này.

Trong nháy mắt rồi cuộc cô đã hiểu rõ tại sao mấy cô gái vui vẻ, nở hoa, đầm thắm, bây giờ cô cũng rất vui vẻ, nở hoa, đầm thắm đấy nhé!

Đội cô nhớ lại phải chụp hình đồ ăn, quyết định thời điểm nở hoa đầm thắm thì trong bát chỉ còn lại xương gà.

Ăn uống no nê, Kiều San dựa lưng vào trên ghế da hít sâu một hơi, nói: “Bạn trai, ngày mai em đi công tác, khi nào về chúng ta hẹn hò nhé?”

Dù sao bây giờ đã là người yêu của nhau, đang trong giai đoạn thử nghiệm phát triển, cô cho mình nhiều cơ hội chút. Với lại, cô cũng đã lớn rồi, không giống mấy bé gái gần tới gần lui, nên thế nào thì như thế đó, hợp thì đến không hợp thì tan.

Lúc nên hôn thì sẽ hôn, nên hẹn thì sẽ hẹn, nên lên giường... khụ...

Tà Dịch: “Trùng hợp vậy? Ngày mai anh cũng đi công tác, đến Bối Xuyên thảo luận hợp đồng.”

“Bối Xuyên?” Kiều San rời khỏi ghế, kinh ngạc nói: “Anh cũng đến Bối Xuyên công tác, khéo thật, em cũng đến đó.”

Tà Dịch nhìn cô, lông mi khẽ chớp, “Xem ra từ trường duyên số thật sự rất kỳ diệu, chừng nào thì em xuất phát? Anh chờ em.”

Kiều San suy nghĩ một chút nói: “Trưa mai lên đường, với lại, em ngồi xe anh... có thể mang theo chó không?”

Tà Dịch: “Tại sao? Đi công tác còn mang theo chó?”

Nhớ tới chuyện năm đó, Kiều San có chút rơi lệ. Cô nói: “Trận động đất năm đó em thực tập ở bên kia, lúc đó Đô Đô còn nhỏ, trước lúc động đất nó sủa không ngừng, em cho rằng nó bị bệnh nên liền mang nó đến bệnh viện, kết quả mới đi ra ngoài không bao lâu, căn nhà em sống bị sụp... Lúc ấy trong căn nhà đó có hai ông bà cụ, đều bị chôn sống, ngay cả hài cốt cũng không tìm được.”

Nói đến đây, Kiều San nghẹn ngào một chút, lại nói: “Cho nên Đô Đô là ân chó cứu mạng em, em có hơi sợ khi đến đó, cho nên... mang theo Đô Đô em có cảm giác an toàn hơn.”

Tà Dịch nhìn cô, gật đầu đáp ứng.

Anh muốn nói, thật ra thứ cảm giác an toàn này, anh có thể cho cô.

*

“Tôi tin nhân thế luân hồi, nơi địa ngục đó tôi không sợ. Hai tay tôi không vрон tới bầu trời, vậy thì để cho tôi chân đạp hoa sen, từ đâu đến, đường nơi nào, quay về yêu thương hoặc tiến vào cát bụi, tôi có thể mỉm cười nói với Phật tổ... Khi tôi đứng trước mặt ngài, tôi là hoa sen đẹp nhất trần thế.”

Đây là bài đăng trên tường của Diệp Phạm Âm trong list bạn bè của Kiều San, bởi vì câu thơ rất hay mà cô đọc ra miệng.

Tà Dịch đang lái xe, nghe thấy cô thì thầm đọc thơ thì có hơi buồn cười, “Em đọc thơ thật sự giống như hát vậy, không có chút mỹ cảm nào.”

Trong lòng Kiều San lộp bộp một cái, nói thầm “Nói như anh từng nghe em hát rồi ấy.”

Tà Dịch: “Ồ... Ngày đó người ngồi xôm ở bên giường anh hát bài Côn trùng bay sau đó lạc điệu đến bài Tiểu bình quả không phải là em à? Vậy để anh suy nghĩ xem, là ai nhỉ?”

Kiều San lờm anh một cái, nếu không phải thấy anh đang lái xe, thật muốn đấm cho anh hai đấm.

Đúng vậy, cô có vô số lần muốn đấm người này hai đấm, nhưng lại vô số lần thất bại dưới dâm uy của người ta. Đánh nhau với anh, tất nhiên thua vô cùng thê thảm.

“Diệp Phạm Âm này rất kì quái.” Kiều San nói, “Bài viết trên tường chỉ có một, cô ấy là tác giả, chẳng lẽ không phải nên viết một hai câu thơ đăng mỗi ngày sao? Tại sao chỉ có một đoạn này? Chỉ là em tò mò, người đàn ông có thể được nữ tác giả nhìn trúng không biết có đáng về gì.”

“Kiều San.” Tà Dịch lái xe, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, đột nhiên trịnh trọng gọi tên cô.

“Sao vậy?”

Tà Dịch gần như không do dự, buột miệng nói ra: “Em đứng trước mặt anh, là hoa sen đẹp nhất trần thế.”

Giọng nói trầm trầm có khuyh hướng cảm xúc nhấn mìn cát đá, êm ái mà vượt tai cô một cái nói. Anh nói câu kia êm dịu ảm áp, bao hàm mỹ cảm ưu nhã của câu thơ, không sục sôi nhưng lại như tà dương phủ xuống yên tĩnh ở rừng núi.

Đáy lòng dường như có thủy triều dâng lên.

Đây là lần đầu tiên Kiều San nghe lời âu yếm, lần đầu tiên có người đàn ông đọc thơ tình vì cô.

Ai nói thơ tình là buồn nôn? Cô không cảm thấy vậy, cô thấy nó rất đẹp, rất ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 33. Độ Phạt (02)

Tạm thời quyết định dẫn theo Kiều San, Tả Dịch bỏ trợ lý Đồng Tiểu Lê lại, để con gái nhà người ta bắt xe đến Bối Xuyên.

Đi đường phải mất chín tiếng liền, trước khi xuất phát Kiều San đã thương lượng với Tả Dịch, hai người thay phiên nhau lái, kết quả Kiều San quá mệt mỗi liên ngủ suốt bảy tiếng, tỉnh lại đã vào huyện Bối Xuyên.

Lúc cô ngồi dậy phát hiện trên mặt được phủ một khăn lụa sẫm màu, trên người có thêm một tấm chăn.

Cô kéo khăn lụa xuống quay đầu nhìn Tả Dịch, người nào đó vẫn đang nghiêm túc lái xe. Khó trách cô ngủ ngon đến vậy, anh nghĩ cho cô rất chu đáo, dùng khăn lụa che ánh sáng đi, ghế cũng hạ xuống góc độ thoải mái.

Tả Dịch cảm giác được cô đã dậy, không quay đầu nhìn cô, mắt nhìn phía trước nói với cô: “Ghế sau có bánh mì và nước, đói bụng thì ăn chút đi.” Lại cúi đầu nhìn vào máy hướng dẫn, bổ sung một câu: “Mười phút sau đến khách sạn.”

Kiều San xoay người chuẩn bị lấy đồ ăn, kết quả vừa quay đầu lại nhìn thấy con chó nào đó dùng móng sắc xé cái bánh bao cuối cùng ra. Cô xoa bụng hung hăng trừng mắt nhìn con chó một cái, Đô Đô “ăng ăng” một tiếng, cầm đặt ở trên chân trước, về mặt vô tội nhìn cô.

Sau trận động đất, huyện Bối Xuyên trở nên hoang tàn, Tân Bối Xuyên hiện tại mặc dù đã được xây lại nhưng nền kinh tế lại phát triển bình thường, cư dân ít đến thương cảm.

Khách sạn tốt nhất nơi này cũng chỉ là khách sạn có người phục vụ, không có phòng xếp, phòng đơn đắt tiền nhất là 460 một đêm, mấy phòng còn lại thì không có điều hòa.

Tả Dịch và Kiều San tính toán, quyết định hai người một chỗ ngủ cùng một phòng.

Kết quả sau khi đi vào phát hiện, then cửa hỏng, điều hòa không hề đạt đến nhiệt độ tốt nhất, vòi nước toilet mở hồi lâu lại không có nước nóng.

Tả Dịch gọi nhân viên phục vụ, “Tìm người đến sửa lại then cửa, nước, điều hòa, ngoài ra mang hai ly sữa, hai phần sandwich... Thôi, hai phần bánh mì nướng thêm trứng ốp lếp là được rồi.”

Nhân viên phục vụ là một bác gái hơn bốn mươi, kiêm luôn cả quầy lễ tân. Bác gái nhìn then cửa, chỉ là có một cây đinh nhô ra, vì vậy tìm một cục gạch đập cái đinh kia, thử then cửa một chút là có thể dùng, xoay người lại nói với Tả Dịch: “Có thể dùng rồi thưa ngài!”

“...”

Lần này không chỉ có Tả Dịch, ngay cả Kiều San cũng ngây người.

Phòng khách 460 một đêm, gạch ở đâu ra vậy! Vì thế hai người trơ mắt nhìn bác gái mang cục gạch vào trong nhà vệ sinh, hóa ra là để ống nước, không có vật nặng đè ống nước, lúc mở nước ống dẫn sẽ đóng đũa, rất dễ rò rỉ ra.

Bác gái vừa mới rời đi, Đô Đô nằm sấp xuống, trong cổ họng phát ra tiếng “ăng ăng” sợ hãi, không ngừng rụt về phía sau, thẳng đến khi cái mông chạm vào bức tường không thể lùi nữa thì bốn chân bắt an sủa nặng lên.

Một con chuột đang núp ở trong góc đối nghịch cùng Đô Đô, Kiều San sợ tới mức da đầu tê dại, nhảy lên giường, trực giác giường này đã bị chuột bò qua thì lại từ trên giường nhảy lên người Tả Dịch, hai chân quấn chặt hông của anh, hai tay ôm chặt cổ anh.

Hai tay Tả Dịch bưng cái mông của cô, hỏi cô: “Sao vậy?”

Kiều San vui mặt ở trên vai anh, giọng nói buồn buồn: “Con.. chuột... thật mập, em không muốn ở đây, ga giường này nhất định đã bị chuột bò qua.”

Cảnh tượng cô đang mơ mộng ngủ say, có con chuột bò qua mặt cô, da đầu lại run lên.

Lúc này bác gái đi từ bên ngoài vào. Hai tay Tả Dịch bưng Kiều San, xoay người lại lạnh lùng hỏi bác: “Nhân viên phục vụ, nơi này của các người là sao vậy? Thiết bị hư hại tạm thời không đề cập tới, sao còn có cả chuột?”

Bác gái dường như đã quen, thân nhiên hỏi: “Ồ đâu?”

Kiều San ôm cần cổ Tả Dịch, giống như cô gái nhỏ vui mặt lên vai Tả Dịch, đầu cũng không dám ngẩng lên nói: “Dưới... dưới giường...”

Bác gái cúi người nhìn con chuột béo mập bên trong, giậm chân một cái, “Xuy” một tiếng, con chuột lập tức chui ra khỏi gầm giường, chạy sát qua chân Tả Dịch, nhanh chóng chuồn ra khỏi phòng.

Bác gái đứng dậy: “Được rồi, không sao rồi.”

Tả Dịch lạnh lùng nói: “Trình độ phục vụ của mấy người chỉ vậy thôi sao? Quản lí của mấy người đâu? Tôi muốn khiếu nại.”

Về mặt bác gái hậm hực khó chịu nhìn anh: “Tôi chính là quản lý đây, anh khiếu nại với tôi đi.”

Tả Dịch: “Gọi ông chủ tới đây!”

Bác gái quăng hai hộp yogurt và một túi bánh trên tay lên bàn, chống nạnh nói: “Tôi chính là bà chủ ở đây! Có cái gì không vừa lòng, nói với tôi!”

“...”

Kiều San vỗ vỗ kiên Tả Dịch, “Tả keo kiệt, thôi.”

Bác gái nói: “Đúng vậy, vẫn là cô gái nhỏ hiểu chuyện, noi thâm sơn cùng cốc này làm gì có phục vụ tốt chứ? Một tháng tiếp đãi không được mấy người, năm tới có thể đóng cửa hay không còn chưa xác định, vì mua yogurt và bánh mì cho hai người, suýt chút nữa tôi bị đụng xe ở cửa siêu thị cậu biết không hả? Cậu trai trẻ, đừng nên yêu cầu quá nhiều, dù sao cậu cũng chỉ ở đây một đêm.”

Sau khi bác gái rời đi, Tả Dịch thả Kiều San xuống. Lấy từ trong hành lý ra một bộ ga giường chữ nhật mới, quen tay đổi ga giường.

Kiều San khó tin chớp chớp mắt: “Tả keo kiệt, ngày thường anh đều tự thân tự lực vậy sao?”

Tả Dịch ừ một tiếng: “Có một số việc tự làm mới yên tâm, trong sinh hoạt anh rất không thích có người giúp đỡ, cũng không thích bị người khác quấy rầy.”

Tranh thủ lúc anh trải ga giường, Kiều San vô phòng tắm rửa mặt. Rửa xong đi ra Tả Dịch đã thay ga giường màu trắng thành màu ám, có chút ám áp. Anh nói: “Ngủ tạm một đêm, ngày mai xong việc đổi chỗ khác.”

Một cái giường, một cái chăn, trong lòng Kiều San khó tránh khỏi có ý nghĩ khác.

Trái tim nhảy bình bịch, lại không dám nói ra, sợ Tả Dịch lại nói cô... bày đặt kiểu cách.

Tả Dịch tắm xong đi ra, nhìn thấy Kiều San dùng chăn quấn kín mình như cái bánh chưng, cô vurun một cánh tay trắng nõn ra đưa di động cho anh: “Vừa rồi lão Úng gọi tới, em không nhận, anh gọi lại đi.”

“Ừm.” Anh tùy tiện xoa đầu tóc ướt nhẹ một cái, bấm số gọi qua.

Điện thoại vừa mới nối máy, Úng Sênh Nam mang theo âm thanh nước nở từ bên kia truyền tới, “Em ba, anh không muốn sống nữa.”

Tả Dịch nhú mày: “Sao vậy?”

Úng Sênh Nam: “Anh bị anh trai của chị dâu tương lai em đánh, chưa sót cả nước mắt, em rành thì nói với bà mai nhỏ giúp anh, để em ấy nói giúp anh mấy câu.”

Tả Dịch ngồi lên giường, mở loa lớn lên: “Cô ấy đang ở bên cạnh em, anh nói đi.”

Kiều San không muốn nhận điện thoại, cô lầm bầm một tiếng: “Không nhận, em muốn ngủ.”

“Mẹ nó! Hai đứa bọn em ngủ chung!!!” Úng Sênh Nam mất bình tĩnh, “Hai đứa lại ngủ chung!! Hai đứa cố tình đâm thăm ân ái chọc tức anh đúng không? Mẹ nó, anh không có đứa em trai như em!”

Người ở đầu bên kia rống giận một hồi rồi cúp máy.

Kiều San thò đầu ra khỏi chăn, nhìn Tả Dịch: “Có phải anh ta bị bệnh rồi không? Chúng ta đâm thăm ân ái sao?”

Tả Dịch cất điện thoại, nằm xuống, kéo thảm mỏng qua đắp, điện thoại lại vang lên.

Lần này không phải là Úng Sênh Nam, tên hiển thị là “Anh hai”.

Tả Dịch không sợ anh cả Úng Sênh Nam, nhưng trong lòng lại kính nể anh hai Úng Khúc Hòa. Anh nhận điện thoại, trầm thấp alo một tiếng.

Đầu bên kia điện thoại, giọng của Úng Khúc Hòa còn lạnh hơn cả hàn băng, “Anh cả đâu?”

Tà Dịch suy nghĩ một chút, nói: “Không biết.”

Kiều San ngập một cái chen vào nói, “Chắc hẳn vẫn còn ở Minh Dương với em họ em đấy.”

“Là ai nói chuyện?”

Tà Dịch tắt loa ngoài, nói: “Bạn gái. Thôi, đừng để ý tới anh ấy, qua một thời gian ngắn nữa anh ấy sẽ tự trở về.”

Úng Khúc Hòa nổi giận: “Phải không? Anh ấy quăng một đồng cục diện rắc tôi chạy đi, món nợ này sớm muộn gì anh cũng tính sổ với anh ấy. Em chuyển lời lại cho anh ấy, nếu trước thứ tư mà vẫn chưa trở lại thì vĩnh viễn đừng trở lại nữa.”

Tà Dịch: “Được, em sẽ chuyển lời lại cho anh ấy.”

Người trong điện thoại khựng lại chút, lại hỏi: “Em có bạn gái khi nào?”

Tà Dịch thành thật trả lời: “Vừa mới.”

Cuối cùng giọng của Úng Khúc Hòa cũng ôn hòa một chút: “Hôm nào dẫn tới cho anh xem chút, trạng thái của ông cụ càng ngày càng không tốt, em rảnh thì quay về thăm chút đi, hừm?”

Tà Dịch: “Được, em biết rồi.”

“Được, cúp đây, ngủ sớm đi.” Úng Khúc Hòa dừng lại chút, nói tiếp: “Đừng dùng bao, ông cụ rất muốn ôm chất trai.”

“...”

Cúp điện thoại thờ dài một hơi, cũng may đã tắt loa. Tà Dịch nằm xuống, tắt đèn nói: “Khuya lắm rồi, ngủ đi.”

“Ừ.” Kiều San rút đầu vào trong ổ chăn, “Ngủ ngon.”

Kiều San bọc chăn có chút ngột ngạt, có chút nóng. Thật lâu sau, có người gõ trên chăn cô một cái, giọng nói tẻ nhạt: “Không nóng sao?”

“Không... không nóng.”

Tà Dịch: “Anh sang ghé sofa ngủ nhé.”

Giọng Kiều San buồn buồn nói, “Sao lại phải ngủ ở ghế sofa?”

Tà Dịch: “Ủm thì em khó xử như vậy, anh còn nằm trên giường thì không được tốt lắm, không phải sao?”

Kiều San vén chăn lên, xoay người nhìn anh: “Em không khó xử,” cô dịch sang bên cạnh anh, “Bây giờ chúng ta là người yêu, ngủ cùng một giường rất bình thường.”

Tà Dịch: “Ồ, sau đó thì sao?”

Kiều San miễn cưỡng nhích đến gần anh thêm chút, “Nào, anh ôm em ngủ, bây giờ chúng ta là người yêu...”

Cô thật sự sợ anh sẽ nói... bày đặt kiểu cách.

Bất chấp rồi..

Tà Dịch ôm lấy cô, cầm đặt trên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Kiều San rụt ở trong lòng anh, cũng khẽ thở ra một hơi... Như vậy sẽ không nói cô làm kiêu đâu nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Chương 33. Tiếp theo

Khách sạn không có bữa sáng, sáng hôm sau hai người đi đến vùng gần đó tìm quán, ăn một chén cháo là xong.

Kiều San và Diệp Phạm Âm hẹn mười giờ gặp mặt, Tả Dịch còn có việc, lái xe đưa cô áo biệt thự của Diệp Phạm Âm, đưa mắt nhìn cô đi vào mới rời đi.

Biệt thự chiếm diện tích chừng 300 bình, đi vào thì nhìn thấy trong sân có sân chơi, đúng lúc có một đứa bé từ trên ván trượt trượt xuống. Bé trai chơi cầu bập bênh, bé gái nhảy dây, còn có một thiếu niên nhỏ ngồi xếp bằng.

Một bé trai đột nhiên té xuống, chẳng mấy chốc được một cô gái hơn hai mươi tuổi ôm dậy, giúp cậu vỗ bụi trên người, khuyên lon nói: “Sao không cẩn thận như vậy, cẩn thận trên đầu thùng một lỗ đấy!”

Cô gái đó chắc hẳn là Diệp Phạm Âm rồi.

Bé trai không cho là đúng khanh khách bật cười: “Không sao đâu chị, đầu em cực chắc đấy!”

Diệp Phạm Âm vỗ trên mông bé trai một cái, “Được rồi, đi chơi đi.” Xoay người nhìn thấy Kiều San đứng ở cửa, đứng dậy đi tới, “Chị là chị Kiều sao?”

Kiều San vươn tay ra: “Xin chào, tôi là Kiều San.”

Diệp Phạm Âm và cô bắt tay, nụ cười sáng lạn, khoe môi có hai lúm đồng tiền nhẹ di động, “Tôi là Diệp Phạm Âm, Diệp trong lá cây, Phạm Âm trong kinh Phật, chúng ta vào nhà nói chuyện chứ?”

Kiều San gật đầu, đi theo cô gái vào nhà.

Các thiết bị lắp đặt trong phòng không hề giống Kiều San nghĩ, phòng khách không có bất kỳ vật trang trí nào, mà là có một đám trẻ em ngủ trên một cái giường. Diệp Phạm Âm mang đến hai cái ghế, đưa cho Kiều San một cái, ngược ngừng gãi đầu, “Ngại quá, chỗ chúng tôi rất lộn xộn.”

Kiều San vốn cho rằng Diệp Phạm Âm là một nữ thanh niên nghèo vẫn, không ngờ bản thân rất sống động, tùy ý cột tóc đuôi ngựa, vô cùng thích cười, từ đầu đến cuối đều chưa từng tắt nụ cười trên môi, khoe môi khẽ hiện lúm đồng tiền, thật đáng yêu.

Tuổi trẻ thật là tốt.

Kiều San lấy máy ghi âm ra, hỏi cô gái: “Trong tư liệu của cô không viết người cô thích là ai, hiện tại có thể nói rồi chứ?”

Diệp Phạm Âm, “Tôi ấy à, tôi thích sư huynh của tôi, anh ấy tên Già Lam, lớn hơn tôi năm tuổi, làm hòa thượng của chùa Thủy Linh.”

“Hòa... Hòa thượng?” Kiều San khiếp sợ.

Diệp Phạm Âm: “Sao vậy?”

Kiều San nói: “Cô nói tiếp đi.”

Diệp Phạm Âm lại cười rộ lên, “Thầy Tiểu giới thiệu tôi tìm chị, chị không thể khiến tôi thất vọng được. Rất nhiều bà mai vừa nghe tôi nói người trong lòng là hòa thượng thì lập tức bye bye tôi, tôi rất bức mình, hòa thượng thì sao chứ? Hòa thượng cũng là người mà! Cũng có thất tình lục dục thượng vàng hạ cám chứ. Ôi, hiện tại những thứ này đều không quan trọng, quan trọng là chị có biện pháp nào để anh ấy thích tôi không?”

Kiều San: “Vậy cô kể tình huống cụ thể của anh ta chút đi.”

Diệp Phạm Âm nói tiếp: “Là như vậy, trận động đất năm đó, sư huynh Già Lam cũng mất đi người thân giống tôi, sau đó hai chúng tôi được phượng trượng chùa Thủy Linh nhận nuôi, phượng trượng cho hai chúng tôi đi học, chùa Thủy Linh đối với chúng tôi mà nói chính là nhà. Hai chúng tôi thi vào cùng một trường đại học, lúc đó trong trường có rất nhiều bạn nam theo đuổi tôi nhưng tôi đều từ chối, tôi thường hay hỏi sư huynh cảm giác của anh ấy đối với tôi, nhưng anh ấy lại nói với tôi, sau khi tốt nghiệp sẽ xuất gia, ở lại chùa Thủy Linh, không có ý định lấy vợ sinh con, tôi cho là anh ấy nói đùa, không ngờ sau khi tốt nghiệp anh ấy giấu tôi, thật sự...”

Kiều San hỏi cô gái, “Vậy cảm giác anh ta đối với cô là gì?”

“Anh ấy nói không có cảm giác gì với tôi cả, nhưng tôi thích anh ấy nha,” Diệp Phạm Âm đột nhiên nắm lấy tay cô, “Chị Kiều, chị nhất định phải giúp tôi! Không nề mặt thầy tu cũng phải nề mặt phật tổ, nề mặt thầy Tiểu, được không?”

Kiều San nói: “Vậy cô phải để tôi thấy mặt anh ta, tâm sự với anh ta chút trước đã?”

Diệp Phạm Âm khẽ cười: “Tôi đã sắp xếp xong rồi, tôi dùng danh nghĩa chị ăn chay cầu phúc vào chùa ở, mấy ngày này chị có thể tiếp xúc với Già Lan, cái đó... vừa vận thầy Tiểu cũng ở trong chùa.”

Cô hỏi: “Sao anh ấy cũng ở đó?”

Mình Dương cách Bồ Xuyến chỉ hai tiếng đi đường, chùa Thủy Linh nổi tiếng gần xa, cô biết bà nội Tiểu thường xuyên đến chùa này tu thiền.

Xế chiều Tả Dịch tới đón cô, biết cô phải đến chùa ở mấy ngày, biết Tiểu Già cũng ở đó thì lập tức thu dọn đồ đạc, mang Đô Đô chạy tới.

Chùa Thủy Linh không cho xe chạy lên, phải đi bộ hơn nửa tiếng mới tới đỉnh núi. Kiều San còn đỡ, hai chân nhũn ra nhưng vẫn có thể đi, Đô Đô thì không như cô, leo đến một nửa thì trực tiếp co quắp ở trên thềm đá, không đi nổi nữa.

Diệp Phạm Âm cảm thấy con chó mập này rất thú vị, đi qua ôm nó lên vai, vỗ đầu chó Đô Đô thầm thì: “Chó mập này, cái kiêu đi đường mệt thành bộ dạng này còn có tiền đồ hay không vậy?”

Kiều San kéo cánh tay Tả Dịch thờ dốc một hơi, tỏ vẻ cô cũng mệt đến sợ rồi..

Tả Dịch hỏi cô: “Có muốn anh công em không?”

Kiều San ngẩng đầu nhìn con đường dài đằng đẵng, lại nhìn Tả Dịch, “Anh làm được không? Anh không mệt hả?”

Tả Dịch nói: “Đường này có đáng là gì đâu, trước kia còn vác vật nặng 100 cân bò lên núi Thái Sơn đấy.”

Kiều San không tin nhìn anh: “Xạo dữ.” Vừa nói xong, hai vai đột nhiên cách mặt đất, Tả Dịch ôm chân cô, trực tiếp vác cô lên vai mình.

Đầu của cô rũ xuống sau lưng Tả Dịch, liếc nhìn đường dốc, hít sâu một hơi.

Tả Dịch khiêng cô đi nửa tiếng, có thể nào cũng không để cô xuống.

Diệp Phạm Âm ôm con chó mập đến thờ hồn hèn, còn phải âm thầm lau nước mắt: “Mẹ nó, sao ở đâu cũng có người ân ái đắm thắm..

Nhưng Kiều San lại không cảm thấy như vậy.

Cô cảm thấy, Tả Dịch xem cô là người tàn phế à? Có chút khí lực mà thôi, khoe khoang cái rắm ý...

*

Đến chùa, phòng Kiều San ở sát phòng Tả Dịch.

Tường đất không cách âm, Kiều San nằm ở trên giường có thể nghe rõ tiếng nước chảy ào ào của phòng bên cạnh. Điều kiện trên núi khó khăn, nhất là phòng tắm này cũ kỹ, Tả Dịch chỉ có thể dùng nước lạnh tắm sơ người.

Ngoài cửa sổ có tiếng ve kêu, nhìn qua cửa sổ mờ một nửa, Kiều San còn có thể nhìn thấy ánh sáng lung linh. Gió nhẹ thổi vào, trong không khí đầy hơi nóng ẩm ướt ngột ngạt, cô thấy nóng nên dứt khoát cởi hết quần áo, chỉ chừa lại nội y, đắp chăn mỏng lên bụng, chẳng mấy chốc chìm vào giấc ngủ.

Đến nửa đêm, Đô Đô đột nhiên sủa nặng lên.

Kiều San bị đánh thức, phát hiện giường đang lắc lư, cô sợ tới mức bật người dậy rời giường, phòng tối om nên không để ý dưới chân, bị vấp cái ghế ngã xuống đất, đầu đụng vô góc bàn, đau đến “A” một tiếng.

Động đất.

Cảm giác đau đón tan lòng nát dạ từ thái dương truyền đến toàn thân, hồi ức năm đó cuộn cuộn dâng lên.

Khi đó, bà cụ ôn hoà vừa mới cho táo cô xong, trên mặt còn dính bọt nước long lanh. Lão bà nói, táo xanh này ngọt, để cô ăn thử.

Kiều San vội vàng đưa Đô Đô đi bệnh viện, không rảnh ném thư, đặt táo ở trên bàn, ôm Đô Đô đi ra ngoài.

Cô mới đi ra khỏi nhà không bao lâu, dưới chân lắc lư một trận.

Ầm một tiếng, từng khối xi măng khổng lồ rơi xuống.

Tòa nhà cũ sau lưng sụp đổ.

Đã cách nhiều năm, cái cảm giác sợ hãi này lại xuất hiện, ở trong bóng tối Kiều San sờ đụng đến chân bàn, ôm chặt không buông, nước mắt ào ào chảy xuống.

Cửa phòng cô bị người phá mở, người đàn ông bên ngoài xông vô, ôm cô từ trên mặt đất lên. Người đàn ông cảm giác được trên người cô không có quần áo thì nhanh chóng kéo chăn qua trùm lên người cô, ôm cô chạy ra khỏi thiền phòng.

Lúc này động đất đã ngừng, trong sân không một bóng người.

Dường như trừ anh và Kiều San ra, không có ai cảm nhận được động đất.

Vừa rồi anh nghe thấy tiếng thét của Kiều San, không kịp mặc quần áo liền lao ra, Kiều San trong ngực anh còn có cái chăn bọc lấy, còn trên người anh chỉ có mỗi cái quần lót...

Không lâu sau có sư phụ cầm đèn đi ra, hỏi: “Ngài sao vậy?”

Tả Dịch: “Động đất.”

Sư phụ ngáp một cái nói: “Ồ... Trần nhỏ này không có chuyện gì ngoài cách hai tháng thì có một lần, không có chuyện gì đâu, trở lại phòng ngủ đi.”

Tả Dịch: “...” Bình tĩnh vậy sao?

Anh cúi đầu nhìn Kiều San trong ngực, cô co người lại thành một cục, đã khóc đến mức như người tàn tật.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Chương 34. Độ Phạt (03)

Tả Dịch ôm Kiều San trở về phòng, nương theo ánh sáng yếu ớt ở trong sân, vượt qua chướng ngại vật, đặt cô ở trên giường.

Bật đèn, căn phòng tối đen sáng lên. Kiều San co người lại, tóc bị ướt dính ở. Cuống họng Tả Dịch lẫn lộn một vòng, không biết an ủi như thế nào, “Đừng khóc.”

Kiều San nước mắt nước mũi cọ cọ ở trong ngực anh, khóc càng nhiều hơn. Đồ Đồ ngoắt ngoắt cái đuôi đi tới, nhảy lên giường, liếm liếm trên mặt cô, có người có chỗ an ủi, nhưng cảm giác sợ hãi vẫn không giảm.

Người không trải qua trận tai nạn đó thì không thể nào hiểu được, ban đầu cả thành phố trở thành một đồng hoang tàn, Kiều San nhớ như y, trường tiểu học trong trấn sụp đổ nát, nhà lầu bốn phía đều sụp tất cả, chỉ còn lại một lá cờ đỏ bông bênh, thê lương cô tịch.

Cô nhớ rõ, sau trận động đất đó thì là một trận mưa, xi măng gạch bê bốn phía, lầy lội không chịu nổi, không có lều vải, cô và mấy người còn sống cuộn mình trong túi nhựa ni lông ở trên đường cái.

Lúc đội cứu viện chạy tới, cô đang sốt cao không ngừng, sống sót sau tai nạn, cô vẫn luôn không dám trở lại nơi này.

Đi dạo quý môn quan một vòng, cô mới biết được cô độc tuyệt vọng đến cỡ nào.

Tả Dịch không biết phải an ủi cô thế nào, chỉ ôm lấy cô, không nói chuyện, cứ vậy đến khi trời sáng. Kiều San khóc lóc một hồi rồi ngủ, tỉnh lại lần nữa thì trời đã tờ mờ sáng.

Trên mặt lem luốc nước mắt, cô ngẩng đầu nhìn Tả Dịch, thấy anh đang cầm điện thoại, dùng một tay lướt xem tin tức, tay còn lại thì kê dưới đầu cô, chẳng mấy may nhúc nhích.

Ánh sáng nhạt của màn hình làm cho khuôn mặt của người đàn ông càng rõ ràng hơn, vừa mở mắt nhìn thấy anh, cảm giác bất an trong lòng bị áp chế xuống.

Thật ra cho dù là hoàn cảnh nào, cảm giác có người làm bạn rất là tốt. Lúc khó khăn có người ở cùng, lúc vui vẻ có người chia sẻ, thậm chí còn có người cùng ăn cơm chung.

Kiều San nhìn Tả Dịch, dường như trong lòng có một cảm xúc đè nén không thể hiện ra, là ảm ướt, là ngọt, dường như có một vòng sóng trắng đột nhiên lật lên, đánh vào trong trái tim mềm mại.

Giọng Kiều San khàn khàn, kêu một tiếng: “Tả Dịch.”

“Há?” Tả Dịch để điện thoại xuống, cúi đầu nhìn cô, “Tỉnh rồi à?”

Kiều San gật đầu, ngồi dậy nhìn anh, “Tôi qua anh vẫn luôn ở đây à?”

Tả Dịch gật đầu, “Ừ.” Anh không chịu được để một mình cô co rúc ở đó mà khóc, nhìn mà thấy đau lòng.

Anh lẳng lặng thân nhiên lắc lắc tay, có hơi tê.

Kiều San vươn tay ra nắm lấy cánh tay anh xoa bóp, “Tê rồi sao?”

Tả Dịch lắc đầu, đứng dậy: “Vừa rồi có sư phụ tới đây, nói nhà ăn ngủ nệm, bảo chúng ta qua ăn cơm. Em ở lại đây nghỉ ngơi hay cùng đi ăn.”

Kiều San mang giấy xong, dùng ngón tay cào cào đầu tóc rối bời: “Cùng đi chứ.” Trong chậu rửa mặt có nước, cô liền cúi xuống rửa mặt, quay đầu hỏi Tả Dịch: “Tóc em có rối không?”

“Ừ, có hơi rối.”

Nghẹn ngào cả đêm khiến cho giọng của cô có chút khàn, mắt sưng lên. Cô thì thầm: “Không có gương thật là phiền...”

Tả Dịch dùng chân đá cái ghế dưới bàn sang cho cô, “Ngồi xuống đi, anh chải giúp em.”

Kiều San dụi dụi mắt, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh biết chải sao?”

Anh gạt đầu: “Ừ, lúc trước có chải cho bà cụ, riết thành quen.”

Kiều San hiền lành ngồi xuống.

Ngón tay của người đàn ông xuyên qua mái tóc cô, tóc được dắt lên, lực độ thích hợp, nhẹ nhàng kéo tóc cô. Da đầu cô có hơi ngứa, , rất muốn bảo anh xoa nhẹ huyệt vị một chút, giống như lúc gội đầu ở trong tiệm vậy.

Đang nghĩ vậy, tựa như anh hiểu được, dùng lòng ngón tay xoa nhẹ huyệt vị trên da đầu cô.

Cảm giác tê dại trên da đầu tan ra, trong phút chốc Kiều San thoải mái mà muốn nằm xuống, để anh xoa đầu giúp mình.

“Lực độ có vừa không? Đau không?” Giọng của người đàn ông rất trầm thấp, đủ để lay động tiến vào trong lòng Kiều San.

Cô nhắm mắt lại thường thức, không muốn nói chuyện, ừ một tiếng: “Không đau.”

Vừa dứt lời, ngón tay của anh chà xát viền tai của cô, vớt một lọn tóc ở chỗ đó lên. Mặc dù Kiều San không nhìn thấy động tác của anh nhưng cô có thể cảm nhận rõ được, Tả Dịch chia tóc của cô ra thành mấy nhánh, sau đó nhẹ nhàng hợp lại.

Thật lâu sau, Tả Dịch dùng dây thun cột đuôi tóc của cô lại, bàn tay đè trên đỉnh đầu của cô mỉm cười nói, “Được rồi.”

Kiều San lấy điện thoại di động ra, thông qua camera nhìn tóc của mình.

Bình thường cô hay tùy tiện cột tóc đuôi ngựa, tóc ngang phủ kín trán. Tả Dịch chơi đùa một hồi, mái tóc ngang trước trán được chải lên, cột thành kiểu tóc la hán, nhìn vào có sức sống không ít.

Hơi nghiêng đầu qua một bên, nhìn thấy bím tóc dán sát vào da đầu, kinh ngạc nói: “Đây là... bím bát cổ?”

Kiểu bím tóc này, mấy cô gái như Kiều San đều không biết làm, hiếm khi thấy một thanh niên như anh không ngờ có thể thắt được kiểu này tốt như vậy!

Kiều San ý thức được điều gì đó, hỏi anh: “Bím bát cổ đêm đó không phải là chị An bảo vệ thất là mà do anh thắt đúng không?”

Tả Dịch không phủ nhận, cũng không thừa nhận, gấp đầu ngón tay búng vào trán cô một cái, “Đẹp lắm, đi nào, đi ăn thôi, đói bụng rồi.” Nói xong xoay người lại gọi Đô Đô, mang theo chó rời khỏi phòng.

Kiều San vuốt trán có chút kinh ngạc, nhìn bóng lưng Tả Dịch đột nhiên có hơi muốn khóc.

Lỡ mũi chưa chua, cô cũng không biết là tại vì sao.

Có lẽ là vì anh ở cùng với cô một đêm mà không có lấy một câu oán trách, lại còn chải tóc cho cô nhí.

Có lẽ là vì anh đối với cô quá tốt... nhí.

*

Lúc bọn họ đến nhà ăn, vừa vặn có một đám hòa thượng đi ra, lần đầu tiên Kiều San nhìn thấy nhiều hòa thượng như vậy, không hiểu sao lại nhìn thêm mấy lần.

Đi vào nhà ăn, Kiều San gọi hai cái bánh bao, một chén cháo khoai lang, cô lựa khoai lang ra nghiền nát rồi đút cho Đô Đô ăn. Ở trong chùa ăn chay nên chó đi theo cũng chịu tội theo, nhưng cũng may Đô Đô không ăn kiêng, cái gì ăn cũng được cả.

Bấm đầu ngón tay tính toán, Đô Đô coi như là bà nội của mấy lứa trẻ hiện giờ, động vật sống càng lâu thì càng hiểu chuyện.

Tả Dịch gấp đưa muối cho vào trong chén của cô, “Cái này mùi vị không tệ, ném thử đi.”

Cô gạt đầu, cũng không ngẩng đầu lên cho luôn vào miệng ăn, cái muối giòn tan, độ mặn vừa phải, quả thật không tệ.

Ăn cơm được nửa, Tiểu Giả và bà nội đi tới, nhìn thấy cô thì về mặt của bà lão kinh ngạc, “San San, sao cháu cũng ở đây?”

Kiều San vội vàng đỡ bà ngồi xuống, “Bà nội, cháu mới đến hôm qua, đến đây có việc ạ.”

Tiểu Già đi qua lấy com giúp bà nội, sau khi trở lại thì ngồi xuống bên cạnh Tả Dịch, hai người đàn ông chạm mặt nhau thì khẽ gật đầu với đối phương, quả thật rất lễ phép.

Bọn họ thừa dịp thời gian ăn com tán gẫu một hồi thì nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng ca dài.

Giai điệu y y nha nha, Kiều San nghe không hiểu, kèm theo một hồi tiếng “keng keng” giòn vang, miễn cưỡng nghe hiểu một câu “Nam Mô A Di Đà Phật”.

Cô buồn bực: “Sáng nào hòa thượng trong chùa cũng đều niệm kinh sao?”

Bà nội Tiểu nói: “Đúng vậy, đối diện chính là Kinh Uyển.”

Kiều San hỏi bà nội Tiểu: “Bà nội có biết Già Lam không?”

“Già Lam đại sư hử, San San cháu cũng từng nghe đến cậu ta à?” Nhắc đến Già Lam, bà nội Tiểu lập tức cảm thấy kính nể.

Từ trong miệng bà nội Tiểu biết được Già Lam ở trong chùa tương đối có uy tín, lúc này anh ta cũng đang ở Kinh Uyển, âm thanh ở đối diện truyền ra, một trong số đó có của Già Lam.

Cô không thể nào gán một đại sư khiến bà nội Tiểu cảm thấy kính nể với người Diệp Phạm Âm yêu vô cùng một chỗ được.

Nhất là khi cô ở trước cửa Kinh Uyển, sau khi nhìn thấy Già Lam thành kính niệm kinh, càng không cách nào gán liền anh ta với tình ái thế tục. Tướng mạo của Già Lam không mấy nổi bật, gầy gò trắng nõn, mười ngón tay dài nhỏ thành kính đóng lại, mỗi móng khi mở khi đóng, phát ra tiếng trầm thấp mà ni non.

Đây là một đóa Bạch Liên không nhiễm trần thế.

Quá nghiêm túc, đứng nhìn một chập, Kiều San vẫn không có cách nào gán liền vị hòa thượng nghiêm túc tựa như không nhiễm hạt bụi này với tình ái.

“Thế nào? Sư huynh của tôi đẹp trai chứ?”

Không biết Diệp Phạm Âm đứng sau lưng Kiều San lúc nào, ngón tay chọc chọc eo của cô.

Rời khỏi Kinh Uyển, Kiều San hít sâu một hơi nói: “Cô thật sự thích anh ta?”

Về mặt Diệp Phạm Âm dí dỏm: “Đương nhiên rồi, ai biết anh ấy lại thay đổi giữa chừng, chặt đứt khai tâm.”

Mấy người cùng đi từ nhà ăn qua Kinh Uyển, đưa bà nội Tiểu vào, lại cùng đi ra khỏi Kinh Uyển. Tả Dịch không nhịn được nói chen vào: “Nếu trong lòng anh ta thật sự có cô, cầm đao kẻ cổ cũng sẽ không xuất giá.”

Diệp Phạm Âm bĩu môi, hung hăng trừng mắt nhìn Tả Dịch một cái: “Anh thì biết cái gì? Anh cũng không phải là anh ấy? Giáo sư Tiểu, anh nói đúng không?”

Hiển nhiên Tiểu Già đang suy nghĩ gì đó, hơi sững sờ, anh ta nói: “Già Lam nghĩ gì tôi không biết, tôi chỉ biết, nếu thật sự thích một người, cho dù là chương ngại gì đều không phải là chương ngại, mà là đẩy mạnh động lực hai người phát triển tình cảm.”

Diệp Phạm Âm: “Giáo sư Tiểu! Anh làm sao vậy? Lúc trước anh không có nói vậy nha? Lúc trước không phải anh nói, thích một người thì phải cố gắng đuổi theo sao?”

Tiểu Già: “Đúng vậy, nhưng thực tế thường hay tàn khốc hơn.”

Rõ ràng mọi người đều không đồng ý Diệp Phạm Âm dây dưa với Già Lam, bởi vì vị hòa thượng kia... thật sự rất có cảm giác xa cách. Đứng ở ngoài cửa nhìn xem đường như cách xa một thế giới vậy.

Kiều San cũng nói: “Xin lỗi cô Diệp, có một vài mối tôi không làm, đặc biệt là kiểu người như cô vậy.”

Diệp Phạm Âm buồn rười rượi kéo cánh tay Kiều San: “Đừng vậy mà... Chị Kiều, chị vẫn chưa nói chuyện với anh ấy mà, lỡ như trong lòng anh ấy có tôi thì sao?”

Kiều San: “Ba người chúng tôi ở đây trước kia đều chưa nhìn thấy Già Lam, nhưng vừa rồi nhìn thấy anh ta đọc kinh, mọi người đều không hèn mà cùng hiểu rõ. Bản thân anh ta thành kính tín ngưỡng, đã vượt quá tường tượng của chúng ta, mặc dù tôi không tin Phật, nhưng tôi tôn trọng tín ngưỡng của anh ta.”

Tiểu Già cũng nói: “Theo như Kiều San nói, trước đó tôi cũng cho là cậu ấy có thể thật sự thích cô, làm như vậy có thể là trong lòng có nỗi khổ tâm nào đó. Vừa rồi thấy cậu ta đọc kinh, đột nhiên hiểu ra tại sao nhiều người đi qua mười vạn núi lớn đến đây hành hương, có thể tín ngưỡng của bọn họ đã

vượt qua phạm vi người thường nhận thức, vô cùng mệnh mông, đã không còn là thứ có thể bị tình ái ràng buộc rồi.”

Diệp Phạm Âm cúi gầm đầu, buông thông bờ vai nói: “Nhưng tôi đã quen được Già Lam chăm sóc, tôi cảm thấy... đời này tôi không thể không có anh ấy.”

Kiều San nói: “Thật ra cô có nghĩ tới, tình cảm của cô và Già Lam chỉ là tình cảm của người thân mà là không phải của người yêu không?”

Diệp Phạm Âm bất lực buông lỏng: “Nhưng đối với tôi, trừ anh ấy và giáo sư Tiểu ra, tôi không thích ở cùng chung một chỗ với bất kỳ người đàn ông nào...”

Kiều San giương mắt nhìn Tiểu Già: “Ồ... Vậy cô có thể thử qua lại với giáo sư Tiểu thử xem nha.”

Chủ đề đột nhiên kéo đến trên người Tiểu Già, anh ta bất chợt... đỏ mặt.

Diệp Phạm Âm lắc đầu: “Ồi, ông trời muốn hủy diệt tình yêu của tôi, bà mai kim bài cũng không làm mai cho tôi, tức chết tôi rồi!”

*

Giữa trưa ăn cơm xong, Kiều San không có chuyện gì làm mang theo con chó và Tả Dịch đi dạo trong chùa.

Chùa Thủy Linh có mấy trăm năm lịch sử, cũng là thắng cảnh du lịch. Bên ngoài chùa có một cây Bồ Đề, phía trên treo đầy dây đỏ du khách viết nguyện vọng. Kiều San ngửa đầu nhìn dây đỏ trên đỉnh đầu, đột nhiên nảy ra ý tưởng muốn viết một nguyện vọng treo lên.

Cô tới lấy hai mảnh lụa đỏ, một mảnh cho mình, một mảnh đưa cho Tả Dịch. Cô viết xong nguyện vọng, nhìn lại, cảm thấy không có vấn đề mới thoả mãn.

Tả Dịch liếc nhìn nguyện vọng của cô.

... Hi vọng Tiểu Già và cô Diệp có phát triển.

“Hai người bọn họ sẽ phát triển cái gì?” Tả Dịch nghi hoặc.

Kiều San nói: “Em nói anh nghe, em làm bà mai nhiều năm rồi, ai và ai có triển vọng, liếc một cái là nhìn ra ngay. Cô Diệp và Già Lam giống như người thân hơn, tình cảm của bọn họ có yêu mến nhưng tuyệt đối không phải là tình yêu. Em mơ hồ cảm thấy, cô ấy và Tiểu Già giống như... có chút đùa giỡn, có thể hai người sẽ có phát triển?”

Tả Dịch hỏi cô: “Vậy em quyết định tác hợp cho bọn họ?”

Kiều San lắc đầu: “Không được, mối của Tiểu Già em không thích hợp để làm, tùy duyên đi, anh viết nguyện vọng gì vậy?”

Tả Dịch: “Nhìn sẽ không có linh nghiệm, đừng nhìn tốt hơn.”

Kiều San hừ một tiếng, “Thật sao, anh thật sự tin cái này.”

Tả Dịch: “Tin, hiện ra trước mặt thế này mà. Câu anh ghi trên lụa đỏ, chính là tín ngưỡng của anh.”

Cây Bồ Đề rất cao, Kiều San thì rất lùn, thử bò lên mấy lần... cuối cùng lấy thất bại làm cái kết.

Cô nắm chặt lụa đỏ trong tay, xoay người cầu trợ Tả Dịch, “Tả keo kiệt, anh có thể... để em đạp lên vai anh không? Hoặc là anh đẩy em lên?”

Cô vừa mới dứt lời, Tả Dịch đã đi qua, ngồi xổm người xuống ở trước mặt nàng, chỉ chỉ lên vai mình, “Dùng đi.”

Kiều San vịn cây giẫm lên vai anh, mượn chiều cao vượt trội của người đàn ông, cô thành công leo lên cây, treo dây lụa của mình lên. Cô hỏi Tả Dịch ở dưới cây: “Có muốn em treo giúp anh không?”

Tả Dịch ừ một tiếng, đưa lụa đỏ trong tay cho cô.

Lúc giúp anh treo lụa đỏ, Kiều San không nhận được tò mò, lặng lẽ nhìn thoáng qua.

“Hy vọng có thể cho Kiều San cảm giác an toàn.”

Nguyện vọng trên lụa đỏ của anh lại là cô? Nhớ lại lời anh vừa nói, như vậy... cô là tín ngưỡng của anh?

Trái tim nhảy loạn thình thịch thình thịch.

Hai má nóng hổi, yểu hầu như có lửa thiêu đốt. Cô bò xuống dưới, giẫm lên tảng đá nhảy xuống, suýt chút nữa té ngã, vô thức nắm chặt tay Tả Dịch.

Tay của người đàn ông ấm áp dày rộng, càng nắm càng chặt hơn.

Giống như... Không muốn buông ra.

Vì vậy hai người cứ ngằm hiểu lẫn nhau nắm tay trở về phòng, tới cửa vẫn không cam lòng tách ra. Kiều San xấu hổ nhìn sang nơi khác, ánh mắt lấp lánh nói: “VẬY... Em về phòng trước.”

Quay người chuẩn bị đi, Tả Dịch lại kéo cô lại, nhỏ giọng gọi cô: “Kiều San.”

“Hả?” Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Yết hầu của Tả Dịch lặn một vòng, không nói chuyện, cũng không biết nói cái gì, cứ nghiêm túc nhìn vào cô.

Hai người giống nhau bị định thân, không hề nhúc nhích nhìn đối phương, ngạc nhiên là không hề có chút ngượng ngùng. Kiều San đột nhiên nở nụ cười, “Trên mặt em có hoa sao?”

“Không có.”

“VẬY anh nhìn ưm...”

Tả Dịch cúi người hôn cô, nhẹ nhàng liếm môi cô, lướt qua rồi dừng lại.

“Anh không thích hoa,”

Giọng anh trầm lắng như lá cây rơi xuống đất, xào xạt, rất thoải mái... Anh khựng lại, “Chỉ rất thích em”

Khuôn mặt Kiều San đỏ bừng, cô bung mặt không biết nói cái gì cho phải, trái tim nhảy thành thạch dử dội, gần như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

“Kiều San, anh không tin Phật, không tin đạo. Lúc nhỏ tín ngưỡng khoa học, bắt đầu hiểu chuyện tín ngưỡng bản thân,” giọng điệu của anh nghiêm túc mà kiên định, “Hiện tại anh không còn độc thân, tín ngưỡng của anh là em.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chương 35: Ở chung (01)

“Kiều San, anh không tin Phật, không tin đạo. Lúc nhỏ tín ngưỡng khoa học, bắt đầu hiểu chuyện tín ngưỡng bản thân,” giọng điệu của anh nghiêm túc mà kiên định, “Hiện tại anh không còn độc thân, tín ngưỡng của anh là em.”

Anh thổ lộ với cô như vậy.

Kiều San tròn tròn hai mắt nhìn anh, gần như quên mất phải hít thở. Nếu như không phải Đô Đô ngoắt ngoắt cái đuôi đung vào chân cô, cô thật sự cho rằng mình đang... nằm mơ.

“Đừng thử, làm một đôi tình nhân chân chính, được không?” Giọng của anh vẫn trầm thấp như cũ, trung cầu ý kiến của cô?

Được không?

Một tiếng này đánh vào trái tim cô.

“Được...” Cô gật đầu. Dường như lúc này nói chuyện không phải là mình, mà là một người khác.

Nhận được câu trả lời của cô, Tả Dịch cúi người, cắn môi cô lần nữa.

Cảm giác tê dại chạy tháo loạn khắp nơi trong thân thể. Cô không tự chủ được mà ngênh hóp nụ hôn của anh, mở miệng để đầu lưỡi của anh chui vào.

Cảm giác hạnh phúc ngọt ngào nhộn nhạo trong lòng, trước sau không tìm được điểm dừng chân. Đợi đến khi vào phòng, cô đóng cửa lại bò lên giường, ôm chăn mỏng lần một vòng mới thoát ra khỏi niềm vui hành phúc to lớn.

Mặt đỏ tím đập loạn xạ, máu nóng tuôn trào.

Ngọt, quá sức ngọt, thì ra thích một người là như vậy? Cô gật gù đắc ý, muốn để bản thân bình tĩnh, bình tĩnh, nhưng không thể bình tĩnh được...

Cô lấy điện thoại mở blog ra, muốn nói cho đám fan của cô biết, bà mai kim bài đã thoát khỏi cô đơn rồi!

Cô không nhận được nói cho tất cả mọi người tin tức này.

“Còn nhớ rõ khách hàng độc đáo tôi chăm chọc lần trước không?”

Fan đều ào ào bình luận lại:

Hôm nay gả sao: Sao vậy sao vậy? Lại làm chuyện độc đáo không bằng cảm thú nào với cô sao?”

Tịch mịch một buổi cô: 0.0

Kiều San trả lời Tĩnh mịch một buổi cô: Cô phân tích rất đúng, anh ấy tỏ lộ với tôi.

Tịch mịch một buổi cô: !! Trời ạ! Không ngờ tôi đã đoán đúng! Hai người qua lại với nhau sao?

Vì vậy, bên dưới fan ào ào bình luận.

“Ngao~ bà mai tự làm mai cho mình hả? Mơ mộng một vạn chữ khách hàng bá đạo bỏ lên tôi...”

“Há há, bà mai lập gia đình rồi sao?”

“Sau này bà mai nhỏ kết hôn rồi có còn làm mai không? Blog còn chia xé công lược thoát khỏi cô đơn không?”

dle: Trả lời giúp cô ấy, sau khi kết hôn tôi sẽ không hạn chế tự do công việc của cô ấy, cô ấy muốn làm gì cũng được.

Ứng Thực Hiện Ứng Sinh Nam trả lời dle: Em ấy muốn tán tỉnh tiểu thục tươi em cũng đồng ý sao?

Sau đó, Kiều San liền nghe thấy người ở phòng bên cạnh gọi điện thoại.

“Anh hai bảo em chuyển lời đến với anh, chuyện của công ty anh ấy đã xử lý xong rồi, bảo anh chuyên tâm theo đuổi chị dâu. Ừm, không cần cảm ơn, anh em nhà mình mà, được, em cúp máy trước.”

“...” Kiều San đột nhiên cảm thấy Tả Dịch rất hư hỏng.

Cô nhớ rõ anh hai trong lời anh hình như rất vội tìm Ứng Sinh Nam. Trong khoảng thời gian này tiếp xúc với Ứng Sinh Nam và Tả Dịch, mặc dù Ứng Sinh Nam là anh cả, nhưng anh ta rất sợ em hai Ứng Khúc Hòa.

Vừa rồi Tả Dịch nói vậy, rõ ràng là đẩy Ứng Sinh Nam vào hố lửa mà.

Hư, anh thật là hư.

Nhưng cô càng lúc càng yêu thích anh thì làm sao đây? Làm sao đây? Làm sao đây?

Cô lại lướt blog, bình luận đã quá hai vạn, fan đang bình luận sôi nổi.

“Id bạn trai của bà mai nhỏ là “dle”? Người này rất thích ăn nên mới đặt id này nhỉ? Không ngờ Ứng Sinh Nam biết bạn trai của bà mai nhỏ? Trời ạ! Chúng tôi phát hiện ra điều gì thế này?”

Hai năm trước Ứng Sinh Nam dựa vào tài ăn nói hóm hỉnh và giá trị nhan sắc cao nhanh chóng nổi tiếng trên blog, hôm nay đã là người nổi tiếng có nghìn fan. Đám con gái thiếu não nhiều không kể xiết, ngày nào cũng la hét muốn gả cho anh ta.

Khi đám con gái phát hiện Ứng Sinh Nam bình luận bài trong blog của Kiều San, đều lục tục chạy vô xem, một tiếng có 5000 người xem blog của Kiều San.

*

Chuyện của Diệp Phạm Âm, Kiều San vô năng vô lực, sáng sớm hôm sau lập tức lên đường về nhà cùng Tả Dịch.

Diệp Phạm Âm và Tiểu Già tiễn bọn họ xuống núi, lúc lên xe Diệp Phạm Âm đột nhiên ôm lấy eo Kiều San, “Bà mai nhỏ đừng đi như vậy... Chị cứ vậy mà đi sao, chị vẫn chưa làm mai cho tôi đâu, đừng đi mà, ở lại chơi thêm mấy ngày nữa đi.”

Kiều San vô cùng bất đắc dĩ, “Cô có thể đi theo Tiểu Già lên Cẩm Dương chơi.”

Diệp Phạm Âm buông cô ra, lại ngồi xổm xuống ôm chặt Đô Đô vào trong ngực, bóp nhẹ mấy cái, “Haiz... Đô Đô gặp lại sau, sau này tao sẽ ghi mày vào trong tiểu thuyết, để mày làm một con chó thần uy vũ bất phàm, thế nào?”

“Gâu gâu!”

Kiều San vẫn chưa cố định nơi ở ở Cẩm Dương, bình thường cùng Đô Đô ở lại phòng làm việc, chưa bao giờ tự mình xuống bếp.

Tả Dịch đưa cô trở lại công ty, hỏi cô: “Em có muốn chuyển đến ở chung anh không?”

“Hả? Ở chung? Kiều San chớp chớp mắt, “Có phải tiến triển nhanh quá không?”

Tả Dịch liếc nhìn trên lầu, lại xem xung quanh, “Ồ ký túc xá thoải mái sao? Chuyển đến ở chung với anh có thể có cơm ăn thường xuyên. Chung quanh đây cũng không xanh hoá, em dắt chó đi dạo cũng thuận tiện?”

Vừa nghe thấy chữ “chó”, Đô Đô tưởng đang gọi nó, nhìn sang, bu lại trong lòng Tả Dịch.

Kiều San vẫn chân chữ bát định, Tả Dịch lại nói: “Vừa vặn anh còn một phòng khách.”

“Vậy thì... chuyển qua?” Trong giọng nói của cô có mang theo nghi ngờ, vẫn có chút do dự.

Tả Dịch khởi động xe, lái xe chạy đi, “Ừ, chuyển qua đi, nói làm liền.”

“Anh chờ chút, để em đi lên lấy đồ rửa mặt và quần áo thay đã.”

“Không cần, tới chỗ anh thì muốn cái gì có cái đó.”

Phòng khách trong nhà Tả Dịch không có giường, tối nay đặt mua là không thể nào, vậy tối nay ngủ ở đâu?

Tả Dịch hỏi cô thích màu gì?

Tha suy nghĩ một chút, “Màu vàng nhạt, màu này ấm áp.”

Vì vậy đội cô rửa mặt xong đi ra, vỏ chăn ga giường đã được đổi thành vàng nhạt. Nhìn thấy màu vỏ chăn ấm áp và giường mềm mại, cảm giác mệt mỏi xông lên, cô không nhịn được nhào qua lăn lên giường.

Tả Dịch giữ chặt cô, hỏi: “Tối nay em ngủ cùng với anh? Có ý kiến gì không?”

Cô quay lưng lại, mặt đỏ bừng, ngoài miệng lại ra vẻ tùy tiện, “Ai nha, cũng không phải lần đầu tiên ngủ chung một giường, được rồi, ngủ thôi, chúc ngủ ngon.”

Cô cuộn chăn nghiêng người, hít sâu một hơi, nhắm mắt, ngủ...

Vừa mới nhắm mắt lại, Tả Dịch cúi người hôn một cái lên lỗ tai cô. Giọng nói trầm trầm xen lẫn khí nóng tràn vào lỗ tai: “Ngủ ngon.”

Kiều San rất nhanh chìm vào giấc ngủ, để tay ở bên ngoài.

Tả Dịch nhìn cô, nhẹ nhàng đan xen vào năm ngón tay của cô, lấy điện thoại ra chụp một tấm hình, post lên blog, “Ngủ như vậy có an tâm chút nào không?”

Giản Thời Chương bình luận: Có ghê tởm không?

Tả Dịch trả lời Giản Thời Chương: Anh có vợ rồi, không ngờ còn cảm thấy ghê tởm?

Giản Thời Chương trả lời Tả Dịch: “[icon roi lệ] [icon roi lệ] vợ của tôi không cho tôi lên giường, cũng không cho nắm tay...

Tả Dịch trả lời Giản Thời Chương:...

Ứng Sinh Nam bình luận: “Đầu đất, tối nay vượt qua cảm thú luôn sao?”

Tả Dịch trả lời Ứng Sinh Nam: Anh là một bọc nước đực.

Ứng Khúc Hòa bình luận: Em vui đùa hay là nghiêm túc?

Tả Dịch trả lời Ứng Khúc Hòa: Nghiêm túc.

Ứng Khúc Hòa trả lời Tả Dịch: Ồ, biết rồi, ngày mai anh sẽ tới tìm em.

*

Ngày hôm sau Kiều San tỉnh lại đã là mười một giờ trưa, Tả Dịch đến công ty từ sớm. Bữa sáng đặt ở trên bàn, dưới ly sữa tươi có đề một tờ giấy.

... “Ngoài tiểu khu có một nhà hàng, buổi trưa có thể đi ra ngoài ăn, buổi tối anh về làm cơm cho em ăn [hình vẽ tay chữ V]”

Kiều San vuốt vuốt đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, đến phòng bếp hâm đồ ăn lại. Bưng đồ trở lại phòng ăn, ly sữa vẫn chưa vô bụng liền bị tiếng chuông cửa cắt ngang.

Đã trở lại?

Cô không chải đầu, mặc đồ ngủ mang đôi dép lê đi mở cửa.

Vừa mở cửa liền sững sốt.

Đứng ngoài cửa là một anh chàng đẹp trai mặc đồ tây trang, một tay đút trong túi quần, một tay cầm điện thoại di động, đang cúi đầu bấm chữ trả lời tin tức. Vóc dáng người đàn ông không kém Tả Dịch mấy, thuộc loại chân dài.

Người đàn ông ngược mắt nhìn cô, còn chưa nói lời nào, cô đã cảm nhận được một áp lực không sao giải thích được.

Cô sững sốt một hồi, nghi ngờ: “Anh... Tìm Tả Dịch?”

“Ừ.” Hầu kết của người đàn ông nhấp nhô, trầm thấp đáp một tiếng, liếc cô một cái, trực tiếp đi vào trong.

Lần đầu tiên Kiều San thấy người không mời tự vào, vội vàng gọi anh lại, “Này anh, Tả Dịch không có ở nhà, anh có thể đến công ty tìm anh ấy.”

Người đàn ông đi tới phòng ăn thì dừng lại, quét mắt nhìn thức ăn trên bàn, nhúm mày.

Rút tay trong túi quần ra, có chút bực bội, ngón trỏ thon dài gõ trên bàn hai cái, quay đầu hỏi cô: “Đồ ăn này là cô làm?”

Ngón tay của anh ta thẳng mà dài, rất đẹp. Kiều San không phải là người thích tay, nhưng liếc nhìn tay anh ra một chút không ngờ lại không nhận được nhìn thêm mấy lần.

Tay đẹp* quá...

Không, nếu hình dung cho đàn ông, hẳn là... tay rất đẹp**.

(đẹp ở * là trong đẹp dành cho phái nữ, còn ** là đẹp dành cho phái nam)

Kiều San chậm chậm gạt đầu: “Không... Không đúng, xin hỏi có vấn đề gì không?”

Nghe vậy, lông mày người đàn ông lập tức giãn ra. Anh giơ cổ tay lên, lộ ra đồng hồ tinh xảo trên xương cổ tay, nhìn đồng hồ nói: “Ừ, đến giờ cơm trưa, thuận tiện làm cơm trưa đi.”

Kiều San quỳnh lên. Đúng lý hợp tình xông vào nhà người ta, lại còn mặt dạn mày dày để chủ nhà nấu cơm? Cô rốt cục không nhận được nữa nói: “Thưa anh, rốt cuộc anh là ai? Tôi nói Tả Dịch không có ở nhà, anh lại không mời tự vào? Nếu anh không rời đi tôi sẽ báo cảnh sát đây.”

“Ồ, quên tự giới thiệu.” Người đàn ông nâng tay sửa sang lại caravat, ho nhẹ một tiếng, “Ứng Khúc Hòa, anh hai của Tả Dịch, hiện tại, thuận tiện đi làm cơm không?”

Không biết tại sao, cô không nhận được mà run rẩy... hai chân.

Thấy cô sững sốt, Ứng Khúc Hòa nhúm mày, “Sao, có vấn đề à?”

Kiều San cũng không biết nói gì, “Không... không có vấn đề... Tôi sẽ đi nấu cơm ngay.” Nhưng vấn đề là ngoại trừ nấu sủi cảo đông lạnh com chiên trứng ra thì cô không biết nấu gì cả...

Làm sao bây giờ?

Đầu óc cô thần tốc vận hành, là nấu sủi cảo đông lạnh hay làm com chiên?

Cô rề rà chậm chạp đi tới trước cửa phòng bếp, lại bị người đàn ông sau lưng gọi lại.

“Tôi nói, cô có thể thay quần áo rồi vào phòng bếp không?”

Kiều San không cần quay đầu lại cũng có thể tưởng tượng ra lông mày của người đàn ông nhúm chặt lại, vẻ mặt ghét bỏ...

Cô ồ một tiếng, xoay người đi ra khỏi phòng bếp.

Lúc đi ngang qua cái gương, cô nhìn thấy người đàn ông bắt lực lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 36. Ở chung (02)

Cô đi vào phòng ngủ, muốn cầu cứu Tả Dịch, nhưng lúc tìm điện thoại thì phát hiện... để ở trên bàn ăn rồi. TT.TT

Đây là... trời muốn diệt cô sao?

Thay xong quần áo đi ra ngoài, Kiều San nhìn thấy Ứng Khúc Hòa đứng chỗ giao của phòng khách và phòng ăn, cúi đầu xem điện thoại, áo khoác đặt ở trên tay cầm đi động, ngón tay thon dài linh hoạt trả lời thư nhắn.

Thình thịch thình thịch...

Tay thật là đẹp. Tay Tả Dịch cũng rất đẹp, nhưng so với anh ta quả thật... kém xa một đoạn dài nha.

Ba anh em nhà này rất khó so sánh ai đẹp hơn ai, người này còn đặc sắc hơn người kia. Tả keo kiệt ở trước mặt người ngoài ra vẻ lạnh lùng, nhưng thật ra là không muốn quan tâm tới người khác mà thôi. Ứng Sinh Nam thì sao? Một người đàn ông tình khiết dĩ dóm. Ứng Khúc Hòa... tạm thời Kiều San không biết, trái lại lại cảm thấy khí tức rất mạnh, khí tức mạnh mẽ này hoàn toàn trái ngược với trên người Tả Dịch.

Ứng Khúc Hòa trả lời xong hết thư nhắn, sải bước tới phòng khách để tây trang trên ghế sofa, quay người lại hỏi cô: “Thay quần áo xong rồi hả?”

“Thay... Thay xong rồi.”

“Còn không đi nấu cơm?”

Kiều San: “Vâng... Lập tức đi ngay.”

Nói chuyện một hồi, tại sao lại có cảm giác như đại nhân với nha hoàn vậy.

Đi vào phòng bếp, Kiều San mở tủ lạnh ra nhìn nguyên liệu nấu ăn bên trong, đầu óc trống rỗng... Làm gì đây? Cơm chiên trứng hay là luộc sủi cảo đông lạnh? Rồi rầm hồi lâu, cô quyết định luộc sủi cảo đông lạnh, ít nhất có thịt nha, anh hai đến chơi, không thể mời người ta ăn bát cơm khô được nhỉ?

Sau đó cô mở tầng đông lạnh, kéo ra, tìm một hồi toàn thấy gà ướp lạnh cá hồ ướp lạnh, nhưng không có sủi cảo đông lạnh.

Bất đắc dĩ lại vội vàng đi tìm nguyên liệu làm cơm chiên trứng... Cơm trắng, nhưng mở nồi cơm điện ra, đáy nồi sạch sẽ.

Được rồi.

Vậy... Kế tiếp nên làm gì đây? Nên làm gì đây?

Ba Kiều San rất sớm, mẹ thì lúc trước toàn giao cô cho bảo mẫu nuôi. Trong nhà tuyệt đối là cô hai, sau khi đi làm thì vẫn luôn ở trong văn phòng không có phòng bếp, thì làm sao học nấu ăn.

Vốn cho rằng có Tả Dịch thì sẽ không lo về cái ăn, không ngờ lại bị báo ứng nhanh như vậy.

Nếu nói cô không biết làm cơm, anh hai Ứng có chia rẽ uyên ương không?

Cô hít sâu một hơi, lấy một củ cà rốt, rửa sạch sẽ, để lên trên thớt gỗ, cầm dao băm thành mảnh nhỏ.

Phòng bếp kiểu mở, hành động của cô, Ứng Khúc Hòa ở phòng khách nhìn thấy rõ mông mọt.

“Cô đang cắt cái gì vậy?”

Ứng Khúc Hòa đột nhiên xuất hiện sau lưng Kiều San, cô bị dọa sợ xém chút nữa ném luôn con dao ra ngoài. Cô nuốt nước miếng trấn định lại, nói: “Tôi... Tôi đang cắt cắt cắt cà rốt thành mảnh...”

Ánh mắt Ứng Khúc Hòa dừng trên mặt cô, học theo cô: “Cắt cắt cắt cà rốt thành mảnh? Cà lắm?”

Kiều San nắm chặt con dao, có cảm giác bị đóng băng. Ứng Khúc Hòa rửa tay, cướp lấy con dao trong tay cô, ngón tay thon dài ấn chặt củ cà rốt, cắt dao xuống, chỉ trong chớp lát, cà rốt đã biến thành một đồng lát mỏng.

Anh ta lau tay, xoay người mở tủ lạnh lấy một cái hộp ra.

Anh ta không vội mở hộp, mà là trước tiên lấy mấy chén thủy tinh, phân đủ loại gia vị, đợi bày biện ngăn nắp xong thì lấy điện thoại từ trong túi ra đưa cho Kiều San, “Không biết nấu ăn, vậy có biết quay phim không?”

Kiều San run rẩy nhận lấy điện thoại của anh hai, nhún, nhún, mở...

Ứng Khúc Hòa dặn cô: “Không cho phép quay mặt, chỉ được quay tay và thức ăn, hiểu chưa?”

“Đã, đã hiểu.”

Ứng Khúc Hòa: “Cô bị cà lăm thật à? Có di truyền không?”

“Không, không có,“ nói xong kịp phản ứng lại, lắc đầu phủ nhận, “Tôi không bị cà lăm!”

“Đừng nói chuyện.” Ứng Khúc Hòa cúi đầu mở hộp ra, “Tôi đếm một hai ba thì bắt đầu, một, hai, ba...”

Kiều San ấn chọn chế độ quay, Ứng Khúc Hòa liếc nhìn điện thoại, ho nhẹ một tiếng bắt đầu, “Món ăn hôm nay là tương vùng trộn tim heo cắt lát, rất đơn giản.”

Anh ta mở nắp hộp, lấy tim heo bên trong ra, dùng dao sắc cắt đều hai bên, còn phần giữa thì vớt vào thùng rác. Đầu tiên là anh ta dùng nước lạnh ngâm, sau nhiều lần đổi nước thì cũng đã sạch máu.

Lúc này nước trong nồi đã sôi, lập tức cho tim heo vào luộc, lúc tim heo chìm xuống nước sôi thì lập tức dùng muôi có lỗ vớt ra, lại tiếp tục cho vào nồi nước sôi khác rồi vớt lên, cuối cùng thì bỏ vào trong nước lạnh.

Tim heo được luộc nước sôi hai lần đã chín, rất mềm. Sau khi tim heo lạnh rồi, ngón tay thon dài của Ứng Khúc Hòa ấn đè lên miếng tim heo cho ra nước, cuối cùng để lên cái đĩa, cho một muỗng tương đậu, gừng và tỏi băm nát thì xem như hoàn thành 80%.

Cuối cùng là bước gia vị quan trọng, dầu ớt.

Anh ta cầm một cái chảo tới cho dầu vào, đợi dầu chín thì đổ tiêu và vùng trắng vào trộn đều. Dầu nóng kêu bôm bốp bắn tiêu và vùng tung tóe, cả phòng bếp đều tràn đầy mùi thơm.

Dầu ớt mới làm xong tưới lên tim heo, tưới đều từ trên xuống, tựa như núi lửa bùng nổ, tim heo bốc lên khói hồng khiến người ta thêm nhỏ dãi.

Cuối cùng là rải hành lá đã được xắt nhỏ lên, hai màu hồng xanh soi sáng cho nhau, một đĩa tương vùng trộn tim heo thành công tốt đẹp.

Anh ta bung thành phẩm lên để sát vào camera điện thoại, giọng nói như đổi thành một giọng trong khác, dịu dàng mà thuần túy, “Món tương vùng trộn tim heo của hôm nay đến đây là kết thúc, cảm ơn mọi người.”

Kiều San trả điện thoại lại cho anh ta, giọng nói trong vắt lập tức khôi phục lại bình thường. “Xem hiểu không? Thật ra nấu ăn cũng rất là đơn giản.”

Cô nhìn tim heo nuốt nước miếng một cái, yếu ớt hỏi: “Tôi có thể nếm thử không?”

Ứng Khúc Hòa gật đầu: “Thử đi.”

Cô run rẩy chọn một miếng, cho tim heo vào miệng, vừa giòn vừa mềm, vị thật là ngon quá xá.

Ngon quá, ngon quá, thật sự quá sức ngon. Làm sao có thể... ngon như vậy được chứ. Quả nhiên tay nhìn càng đẹp thì làm đồ ăn càng ngon.

Cô duỗi tay của mình ra xem, ngón tay vừa ngắn lại vừa mập, khó trách không làm ra được món ăn ngon.

Lúc ăn cơm, Kiều San không ngừng bốc cơm, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn anh ta.

Ứng Khúc Hòa ăn vài miếng, để đĩa xuống, tiếp tục nhìn điện thoại. Từ khi anh ta vào cửa cho đến bây giờ, ngoại trừ nấu ăn, Kiều San gần như không thấy anh ta đặt điện thoại xuống, cuối cùng anh ta đập mạnh điện thoại lên bàn, khiến cho Kiều San sợ tới mức tay run lên, đút cơm vào lỗ mũi...

Ứng Khúc Hòa nhìn cô một cái, đưa điện thoại cho cô, “Giúp tôi lướt xem mục tin nhắn.”

Giọng điệu như sai bảo nha hoàn.

Trong lòng cô lặng lẽ: Vâng đại nhân...

Hai tay cô nhận lấy điện thoại, mở ra là giao diện blog. Cô tùy ý nhìn bog và số lượng fan một chút, lại kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh ta, “Cậu... Cậu hai Ứng, blog của anh nổi tiếng về trùm thức ăn ngon... 'Đạo mỹ thực*' sao”

(* đường thức ăn ngon)

“Ừ.” Anh ta ừ một tiếng, nói: “Hôm trước có một fan gửi qua tin nhắn riêng cho tôi một thực đơn, tôi cảm thấy không tệ, đáng tiếc là vội quá nên không giữ lại, cô tìm xem giúp tôi đi.”

“Vâng.” Kiều San cúi đầu lướt xem mục tin nhắn, lại ngẩng đầu nhìn anh ta, “Fan đó tên gì vậy?”

Anh ta suy nghĩ một chút: “Tây Tây Lí Mễ? Cô tìm xem, tôi không nhớ rõ lắm.”

(Nana: Tây Tây Lí Mễ?? Không phải là Tây Mễ đó chứ??? Phải không ta?)

Kiều San liếc nhìn tin nhắn, hơn vạn tin...

Chắc hẳn mình tỉnh cũng không có nhiều tin nhắn như vậy đâu nhỉ? Cô tùy tiện mở ra, ồ, thì ra phần lớn đều là thổ lộ về tay của anh ta.

Cô len lén liếc nhìn tay anh ta, đẹp quá đi.

Kiều San không tìm thấy “Tây Tây Lí Mễ” kia, Ứng Khúc Hòa thở dài, “Thôi, có duyên sẽ gặp lại.” Lấy điện thoại lại lướt xem chút, câu được câu không hỏi cô, “Cô là cục cưng trong nhà?”

“Không hẳn là vậy, nhưng mẹ chỉ có mình tôi nên khá thương tôi.”

“Người trong nhà xem cô như người tàn phế tay, cô thật sự cho rằng tay mình phế thật không biết nấu ăn à?”

“Là... là tôi không có cơ hội làm.”

Ứng Khúc Hòa lau miệng, nói: “Nhà họ Ứng chúng tôi chọn vợ không đòi hỏi cao, có thể nấu cơm là được rồi.”

Yêu cầu này đã rất cao rồi! Kiều San hỏi: “Cho nên anh không đồng ý cho tôi và Tả Dịch quen nhau?”

Ứng Khúc Hòa: “Hai người đã sống chung với nhau thế này rồi, tôi phá hoại uyên ương còn kịp chắc? Từ hôm nay trở đi, cô theo tôi học nấu ăn.”

Kiều San lặng lẽ lấy điện thoại của mình, gọi cho Tả Dịch một tin nhắn. Ứng Khúc Hòa ho nhẹ một tiếng: “Ăn cơm cho xong đi, đừng cầm điện thoại nữa.”

Giọng điệu đại nhân dạy bảo trẻ con. Nhưng đại nhân à, không phải vừa rồi ngài vẫn luôn ôm điện thoại lướt blog sao?

Dường như Ứng Khúc Hòa nhìn thấu ý nghĩ của Kiều San, nói: “Đây là công việc của tôi, còn cô thì không được.”

Kiều San ngượng ngùng, ăn xong một bữa cơm vô cùng dòn nén, chút ít tim heo còn lại dùng nước lạnh rửa sạch gia vị, mang ra ban công đốt cho Đồ Đồ ăn. Ứng Khúc Hòa nhìn thấy con chó thì kinh ngạc: “Nuôi chó?”

Kiều San sờ sờ đầu chó, “Đúng vậy, có vấn đề gì không?”

Ứng Khúc Hòa: “Tả Dịch sợ chó.”

“Hiện tại anh ấy không sợ nữa, có mối quan hệ rất tốt với Đồ Đồ.”

“Ừ, có chút năng lực, đi rửa chén đi.” Ứng Khúc Hòa dặn dò cô, “Trước khi rửa chén nhớ rửa sạch tay, trên lông chó có rất nhiều vi khuẩn.”

*

Tả Dịch họp xong lập tức chạy về nhà. Với tính tình của anh hai, cho dù lúc không cáu kỉnh cũng sẽ hù dọa Kiều San nhỉ?

Đẩy cửa ra phát hiện trong nhà không có người, chỉ có một con chó lim dim buồn ngủ trong phòng khách, thấy anh đi vào thì ngẩng đầu liếc nhìn anh một cái rồi tiếp tục nằm xuống ngủ. Người đâu rồi? Tả Dịch tìm một vòng, không nhìn thấy một ai bèn gọi điện thoại cho Kiều San.

Kiều San không mang điện thoại theo, lúc này đang đi cùng Ứng Khúc Hòa đến chợ mua thức ăn.

Nếu như nói khi đi chợ cùng Tả Dịch là hưởng thụ thì đi chợ cùng Ứng Khúc Hòa là hóa thân thành nha hoàn. Ứng Khúc Hòa nâng một ngón tay lên chỉ vào đồng rau, “Đi lấy trái hồng tiêu phía trên kia, không phải quả đó, quả dưới kia, không biết chọn đồ ăn hả? Thật đúng là thiên tư đần độn... Đúng rồi, là quả đó, tốt lắm.”

Chọn xong một quả hồng tiêu Kiều San đã đổ đầy mồ hôi, đi thì cũng không cẩn thận nghiêm túc như vậy.

Rõ ràng Ứng Khúc Hòa không hề mắng cô, cũng không nặng lời với cô, nhưng cô cảm thấy trái tim nhỏ bị tổn thương rồi. Hận không thể tìm một lỗ dưới đất chui vào.

Dọc đường đi này, Kiều San đã khóc không ra nước mắt rồi, cố tình Ứng Khúc Hòa còn hỏi cô, “Thế nào, con người của tôi vẫn rất hiền hòa đúng không? Nói nhà họ Ứng chúng tôi phức tạp cũng không phức tạp lắm đâu, rất đơn giản, sau này cô gả qua sẽ biết thôi.”

Hiền... hiền hòa.

Anh hai à, anh thật sự rất hiền... hòa đó.

Về đến nhà, Kiều San trông thấy Tả Dịch thì thở dài một hơi, cô còn chưa kịp đổi giày, người đứng sau lưng đã lạnh lùng nói: “Đi nấu com.”

Tả Dịch nhận lấy túi thức ăn trong tay Kiều San ừ một tiếng: “Hai người vào ngồi nghỉ chút đi.”

“Không bảo em.” Ứng Khúc Hòa đi tới, khí thế mạnh mẽ ngăn Tả Dịch, liếc nhìn Kiều San một cái, “Bảo cô ấy.”

Kiều San cầu xin nắm lấy tay Tả Dịch, trong mắt bao phủ hơi nước.

Tả Dịch nhìn Ứng Khúc Hòa: “Cô ấy không biết nấu com, đừng làm khó cô ấy.”

“Anh dạy.”

Hai người đứng ở trước cửa liếc mắt nhìn nhau, im lặng không tiếng động.

Ứng Khúc Hòa thấy hai người đứng sững ở cửa, “Sao? Sợ anh dạy không được à?”

Kiều San nhếch miệng cười nói: “Sao... sao có thể chứ, cậu hai Ứng đích thân dạy tôi, đó là vinh hạnh của tôi.”

Giọng Ứng Khúc Hòa nặng nề: “Nơi này không có người ngoài, cứ gọi anh hai như Tả Dịch đi.”

Hai chân Kiều San như nhũn ra, thậm chí đã nghĩ tới cảnh quỳ xuống gọi là anh cả!

Ở phòng bếp, Ứng Khúc Hòa thái rau, Kiều San cẩn thận rửa rau, cô rửa sạch từng hạt đậu cọng rau, cứ sợ bị người bên cạnh mắng. Tuyệt đối không ngờ rằng, cẩn thận như vậy rồi vẫn bị Ứng Khúc Hòa bắt bẻ.

“Rửa sạch từng hạt đậu, rất cẩn thận đấy, sợ anh mắng em à?”

(Nana: t nghĩ nên để xưng hô anh – em nhĩ, dù sao UKH cũng bảo gọi một tiếng anh hai rồi còn gì??)

“Không... không có.” Kiều San cứng ngắc cười một tiếng, “Anh hai hiền hòa như vậy, sao có thể mắng người chứ?”

Ứng Khúc Hòa nhìn cô, dao trên tay lại không ngừng “soạt soạt soạt”, khoai tây được cắt thành sợi mỏng như sợi chỉ.

Sau đó phòng bếp im lặng một lát, Ứng Khúc Hòa mở miệng hỏi cô, “Ừ, nếu anh nhớ không lầm, em là bà mai hả?”

Cô gật đầu.

Ứng Khúc Hòa hỏi cô: “Vậy chắc kinh nghiệm yêu đương của em rất phong phú nhĩ?”

“Thấy nhiều, có thể giúp người khác phân tích, nhưng không thể áp dụng ở trên người mình.” Cô thần nhiên thừa nhận.

Ứng Khúc Hòa khẽ gật đầu, cho khoai tây cắt sợi vào trong nước lạnh, một lát sau lại hỏi, “Em từng có bao nhiêu bạn trai?”

“Chỉ có một người là Tả Dịch.”

Ứng Khúc Hòa: “Ồ, vậy hai em quyết định khi nào thì cưới?”

Kiều San: “Bọn em... vừa mới xác định quan hệ, nói chuyện cưới xin thì có hơi nhanh rồi?”

“Nhanh? Đã ở chung với nhau rồi còn nhanh?”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chương 37. Điềm Giản (01)

“Không... không nhanh sao?”

Ứng Khúc Hòa thần nhiên liếc cô một cái, rõ ràng là không mang theo địch ý, nhưng lại tạo ra áp lực nặng nề, khiến cô không thể nào nhìn thẳng vào anh ta. Kiều San lập tức rút cổ lại, khe khẽ nói: “Em và Tả Dịch mới xác định quan hệ không đến mấy ngày, còn cần phải tìm hiểu lẫn nhau, lỡ như sau này anh ấy không chịu nổi tính tình của em thì sao? Hoặc là... vì nguyên nhân gì đó anh ấy cảm thấy không thích hợp lấy em làm vợ?”

Ánh mắt Úng Khúc Hòa dời về phía tấm thớt gỗ, “Em ấy độc thân quanh năm còn đến lượt để em ấy chọn sao? Em yên tâm, có anh hai ở đây, em ấy không dám có ý nghĩ gì khác đâu.”

Kiều San quýnh lên.

Thái độ của anh hai thật sự là chuyển biến 360 độ lớn đấy, cảm nhận rõ là gây đánh uyên ương mà, sao hiện tại có có cảm giác bức hôn thế nhỉ?

Ừ, ảo giác, nhất định là ảo giác!

Nhìn Úng Khúc Hòa nhanh tay nấu ăn, lửa trong chảo như núi Thái Sơn không đổ, Kiều San bội phục không thôi. Ba người ngồi chung một bàn ăn cơm, Kiều San chẳng dám thờ ơ. Tả Dịch gấp phần tinh hoa nhất trong món ăn cho Kiều San: “Ăn nhiều một chút, tay nghề của anh hai anh rất tốt đấy.”

Kiều San gật đầu, đầu lưỡi của cô đã cảm nhận được rồi.

Nếu như nói Tả Dịch nấu ăn là mỹ vị, đồ ăn Úng Khúc Hòa nấu chính là chí vị thể gian hiếm thấy.

Kiều San đến nhà Tả Dịch ăn chực cơm đều là cơm tối há mồm, trước giờ không rửa chén, Úng Khúc Hòa vừa đến, cô liền vui vẻ đi vào phòng bếp rửa chén bát. Con nhà người ta đều thể hiện ở trước mặt mẹ chồng, còn cô, thể hiện ở trước mặt anh hai Tả Dịch.

Sau buổi cơm tối thì Úng Khúc Hòa rời đi, trước khi đi còn nói: “Tiểu Kiều, chủ nhật có thời gian thì đến Úng Thực Hiện, anh dạy em làm đồ ăn.”

“Vâng, anh hai.” Kiều San chỉ muốn nhanh chóng tiễn ông Phật này đi, trì hoãn thêm nữa thì gân mạch cả người cô đều sẽ đứt đoạn.

Đóng cửa lại, cuối cùng Kiều San cũng thở phào nhẹ nhõm, quay người lại hỏi Tả Dịch, “Anh không gọi người mang giường tối sao?”

“Bạn quá nên quên rồi, ngày mai nhất định sẽ nhớ.”

Kiều San thuộc kiểu người mặc cho người ta định đoạt, cả buổi tối không hề nhúc nhích, đâm chọc thế nào cũng không tỉnh, hết sức ngoan ngoãn. Chuyện thêm cái giường, Tả Dịch nghĩ có thể kéo dài thêm được một ngày thì kéo.

Hiện tại hành động thân mật nhất của hai người có lẽ là ôm và hôn, hai bên đều là người trưởng thành, mặc dù ngủ cùng một giường nhưng cũng không phá được phòng tuyến cuối cùng kia.

Buổi tối Tả Dịch làm việc ở phòng sách, Kiều San nằm sấp trên giường lướt blog. Cô tìm được hai quyển sách về món ăn ngon ở trên tủ đầu giường, lấy ra xem một hồi thì không hề có hứng thú, lúc đặt về chỗ cũ thì nhìn thấy có một ngăn kéo được đóng chặt, cảm thấy có bí mật gì ở bên trong đó.

Cô không kiềm được mà nghĩ... Thanh niên trai tráng như Tả Dịch sống một mình, có lẽ sẽ để tạp chí gái đẹp Nhật Bản* nhỉ? Loại trân quý độc nhất vô nhị này không có gì sẽ không bày ra ha.

(* tạp chí gái NB mặc đồ sọc xy á :D)

Nghĩ vậy, ma xui quỷ khiến sao kéo ngăn kéo đó ra, lật tìm một chút, vậy mà không hề nhìn thấy tạp chí không thích hợp dành cho trẻ dưới H, chỉ nhìn thấy bên trong có một tấm hình bị một quyển sổ đè lên lộ ra hơn nửa mép váy màu trắng, dường như đã thấy ở đâu đó.

Cô tò mò cầm quyển sổ lên nhìn cả tấm hình, là hình cô khi còn nhỏ. Không ngờ Tả Dịch lại dời tấm hình từ phòng ăn sang phòng ngủ. Ưông công tên kia từng đắc chí nói cô là kẻ thù của anh, thật ra là lưu luyến cô không quên?

Chợt có một thẻ sách rơi ra khỏi quyển sổ, cô mở quyển sổ ra kẹp thẻ sách lại, bất chợt nhìn thấy tên của mình trên quyển sổ.

Cô tò mò nhìn kỹ.

“Ngày 30 tháng 4 năm 2016, thời tiết trong xanh.

Chuẩn bị xong hành lý chuẩn bị đi du lịch với anh hai, vui vẻ.”

Phía dưới câu này có vẽ một khuôn mặt cười nhẹ nhàng. Còn vẽ thêm một mặt trời, mấy bay vút qua đám mây.

“Ngày 1 tháng 5 năm 2016, thời tiết trong xanh.

Ở thị trấn cô gặp Kiều San, oan gia ngõ hẹp?

Đưa bé đi cùng bị bệnh, mang con bé đến bệnh viện lại nhớ tới bà nội.

Bà ở trên Thiên đường có khỏe không?

“Côn trùng bay” của bà, bún thịt bò của bà, Tiểu Dịch không sao quên được.”

Phía dưới đoạn này thì về một cây đa, có một bà cụ và bé trai ngồi dưới cây đa đó. Trong miệng bà cụ nhảy ra nốt nhạc, bé trai ngồi bên cạnh bà, trong tay bưng một bát bún nóng hổi.

Mặt bé trai đỏ ửng, nụ cười rực rỡ. Bà cụ mang kính lão cúi đầu nhìn cháu trai, lộ ra nụ cười ấm áp không gì sánh bằng.

“Ngày 6 tháng 5 năm 2016, thời tiết trong xanh.

Ăn trộm kẹo đường của Kiều San, trộm được vị giác còn ngọt hơn thực tế gấp trăm lần. (hình vẽ kẹo đường) còn xem pháo hoa cùng cô ấy.”

Phía dưới vẽ hai cảnh.

Cảnh 1, đầu cô gái bị ấn trong ngực cậu trai, sau lưng là một dãy đèn lồng đỏ.

Cảnh 2, bầu trời đầy pháo hoa rực rỡ, cậu trai cô gái đều ngẩng đầu nhìn pháo hoa.

Kiều San lại lật xem mấy trang sau, dưới một đoạn đều có hình vẽ, giọng văn và hình vẽ đều đơn giản mà ấm áp. Cô cứ như được xem truyện tranh vậy, một tờ lại một tờ. Mấy tờ sau đều viết và vẽ về hai người bọn họ rất nhiều, trong câu văn thỉnh thoảng xen lẫn mọi cảm xúc.

Đây là quyển nhật ký Kiều San thấy nhảm nhất.

Cô lại tò mò lật về mấy trang đầu, tờ đầu tiên là mấy năm trước, chữ và tranh đều khô khan, phần lớn là hình ảnh bạn trai cô độc buồn tẻ ngồi đối diện máy tính.

Sau đó Kiều San tìm được đoạn miêu tả về nguồn gốc tấm hình.

Thì ra tấm hình này là do Ứng Sinh Nam đưa, anh đặt ở phòng ăn chỉ là tiện tay mà thôi, không ngờ sau đó lại bị cô nhìn thấy. Anh muốn vứt tấm hình đi, lại cảm thấy không mấy may mắn nên quyết định trả lại cho Ứng Sinh Nam, nhét vào trong túi lại mang đến công ty.

Tiếp sau đó, khi biết được thân phận của Kiều San, tấm hình đó không bị vứt cũng không bị trả, vì vậy được đặt trong ngăn tủ phòng ngủ.

Nhìn lên nhật ký quả thật không có đạo đức, nhưng cô thật sự không nhịn được lòng hiếu kỳ của mình, Tà Dịch làm việc xong đi vào thì bắt quả tang. Cô gần như phản xạ có điều kiện nắm lấy hai lỗ tai, thẳng thẳng nhận lỗi, “Em... sai rồi.”

Trong tay Tà Dịch cầm ly nước, đi tới đưa cho cô, “Bây giờ hiểu rõ anh được mấy phần rồi?”

Kiều San ngẩng đầu nhìn anh, hồi lâu mới nói một câu: “Tà Dịch, em không ngờ anh là chàng trai như vậy.”

“Hả?”

Anh không hiểu cô nói lời này là khen hay chê.

Tà Dịch ngồi xuống bên giường, để quyển nhật ký lại chỗ cũ, hết sức nghiêm túc nhìn cô.

Kiều San: “Anh hoàn toàn khác trong tưởng tượng của em, con người anh thật ra có phần ngây thơ, nhưng cũng không thể nói là ngây thơ được, xem như là có một trái tim trẻ trung đi. Em chưa từng thấy ai viết nhật ký như anh, cả một trang giấy đều là ảnh cậu trai tự kỷ, có hơi nhảm xiu.”

Nói xong vươn tay ra không nhịn được nhéo nhéo mặt anh.

Người đàn ông mặt than rũ mắt nhìn tay cô, “Không còn sớm nữa, mau ngủ đi.”

Kiều San chui vào trong chăn, nhìn anh: “Chúc ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Tà Dịch cúi người hôn lên mặt cô một cái.

Cô nhắm mắt không lâu, vừa mới thiêu thiêu thì tiếng chuông cửa dồn dập vang lên. Cô mở mắt ngồi dậy phát hiện Tà Dịch đang hít đất ở bên giường, nghe thấy tiếng chuông cửa cũng sững sờ.

Cô hỏi: “Đã trễ thế này rồi còn ai tới đây nữa?”

Tà Dịch đứng dậy, đi tới ấn đầu của cô, “Em ngủ tiếp đi, anh ra ngoài xem sao.”

Đội Tà Dịch ra khỏi phòng ngủ, Kiều San lấy áo khoác khoác lên, đi đến phòng khách thì nghe tiếng giọng của Ứng Sinh Nam.

Kiều San đi tới trước cửa, nhìn thấy Ứng Sinh Nam phong trần mệt mỏi đứng ở cửa, thấy Kiều San thì nhào lên ôm lấy cô, trong giọng nói mang theo tiếng nức nở: “Bà mai nhỏ, em nhất định phải giúp anh!”

Kiều San không hiểu gì.

Tà Dịch sầm mặt kéo Ứng Sênh Nam ra khỏi người Kiều San, hung ác trừng anh ta một cái, sau đó ấn đầu của anh ta lên vai mình, trầm giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Về mặt Ứng Sênh Nam ghét bỏ đẩy Tà Dịch ra, xoay người nói với Kiều San: “Bà mai nhỏ, Điềm Giản... đi lạc rồi.”

“Đi lạc rồi?” Kiều San vỗ vỗ vai anh ta, “Anh yên tâm, thành phố Minh Dương không có ai dám làm gì Điềm Giản đâu, có anh trai em ấy ở đó, em ấy không bị lạc đâu, hướng hồ trên cổ tay em ấy có tên và số điện thoại, đừng lo quá.”

Ứng Sênh Nam: “Anh dẫn cô ấy đến Cẩm Dương... Buổi chiều cô ấy nói muốn ăn kem vị anh đào, anh xuống xe đi mua cho cô ấy, kết quả khi trở lại thì phát hiện không thấy cô ấy đâu nữa. Anh đã điều động tất cả, nhưng đến bây giờ vẫn chưa có tin tức của cô ấy.”

“Cái gì?” Kiều San nắm quyền thật muốn tặng cho anh ta một đấm, “Anh dám mang em ấy đến Cẩm Dương! Anh còn để lạc mất em ấy!?”

Máu nóng sôi trào, Kiều San hận không thể nuốt sống anh ta. Ứng Sênh Nam tự biết đuối lý, thu lại đáng vẻ cà lơ phớt lơ lúc trước, về mặt lo lắng nói: “Em nói cô ấy sẽ đi đâu? Bình thường cô ấy thích đi đâu nhất?”

“Hiện tại đừng nói gì cả, đi ra ngoài tìm người!” Kiều San nhanh chóng trở về phòng, lúc trở ra đã thay xong quần áo, vác túi sau lưng.

Ba người cùng xuống lầu, đi đến bãi đỗ xe Kiều San dừng lại, xoay người hỏi Tà Dịch: “Lúc trước anh nói anh còn dư một chiếc xe để không đúng không?”

“Có, ở bên kia.”

Kiều San: “Vậy đi, chúng ta mỗi người lái một xe chia ra tìm những nơi khác nhau, cố gắng hết mức tìm ở các khu vui chơi. Ứng Sênh Nam, anh nói bạn bè của anh lưu ý lượng xe ra vào thành phố, bảo đảm em ấy sẽ không bị người ta mang ra khỏi thành phố, thuận tiện điều động giám sát khu vực gần nơi Điềm Giản mất tích.”

Ứng Sênh Nam: “Giám sát anh đã cho người điều tra, vẫn đang truy tìm, có tin tức bọn họ sẽ báo cho anh biết trước.”

Kiều San nhìn anh ta mà giận ghê gớm: “Ứng Sênh Nam, nếu Điềm Giản có gì bất trắc, tôi sẽ bóp chết anh!” Dứt lời thì đánh một quyền sang, lại bị Tà Dịch bắt được.

“Kiều San, đủ rồi, tốt xấu gì anh ấy cũng là anh trai anh, trước mắt nên đi tìm Điềm Giản chứ không phải đứng đây trách móc.”

Cô tức giận đến hai vai phát run, chỉ vào Ứng Sênh Nam nói: “Không ngờ anh lại che chở cho anh ta? Điềm Giản chưa từng rời nhà đi xa, nếu có bất trắc gì hai người có thể chịu trách nhiệm không? Tà Dịch, anh đừng nói suông, anh ấu trĩ, anh trai của anh cũng ấu trĩ giống anh vậy!”

(ngây thơ vs ấu trĩ đều cùng 1 từ)

Tà Dịch: “Đúng, là anh ấu trĩ. Em còn muốn đi tìm người không?”

Giọng điệu của anh đột nhiên khiến Kiều San bốc lửa, cô cướp chìa khóa xe trong tay anh, “Tôi lái chiếc này, tôi sẽ đi tìm ở đường gần trung tâm thành phố, hai người tìm ở khu vui chơi.”

Đội Tà Dịch phản ứng lại, Kiều San đã lái xe chạy đi.

Ứng Sênh Nam không ngờ chuyện lại phát triển thành như vậy, anh ta chọc chọc eo Tà Dịch, “Xin lỗi, lần này anh cả khiến hai em ảm ức rồi. Anh nghĩ hẳn em ấy hiểu rõ Điềm Giản, biết cô ấy thích đi đâu, cho nên hơn nửa đêm mới đến...”

Tà Dịch hít sâu một hơi, “Đi thôi, đi tìm người.”

Ứng Sênh Nam gật đầu: “Được, cảm ơn em.”

Tà Dịch: “Anh em ruột còn nói cảm ơn sao? Có thể ở trong mắt cô ấy em là quý ấu trĩ.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Chương 38. Điềm Giản (02)

Ứng Sênh Nam vỗ vai anh an ủi, “Lỗi là do anh, làm liên lụy đến em, anh không ngờ Điềm Giản lại đột nhiên xuống xe anh.”

“Bây giờ nói những lời này thì có ích gì? Không tìm được Điềm Giản, em độc thân cả đời.”

Hai người chia ra hai hướng đi tìm ở đường phố gần nơi Diễm Giã đi lạc. Ứng Sinh Nam đã đi tìm trước Tả Dịch Kiều San, đã vận dụng tất cả các mối quan hệ có thể dùng, từ cục cảnh sát đến kẻ trộm lưu manh ở đầu đường, để là tìm được Diễm Giã, sẽ trả một số tiền lớn để cảm ơn, duy chỉ đi tìm ở khu vui chơi là anh ta không ngờ tới nhất.

Tất cả khu vui chơi lớn nhỏ ở Cẩm Dương không hề ít, đi tìm một người thật sự rất khó khăn. Vì vậy anh ta chạy đến chi nhánh Ứng Thực Hiện ở trung tâm thành phố, triệu tập 100 nhân viên phục vụ ở chi nhánh lại, đóng cửa không buôn bán, phát cho mỗi nhân viên 1000 đồng và một bức hình của Diễm Giã nói: “Hiện tại tất cả mọi người đi tìm cô gái trong tấm hình này, trọng điểm là tìm ở khu vui chơi, ai tìm được sẽ thưởng một năm tiền lương! Vận dụng tất cả các mối quan hệ của mấy người! Bọn bè hắc bạch đều gọi tới tìm giúp một tay!”

Vì vậy trong chi nhánh ngoại trừ đám quản lý và mấy đầu bếp khác phục hậu quả ra, toàn bộ như ong vỡ tổ mang theo tiền đi tìm người.

Ở ngoại ô cũng có chi nhánh mới mở, gần đây Ứng Khúc Hòa vẫn luôn ở đó. Ứng Sinh Nam sai người qua bên kia tìm người hỗ trợ, Ứng Khúc Hòa nghe nói là tìm con gái, nhìn cô gái trong hình rất xinh đẹp, cũng không mở quán buôn bán, học Ứng Sinh Nam phát tiền xe để nhân viên phục vụ đầu bếp đều ra ngoài tìm cô gái đó.

Kiều San lái xe gần như chạy khắp đường trong thành phố cũng không tìm được Diễm Giã. Khoảng mười một giờ, Ứng Sinh Nam gọi điện cho cô. “Bà mai nhỏ, vừa rồi nhận được tin tức, dường như Diễm Giã ở khu vui chơi Phụng Hoàng, em có gần chỗ đó không?”

Kiều San liếc nhìn ven đường bên cạnh, lại nhìn bản hướng dẫn, gật đầu nói: “Gần, rất gần, hiện tại tôi sẽ qua đó.”

“Được, anh và Tả Dịch sẽ tới ngay, em cẩn thận chút.”

Cúp điện thoại lái xe chạy tới chỗ đó, đến cửa khu vui chơi, cô nhìn thấy có một tốp người đi ra, bọn họ nói có một cô gái ở trong khu vui chơi gấp hết tất cả búp bê...

Kiều San lập tức thở phào nhẹ nhõm, lúc đi vào nhìn thấy một đám người vây lấy khu gấp búp bê, dường như bên trong có người cãi nhau. Cô chen vào đám người, trông thấy một dãy sáu máy búp bê đều trống không, búp bê chất đồng thành núi trên mặt đất.

Người phụ trách chưa từng thấy ai có thể một phát gấp được búp bê, đi tới nói với Diễm Giã mấy câu, phát hiện cô ấy là người ngốc thì ý nghĩ bất nạt người ta nổi lên trong đầu, nói mấy gấp búp bê bị trục trặc.

Nhưng Diễm Giã cũng là người nóng tính, tức giận đẩy người phụ trách một cái, “Anh gạt người! Anh chơi xấu không muốn cho tôi chơi búp bê!”

Người phụ trách là một cậu trai hơn hai mươi, cậu ta bắt lấy tay Diễm Giã, “Hừ, tôi nói này cô gái, cô có ý kiến gì thì đi vào trong nói với chúng tôi, nếu thật sự không được thì gọi cảnh sát.”

Người ngoài đều nhìn ra được đầu óc của Diễm Giã có chút vấn đề, cũng nhìn ra được cậu trai này nhân cơ hội ăn đậu hũ của Diễm Giã. Cô gái này mặc dù ngốc nhưng dáng dấp rất đẹp. Làm nam ai cũng muốn chiếm tiện nghi ha?

Có người xem náo nhiệt nhưng không có ai ra tay giúp đỡ.

Kiều San xông tới đụng cậu nhân viên phụ trách kia một cái, bảo vệ Diễm Giã ở phía sau, chỉ vào cậu ta nói: “Trước mắt bao người dám ăn đậu hũ của em gái tôi, cậu chán sống rồi hả?”

Cậu ta nhún miệng cười: “Cô là chị cô ta à? Đúng lúc lắm, dẫn đi dẫn đi đi, mấy gấp búp bê của chỗ chúng tôi bị trục trặc nên những món gấp được không thể mang đi, tiền trò chơi chúng tôi sẽ trả lại cho hai người.”

Diễm Giã không chịu, nói: “Không được! Tôi muốn búp bê! Búp bê là do tôi gấp được, anh dựa vào cái gì mà không cho tôi mang đi?”

Người vây xem nói: “Đúng vậy, cô gái muốn mang búp bê mình gấp được đi thì cậu dựa vào cái gì mà không cho người ta mang đi?”

Cậu ta cười nói: “Một kẻ ngốc thì làm sao có thể gấp được nhiều búp bê như vậy? Tuyệt đối là do máy bị trục trặc!”

Diễm Giã nắm lấy cánh tay Kiều San đứng đưa, “San San, em muốn búp bê, cái này, cái này em đều muốn.”

Kiều San nhìn cô gái, suýt chút nữa khóc lên, cô cuồng cuồng tức giận cả đêm, cô gái lại ở chỗ này gấp búp bê. Ánh mắt cô đỏ lên, nâng tay xoa nhẹ, “Thôi, chúng ta về thôi, đừng cần những búp bê này nữa, hôm nào chị mua cho em, được không?”

Diễm Giã nhìn cô: “San San, chị khóc?”

Cậu trai nhìn hai người họ, lại nói kháy một câu: “Đồ đàn.”

Kiều San nóng nảy đi qua, trừng mắt nhìn cậu ta: “Cậu nói gì đó hả? Cậu mắng ai là đồ đàn hả?”

Cậu trai: “Sao nào? Chị gái của kẻ đàn còn muốn đánh người? Đến đây, ông đây không nhường cô đâu! Đồ đàn, đồ đàn, đồ đàn!”

“Cậu nên hạ thấp tư cách của cậu đi là vừa rồi đó!” Kiều San tức giận nắm chặt nắm đấm.

“Xin lỗi hả, cái thứ tên là tư cách này tôi không có đâu, đồ đàn đồ đàn đồ đàn!” Cậu trai cười ha ha. Kiều San siết chặt quá đấm muốn xông lên đánh người, đột nhiên bị người kéo về phía sau, cả người ngã vào trong lòng người sau lưng.

Tà Dịch đỡ lấy cô, đi qua đám một phát vào đầu cậu trai, “Mày kêu ai là đồ đàn?”

Đột nhiên bị người ta đánh cho một phát, dù là ai cũng khó chịu. Cậu trai nhìn Tà Dịch: “Má nó, mày dám ra tay đánh người! Tao không dong dài với mấy người nữa, mấy con búp bê này mang hết đi đi, còn tiền trò chơi đừng mong tao trả lại. Đừng nói là tìm người phụ trách tố cáo, khu vui chơi này là ba tao mở! Khó chịu hả, ngon thì đi tố cáo đi.”

Nói xong lấy điện thoại từ trong túi ra, vừa lấy vừa chỉ vào bọn họ nói: “Có gan thì đứng đây đừng đi! Anh em của tao lập tức tới ngay!”

“Tụi tao không đi, mấy anh em của tao cũng lập tức tới ngay.” Ứng Sinh Nam không quay đầu lại, nhẹ nói một câu, nói xong kích động ôm lấy Diêm Giản, “Tiểu Diêm Giản, em đừng là hại chết anh rồi!”

Ôm lấy Diêm Giản anh ta thở phào một hơi, xoay người bày ra dáng vẻ lưu manh, xách cổ áo cậu trai lên, vẻ mặt hung ác nói: “Mày thật sự cho rằng tao không dám khiêu nại khu trò chơi rách nát này của chúng mày sao? Mấy con búp bê này bao nhiêu tiền! Tao mua!”

Lúc này một đám đàn ông thân cao thể trắng đi tới, nhìn thấy Ứng Sinh Nam đều ríu rít đi tới, “Anh Nam, tìm được chị dâu rồi sao?”

Ứng Sinh Nam ừ một tiếng: “Tìm được rồi, thằng nhóc thối này muốn lừa chị dâu bọn mày đấy.”

Cậu trai bị xách khỏi mặt đất, bị Ứng Sinh Nam xách lên như xách một con gà. Nhìn một đám đàn ông thân cao thể trắng thì tính khí nóng nảy lập tức biến mất, “1000... 1000 mấy người mang hết đi đi!”

Ứng Sinh Nam đá văng cậu ta, móc 1000 trong ví tiền ra ném vào mặt cậu ta, “Đồ ranh con, đủ chưa?”

Trong đám người vây xem không biết ai lên tiếng nói, “Đây không phải là Ứng Sinh Nam sao?”

“Ứng Sinh Nam là ai?”

“Ứng Sinh Nam hả? Ông chủ của Ứng Thực Hiên, kim cương vương lão ngũ! Là người rất có tiếng tăm trên blog!”

“Anh ấy á hả! Không đúng, Ứng Sinh Nam có râu mà! Người này nhìn trẻ hơn, không giống anh ấy?”

“Không, nhất định là anh ấy! Cạo râu tôi cũng nhận ra được!”

“Má nó má nó! Muốn kí tên muốn kí tên!”

Một đám người xông lên, Ứng Sinh Nam sợ tới mức kéo đám anh em vừa tới ra làm bia đỡ cho mình: “Đồng bào tốt, đồng chí cảnh sát tốt, nhờ hết mấy cậu! Tôi mang vợ tránh trước!” Ứng Sinh Nam bế Diêm Giản lên chạy ra ngoài, chạy được mấy mét vẫn không quên quãng lại một câu: “Tà Dịch giúp anh mang búp bê về!”

Diêm Giản cao 1m7, dáng người cực kỳ gầy. Ứng Sinh Nam ôm cô gái chạy mà không hề thấy mệt.

Các fan bị mấy cảnh sát mặc thường phục ngăn cản một hồi, Ứng Sinh Nam nhân cơ hội lái xe chạy đi. Tà Dịch tìm hai người phụ trách thu dọn búp bê, Kiều San cũng giúp đỡ ôm búp bê trở lại xe.

Cô ôm búp bê đi đến bãi đậu xe, không chú ý dưới chân vấp phải tảng đá ngả trên mặt đất, đầu gối bị trầy miết da. Cô ngồi trên mặt đất xoa xoa đầu gối, liếc nhìn bốn phía, không nhìn thấy bóng dáng Tà Dịch đâu.

Trong lòng trầm xuống, anh tức giận rồi sao? Vừa rồi cô mắng anh là quỷ ấu trĩ đấy.

Cô xắn ống quần lên, đầu gối bị bầm tím, cô thổi mấy hơi, một miếng cao dán từ trên trời rơi xuống, dính vào đầu gối. Sau đó đầu người nọ tiến lại, gần như dán sát vào đầu gối của cô thổi thổi, hồi lâu mới ngẩng đầu lên hỏi cô: “Có đỡ hơn không?”

“Đỡ hơn chút rồi.”

Cô nhìn vào đôi mắt đen nhánh kia, không hiểu sao có chút chột dạ.

Tà Dịch hít sâu một hơi, bế cô lên thả vào trong xe. Kiều San ngồi vào trong xe hỏi anh: “Người nhà các anh hình như rất thích ôm phụ nữ thì phải? Anh cũng thế, Ứng Sinh Nam cũng thế.”

Tà Dịch xoay người đi nhặt mấy con búp bê kia lên, ném vào ghế sau qua cửa sổ xe, sau đó nhào người gác trên cửa sổ xe của ghế lái hỏi ngược lại cô: “Anh không ôm em, em có thể tự đi sao?”

Kiều San bị vậy nên không thể lái xe, anh ném chìa khóa chiếc xe của Kiều San lái cho nhân viên của Ứng Thực Hiên, để bọn họ lái xe về.

Tà Dịch ngồi vào trong xe thất dây an toàn lại, chạy ra khỏi bãi đậu xe.

Kiều San hỏi anh: “Vừa rồi em xin lỗi, em nóng vội quá mới nói vậy.”

“Một câu quý ấu trĩ mà thôi, em cho rằng anh sẽ giận sao?” Một người đàn ông bị bạn gái mắng là quý ấu trĩ, nói không tức giận là giả.

Kiều San nhìn ra được, nhỏ giọng nói: “Em nhìn ra mà, anh có hơi tức giận á.”

Tà Dịch biết không thể gạt được cô, lại nói: “Thật ra em đánh anh như thế nào cũng không sao, nhưng dù gì anh cả cũng là bề trên, tính tình anh ấy tốt thế nào cũng không thể cứ bắt nạt anh ấy được, em nói đi?”

“Cứ bắt nạt anh ấy?” Kiều San quay đầu nhìn anh, “Không đúng, Tà Dịch! Anh nói em bắt nạt anh ấy đã đành, sao còn thêm chữ “cứ”? Được được được, hai người không sai, là lỗi của em, cái oan này em vác, em vác được chưa, như vậy anh thoải mái rồi chứ?”

Tà Dịch hít sâu một hơi, muốn tát vào miệng mình một cái.

Kiều San lại nói tiếp: “Thật ra với tính tình của em, hễ nóng nảy là muốn cắn người, xin lỗi, chọc anh không thoải mái rồi.”

Sự khó chịu trong giọng cô sao Tà Dịch không nghe ra được chứ?

Cả đêm tâm trạng Kiều San đều buồn bực, nhưng lại không biết đang buồn bực ai. Mặc dù cô rất thích người anh trai Ứng Sinh Nam này, nhưng cô vẫn hy vọng Tà Dịch có thể đứng về phía cô bất cứ lúc nào.

Trở về nhà, Kiều San ngồi trên ghế sofa, còn cầm táo lên ăn, Tà Dịch ngồi bên cạnh, nâng chân của cô lên đặt trên đùi mình, cô muốn rút chân về lại bị anh giữ chặt, “Đừng động dậy.”

Tà Dịch lấy nước thuốc ra đổ vào lòng bàn tay của mình, xoa đều vào lòng bàn tay, khẽ nói: “Bầm tím rồi nên phải xoa bóp, em nhịn chút.”

Kiều San vặn lại, “Anh là ai hả? Dựa vào cái gì anh phải xoa bóp chân cho em chứ? Buông ra, tự em làm.”

Tà Dịch nhíu mày, đặt lòng bàn tay lên đầu gối cô, “Cô Kiều, em không biết anh sao?” Lực đạo trên tay có hơi mạnh chút, Kiều San đau đến hít một tiếng. Anh không ngẩng đầu lên, chuyên tâm giúp cô xoa bóp đầu gối, giọng nói trầm thấp, “Anh tự giới thiệu, anh họ Tà, tên keo kiệt, bạn trai kiêm chồng tương lai của bà mai Kiều San.”

Anh nghiêm túc tự giới thiệu mình, không hề giống đùa chút nào, nghiêm túc như mở đại hội nghị vậy.

“...” Vốn Kiều San vẫn luôn đè nén trong lòng không giải tỏa ra được, đột nhiên bật cười ra tiếng, con tức cũng dịu lại. Cô muốn mở miệng nói mấy lời như “Tà keo kiệt em tha lỗi cho anh” “Không tức giận nữa”, giọng Tà Dịch lại đột nhiên vang lên, giọng điệu trở nên nặng trĩu, “Kiều San.”

“Hả?”

Giọng điệu nghiêm nghị khiến cho Kiều San không dám cười nữa.

“Anh từng có một thời gian vô cùng hận em.”

“Hả?”

“Lúc nhỏ, khi đó không hiểu chuyện.” Tà Dịch dừng một chút, lại nói: “Em nói sau này anh sẽ không tìm được bạn gái, câu nói đó anh vẫn luôn nhớ kỹ.”

“Anh thật sự... Tà keo kiệt, chuyện lúc nhỏ anh vẫn còn nhớ rõ vậy hả?”

“Ừm, cho nên sau khi chuyển trường, anh liền cố gắng học tập. Sau đó thì không còn nhớ dáng vẻ của em như thế nào nữa, chỉ nhớ câu nói đó của em.” Tà Dịch bắt đầu đi lắc đầu giễu cợt mình, “Ở trường học từng có nữ sinh theo đuổi anh, lúc các cô ấy tỏ tình với anh, trong đầu anh lập tức hiện ra câu nói của em, cho nên anh liền nghĩ, anh không thể yêu sớm như vậy được, anh muốn để cho bản thân mình trở nên ưu tú hơn, kết quả em đoán thử xem?”

Kiều San: “Độc thân cho đến bây giờ?”

Tà Dịch gật đầu: “Lúc đầu thì theo bạn bè gây dựng sự nghiệp, không có thời gian tiếp xúc với phụ nữ. Sau khi công ty đi vào quỹ đạo thì không có người phụ nữ nào dám nói với anh quá năm câu ngoài thời gian làm việc, em coi như là một người hiếm có, mắng em em còn cười ha ha, da mặt rất là dày.”

Kiều San: “Công ty anh vốn sói nhiều thịt ít, mà anh còn hung như vậy nữa, hiện tại đang thịnh hành nam ám áp anh không biết sao?”

Tà Dịch: “Cho nên em mang nỗi ám ảnh đến cho anh, em phải chịu trách nhiệm. Nếu như ngay cả em cũng không muốn anh, anh thật sự sẽ độc thân suốt đời. Trước kia anh cảm thấy chủ nghĩa độc thân rất tốt, không hề phiền lòng, từ khi thích em, cái ý nghĩ này hoàn toàn bị lật đổ. Thật ra cô độc không đáng sợ, đáng sợ là không thể ở chung một chỗ với người mình thích.”

Trong phút chốc Kiều San cảm thấy anh vô cùng đáng thương, anh như một con sư tử mạnh mẽ, bên ngoài thì uy phong凛凛, sau khi về nhà lại co

thành một cục, run rẩy cầu xin cô che chở. Cô nhin không được đưa tay sờ sờ đầu anh.

Không ngờ anh hỏi một câu: “Nam ám áp là gì?”

“...” Kiều San đang muốn mở miệng giải thích với anh, kết quả anh vươn tay kéo cô vào lòng, dùng hai tay bọc chặt lấy cô. Lúc anh ôm cô, rất thích đặt cằm lên đỉnh đầu cô.

“Ám áp như vậy sao?” Tả Dịch nghiêm túc nói: “Nếu em thích vậy, sau này mỗi ngày anh đều sẽ ám áp.”

Trong lòng Kiều San thơm ướp, thật ra so với nam ám áp mấy bé gái kia thích thì cô càng thích Tả Dịch nhẹ giọng ôn hoà hơn. Cô luôn nói Tả Dịch keo kiệt, nhưng cô mới là quý keo kiệt, ngay cả dầm chua của Ưng Sinh Nam cũng ăn được.

Tả Dịch ôm lấy cô, hôn lên đỉnh đầu cô một cái nói: “Anh chưa từng yêu ai nên không tránh được sẽ làm em khó chịu, anh hi vọng em có thể hiểu cho anh, anh sẽ cố gắng làm tốt hơn, tin anh nhé. Anh muốn ở chung với em, muốn hiểu em nhanh hơn, nhiều hơn, anh không muốn học mấy theo lứa tuổi trẻ thời nay chỉ yêu chơi, em hiểu ý anh chứ?”

Kiều San tránh ra khỏi ngực anh: “Không hiểu.”

“Được rồi, đừng giận nữa.” Anh càng ôm càng chặt, đề cô lên thành ghế sofa, hôn một cái, hỏi cô: “Đã bớt giận chưa?”

Kiều San bị cử chỉ lưu manh của anh làm cho tức đến đỏ mặt, “Không bớt!”

Hơi thở phả lên mặt anh.

Anh tiếp tục hôn xuống, Kiều San cắn đầu lưỡi của anh một cái, anh nhú mày rên lên một tiếng nhưng không dời đi, tiếp tục hôn cô. Kiều San bị anh chọc cho toàn thân nhũn ra, không tự chủ được... ôm cổ anh.

Hai người từ từ nằm xuống, quần áo càng lúc càng ít đi.

Quần áo còi được một nửa, chuông cửa lại vang lên...

Má nó...

Tả Dịch nhú mày nắm chặt quả đấm, đánh một quyền lên thành ghế.

Chuông cửa dồn dập vang lên một hồi, Tả Dịch muốn xem nhẹ cũng không được. Cuối cùng chỉ có thể bắt lực liếc nhìn Kiều San một cái, rời khỏi người cô. Mặt Kiều San đỏ bừng, nhanh chóng ngồi dậy sửa lại quần áo.

Tả Dịch đi mở cửa, Diêm Giản và Ưng Sinh Nam không hề khách sáo đi vào. Diêm Giản đi vào phòng khách nhìn thấy Kiều San thì hưng phấn chạy tới ôm lấy cô. Tả Dịch oán hận nhìn Ưng Sinh Nam một cái, anh ta bắt đắ dĩ nói: “Nếu không phải cô ấy ảm ỉ muốn gặp Kiều San thì anh cũng không rảnh tới đây phá em đâu, cho nên tối nay hai người bọn anh ở lại đây.”

Tả Dịch sầm mặt, lạnh lùng nói: “Nhà em chỉ có một cái giường.”

Ưng Sinh Nam: “Hai người đàn ông chúng ta ngủ trên đất ở phòng khách, còn hai cô gái thì ngủ trên giường.”

“Tại sao không phải em và Kiều San ngủ trên giường?”

Ưng Sinh Nam: “Ôi trời, em có còn chút đáng về nào của đàn ông không hả?”

Anh thật sự... không muốn có!

“San San, sao mặt của chị đỏ thế? Có phải anh rẻ bắt nạt chị không?” Diêm Giản nhìn thấy trên cổ Kiều San có hai dấu hồng, nghi ngờ: “Có phải anh rẻ cắn chị không?”

Tả Dịch: “...”

Kiều San: “...”

Ưng Sinh Nam ho nhẹ một tiếng: “Xem ra chúng ta đến không đúng lúc rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Chương 39. Ngựa gỗ

Vì để cho anh trai Diễm Hạo của Diễm Giản yên tâm, Ứng Sênh Nam ép buộc Kiều San gọi điện thoại qua. Nói láo Diễm Giản ở chỗ cô, bảo anh ta cứ yên tâm.

Cúp điện thoại, Diễm Giản đột nhiên có ảo giác như khi còn bé trốn học theo bạn ra ngoài, nói dối cha mẹ.

Nửa đêm, Ứng Sênh Nam ngủ mơ màng, ôm lấy Tả Dịch gọi tên Diễm Giản, Tả Dịch đá văng anh ta ra. Ứng Sênh Nam lập tức giật mình ngồi dậy, “Ài... Xảy ra chuyện gì?”

Phòng khách tối đen truyền đến tiếng cảnh cáo của Tả Dịch: “Nếu còn ôm em gọi tên Diễm Giản, đừng trách em không khách khí.”

Ứng Sênh Nam trợn trắng mắt nằm xuống, lẩm bẩm một tiếng: “Keo kiệt.”

Vì vậy sau nửa đêm, Ứng Sênh Nam đang ngủ say, một cánh tay vòng qua sau lưng ôm lấy eo của anh ta, người ở phía sau thì thào một tiếng: “Kiều San...”

Anh ta lập tức tỉnh dậy, không chút khách khí đặt khuỷu tay lên ngực Tả Dịch nhấn một cái, Tả Dịch kêu đau một tiếng bưng tỉnh khỏi giấc mộng.

“Anh làm gì vậy?”

“Nếu còn ôm anh gọi tên Kiều San, đừng trách anh không khách khí đấy!”

“...”

Hôm sau.

Kiều San phát hiện hai người đàn ông phờ phạc rũ rượi, dưới mắt thâm đen. Cô hỏi: “Không phải tối qua hai anh thức trắng đêm nói chuyện đấy chứ? Sao ai cũng như bị hút hết dương khí vậy?”

Ứng Sênh Nam lột một quả trứng gà bỏ vào trong chén của Diễm Giản, ngáp một cái nói: “Đúng vậy, chia cách hai giường với người mình yêu thật dung là ức chế trong lòng, khổ sở một đêm không ngủ.”

Diễm Giản gặm trứng gà, chớp chớp mắt hỏi anh ta: “Lão Ứng, anh cũng có người mình yêu à?”

Ứng Sênh Nam nhìn cô gái, đôi mắt vô thần trong nháy mắt sáng lên, lại nghe thấy Diễm Giản nói tiếp: “Khéo vậy, tôi cũng có đấy.”

“...” Anh ta bị lời này của Diễm Giản làm cho nghẹt thở, thức ăn mắc ở cổ họng, thiếu chút nữa chảy máu mắt, “Em... Em thích ai?”

Hai tay Diễm Giản nắm trứng gà, cúi đầu cắn một miếng, “Không nói cho anh biết đâu!”

Rầm rầm... Anh ta tựa như nghe thấy tiếng tim mình tan nát vỡ vụn.

Nhưng dù vậy, sao anh ta có thể từ bỏ chứ? Khó khăn lắm mới dẫn người đến Cẩm Dương, chính là vì muốn gần thêm chút nữa, dựa vào nhan sắc của anh ta, còn sợ không giết được tình địch?

Vì vậy anh ta đề nghị: “Đúng rồi, hôm nay là chủ nhật em quyết định đi đâu chơi chưa?”

Tả Dịch suy nghĩ một chút, vẫn chưa hẹn với Kiều San, nói: “Gần đây có một bộ phim mới, em muốn dẫn Kiều San đi xem phim.”

“Ban ngày đến rạp chiếu phim làm gì?” Ứng Sênh Nam nói: “Đến khu vui chơi đi, người yêu sao có thể không đến khu vui chơi được chứ? Hai em nói đúng không.”

Diễm Giản vừa nghe đến khu vui chơi, lập tức vui sướng vỗ tay: “Được được, khu vui chơi, tôi muốn cưỡi ngựa gỗ.”

“Cũng được, em không có ý kiến, Diễm Giản thích là tốt rồi.”

Tả Dịch: “Cô ấy không có ý kiến, em lại càng không. Chuyện quyết định là do cô ấy, không đến lượt em.”

Một câu trùng ý của Kiều San, lúc cô uống sữa khề nhếch môi cười. Ứng Sênh Nam đặt mạnh ly thủy tinh trong tay xuống bàn, “Ôi! Yêu đương sót quá, không ăn ái sẽ chết à?”

Tả Dịch hơi ngược mắt lên: “Bọn em có ăn ái sao?”

Ứng Sênh Nam lẩm bẩm một tiếng, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Bốn người ăn cơm trưa xong thì cùng xuất phát đến khu vui chơi, Ứng Sênh Nam sợ bị fan nhận ra nên đội thêm mũ và mang kính đen, Diễm Giản cũng

học theo anh ta mang một cái kính đen lớn, đội mũ lưỡi trai ở trên đầu, tóc thẳng rủ xuống phía sau vai, mặc váy trắng như một mỹ nhân.

Kiều San và Tả Dịch có điều tùy tiện, mặc quần áo thoải mái là ok rồi. Khu vui chơi cách tiểu khu của bọn họ không xa, đi bộ hai mươi phút là đến. Diêm Giản và Ứng Sênh Nam đi ở phía trước, hai người theo ở phía sau.

Hai người đằng trước chiều cao chênh lệch không lớn, cộng thêm Diêm Giản chân dài, lúc nào cũng có thể đuổi theo bước chân của Ứng Sênh Nam. Nhưng Kiều San và Tả Dịch... chiều cao chênh lệch quá lớn, Kiều San chân ngắn, hoàn toàn không theo kịp Tả Dịch.

Ứng Sênh Nam muốn có thể giới hai người với Diêm Giản, kéo cô gái nhanh chóng biến mất đang trong tầm mắt của bọn họ.

Tả Dịch đã quen một thân một mình mang theo cặp công văn đi làm, cũng quen mặc quần áo thoải mái đi bộ, bên cạnh đột nhiên có thêm một người nên cần phải đợi thích ứng. Vì vậy liền biến thành, anh nhét hai tay vô túi đi ở phía trước, Kiều San đi ở phía sau vừa đi vừa cảm đi động nói chuyện với khách hàng.

Đi đến nửa đường, Kiều San ngẩng đầu lên. Hà... Người đâu!

Cô nôn nóng sốt ruột chạy về phía trước một đoạn, vậy mà không thấy bóng dáng Tả Dịch đâu! Không đợi cô sao! Có phải là bạn trai của cô không vậy? Cô tức giận giậm chân một cái, đặt mông ngồi ở ghế dựa công viên, tức đến mức nước mắt dâng trào ra ngoài.

Lúc trước cảm thấy đi dạo một mình không có vấn đề gì, nhưng không biết tại sao từ khi xác định qua lại với Tả Dịch, trong lòng lại vô cùng yếu ớt, như lúc này này, lại có cảm giác bị bạn trai ruồng bỏ.

Vì vậy bắt đầu nghĩ ngợi lung tung, đầu óc qua loa tổng kết: Quả nhiên, ngoài miệng thì lời ngon tiếng ngọt, chứ hoàn toàn không hề thích cô...

Uất ức, càng nghĩ càng uất ức, ngay cả tâm trạng nói chuyện phiếm với khách cũng biến mất, cắt điện thoại vào lại trong túi, nâng tay vuốt nước mắt không hề tồn tại. Trước mặt đột nhiên xuất hiện một chai nước, xương ngón tay rõ ràng của người đàn ông nắm thân chai, nắm rất vững, không hề dao động chút nào.

Cô thuận theo bàn tay nhìn lên trên, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt người đàn ông trong nháy mắt cười lên: “Em còn tưởng anh vứt em ở lại đây một mình chứ.”

“Anh thấy em cứ nhìn chăm chăm vào điện thoại, đi cũng chậm, nên đến quán tạp hóa phía trước mua cho em chai nước, có khát nước không?” Tả Dịch dùng ngón giữa và ngón trỏ kẹp lấy điện thoại lộ một nửa ra ngoài ở trong túi quần cô, rồi đút vào trong túi của mình, “Tích thu điện thoại, ngày nghỉ còn làm việc?”

Vào khu vui chơi, bọn họ xếp hàng chờ đi cáp treo, bên cạnh có quán nhỏ bán kẹo đường họa, Kiều San trả 10 đồng mua một cây hình con rồng.

Cô tính ăn từ từ nhấm nháp cho hết cây nhưng lại bất cẩn cho luôn kẹo vào miệng, cô đang chuẩn bị dùng tay lấy ra thì Tả Dịch lại vươn tay chặn tay cô lại, nhỏ giọng nói: “Đừng để tay dính đường, rất khó chịu lắm.”

Anh cúi người, chậm rãi nhìn cô, môi mỏng khi mở khi đóng, ưu nhã ngậm đầu còn lại của kẹo, sau đó khẽ dùng lực chút, kẹo đường họa bị anh dùng miệng bẻ gãy làm hai.

Trong miệng Kiều San ngậm kẹo đường, ngây ngốc nhìn Tả Dịch, anh lại dùng vẻ mặt lạnh nhạt ngậm kẹo đường trong miệng, trên môi còn dính nước đường bóng loáng, giống như ăn thạch hoa quả ẩm nước vậy.

Cô không nhịn được nuốt kẹo trong miệng, nhón chân lên ôm cổ anh liếm nhẹ lên môi anh một cái.

Người đợi lên cáp treo quá nhiều, cứ dựa vào tốc độ này thì có sắp hàng đến tối cũng không chơi được. Bèn dứt khoát dẫn Kiều San đến chỗ chơi trò ngựa gỗ xoay tròn.

Ngựa gỗ xoay tròn gần như chẳng có người lớn nào muốn chơi, chỉ có vài cô gái chơi trong đó, Diêm Giản cũng có trong số đó, một mình Ứng Sênh Nam là đàn ông vô cùng chói mắt. Xong một vòng, Diêm Giản vẫn không muốn xuống, Ứng Sênh Nam cũng ôm dây cương không muốn, về mặt si mê nhìn Diêm Giản, “Tiểu Diêm Giản, sao em lại đẹp như vậy chứ?”

Diêm Giản ngô nghê trả lời: “Bởi vì tôi ngốc, anh trai nói ông trời rất công bằng, cho tôi một thứ, nhất định phải cướp đi của tôi một thứ. Cho nên khi người khác mắng tôi ngốc, tôi sẽ không tức giận, bởi vì anh trai nói tôi xinh đẹp, lão Ứng, anh cũng cảm thấy vậy phải không?”

Ứng Sênh Nam gật đầu như giả vờ, “Đương nhiên, Tiểu Diêm Giản của chúng ta là cô gái xinh đẹp nhất trên thế giới.”

Diêm Giản hỏi anh ta: “Vậy tôi xinh đẹp cỡ nào?”

Đúng lúc Tả Dịch dẫn Kiều San tới ngồi lên ngựa gỗ, Ứng Sênh Nam quét mắt nhìn Kiều San, nói với cô gái: “Tiểu Diêm Giản em xinh đẹp số một, Kiều San xinh đẹp số hai.”

Nghe thấy câu này, Kiều San ho nhẹ một tiếng, nói với Tả Dịch: “Sao em cảm thấy anh ta không phải đang dỗ bạn gái mà là dỗ con gái vậy?”

Giọng cô rất nhỏ, Ứng Sênh Nam thính tai xù lông lên: “Cái rắm, anh mà có con gái lớn vậy sao? Em từng thấy có người cha nào còn trẻ mà đẹp trai như

vậy không hả?”

Kể từ khi Ưng Sinh Nam cạo râu, thật đúng là trẻ ra năm sáu tuổi.

Nhân viên quản lý hét về phía bọn họ: “Này! Mấy vị bên kia, rốt cuộc có ngồi ngựa gỗ hay không? Vòng hai sắp bắt đầu rồi!”

Tả Dịch liếc nhìn nhân viên quản lý, dặn dò Kiều San: “Cẩn thận một chút.” Anh chuẩn bị xuống bậc thang đi ra ngoài đội, Kiều San đột nhiên kéo anh lại: “Đừng đi, cùng ngồi không? Anh trai anh có thể mặt dày mày dạn ngồi ngựa gỗ, anh cũng lên thử đi?”

Anh liếc nhìn Kiều San, lại quét mắt nhìn bốn phía.

Nhân viên công tác thấy anh chậm chạp không xuống thì nhú chặt mày lại. Kiều San còn cố tình kéo anh không buông, cuối cùng cắn răng ngồi lên ngựa gỗ bên cạnh Kiều San.

Tiếng nhạc lạnh lạnh vang lên, Tả Dịch ngồi trên ngựa gỗ mà như ngồi trên đồng lúa vậy. Anh cảm thấy có ánh mắt theo dõi anh, dường như cũng nghe thấy vô số tiếng cười nhạo. Kiều San chưa từng thấy ai ngồi ngựa gỗ xoay tròn mà khăn trương như vậy, vuron tay đẩy cánh tay anh một cái, “Này, sao khăn trương dữ vậy? Không phải là ngồi ngựa gỗ chóng mặt đấy chứ?”

Anh lắc đầu, thuận tiện nắm lấy tay cô giữ chặt, trong nháy mắt, sốt ruột trong người được áp chế xuống.

Sau khi rời khỏi khu trò chơi ngựa gỗ xoay tròn, bốn người lại cùng nhau đến nhà ma. Điềm Giản là người bình tĩnh nhất, người ngốc thần kinh thô, Ưng Sinh Nam giả vờ sợ hãi, ôm lấy eo Điềm Giản kêu la, Điềm Giản còn ngơ nghe vô vô đầu anh ta, lấy mũi xuống đánh nhân viên giả ma, “Tiểu quý! Đừng hòng ăn thịt người của tôi!”

Cô gái gái nghiêm túc đánh “quý”, ôm đầu Ưng Sinh Nam an ủi: “Lão Ưng đừng sợ, có tôi ở đây.”

Ưng Sinh Nam: “Có Tiểu Điềm Giản ở đây, anh sẽ không sợ.”

Trùng mắt nhìn Ưng Sinh Nam giả heo ăn cái trắng, trong lòng Kiều San không mấy dễ chịu, lúc nào cũng có ảo giác cái trắng tốt nhà mình bị heo bu lại. Cô có tâm lý này thì dùng chân nghĩ cũng biết tâm trạng của Điềm Hạo.

Nhà ma ánh đèn mờ ảo, một mảnh u ám, thỉnh thoảng bên tai có tiếng kêu rên bay tới, cô tiếp tục đi về phía trước, trước mặt đột nhiên có một cánh tay duỗi ra, cô sợ tới mức “A” một tiếng nhảy vào trong lòng Tả Dịch.

Cánh tay máu kia tựa như có mắt, không ngừng vỗ vỗ lên trên chân cô. Cô sợ hãi ôm chặt cổ Tả Dịch, hai chân quắn lên eo anh.

Hai tay Tả Dịch bung móng của cô, liếc nhìn bàn tay kia, thần nhiên nói: “Biết rõ là giả mà cũng sợ?”

Kiều San vui đùa đang trong cổ anh: “Nếu là thật chắc hẳn em bị hù chết rồi...”

Cuối cùng Tả Dịch cứ bồng cô như vậy mà đi ra khỏi nhà ma.

Các nhân viên giả làm quỷ đều tỏ vẻ: “Ân ái có tiết chế chút TT.TT”

Đi ra khỏi khu vui chơi thì trời đã tối đen, Ưng Sinh Nam dẫn Điềm Giản về nhà nghỉ, Tả Dịch thì mang Kiều San đi ăn cơm tối. Kiều San thích ăn hải sản, nhưng cô vô cùng ghét lột vỏ tôm, vừa đến nhà hàng buffet chỉ kiểm tôm đã lột vỏ, nhưng tôm đầy đủ sao cũng có hạn, Kiều San xếp hàng hơn mười phút nhưng lại không lấy được con nào.

Cô ỉu xiu trở về chỗ ngồi, rũ mắt xuống, vẻ mặt thất vọng, ánh mắt dừng ở trên bàn thì lập tức sáng lên.

Trước mặt Tả Dịch là một đĩa đầy tôm, bên cạnh tay anh là hai đồng vỏ tôm. Trong lúc cô đi xếp hàng đợi tôm đã lột vỏ thì anh đã lột được cả một đĩa tôm.

Anh giao đĩa tôm đã lột vỏ cho Kiều San, Kiều San cảm động đến tột đỉnh. Trước kia là Tả Dịch nhìn thấy là churong mắt, hôm nay đã biến thành bạn trai giúp nàng lột vỏ tôm mà không hề oán trách một câu.

Tả Dịch nhìn cô ăn mà hai mắt hơi hồng, hỏi cô: “Em sao vậy?”

Trong miệng Kiều San nhai tôm, ngẩng đầu nhìn anh: “Em cảm thấy mình thật hạnh phúc, trước kia Tiểu Giã lột vỏ tôm cho em, em đều không cảm thấy hạnh phúc như vậy. Tả Dịch, quả nhiên anh thật sự có tiềm chất dụ dỗ phụ nữ, em không biết mình bắt đầu thích anh khi nào. Em nói chuyện không có chừng mực, sau này có nóng nảy nói mấy câu anh không thích nghe thì cũng phải nhường em đó.”

Lúc này Kiều San nhận được một cuộc điện thoại số lạ.

Sau khi ấn nút nghe thì cẩn thận “Alo” một tiếng: “Ai vậy ạ?”

“Kiều San, tôi là Tô Mịch.” Người ở đầu dây bên kia khựng lại, nói: “Thứ hai tôi kết hôn, cậu tới không? Tất cả mọi người ở ký túc xá 501 đều tới, chỉ thiếu mình cậu.”

Hơi thở Kiều San trầm xuống, đây là cuộc điện thoại mà đời này cô không muốn nghe nhất.

Cô gái ở đầu bên kia nói: “Vốn nghĩ tới mối quan hệ giữa cậu và Thái Vũ, tôi ngại gọi cho cậu, chỉ là nghe nói cậu có bạn trai? Chắc hẳn cậu đã buông bỏ được anh ấy rồi nhỉ? Có thể tới dự hôn lễ của tôi không?”

Kiều San như ăn phải con ruồi, vô cùng ghê tởm.

Tà Dịch thấy sắc mặt cô không ổn, hỏi cô: “Sao vậy?”

Kiều San vừa cúp điện thoại, đối phương liền gửi tin nhắn sang, hôn lễ diễn ra ở đảo Bali, đối phương tỏ ý chỉ cần cô chịu đi, sẽ bao tiền vé máy bay và tiền phòng.

“Bạn học thời đại học gọi điện tới mời em tham gia hôn lễ của cô ấy, nơi tổ chức là đảo Bali, bao tiền vé máy bay và tiền phòng.”

“Sắc mặt khó coi vậy, là bạn trai cũ?”

Kiều San không biết trả lời sao, một hồi lâu mới nói: “Hẹn hò một ngày cũng gọi là bạn trai cũ? Ngày đầu tiên xác định quan hệ, ngày thứ hai thì thấy anh ta ở trong ký túc xá của em, lăn lộn trên ghế sofa với bạn cùng phòng của em, tình hình rất dữ dội, em cũng ngại nói đến.”

Cô thở dài một tiếng: “Người xưa có câu: Người thích làm mai cho người ta có nhân duyên mỏng, thật đúng là vậy! Chuyện máu chó vậy mà em cũng gặp được.” Về mặt cô thành thật nhìn Tà Dịch: “Cho nên, anh sẽ không chạy theo cô gái khác đúng không?”

Thì ra anh không phải là mối tình đầu của cô? Về mặt Tà Dịch nặng nề: “Cho nên em muốn ra nước ngoài tham gia hôn lễ của bạn trai cũ?”

Kiều San phản bác: “Không phải là bạn trai cũ, còn lâu em mới đi, em không muốn thấy hai kẻ cặn bã này.”

Tà Dịch: “Đi, sao lại không đi? Anh đi với em.”

Kiều San giật mình, cự tuyệt nói: “Không được, nếu đi thì mình em đi, anh không thể đi!”

Tà Dịch: “Tại sao? Em ghét anh?”

Kiều San khóc không ra nước mắt: “Em sợ ân ái nhiều quá sẽ nhanh chết, lỡ như anh bị đám bạn học xinh đẹp của em dụ dỗ đi mất thì sao? Anh ở công ty tiếp xúc với giới nữ em rất yên tâm, anh mà đi tiếp xúc với đám bạn học của em, em cực kỳ không yên tâm chút nào!”

Tay Tà Dịch trượt qua cái bàn, gấp đầu ngón tay búng vào trán cô một cái, “Đang rất muốn đi du lịch giải tỏa một chút, phong cảnh ở đảo Bali rất đẹp.” Anh cầm điện thoại của Kiều San qua, mở khóa bắt đầu trả lời tin nhắn.

Kiều San: “Anh trả lời lại làm gì?”

Tà Dịch: “Ồ, anh muốn hỏi cô ta chút, mang theo bạn trai có được bao tiền vé máy bay với tiền phòng không. Nếu bao, chúng ta sẽ chọn khách sạn đắt tiền nhất.”

Kiều San: “...”

Rất... rất vô sỉ.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Chương 40. Đảo Bali (01)

Kiều San đã đến đảo Bali một lần, là tham gia hôn lễ của ông chủ thành ca và cô nữ minh tinh, lần này là tham gia hôn lễ của bạn cùng phòng và bạn trai cũ.

Cho nên nói, đảo Bali là thánh địa kết hôn?

Kiều San đòi hết đơn hàng của khách hàng lại, Tà Dịch xử lý xong chuyện của công ty cũng bắt đầu chuẩn bị hành trình đến đảo Bali. Ứng Sênh Nam tiễn bọn họ, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, rốt cục có thể ở riêng với Diêm Giản rồi.

Bọn họ đến đảo Bali trước một ngày. Từ Cẩm Dương đến đảo Bali phải ngồi tám tiếng trên máy bay. Kiều San suýt chút nữa ngất chết trên máy bay, đối với cô, ngồi máy bay còn đau khổ hơn cả ngồi thuyền, đầu đau đến mức muốn nứt ra, khó khăn vượt qua tám tiếng đồng hồ.

Nơi dừng chân là biệt thự cảnh biển của làng du lịch A Nhã Na, anh cố ý giữ lại hóa đơn giao cho Kiều San, “Nhớ đòi lại bạn học của em nhé.”

Đến phòng khách sạn, Kiều San ngã nhào xuống chiếc giường mềm mại.

Bố cục phòng ngủ đơn giản, cửa sổ sát đất rộng rãi sáng ngời được mở toang, rèm cửa được kéo ra, bên ngoài là ban công, trời xanh thăm và biển thuần khiết. Gió biển thổi vào làm lay động rèm cửa, trong không khí xen lẫn vị mặn của biển, phong cảnh xinh đẹp và không khí trong lành làm tan đi sự mệt mỏi của cô.

Lật người, nhìn ra ngoài cửa sổ, phong cảnh phía ngoài một mảnh xanh biếc, như một bức họa vậy, ngược lại không giống cảnh tượng nhân gian.

Cô nằm lý ở trên giường không muốn ngồi dậy, Tả Dịch đã tắm rửa sạch sẽ mặc áo choàng tắm đi ra, khom lưng hôn cô một cái, “Ra ban công nằm đi, nằm ngoài đó thoải mái hơn so với trên giường đây.”

Kiều San mệt mỏi rã rời, hoàn toàn không muốn động dậy, cầm lấy cái chăn nói: “Để em hóa thành cái chăn, vĩnh viễn hòa làm một với cái giường đi, em mệt quá rồi.”

Kéo chăn lên che đầu nằm ngủ, không lâu sau liền biến thành một cục gạch chết ở trên đệm êm.

Tả Dịch ôm cô từ trên giường lên, đi đến ghế nằm ở ban công, dùng thảm lụa mỏng đắp lên người cô. Nhiệt độ bên ngoài rất tốt, lại có hơi gió biển, Kiều San ngủ một mạch bốn tiếng liền. Tỉnh lại mở mắt ra, phát hiện mình ở ngoài ban công, nhìn thấy Ấn Độ Dương nơi xa bị nhuộm thành màu vàng óng ánh, cho là mình ở trong một cảnh phim có phong cảnh high definition.

Cô xoa nhẹ đôi mắt nhắm nhèm ngồi dậy, Tả Dịch đang bơi ở trong bể bơi phía dưới. Bể bơi được xây theo kiểu không bờ, xây dựng bên vách núi, xa xa là ánh hồng trời chiều bao la, đại dương mênh mông dần dần biến thành màu lam thẫm. Cạnh bể bơi có hơn mười chèn đèn nhỏ kiểu Âu chạm rồng phát sáng, ánh sáng vàng ấm, Kiều San không nhịn được cũng muốn cởi quần áo nhảy xuống.

Buổi trưa cô bức bối ở trên xe không còn tinh lực thưởng thức phong cảnh nơi này, lúc này lại bị phong cảnh của khách sạn làm cho rung động.

Thật là đẹp.

Khách sạn xây ở trên vách đá vịnh Kim Balan cao 35 mét, đứng ở chỗ cao nhìn phong cảnh vịnh Kim Balan mà đã con mắt, lúc này truyền đến tiếng nhạc rockbar, cùng với hơi gió, lỗ chân lông cả người cô như được ủi qua vô cùng thoải mái.

Tả Dịch đi lên bể bơi, ngẩng đầu gọi cô: “Thay quần áo, xuống dùng cơm thôi.”

Cô nhanh chóng thay quần áo xuống lầu, bữa tối là do khách sạn chuẩn bị, cô thích nhất là hải sản. Hôm đã được nhân viên lột vỏ, ngay cả Tả Dịch - thánh thủ* lột vỏ tôm cũng tiết kiệm được thời gian.

(* người tài giỏi, tài ba)

Vô cùng hưởng thụ ăn xong một bữa cơm, Kiều San nhớ tới một việc, hỏi anh: “Khách sạn này bất tiện quá, lỡ như bạn học em đổi ý không trả tiền thì sao đây?”

“Vậy thì chúng ta đi ăn tiệc cưới, có gì đâu mà lo?”

“...” Người không muốn mất thì thiên hạ vô địch, Tả keo kiệt quả nhiên là Tả keo kiệt.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền điện thoại tới.

Tô Mịch gọi cho cô, hỏi cô bao giờ tới đảo Bali. Kiều San mở loa to, nói: “À, chúng tôi đến rồi, ở làng du lịch A Nhã Na ấy,” cô khựng lại, cố ý nói đến tiền phòng và tiền vé máy bay, “Chờ cậu trả tiền đây.”

“...” Người ở đầu bên kia quá gờ hỏi, “Mấy năm này cậu lẩn lộn lắm vậy sao? Ngay cả tiền phòng và tiền vé máy bay mà bạn trai cậu cũng không trả nổi? Sáng mai tôi cho xe đến đón hai người, chú ý mở điện thoại đây.”

Nói xong thì cúp cái rụp.

Cô chỉ vào điện thoại chàm chọc với Tả Dịch: “Cô gái này... rõ là.”

Tả Dịch cười cười: “Đừng tranh chấp với loại người kém hiểu biết này, nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta tới đây là du lịch, không phải là tham gia hôn lễ của cô ta.”

Kiều San chán ngắt nháy mắt... Sao lại biến thành du lịch chủ yếu tham gia hôn lễ là thứ yếu rồi? Để nghỉ ngơi lấy sức, ăn cơm xong cô nằm ở trên ban công, điều chỉnh một tư thế lười biếng lại thoải mái có thể thưởng thức cảnh biển.

Cô nhìn bầu trời xanh thẫm, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng “bịch” kéo hồn của cô trở về. Tả Dịch mở chai rượu đỏ ra, rót một ly rượu đưa cho cô, cắt một phần nhỏ pho mát đặt ở trên bàn tròn thủy tinh bên cạnh ghế nằm, “Rượu đỏ với pho mát, quá tuyệt vời.”

Hai người cùng ly.

Tả Dịch lấy một hộp gấm ra đưa cho cô, “Tặng em này.”

“Gi vậy?” Kiều San nhận lấy hộp gấm, khăn trương đến run tay. Chẳng lẽ là nhẫn cầu hôn?

Cô cẩn thận mở hộp ra, bên trong là một khối ngọc hình phượng hoàng, cảm xúc cảm trong lòng bàn tay nhẩn nhai, rất là đẹp, cô ngẩng đầu hỏi Tả Dịch: “Vô duyên vô cớ tặng ngọc cho em làm gì?”

“Chúc anh sinh nhật vui vẻ.”

Kiều San bị câu “Sinh nhật vui vẻ” này làm cho mơ hồ, sau đó hỏi anh: “Hôm nay là ngày mấy?” Nói xong thì kịp nhớ lại, Tả Dịch nói không phải là “Chúc em sinh nhật vui vẻ” mà là “Chúc anh sinh nhật vui vẻ”.

Nói cách khác, hôm nay là sinh nhật của anh?

Tả Dịch ngồi dựa lên bàn, quơ quơ ly rượu trong tay.

Kiều San ngồi thẳng người, ngẩng đầu nhìn anh: “Đợi chút, sinh nhật của anh không phải đã qua lâu rồi sao? Em còn tặng bánh ga-tô cho anh đấy, anh quên rồi sao?”

Tả Dịch nhú mày: “Sao có thể quên chứ? Trên bánh ga-tô em còn có ý viết 'Anh đẹp trai'.”

“Khoan đã... Em viết chữ 'Anh đẹp trai' lên cái bánh khi nào?” Kiều San nhớ rõ cô đã dặn ông chủ cửa hàng bánh xóa dòng chữ đó đi rồi mà, chẳng lẽ không có sao? Cho nên lúc ấy anh nhận định rằng mình nhầm anh. Cô nâng trán: “Trọng điểm không phải là cái này, trọng điểm là sinh nhật của anh không phải đã qua lâu rồi sao?”

“Ừ, anh có hai ngày sinh.” Tả Dịch ngừng chút mới giải thích, “Ngày này của hai mươi năm trước, bà nội đổi tên cho anh, cho anh một cuộc sống mới, em không muốn biết tại sao lúc trước anh đột nhiên chuyển trường à?”

“Tại sao?”

Tả Dịch nói: “Anh và anh cả anh hai là anh em cùng mẹ khác cha. Khi đó cha mẹ ly hôn, mẹ mang theo anh rời khỏi nhà họ Ứng, sau đó thì đi vào con đường hút thuốc phiện không có lối về. Bà thường hay sinh ra ảo tưởng đánh mất anh, rồi đột nhiên có một ngày bà ngủ mãi không tỉnh dậy. Đến bảy giờ anh vẫn còn nhớ rõ về mặt vụn vụn cùng đáng về gãy như que củi của bà trước khi chết. Dù sao anh cũng không phải là cột nhục của nhà họ Ứng, bà nội nhà họ Ứng chăm sóc anh nhưng không thể dẫn anh về. Ông cụ nhà họ Ứng không chịu thừa nhận có cháu trai là anh, những sau khi bà nội đi, dường như ông ấy cũng nghĩ thông, ngày lễ ngày tết sẽ cho anh sang cùng ăn cơm.”

Anh nói cực kỳ ung dung, giống như đang kể chuyện cũ của ai đó. Kiều San khó mà tưởng tượng ra, một đứa bé tuyệt vọng và bất lực gặp phải những chuyện này, khó trách anh có tình cảm sâu đậm với bà nội như thế, những năm anh cô lập tuyệt vọng, là bà nội vẫn luôn chăm sóc anh.

Bất chấp người nhà phản đối, dứt khoát kiên quyết đối tốt với anh.

Cô nắm lấy tay anh, “Tả keo kiệt, xin lỗi, trước kia em đã mắng anh là con sâu chấy nước mũi.”

Tả Dịch búng vào trán cô một cái, “Nửa đời sau làm vợ anh, đền bù cho tốt vào.” Anh vịn về khối ngọc, “Anh cài lên giúp em.”

Kiều San gật đầu, để anh đeo ngọc lên cổ mình. Cô thuận thế đặt đầu ở trên phần bụng rắn chắc của anh, khẽ giọng nói: “Sinh nhật của anh, tại sao anh muốn tặng đồ cho em?”

Tả Dịch: “Đây là tâm nguyện của bà nội, bà nội nói hi vọng có một ngày, khối ngọc này có thể đeo trên người cô gái thích anh. Bà nói, hi vọng có một cô gái có thể thương yêu thương anh.”

Ngực Kiều San như bị cái gì đó nắm chặt, ôm lấy eo của anh, “Tả keo kiệt, em thương anh, sau này em sẽ thương anh cả đời.”

Tả Dịch sờ sờ gáy của cô: “Ngốc, phải là để anh thương em.”

Kiều San lắc đầu: “Không, phải là em thương anh! Từ nhỏ đến lớn em đều được người ta yêu thương, đã đủ rồi, thật đấy, cho nên sau này để em cùng chiều anh đi.”

“Em muốn cùng chiều thế nào?” Tả Dịch cúi đầu nhìn vào đôi mắt trong suốt của cô, “Hửm?”

Cô suy nghĩ một chút, không nghĩ ra được lý do nào, vì vậy nói, “Em gả cho anh!”

Tả Dịch bật cười ra tiếng.

Bên ngoài gió càng lúc càng lớn, Kiều San muốn ngồi dậy vào phòng, Tả Dịch lại ấn chặt vai của cô, “Hôm nay là sinh nhật anh, cho nên em đừng động.”

Sau đó ôm cô trở lại trên giường phòng ngủ.

Kiều San rối bời. Cho nên, hôm nay rốt cuộc là sinh nhật ai? Tại sao cô cảm thấy giống như là sinh nhật của cô vậy?

Trong biệt thự không chỉ có một phòng ngủ, nhưng Tả Dịch ở lại không rời đi, đóng cửa kiếng ban công, kéo rèm, lên giường ôm lấy Kiều San.

Trái tim Kiều San đập thình thịch. Anh gần như dán sát vào vành tai cô nói: “Kiều San, anh muốn tăng tốc tiến trình yêu đương một chút, em cảm thấy sao?”

“Yêu đương còn có thể kéo tăng tiến độ sao?” Khi Kiều San nói chuyện thì phát hiện tay Tả Dịch đã bắt đầu không an phận rồi.

Tối nay cô mặc quần áo mỏng, anh vén áo lên thò tay vào, xoay người đè cô ở dưới thân, nói: “Hôm nay là sinh nhật anh, không ngại để anh khai trai chứ?”

Kiều San muốn nói ngại, nhưng Tả Dịch không cho cô bất kỳ cơ hội nói chuyện nào, hôn lên môi cô.

Có chất cồn, dường như hai người đều vô cùng hưng phấn. Kiều San bị anh hôn đến cả người tê dại, cho nên... mục đích anh mở chai rượu vốn không phải là để dưỡng nhan hay là mừng sinh nhật, mà là giúp tăng thêm lòng can đảm nha!

Tả Dịch cởi quần áo của cô, Kiều San đột nhiên vươn tay ra chống lên vai anh, run rẩy nói: “Lần đầu tiên của em, anh nhẹ chút.”

“Anh sẽ cố gắng hết mức kéo nhanh tiến độ, nếu em thật sự không chịu được anh sẽ kết thúc sớm, nếu như hưởng thụ anh sẽ cam chịu tuần hoàn.” Tả Dịch thì thảo bên ta cô, hơi thở nóng rực nhen nhóm nhiệt huyết trong người cô, tựa như trong người có gì đó nổ tung, rất khó chịu.

Anh thuộc kiểu người cởi quần áo thì có thật mà mặc quần áo thì thấy gầy, lấy động tác hít đất đè cô ở dưới thân, cô vừa cúi đầu xuống, vừa vận nhìn hết đáng người của anh không sót một chỗ, cơ thể vạm vỡ khiến cô máu nóng sôi sục.

“Anh mau ấn nút đi, em không chịu nổi rồi.”

Tả Dịch nhếch môi, lòng ngón tay vuốt ve vành tai của cô, ấn cái nút đã nhịn hồi lâu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Chương 41. Đảo Bali (03)

Từ vành tai đến cổ, anh như sói hoang, lỗ mũi địa xâm chiếm mỗi tấc da thịt của cô.

Một đêm triền miên, ngực Kiều San có thêm mấy dấu đỏ.

Trong ngoài biệt thự yên tĩnh như thế ngoại đảo nguyên, ánh nắng sáng sớm chui qua khe hở rèm cửa chiếu vào trong, giúp cho phòng ngủ rộng rãi trong vắt thêm phần lạnh lạnh.

Nói đúng hơn, nơi này đích thật là như thế ngoại đảo nguyên. Tối hôm qua Tả Dịch ấn nút khiến cô mệt rã rời, lúc này toàn thân đau nhức. Cô không ngờ Tả keo kiệt lại có thể keo kiệt như vậy, ở trên giường rất mạnh mẽ.

Quả thật chính là phái cuồng dã, không hề có chút liên quan đến mềm mại dịu dàng.

Thấy Tả Dịch còn đang ngủ, cô nổi lên ý định trả thù, hết vận chỗ này đến néo chỗ kia, vốn muốn giày vò người anh chút, Tả Dịch lại bỗng nhiên vươn tay ôm lấy cô, vì vậy cả người cô bất ngờ nằm ở trên người anh.

Hai người trần truồng nhìn nhau, Kiều San cúi đầu nhìn chăm chăm vào ngực của mình, vội vàng ép người xuống, da thịt hai người càng khít chặt hơn, lại nhóm thêm một đồng lửa.

Cô... cảm nhận được em trai của anh đang ngóc đầu lên.

“Cảm thấy sao?” Tả Dịch nghiêm trang hỏi cô.

“Anh... Anh còn muốn nữa sao? Cả người em đang đau nhức nhối này, không được.”

Hơi thở Tả Dịch nặng nề: “Ngày thường em nên vận động nhiều.”

Cho nên cái “vận động” này rốt cuộc là chỉ cái gì? qaq cô thật đáng thương...

Tà Dịch buông cô ra. Kiều San lập tức lặn xuống khỏi người anh, thuận thế dùng chân mỏng bọc kín người lại, cầm quần áo đi đến phòng quần áo thay đồ. Thay xong trở lại, Tà Dịch đã mặc xong quần áo, đang đứng trước gương cài cúc áo.

Một loạt caravat đủ màu sắc bày ra ở trước mặt, ngón tay thon dài của người đàn ông khẽ lướt qua, nhúu chặt mảy có chút rối rắm, thấy cô đi ra thì ngoắc tay kêu cô: “Tôi đây.”

Cô vui vẻ đi tới, Tà Dịch thuận thế ôm cô qua, hỏi ý kiến của cô, “Em thấy caravat nào đẹp?”

Kiều San nhìn một hồi, chỉ vào một cái có hoa văn màu sáng nói: “Màu sáng đi, rất khiêu tón.”

Anh gạt đầu, lấy cái caravat đó ra, đeo lên cổ, cầm tay cô đặt lên cổ áo của mình nói: “Thất giúp anh.”

“Ồ...” Kiều San nhanh chóng chỉnh sửa cổ áo giúp anh, thất caravat sao thành kiểu thất khăn quàng đỏ, cuối cùng còn kéo chặt nó.

Tà Dịch nhìn cái gương, nhúu mảy: “Em đây là muốn để anh cúi chào hát quốc ca sao? Đến bây giờ còn nhớ rõ cách thất khăn quàng đỏ.”

“...” Ánh mắt Kiều San lập lòe, “Em cảm thấy cũng đẹp mà.”

Tà Dịch chậm rãi tháo caravat ra, cầm lấy tay cô đặt lại chỗ cổ áo lần nữa, giọng nói trầm thấp: “Anh dạy cho em.”

Anh nhanh nhẹn dùng ngón tay loay hoay tay cô, tận lực hạ thấp giọng, dùng giọng điệu trong vắt như trong đài radio nửa đêm nói với cô, dạy từng bước một. Thân thể thỉnh thoảng tiếp xúc cộng thêm giọng trầm thuần hậu, cô suýt chút nữa không thể chống đỡ nổi.

Rốt cục cũng giúp anh thất xong caravat, cô xoay người muốn chạy đi lại bị anh tóm lại, “Em định mặc vậy tham gia hôn lễ của bạn học cũ hả?”

Kiều San cúi đầu dò xét mình, cảm thấy không có gì là không ổn: “Đây là váy Tiểu Già tặng sinh nhật năm ngoái, tón của anh ấy không ít tiền, có thể mặc đi dự hôn lễ được mà?”

Khí áp trong nháy mắt giảm xuống, sắc mặt người nào đó nặng trĩu, im lặng một lát cúi người về phía cô.

Kiều San cho là anh muốn hôn cô, theo bản năng trốn về phía sau. Mặt Tà Dịch lướt sát qua viền tai của cô, vươn tay ấn điện thoại ở trên bàn.

Kết nối với nhân viên phục vụ, anh nói: “Làm phiền mang đồ lên đây.”

Thì ra là gọi điện thoại... Mà điện thoại có cần phải lắng lơ ép sát qua không?

Không lâu sau, có hai nhân viên đi lên, nhân viên cầm theo một cái hộp giấy, sau khi đặt hộp giấy xuống rồi rời đi. Kiều San mở hộp ra, bên trong là một cái váy màu lam, phía trên có đính đồ trang trí sáng lấp lánh.

Cho dù bình thường Kiều San không thích mặc váy, nhưng cái váy này thật sự rất đẹp, cô không nhịn được muốn mặc vào thử xem. Cô ôm cái váy ngược mắt hỏi anh: “Anh chọn sao?”

“Mặc vào thử xem đi.”

Kiều San vui vẻ đi vào phòng thay đồ, nhanh chóng thay chiếc váy kia mặc váy mới vào.

Váy này là kiểu váy cúp ngực, chỗ ngực có thêu một đóa hoa tinh xảo rất thu hút ánh nhìn, cánh hoa chạy từ hông đến trước eo, chỗ đó được cắt may rất tốt, hoàn toàn làm nổi bật vòng eo của cô lên.

Chiều dài cái váy trên đầu gối cô một tấc. Kiểu váy này thật ra dài chút càng đẹp hơn, có vạt dưới, nhưng vóc người Kiều San thấp, mặc vào nhìn hơi vui, Tà Dịch cho người sửa lại phần dưới chút, tay nghề của người sửa rất tốt, sửa lại vạt váy xong thì nhìn vô cùng đẹp.

Kiều San cảm thấy kiểu dáng cái váy này rất quen mắt, cô hỏi: “Hình như em từng nhìn thấy cái này trên tạp chí Baze rồi thì phải, váy hàng Fili rất mắc đó, trùm của lễ phục nha, mỗi kiểu dáng chỉ có một cái trên thế giới. Cái váy em đang mặc này là làm mô phỏng theo kiểu của bọn họ sao?”

“Em có xem mấy loại tạp chí này sao?” Tà Dịch hỏi cô: “Sao em lại cho rằng anh mua cái váy này là hàng mô phỏng lại?”

Kiều San ngồi xuống nói: “Ừ, có xem, mặc dù em không để ý đến quần áo, nhưng em rất chú ý đến trang điểm. Trai thẳng các anh bị lừa mua hàng nhái là điều rất bình thường. Theo em được biết, váy màu lam hàng Fili không có loại ngắn, hơn nữa một món kiểu màu lam có đến bảy con số, anh không thể bỏ ra nhiều tiền như vậy để mua cái váy ngắn này? Trừ khi nào anh bị nhúm nước rồi.”

Ha ha. Cô lại dám nói nào a bị nhúm nước? Được lắm, ngày mai khỏi xuống giường tham gia hôn lễ luôn đi.

Váy của Kiều San là váy cúp ngực, không thích hợp để tóc xõa, Tà Dịch lấy lược gỗ tới. Sau khi anh cầm hộp trang sức tới để trên bàn thì vòng qua phía sau cô, “Anh giúp em chải tóc.”

Kiều San gạt đầu: “Anh giúp em thất bím tóc xương cá đi, lát nữa em sẽ tự trang điểm.”

“Ừ.”

Đội cô ngồi xuống, anh bắt đầu chải tóc giúp cô. Thắt bím xương cá chẳng mấy chốc là xong, xoắn vài sợi tóc để trước trán. Anh mở hộp trang sức ra, lấy kẹp ngọc cốt màu lam kẹp lên sau đầu cô.

Kiều San nghiêng người soi gương, “Kẹp tóc đẹp quá.”

“Ừ, bà nội để lại, rất hợp với chiếc váy của em, cho nên mang theo.”

Kiều San nhìn chăm chăm người đàn ông cẩn thận vuốt tóc giúp cô trong gương, nói: “Tã keo kiệt, anh không phải là bạn trai của em.”

“Hả?”

Đột nhiên nói câu này, dọa anh sợ tới mức tay run lên.

Cô ngừng chớp mắt nói: “Anh giống như là bạn tốt của em vậy, chưa từng có người đàn ông nào chải tóc giúp em, anh là người đầu tiên. Cho nên, rốt cuộc là tại sao anh lại học mấy cách thắt tóc phức tạp này vậy? Anh cũng không phải là phụ nữ, thắt bím xương cá này em không tự thắt được.”

Tã Dịch tiếp tục dùng ngón tay gãi vuốt nhẹ tóc của cô, giọng nói trầm mà thấp: “Bà nội nói, học được mấy cái này dễ tìm bạn gái hơn.”

Kiều San bật cười ra tiếng: “Kết quả anh sống đến 29 tuổi mới hết độc thân.”

Tã Dịch lấy đôi giày xăng-đan màu lam ra, ngồi xổm xuống, nâng chân của cô lên mang giày vào, “Em đến từng tuổi này mới trở thành phụ nữ, chỉ sợ cũng không nhiều lắm.”

Một câu của anh làm Kiều San ghen đến đỏ mặt, phản bác: “Không phải anh cũng vậy sao? Là em trị bệnh xử nam cho anh đó!”

“Vâng, bà mai nhỏ nhà chúng ta là tuyệt nhất.” Mang giày cho cô xong, lúc đứng dậy thuận thể nắm lấy tay cô kéo cô dậy, “Đi vài bước xem giày có vừa chân không.”

Kiều San thử đi vài bước, “Rất vừa, cảm ơn anh nhé Tã keo kiệt.”

Tã Dịch hé miệng cười một tiếng, “Là điều nên làm thôi, xe bạn học em cừ tới vẫn chưa đến, em trang điểm đi.”

Kiều San gật đầu, lấy thùng trang điểm bảo bối của mình từ trong hành lý ra.

Cô ngồi ở trước bàn trang điểm, Tã Dịch cầm điện thoại của cô ngồi trên giường xem gì đó.

Cô nhìn anh qua gương, nghĩ thầm người này còn có thói quen gì nữa? Đến lúc cô trang điểm xong, Tã Dịch đặt điện thoại của cô xuống, ngẩng đầu nói: “Đồ trang điểm em đặt trong Taobao anh đã đặt giúp em rồi, về nước mới có thể nhận được.”

Tay Kiều San run lên.

Đây chính là bảo bối cô rối rắm hơn nửa năm không dám xuống tay, không ngờ anh... đặt hết giúp cô?

Giỏ hàng trống rỗng, quả nhiên đây là lời tâm tình đẹp nhất cô từng nghe Tã keo kiệt nói.

Tiền trong giỏ Taobao của cô thật ra kém xa gấp mấy gấp mấy lần tiền chiếc váy cô đang mặc.

Buổi chiều bọn họ được xe của Tô Mịch cừ tới dẫn đi, đến một khách sạn khác ở đảo Bali.

Bạn học cũ tới tham gia hôn lễ đều được sắp xếp nghỉ ngơi ở đó, lúc bọn họ đến thì bữa tiệc vừa bắt đầu, hai người vừa xuống xe liền hấp dẫn không ít người chú ý. Kiều San kéo cánh tay Tã Dịch, được anh dẫn vào trong.

Có lẽ là lâu rồi không tham gia tiệc tùng kiểu này nên Kiều San có chút khấn trường, hai chân hơi run rẩy.

Tô Mịch đang nói chuyện với mấy bạn học cũ, không biết là ai lên tiếng: “Đó là Kiều San?”

Đội hai người từ từ đến gần, lại có người nhỏ giọng nói một câu: “Tô Mịch, váy trên người cô ấy...”

Sau khi đến rồi gần, Kiều San lúng túng ngay cả chào hỏi cũng không mở miệng được TT.TT

Dự tiệc thâm nhất là váy đụng hàng nhau, váy của cô giống y váy của Tô Mịch mang ngày hôm nay, cô thật muốn đâm chết vào trong ngực Tã Dịch. Cô véo cổ tay của Tã Dịch một cái, thấp giọng nói: “Vốn muốn tới đây để ra về một phen, kết quả đụng hàng, hàng của em còn là hàng nhái, mắt mặt thật đấy.”

“Ai nhái?” Tã Dịch lấy hai ly rượu đỏ trong khay của nhân viên phục vụ đưa tới, đưa một ly cho Kiều San, nhú mồm khẽ nói: “Kiều San, có phải em cảm

thấy anh không có mắt nhìn tặng em hàng nhái không?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Kiều San muốn khóc.

Miền cưỡng đi đến trước mặt đám bạn học, lên tiếng chào hỏi mọi người. Rất nhiều năm không gặp, Tô Mịch mập lên không ít, nhưng khuôn mặt vẫn xinh đẹp như xưa. Gã cận bã Thái Vũ năm đó mặc tây trang đứng bên cạnh, có hơi phát tướng, thấy rõ bụng dưa hấu.

Mười mấy bạn học cũ tụ tập lại một chỗ, thật ra đều đang đợi Kiều San tới. Nghe nói sau khi tốt nghiệp cô từng trang điểm cho mình tinh, sau đó lại đổi nghề làm bài mai, các bạn đều hiểu kỳ, bây giờ cô thành ra bộ dạng gì rồi.

Dù sao buổi lễ không có cô “tác hợp” là không được, dựa trên nguyên tắc xem nào nhiệt, ai cũng đều mong đợi cô xuất hiện sớm chút.

Lúc này cô không chỉ xuất hiện, còn dẫn theo một anh chàng đẹp trai, lại còn vô cùng ăn ý mặc đùng váy với Tô Mịch.

Thật ra chú rể Thái Vũ đã sớm quên mất dáng vẻ của Kiều San trông như thế nào rồi, dù sao năm đó hai người cũng không có tình cảm sâu đậm, thậm chí không có quan hệ xác thịt. Nhìn thấy cô bước xuống xe, khó tránh khỏi kinh hãi. Váy cúp ngực màu lam, khuôn mặt được trang điểm lộng lẫy, không ngờ trên mặt cô gái này không hề lưu lại dấu vết năm tháng.

Tô Mịch liếc nhìn Tả Dịch, dường như cảm nhận được khí ép cao, lập tức mở to mắt.

Tả Dịch như có như không quan sát đánh giá chú rể, anh ta chỉ cao hơn Kiều San một chút, thấp hơn anh gần một cái đầu, dáng người phát tướng, không hiểu sao tâm trạng tốt lên được chút.

Ở trước mặt người ngoài, anh cúi đầu dán sát vào viên tai cô thì thầm: “Mất thẩm mỹ trước đây của em là gì vậy?”

Từ đầu đến cuối tất cả mọi người đều không nói tới chuyện đụng hàng, dù sao một người là váy dài, một người là váy ngắn, trên ý nghĩa nào đó mà nói thì không tính là đụng hàng, miễn cưỡng có thể xem như là váy áo chị em?

Huống chi, tối nay Kiều San càng trêu chọc ánh mắt người nhìn hơn, không chỉ vì trang phục mà còn vì người đàn ông bên cạnh cô nữa.

Đứng chỗ nào, khí áp mở ra chỗ đó, gần như không có ai dám bắt chuyện với anh.

Kết thúc buổi tiệc, Tô Mịch đề nghị mọi người cùng nhau chơi mạt chược.

Kiều San không biết chơi mạt chược, kéo nhẹ ống tay áo Tả Dịch, nói về nghỉ ngơi sớm một chút. Tô Mịch thấy cô sắp rời đi thì vội nói: “Ngày mai là hôn lễ của tôi tôi còn chưa đi, cậu vội cái gì chứ? Sợ tôi không trả tiền phòng và tiền vé máy bay quay về à?”

Cô ta cất cao giọng nói mấy lời này, không biết là cố ý hay là vô ý, ánh mắt của đám bạn học nhìn cô và Tả Dịch không giống như trước.

Cô vốn không định nói chuyện, Tả Dịch lại mở miệng nói: “Mấy người là chủ, nên cũng không định để hai người bao trọn tiền phí, nhưng cô nói vậy hình như cảm thấy trả tiền phòng và vé máy bay cho chúng tôi rất uất ức nhỉ? Cô vui vẻ là được rồi, vốn chúng tôi tới đây chủ yếu là để đi du lịch, nhân tiện tham gia hôn lễ mà thôi.”

Tô Mịch đen mặt, anh nói những lời này khiến người ta cảm thấy là cô keo kiệt. Em gái họ Tô Mịch không thấy ai lên tiếng chặn họng nên bèn thì thầm một câu: “Mặc đồ nhái còn không biết xấu hổ khoe khoang, khoe cái rắm...”

Ba bàn mạt chược đã chuẩn bị xong, nhưng lại không có ai dám ngồi xuống, ngừng thờ vây xem trận chiến thế kỷ này.

Kiều San đây là mang theo tiết tấu đương nhiệm ghen ghét tiền nhiệm nha. Em gái Tô nói từ “hàng nhái” này đương nhiên là chỉ Kiều San.

Ôi... Chuyện này gọi là gì nhỉ.

Cô kéo ngón tay Tả Dịch, lặng lẽ nói, chúng ta về thôi...

Thấy không có ai nói chuyện, Tả Dịch rất bình tĩnh gật đầu: “Đúng vậy, cô Tô, trước khi kết hôn mà mặc đồ nhái rất không phù hợp với phong cách của cô.”

Nếu như câu này là do từ miệng của phụ nữ nói ra, một khắc sau không chừng chính là tình cảnh một người phụ nữ đánh đá chửi bóng chửi gió. Nhưng đối với một người đàn ông có khí chất kiêu ngạo, ánh mắt thường xuyên mang theo ánh sáng lạnh, Tô Mịch đè nén tức giận, buồn cười nói: “Ngài Tả, thuốc có thể uống bậy, nhưng lời không thể nói lung tung. Tôi và cậu ấy ai mặc đồ nhái, không phải là chuyện liếc mắt một cái liền nhìn ra sao?”

Ánh mắt Tả Dịch hờ hững: “Váy màu lam này xuất thân từ Fifi, nhãn hiệu này rất ít cho ra váy ngắn, hơn nữa mỗi một loại cả thế giới chỉ có một bộ. Váy Kiều San đang mang là tôi mời thiết kế sư Aidan dựa theo dáng người Kiều San mà may, ngoài đường cắt may ra, còn lại có thể nghĩ là biết.”

Mọi người: “O.o...”

Tô Mịch tức giận liếc nhìn chồng của mình, dùng ánh mắt trừng anh ta.

Không ngờ Thái Vũ không chỉ không tranh cãi, ngược lại nói: “Ngài Tả thật sự có mắt nhìn, chọn váy có tiêu chuẩn như vậy. Chính xác mà nói, váy trên người vợ tôi không tính là hàng nhái, là mẫu mô phỏng do Bili, chế tác cũng không hề kém Fibi.”

Hai hãng này đã cạnh tranh với nhau nhiều năm, Fili mở đầu thời trang, Bili thường thiết kế mô phỏng lại theo, nói dễ nghe mô phỏng, nói khó nghe là công khai nhái hàng hiệu.

Tuy nói vậy, nhưng mẫu mô phỏng vẫn kém mẫu chính một bậc, mọi người vây xem đều rút ra kết luận: Kiều San mang váy này càng tốt hơn một bậc.

Tô Mịch nắm lấy tay Thái Vũ, nhẹ nhàng: “Tên mập chết dịch anh rút cuộc đang giúp ai vậy?”

Về mặt Thái Vũ vô tội: “Anh nói thật mà, được rồi, người ta là khách, em bắt chẹt như vậy làm gì? Có bệnh hả.”

“...” Sắc mặt Tô Mịch cũng thay đổi, “Em có bệnh? Không phải anh vẫn còn thích người ta đấy chứ?”

Thái Vũ kéo cô ta, ý bảo cô ta nhỏ giọng chút: “Em nói gì vậy hả? Anh với em quen mấy năm rồi còn không hiểu anh sao?”

“Ha ha, hiểu rõ lắm nha, thường xuyên ra ngoài tìm phụ nữ anh cho rằng em không biết?”

...

Đi ra khỏi khách sạn, Tả Dịch kéo cô đi dọc theo bờ biển.

Sóng trắng vỗ trên bờ cát, lướt qua mu bàn chân cô.

Kiều San một tay cầm giày, một tay nắm lấy tay Tả Dịch, đi chân không vào trong cát thành một ổ cạn. Cô cẩn thận đi thẳng một đường, quay đầu lại phát hiện dấu chân vẫn bị lệch.

Cô thở dài một hơi, ngồi ở trên mặt cát. Tả Dịch ngồi xuống cùng cô, cô tựa đầu vào vai anh, nhìn bầu trời sao mênh mông cùng biển rộng thâm thúy, vô cùng đau lòng nói: “Một cái váy đủ để em mua một chiếc xe, mua hàng nhái này thật không đáng.”

Tả Dịch cúi đầu nhìn cô: “Lòng hư vinh của em thì sao?”

Kiều San thở dài: “Bị giá của cái váy này làm biến mất rồi.”

Tả Dịch ôm cô vào trong ngực, “Anh vốn không muốn so đo gì, anh chỉ muốn để bọn họ biết, cuộc sống bây giờ của em không hề kém, em cũng có một người đàn ông bằng lòng yêu thương em.”

Kiều San cọ cọ trong lòng anh, khòe mắt ẩm ướt: “Tả keo kiệt, anh thật là tốt, tốn tiền cho em nhiều như vậy...”

Đối với anh mà nói, thật sự không đáng để nhắc tới.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Chương 42. Đảo Lam Mộng

Sóng biển bị gió cuốn lên, làm ướt chân cô. Cô nhắm mắt lại lắng nghe tiếng gió, tiếng biển, còn có tiếng hít thở của Tả Dịch. Hơi thở của người đàn ông gần như vậy, trước kia cô chưa từng nghĩ tới, sẽ có một người đàn ông một lòng một dạ với cô.

Dựa vào lòng anh vừa an tâm lại kiên định, giống như chim bay qua biển, đột nhiên tìm được một chiếc bè gỗ cập bến.

Ngày hôm sau là hôn lễ của Thái Vũ và Tô Mịch.

Cô và Tả Dịch ngồi xem lễ, nhìn đôi tân nhân dắt tay đi vào lễ đường. Ngày hôm qua đôi vợ chồng này còn vì chuyện nhỏ mà làm âm ỉ túi bụi, hôm nay lại vứt bỏ hiềm khích lúc trước tuyên thệ lẫn nhau.

Ngày thứ ba sau hôn lễ, Tả Dịch mang Kiều San đến đảo Lam Mộng ở biên giới Đông Nam của đảo Bali, đồi mắt nhìn, nước biển trong suốt xanh thẳm, mặt thường có thể nhìn thấy rõ sinh vật dưới nước. Tả Dịch giúp Kiều San xách giày đi phía trước, cô ôm quả dừa theo sát phía sau.

Sợ phơi nắng làm nám da, Kiều San mang một cái nón rom có vành rất rộng, mặc váy chiffon tay dài có thể che những nơi tuyệt đối cần phải che. Hiện tại thời tiết thích hợp, Tả Dịch muốn đi lướt sóng, Kiều San ôm trái dừa trước ngực, nháy mắt nhìn anh: “Em... không biết lướt sóng.” qaq

“Kiều San, mấy năm nay cậu có học bơi không?”

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên giọng của Tô Mịch chen vào. Kiều San quay đầu lại, nhìn thấy cô ta và Thái Vũ kéo ván lướt sóng đi tới.

Thật khéo, không ngờ có thể gặp vợ chồng bọn họ ở đây.

Tả Dịch đưa đồ cho cô, nhìn lướt qua bọn họ: “Với hình thể của hai người, có thể lướt sóng?”

Tô Mịch không vui liếc nhìn Tả Dịch: “Hồi đại học chồng tôi chính là vương tử lướt sóng, Kiều San đã từng thấy, không tin anh hỏi cậu ấy đi.”

Tả Dịch nhìn về phía Kiều San, cô vội cúi đầu cần ông hút trong trái dừa, mặt đỏ rần, “Em... quên mất.”

Năm đó cô có cảm tình với Thái Vũ, quả thật là vì tư thế lướt sóng của anh ta rất đẹp trai. Vật đổi sao dời, vương tử lướt sóng năm đó đã eo mập thể tròn, không biết lúc lướt sóng có bị chìm xuống không.

Lúc Tả Dịch nổi máu ghen lúc nào cũng trưng ra vẻ mặt nặng nề, anh kéo một chiếc ván lướt sóng tới, nhét đồ vào trong tay Kiều San, cho chân vào trong nước biển mới quay đầu lại nhìn Thái Vũ: “Ngày, tôi nói, tiểu vương Tử lướt sóng, không bằng đấu một trận đi?”

Thái Vũ kéo theo ván lướt sóng đi qua, về mặt bộ mặt: “Được.”

Hai người đàn ông đập lên ván lướt sóng cười sảng mà đi, Tô Mịch theo sát phía sau, nhưng chẳng mấy chốc cô ta bị sóng dạt vào, sau khi lặn lại mấy lần đành phải chọt vật lên bờ, ngồi cùng Kiều San trên bờ cát nhìn hai người đàn ông lướt sóng.

Kiều San uống nước dừa không nói chuyện, nhìn mấy người lướt sóng trên biển.

Lúc này người lướt sóng rất nhiều, quay cuồng ở trong sóng trắng, rất nhanh Kiều San tìm được bóng dáng Tả Dịch. Anh ở trên, ở dưới mặc quần bơi, điều luyện cuộn cuộn ở trên sóng trắng.

Đội sóng dâng lên một đợt sóng cao, anh linh hoạt đập lên bản sóng xoay một vòng, tiếp tục trôi ở trong sóng. Thái Vũ cũng là bảo đao chưa cùn, mặc dù dáng người phát tướng, nhưng không hề ảnh hưởng đến khả năng khống chế sóng biển và bản sóng.

Lại một đợt sóng nữa dâng lên, hai người đàn ông liếc mắt nhìn nhau, bay tới bọt nước, cùng khiêu chiến sóng biển có chút khó xơi này. Tả Dịch dẫn đầu xông lên, Thái Vũ theo lên sau, vừa đúng lúc sóng cuộn lên, người sau rút khỏi bản sóng, trực tiếp ngã xuống, thấy thể người vẩy xem thét lên một trận.

Cũng may đỉnh sóng không quá cao, chẳng mấy chốc Thái Vũ được người vớt lên.

Lúc này có một đợt sóng cao gần 12 thước cuộn tới, Tả Dịch gần như không hề do dự, đập lên bản sóng xông tới. Hành động của anh khiến cho người trên bờ vẩy xem, không ít người lướt sóng cố gắng trợ oai cho anh.

Trông thấy Tả Dịch rong ruổi trên sóng biển cao 12 thước, trái tim Kiều San như bị xiết lại, nếu ngã xuống không tàn cũng phế!

Tả Dịch ở trên mặt sóng xoay trượt mấy kiểu, đi theo sóng. Trong nháy mắt đó Kiều San cảm thấy đây mới thật sự là tiểu vương tử lướt sóng, kỹ thuật này không đi làm tuyển thủ chuyên nghiệp quả thật uống phí nhân tài.

Nhìn anh lướt sóng, trái tim thiếu nữ của Kiều San nổ tung lên, bị vẻ mặt đẹp trai kỹ thuật lướt sóng của anh mê hoặc. Giống như đang nhìn Tướng quân cổ đại dẫm máu giết địch, kèm theo Ost* sát phạt nhiệt huyết, trong thiên quân vạn mã vẫn có thể giữ được khí thế khiến kẻ địch khiếp sợ.

(* Ost: nhạc phim)

Thì ra Tả keo kiệt còn có mặt đẹp trai như vậy?

Đội Tả Dịch kéo ván lướt sóng trở lại trên bờ, Kiều San vẫn còn đắm chìm trong tư thế oai hùng vừa rồi của anh, ống hút nhựa bị cô cắn nát nhưng lại hồn nhiên không biết.

Buổi trưa ăn cơm xong, Tả Dịch lại mang Kiều San đi lặn.

Đây là lần đầu tiên trong đời Kiều San lặn xuống biển, càng đi xuống khí áp càng mạnh, có lẽ vì quá khẩn trương nên ngực có hơi ngột ngạt. Tả Dịch nhìn ra cô khẩn trương nên dùng thủ thế hỏi cô có việc gì không?

Cô lắc đầu, vì vậy Tả Dịch cầm lấy tay cô, mang theo cô tiếp tục lặn xuống.

Phía dưới là cá biển và san hô đủ màu đủ dạng, thế giới biển một mảnh xanh thẳm, xa hoa lộng lẫy. Tả Dịch lợi tới ôm lấy cô, cách lòng thủy tinh hôn cô một cái.

Cá biển kết bè kết đội bơi qua bên cạnh hai người, cảnh tượng duy mỹ, tựa như công chúa cùng hoàng tử nhân ngư ở thế giới biển, nhiếp ảnh gia ở dưới nước chụp lại cảnh tượng hoàn mỹ này.

Khoảng ba giờ bọn họ ngồi ca nô ra khơi. Một ca nô sáu người ngồi, Kiều San Tả Dịch, Thái Vũ Tô Mịch, hai người còn lại là một đôi vợ chồng tân hôn tuần trăng mật, nghe tiếng hẳn là người Hàn Quốc.

Loại ca nô này Tả Dịch cũng là lần đầu tiên ngồi, lần này ngồi cùng Kiều San hoàn toàn là vì tình thú.

Không có bất kỳ biện pháp phòng hộ an toàn nào, thậm chí không có áo phao cứu sinh. Sau khi ngồi lên Kiều San có phần không yên, “Tại sao không có áo phao cứu sinh?”

Tô Mịch liếc cô một cái: “Nước ngoài là vậy, nếu cậu không muốn thì đi xuống đi.”

“...”

Cô gái này, không yên ổn là chết à. Không phải cô đang lo lắng đến an toàn tính mạng của mọi người sao?

Rất nhanh ca nô rời khỏi bãi cát, cảnh biển xanh thăm mênh mông, bao la rộng lớn khiến trái tim Kiều San cũng rộng rãi theo, đặt mình trong biển rộng mênh mông, cô chính là một hạt cát không thể nhìn thấy.

Đẹp quá.

Về đẹp thiên nhiên bao la hùng vĩ này Kiều San không có cách nào dùng ngôn từ để hình dung được.

Tập âm của ca nô rất lớn, cô cứ thế mà thoải mái kêu to vài tiếng: “Tôi muốn trở thành một gáo nước! Có thể hòa làm một với biển khơi a a a!”

Ca nô nhanh chóng rẽ ngoặt, thân thể Kiều San không vững nghiêng sang bên, bị ngã vào trong biển. Cô tựa như một viên đá lớn đột nhiên bị người đập bẻ vào trong nước, nhanh chóng chìm xuống biển, bị uống mấy ngụm nước, hai mắt mờ không ra.

Mẹ nó chứ.

Đáy nước có sóng đẩy Kiều San lên mặt biển, đầu của cô vừa nổi lên mặt nước thì nhanh chóng hít không khí. Kiều San từng học bơi, nhưng cơ hội thực tế quá ít, trong lúc rút xuống nước đầu óc Kiều San hoàn toàn trống rỗng, ngay cả bơi như thế nào cũng quên mất.

Nếu không phải sóng đẩy cô lên, có lẽ cô thật sự sẽ bị chết đuối!

“Kiều San!”

Nghe thấy giọng Tô Mịch, cô vỗ nước xoay người nhìn lại, quả nhiên là cô ta.

Được rồi... Cô ta cũng bị ngã xuống nước.

Hai người phụ nữ rất nhanh kéo tay nhau cùng nhìn bốn phía.

Thân thể Tô Mịch đang phát run: “Xong rồi xong rồi, ca nô đâu rồi!” Bốn phía nào có bóng dáng của ca nô chứ! Hoàn toàn trống trơn.

Kiều San bắt lấy tay cô ta, “Đừng sợ đừng sợ, bọn họ sẽ trở lại thôi!” An ủi cô ta đồng thời cũng an ủi chính mình.

Tô Mịch sợ tới mức khóc lên, Kiều San cũng muốn khóc, nhưng bây giờ cô hoàn toàn rơi vào trạng thái lơ mơ, khóc không được.

Hai người phụ nữ sợ tới mức quên mất phải bơi đi, mắt thấy sắp bị chìm xuống, đằng sau “phốc” một tiếng, có gì đó chui ra khỏi mặt nước. Eo Kiều San được người phía sau đẩy một cái, bị lực đẩy về phía trước.

Tô Mịch cũng được người phía sau đẩy một cái, cùng Kiều San bơi về phía trước.

“Đừng sợ, bơi về phía trước đi.”

Giọng Tả Dịch từ đằng sau truyền tới, giọng này tựa như bè gỗ của hai người phụ nữ. Có đàn ông trấn giữ, lòng của hai người nhất thời bình tĩnh lại.

Tả Dịch bơi tới, ôm lấy Kiều San hôn một cái, rất nhanh buông ra: “Không sao chứ?”

“Anh... Sao anh cũng bị ngã xuống?” Nhìn thấy bè gỗ là anh, cả trái tim Kiều San yên ổn không ít.

“Thấy em bị ngã xuống, anh vuton tay muốn giữ em lại, kết quả không giữ được, nên nhảy xuống theo em” Tả Dịch lại hôn cô một cái, “Cũng may, khoảng cách hai chúng ta ngã xuống không xa, may quá may quá.”

Hốc mắt Kiều San đỏ lên: “Anh có bệnh à? Anh nhảy xuống làm gì?”

Tả Dịch lau nước mắt giúp cô, giọng nói rất thấp: “Anh cho là em không biết bơi...”

Biển lớn như vậy, muốn cứu một người không biết bơi rất dễ dàng. Anh hỏi hận, hỏi hận vì đã mang Kiều San ngồi ca nô này. Vừa rồi trong khoảng khắc anh nhảy xuống nước, nhưng lại không bắt được cô, sự sợ hãi toàn thân chảy ào ào vào trong đầu, gần như muốn nổ tung ra.

Anh không ngừng khiến bản thân giữ vững bình tĩnh, để đầu óc được thanh tỉnh, nhớ lại phương hướng lúc Kiều San rơi xuống nước.

Cũng may, cũng may tìm được rồi...

“Này. Tôi nói hai người có thể bắt ân ái đi được không?” Tô Mịch nhìn bọn họ, “Bây giờ chúng ta phải làm sao đây?”

“Bơi về phía trước, hẳn là bọn họ đã phát hiện chúng ta không ở trên ca nô.” Tả Dịch buông Kiều San ra, túm chặt cánh tay cô kéo cô về phía trước.

Bơi về phía trước một hồi, thể lực của hai người phụ nữ rõ ràng không đủ. Tả Dịch mang theo Kiều San bơi chung, Tô Mịch bị bỏ lại rất xa, cô hướng về phía hai người kêu to: “Này! Tôi nói hai người có thể bơi chậm chút không? Tôi bơi không được nữa!”

Kiều San liếc nhìn Tô Mịch, lại nhìn Tả Dịch.

Tả Dịch hỏi ý kiến cô: “Có muốn đi giúp cô ấy không?”

“Giúp, những lúc thế này chắc chắn cậu ấy rất sợ.”

“Em không ghen sao?”

“Mạng người quan trọng.”

Tả Dịch bơi trở lại, nắm lấy vai Tô Mịch bơi về phía trước, cô gái này thể nghiệm được cảm giác an tâm trong cái ôm của Tả Dịch, ra sức cọ lên người anh một cái, tay cũng không thành thật đang hoảng.

Tả Dịch lạnh lùng nói: “Nếu chuyển động lung tung, có tin tôi ấn cô xuống nước ngọt chết không?”

Tô Mịch: “Phạm tội giết người, anh thật sự dám làm không!”

Tả Dịch: “Ha ha, cô chết còn có người khác biết sao?”

Tô Mịch: “...” Lập tức đang hoảng.

Ca nô rất mau trở lại, ba người được kéo lên. Tô Mịch ôm lấy Thái Vũ khóc lóc một trận trước, sau đó tố cáo Tả Dịch có ý đồ mưu sát.

Tả Dịch nhận lấy khăn lông vợ chồng Hàn Quốc đưa tới, giúp Kiều San lau nước trên đầu, không thèm nhìn cô ta lấy một cái.

Cặp vợ chồng nói lại tình huống đỡ khóc đỡ cười lúc này. Vừa rồi vận khí của Thái Vũ không tệ, ba người bị ngã xuống nước, còn anh ta thì nửa người vẫn treo ngược ở trên ca nô.

Sau đó nhân viên công tác phân biệt phương vị, ngoặt trở lại tìm được bọn họ.

Vợ chồng Hàn Quốc huyền thuyên nói một hồi, Kiều San nghe không hiểu một chữ, Tả Dịch phiên dịch lại cho cô.

Kiều San khó tin nhìn anh: “Tả keo kiệt, anh còn biết tiếng Hàn sao?”

“Nếu em thích, tiếng chim anh cũng có thể học.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chương 43. Đại não siêu cấp - Điểm Giản

Ca nô nổi ở trên mặt biển, nhân viên công tác để cho bọn họ nghỉ ngơi chút.

Tả Dịch chợt nhớ tới điều gì đó, vội vàng lục tìm đồ trong túi quần, lấy ra một hộp gắm mới thở phào nhẹ nhõm. Anh mở hộp gắm ra, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương, rạng rỡ phát sáng dưới ánh mặt trời chói chang.

Nước biển thấm vào hộp gắm, trên mặt kim cương có bọt nước nhấp nhô. Kiều San giật mình nhìn anh: “Đây là...”

Hầu kết Tả Dịch chuyển động, giọng nói trầm lắng: “Nhẫn cầu hôn.”

Hai chữ “cầu hôn” như trống chùy đánh vào lòng người.

Phình phịch phình phịch...

Phình phịch phình phịch...

Phình phịch phình phịch...

Trải qua sống chết, bất ngờ được cầu hôn, khiến cho trái tim Kiều San suýt chút nữa bật ra.

Vợ chồng Hàn Quốc che miệng kêu lên một tiếng, huyền thuyền không biết đang nói cái gì. Thái Vũ cảm khái nói: “Mẹ ơi, sống sót sau tai nạn cầu hôn thật quá lãng mạn rồi đấy?”

Tô Mịch trợn mắt nhìn anh ta: “Có gì hay mà phải lãng mạn? Chỉ có một cái nhẫn mà thôi, có rượu có hoa sao? Hừ...”

Thái Vũ trêu chọc nói: “Nhẫn còn lớn hơn nhẫn của em đấy.”

“... Mẹ kiếp.” Tô Mịch nheo anh ta một cái, “Rốt cuộc anh là chồng ai?”

Thái Vũ cợt nhả: “Của em, ôi chao, thấy bạn học cũ cầu hôn lãng mạn biết bao nhỉ? Huống hồ vừa rồi người ta cứu em, em nên chúc phúc đấy.”

“Hừ.”

Tả Dịch lấy nhẫn ra, đeo vào ngón tay cô, nói: “Kiều San, gả cho anh nhé.”

Cô giật mình. Xoắn xoắn ngón tay, cảm nhận rõ được sự tồn tại của chiếc nhẫn, mới ngược mặt nhìn anh: “Được.”

Một người đàn ông vì cô mà ngay cả mạng cũng không cần, cô còn do dự cái gì chứ? Có điều cô không hề nghĩ tới sẽ được cầu hôn ở trên biển cả, không phải du thuyền xa hoa, không có rượu đỏ với hoa tươi, chỉ có một chiếc ca nô nhỏ chưa được tám người và biển rộng xanh thẳm mênh mông.

Trở lại đảo, quần áo của bọn họ đều khô ráo. Kiều San nhớ tới nỗi sợ hãi khi nãy rớt xuống biển, nghĩ lại vẫn còn sợ, chắc hẳn một năm sau không dám ngồi ca nô nữa.

Ngày về nước, Kiều San ngủ một mạch trên đường đi, đến sân bay Cẩm Dương đã là buổi trưa. Tả Dịch đến bãi đậu xe lấy xe, dẫn Kiều San đến một quán cơm kiểu Trung gần đó ăn cơm.

Mặt tiền của quán không lớn, bởi vì đã qua giờ cơm trưa nên trong quán vắng teo, một người cũng không có. Nhân viên phục vụ cầm cây đập ruồi quơ đông quơ tây đập ruồi, nhìn thấy Tả Dịch mới cất cây đập ruồi chào đón.

Tả Dịch dẫn Kiều San ngồi ở bàn gần cửa, quạt điện trên đỉnh đầu chạy vù vù, không có điều hòa nên có hơi ngột ngạt.

Bà chủ tự mình cầm thực đơn tới đón tiếp: “Cậu Tả, xin chào, lâu rồi cậu không tới đây, vị này là?”

Tả Dịch: “Bạn gái.”

Bà chủ tinh mắt nhìn thấy nhẫn trên tay Kiều San, trêu chọc nói: “Chuyện tốt không xa nhỉ?”

Tả Dịch không nói gì, ngược lại Kiều San xấu hổ nâng ly trà lên nhấp một miếng. Gần cửa ra vào của quán có treo một ti vi, đang mở tiết mục giải trí hot nhất hiện nay “Đại não siêu cấp”, lúc này có rất nhiều nhân viên đều ngửa đầu nhìn chăm chăm vào màn hình.

Kiều San hỏi Tả Dịch: “Lúc trước anh thường xuyên đến đây ăn à?”

Tả Dịch gật đầu, chỉ vào bà chủ trở lại trong quầy nói: “Có thời gian thì ghé qua đây, thịt bò nơi này đều do tự bà chủ chọn.”

Cô quay đầu lại nhìn nhìn bà chủ, tuổi không lớn, rất xinh đẹp. Không hiểu sao cô trong giọng của cô có phát ra vị chua: “Vây hai người rất thân nhau sao?”

Tả Dịch ho nhẹ một tiếng: “Sao anh thấy em nói chuyện đầy vị chua thế nhỉ? Ghen đấy à?”

Kiều San hừ một tiếng: “Không hề.”

Tả Dịch giải thích nói: “Ông chủ lớn của tiệm này là anh hai anh, nhân viên nơi này và khách đều gọi cô ấy là bà chủ.”

Trong ti vi đột nhiên truyền đến giọng nói của MC:

“Tuyển thủ dự thi tiếp theo là Diễm Giã, năm nay 19 tuổi. Cô gái này rất đặc biệt, cô ấy có trí nhớ vượt qua người bình thường có thể làm được là gặp qua sẽ nhớ. Hôm nay cô ấy đến hiện trường thi đấu khiêu chiến với quán quân cuộc tranh tài trí nhớ Trung Quốc Tần Tư Đình! Nào, bên dưới vỗ tay hoan nghênh... Diễm Giã!”

Kiều San cho là mình nghe lầm, quay đầu nhìn ti vi, phun nước trà trong miệng ra. Sau khi truyền bá một đoạn VCR về Diễm Giã xong, ống kính lại thay

đổi đến trên người MC và Diễm Giã.

Diễm Giã mặc váy màu hồng nhạt, tóc dài uốn xoắn, đứng ở nơi đó giống như một cô công chúa nhỏ. Cô gái nhìn khán giả dưới đài, rõ ràng có chút khấn trương, cắn môi, siết chặt nắm tay.

Quán quân trí nhớ Tần Tư Đình 24 tuổi, đang học nghiên cứu sinh. Anh ta thấy Diễm Giã khấn trương nói không ra lời, cố ý an ủi một câu: “Đừng khấn trương, cho dù thắng tôi, tôi cũng không ăn thịt cô.”

Diễm Giã quay đầu nhìn anh ta.

Ông kính đặc tả mặt nghiêng của cô gái, gò má trong trắng lộ hồng, lông mi dày chuyển động lên xuống, trong đôi mắt lấp lánh lẫn tầng cơn sóng, dưới lớp trang điểm càng đẹp hơn. Về ngoài của Diễm Giã cho dù đặt ở trong đồng nữ mình tinh cũng không hề thua kém.

Diễm Giã nhìn cậu trai, mím môi một chút, sau đó nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người... xông lên ôm lấy Tần Tư Đình, bất ngờ hôn lên mặt anh ta một cái.

Giám khảo thính phòng ồ lên một tiếng.

Hiển nhiên là Diễm Giã quá mức kích động, sau đó cô gái mới mở miệng, giám khảo khán giả đều hiểu ra, sở dĩ nói cô gái đặc biệt là vì cô gái là “cô ngốc”.

Bầu không khí kỳ lạ bao phủ cả trường quay.

Trong góc trường quay, nhà tài trợ lớn nhất của “Đại não siêu cấp”, Diễm Hạo.

Anh ta mặc tây trang phẳng phiu, lạnh nhạt nhìn em gái hồ đồ ở trên đài, ánh mắt sắc bén nhú lại, giống như có chút nóng nên vươn tay kéo caravat ra chút, kiêu ngạo dựa vào thành ghế.

Trợ lý hỏi anh ta: “Ngài Diễm? Có muốn...”

Giọng của Diễm Hạo rất trầm: “Không cần, trường hợp này MC có thể hold.”

Trợ lý lẩm bẩm một câu: “Từ trước đến nay ngài không cho cô ấy tham gia mấy chương trình này sao, tại sao... đây là chương trình trực tiếp, hiện tại trên blog đã có người bắt đầu search tìm chủ đề Giã Giã rồi.”

Về mặt Diễm Hạo vô cảm, “Đây là tâm nguyện của Giã Giã, thay vì để em ấy bị Úng Sênh Nam đầu heo kia bu lại, không bằng theo như ý nguyện của Giã Giã, cậu cảm thấy sao?”

Trợ lý không nói thêm gì, quay đầu nhìn lên khán đài. MC rất nhanh điều tiết lại bầu không khí trong trường quay, Diễm Giã được dẫn về vị trí của mình, MC dựa theo lời thoại đã chuẩn bị trước hỏi Diễm Giã: “Vừa rồi người xem cả nước đều nhìn thấy cử động điên cuồng của cô đối với Tần Tư Đình, cô có lời nào muốn nói với cậu ấy không?”

Diễm Giã gật đầu, nghiêm túc nhìn Tần Tư Đình ở đối diện: “Đình Đình, trước kia anh từng nói, nếu như có cô gái nào thắng anh, anh sẽ đáp ứng bất kỳ yêu cầu nào của cô ấy đúng không?”

Tần Tư Đình đã lấy lại tinh thần trong chớp mắt, anh ta thở ra một hơi, gật đầu nói: “Đúng, tôi từng nói vậy.”

Ánh mắt Diễm Giã kiên định: “Anh trai em cho phép em thích anh, cho nên... nếu em có thể thắng anh, em muốn anh làm bạn trai của em, không cho phép nhìn cô gái khác, được không?”

Thính phòng lại xôn xao lên trận nữa, trong lúc phát sóng trực tiếp hoàn toàn sôi trào.

Khóe môi Tần Tư Đình hơi nhếch lên: “Cô có thể thắng tôi rồi hãy nói.”

Diễm Giã: “Tần Tư Đình, em nhất định sẽ thắng anh!”

MC chen vào nói: “Tôi đã làm MC nhiều năm rồi, lần đầu tiên thấy phương thức khiêu chiến như vậy, mặc dù nhiệt huyết sôi trào, nhưng đủ để đẩy lên khẩu vị của mọi người đây! Từ đoạn phim ngắn lúc nãy, chúng ta có thể nhìn thấy, không thể khinh thường thực lực của Diễm Giã được, như vậy tiếp theo chúng ta mở mắt chờ xem nhé!”

Chương trình phát nhạc, trên màn hình xuất hiện quy tắc trận đấu.

Hai bên so đấu dùng 20 phút xem hết 5000 tấm hình, dưới mỗi tấm hình có ghi một con số. Trong thời gian so đấu, trên màn hình sẽ hiện ra hình ảnh, che kín con số bên dưới, hai bên ấn chuông cướp quyền trả lời số của tấm hình đó.

Để tránh cho hai bên có ý xấu cướp quyền trả lời, quy tắc định ra: “Trả lời đúng sẽ được một điểm, sai thì trừ một điểm.

Diễm Giã rất nhanh điểm kích màn hình xem hình, bên kia tốc độ của Tần Tư Đình không hề chậm hơn Diễm Giã chút nào. Từ khi “Đại não siêu cấp”

ra mắt, cũng có không ít người khiếm khuyết về trí lực đến thi đấu, lúc đầu còn có người cười nhạo, nhưng sau khi những tuyển thủ kia từng người biểu hiện thực lực, người xem lại tâm phục khẩu phục.

Ở trên sân đấu này, là thiên tài, kẻ ngốc, kẻ quái dị đều bình đẳng, không có mâu thuẫn lại càng không có người kỳ thị.

Trong lúc hai tuyển thủ xem hình, trên màn hình sẽ phát sóng VCR người nhà của hai tuyển thủ. Bên Tần Tư Đình thì thu VCR là chị gái Tần Duyệt. Còn bên Diêm Giản, người tham gia thu VCR lại là Diêm Hạo.

Tất cả hình ảnh của Diêm Hạo phát ra, không ít khán giả nữ “Ồ” lên.

Nhìn lần đầu, đẹp trai,

Nhìn lần hai, mọi người đều nhận ra anh ta. Diêm Hạo là CEO của tập đoàn Phong Đạt, anh ta không khoe khoang trên blog, xưa nay đều bày ra vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng bởi vì giá trị nhan sắc cao, có không ít fan nữ. Ở trên blog, anh ta và Ứng Sênh Nam hợp lại thu được một đám fan.

Diêm Hạo nói tổng cộng sáu phút, tổng kết lại, anh tin tưởng em gái của mình là thiên tài mà không phải là kẻ ngốc bị người ngoài trêu chọc.

Xem VCR xong, MC tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Đợt thứ nhất bị Tần Tư Đình cướp cơ hội trước. Diêm Giản yên lặng tự động viên mình cố lên, đợt thứ hai MC vừa dứt lời, Diêm Giản liền ấn xuống cướp chuông, “Số của sư tử hử là... số 2123!”

MC có ý ấn hờ nút, âm nhạc khẩn trương nổi lên: “Câu trả lời của Diêm Giản rốt cuộc có đúng hay không? Mời nhìn màn hình!”

Trên màn hình chậm rãi xuất hiện con số.

2...1...2...

Trong lúc sắp ra con số cuối cùng thì đột nhiên quảng cáo chen vào.

Kiều San nhìn ti vi ghen hờn, cô quay đầu lại nhìn Tả Dịch: “Tả keo kiệt, anh có thấy không? Diêm Giản xuất hiện trong tiết mục đó, là Diêm Hạo cho phép! Đây cũng có nghĩa là...” Tả Dịch tiếp lời của cô: “Có nghĩa là anh trai anh sắp thất tình rồi.”

Bà chủ kêu Tả Dịch một tiếng: “Cậu mau xem blog của Ứng Sênh Nam.”

Tả Dịch lấy điện thoại ra vào blog, Kiều San bu lại xem.

Diêm Hạo đăng một bài trên blog, bị Ứng Sênh Nam share qua.

Diêm Hạo V: Lão già kia.

Từ khi Diêm Hạo lập blog đến nay, số lượng fan không ngừng tăng lên, nhưng anh ta chưa bao giờ đăng cái gì lên blog, tất cả đều là share bài. Lúc này anh ta đăng video trực tiếp chương trình “Đại não siêu cấp” lên, rõ ràng có ý muốn cho các fan xem.

Nhưng người ngoài không hiểu rõ anh ta có ý gì.

Chẳng mấy chốc, Ứng Sênh Nam share bài viết này, hơn nữa còn thêm một chữ: Anh [icon mỉm cười]

Mọi người đều không hiểu, tình huống gì đây?

Mặc dù blog của Ứng Sênh Nam luôn lấy vui nhộn làm chính, nhưng cũng không thể trêu chọc đến mức gọi Diêm Hạo là anh chứ? Từ trong tài liệu trên Baidu, Diêm Hạo nhỏ hơn Ứng Sênh Nam ba tuổi đấy.

Truyền hình tiếp tục chương trình “Đại não siêu cấp”, Kiều San và Tả Dịch tạm thời để điện thoại xuống, ngẩng đầu nhìn ti vi.

Diêm Giản đáp đúng, được thêm một điểm, bất phân thắng bại với Tần Tư Đình. mấy vòng sau hai người đều không phân cao thấp, đến vòng cuối cùng thì Diêm Giản giành trước ấn chuông, đáp đúng số hình ảnh, dẫn đầu hơn Tần Tư Đình một điểm.

Diêm Giản thắng Tần Tư Đình.

Sau khi chương trình kết thúc, Diêm Giản dựa vào nhan sắc cùng trí nhớ siêu cấp giành được một lượng lớn fan hâm mộ, không đến một tiếng, lập tức có một đoạn ngắn viết về cp Diêm Giản và Tần Tư Đình này, thậm chí có người vẽ tranh đám cưới của Diêm Giản và Tần Tư Đình.

Nhưng rất nhanh, những blog YY Tần Tư Đình và Diêm Giản hoặc là bị xóa bài hoặc là không bình luận bài được,

Lúc này, Ứng Sênh Nam đăng trên blog hình chụp chung ăn cùng một bát mì với Diêm Giản, ngăn cản lời nói suông giữa Tần Tư Đình và Diêm Hạo, bổ sung thêm một câu:

“Anh, em và Diễm Giã mới là trời sinh một đôi, biết nhà tài trợ lớn nhất của “Đại não siêu cấp” là anh, anh không thể chia cắt duyên ương như vậy? Giã Giã như thế, nhất định là bị anh ép. [Diễm Hạo]”

Xem hết blog, Kiều San nắm cổ tay blog Tã Dịch: “Tã keo kiệt... Em đoán chừng anh trai anh có thể sống đến ngày mai hay không?”

Tã Dịch nhú mày: “Em cảm thấy Diễm Giã thổ lộ với Tần Tư Đình là do Diễm Hạo ép buộc sao?”

Kiều San lắc đầu: “Không, em cảm thấy Giã Giã thật sự thích Tần Tư Đình, vì cậu ta, em ấy muốn tham gia chương trình này lâu rồi, nhưng Diễm Hạo vẫn luôn từ chối. Lần này chắc hẳn Diễm Hạo thật sự bị Ứng Sênh Nam làm cho nổi điên rồi.”

Bà chủ và nhân viên lại rống một tiếng: “Ồi chào ôi chào! Tã Dịch mau xem blog!”

Tã Dịch cầm điện thoại lên vào lại blog, Kiều San cũng thò đầu sang.

Diễm Hạo V: [hình ảnh]

Hình ảnh là ảnh chụp Diễm Giã ôm Tần Tư Đình ở sau khán đài, không thấy rõ vẻ mặt của người đàn ông, nhưng trên mặt cô gái lại tràn đầy nét cười.

Một người là ông chủ tập đoàn mỹ thực, một người là CEO của tập đoàn Phong Đạt.

Một người hài hước hóm hỉnh, một người lạnh lùng kín đáo.

Hai người tài lực tương đương nhau, nhan sắc, chiều cao ngang nhau, lại cùng chung một đám fan hâm mộ. Vì vậy fan nữ trực tiếp điên rồ bình luận dưới bài của hai người:

“#Ứng Sênh Nam Diễm Hạo ở chung một chỗ ## Diễm Giã Tần Tư Đình trời sinh một đôi#”

Kiều San không hiền hậu gì mà phun một ngụm nước ra, sau đó cô không nhịn được cũng bình lại theo

Bà mai bìm bài Kiều San San V: Ứng Sênh Nam Diễm Hạo có cần em làm mai cho không?

Blog của bà mai nổi tiếng xuất hiện, càng khuấy đảo nước sâu kia. Sau đó blog của trùm giới mỹ thực cũng bình luận bài theo.

Đạo mỹ thực V: Ha ha. Ứng Sênh Nam có cần em mở tiệc rượu giúp anh không? [icon mỉm cười]

Kiều San: “Trời ạ! Anh hai của anh cũng bình luận nè! Tinh huống gì đây! Em cảm thấy từ “Haha” này có chút ý muốn ăn thịt người đó.”

Tã Dịch yên lặng mở trang đầu blog “Đạo mỹ thực” ta, số lượng fan 1200 vạn. Anh lặng lẽ nhìn số lượng fan của blog mình, 299.

Anh chọc chọc eo Kiều San: “Chú ý đến anh.”

Kiều San cầm điện thoại uốn éo chút: “Ai nha, fan của anh ít vậy không cần phải chú ý đến anh nhỉ? Dù sao id này của anh rất đặc biệt em có thể nhận ra!”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 43. Đại não siêu cấp - Diễm Giã

Ca nô nổi ở trên mặt biển, nhân viên công tác để cho bọn họ nghỉ ngơi chút.

Tã Dịch chợt nhớ tới điều gì đó, vội vàng lục tìm đồ trong túi quần, lấy ra một hộp gắm mới thờ phào nhẹ nhõm. Anh mở hộp gắm ra, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương, rạng rỡ phát sáng dưới ánh mặt trời chói chang.

Nước biển thấm vào hộp gắm, trên mặt kim cương có bọt nước nhấp nhô. Kiều San giật mình nhìn anh: “Đây là...”

Hầu kết Tã Dịch chuyển động, giọng nói trầm lắng: “Nhẫn cầu hôn.”

Hai chữ “cầu hôn” như trống chày đánh vào lòng người.

Phình phịch phình phịch...

Phình phịch phình phịch...

Phình phịch phình phịch...

Trải qua sóng chết, bất ngờ được cầu hôn, khiến cho trái tim Kiều San suýt chút nữa bật ra.

Vợ chồng Hàn Quốc che miệng kêu lên một tiếng, huyền thuyền không biết đang nói cái gì. Thái Vũ cảm khái nói: “Mẹ ơi, sống sót sau tai nạn cầu hôn thật quá lãng mạn rồi đấy?”

Tô Mịch tròn mắt nhìn anh ta: “Có gì hay mà phải lãng mạn? Chỉ có một cái nhẫn mà thôi, có rượu có hoa sao? Hừ...”

Thái Vũ trêu chọc nói: “Nhẫn còn lớn hơn nhẫn của em đấy.”

“... Mẹ kiếp.” Tô Mịch nheo anh ta một cái, “Rốt cuộc anh là chồng ai?”

Thái Vũ cợt nhả: “Của em, ôi chào, thấy bạn học cũ cầu hôn lãng mạn biết bao nhỉ? Huống hồ vừa rồi người ta cứu em, em nên chúc phúc đấy.”

“Hừ.”

Tả Dịch lấy nhẫn ra, đeo vào ngón tay cô, nói: “Kiều San, gả cho anh nhé.”

Cô giật mình. Xoắn xoắn ngón tay, cảm nhận rõ được sự tồn tại của chiếc nhẫn, mới ngược mặt nhìn anh: “Được.”

Một người đàn ông vì cô mà ngay cả mạng cũng không cần, cô còn do dự cái gì chứ? Có điều cô không hề nghĩ tới sẽ được cầu hôn ở trên biển cả, không phải du thuyền xa hoa, không có rượu đỏ với hoa tươi, chỉ có một chiếc ca nô nhỏ chưa được tám người và biển rộng xanh thăm mênh mông.

Trở lại đảo, quần áo của bọn họ đều khô ráo. Kiều San nhớ tới nỗi sợ hãi khi nãy rớt xuống biển, nghĩ lại vẫn còn sợ, chắc hẳn một năm sau không dám ngồi ca nô nữa.

Ngày về nước, Kiều San ngủ một mạch trên đường đi, đến sân bay Cẩm Dương đã là buổi trưa. Tả Dịch đến bãi đậu xe lấy xe, dẫn Kiều San đến một quán cơm kiểu Trung gần đó ăn cơm.

Mặt tiền của quán không lớn, bởi vì đã qua giờ cơm trưa nên trong quán vắng teo, một người cũng không có. Nhân viên phục vụ cầm cây đập ruồi quơ quơ tây đập ruồi, nhìn thấy Tả Dịch mới cất cây đập ruồi chào đón.

Tả Dịch dẫn Kiều San ngồi ở bàn gần cửa, quạt điện trên đỉnh đầu chạy vù vù, không có điều hòa nên có hơi ngột ngạt.

Bà chủ tự mình cầm thực đơn tới đón tiếp: “Cậu Tả, xin chào, lâu rồi cậu không tới đây, vị này là?”

Tả Dịch: “Bạn gái.”

Bà chủ tinh mắt nhìn thấy nhẫn trên tay Kiều San, trêu chọc nói: “Chuyện tốt không xa nhỉ?”

Tả Dịch không nói gì, ngược lại Kiều San xấu hổ nâng ly trà lên nhấp một miếng. Gần cửa ra vào của quán có treo một ti vi, đang mở tiết mục giải trí hot nhất hiện nay “Đại não siêu cấp”, lúc này có rất nhiều nhân viên đều ngửa đầu nhìn chăm chăm vào màn hình.

Kiều San hỏi Tả Dịch: “Lúc trước anh thường xuyên đến đây ăn à?”

Tả Dịch gạt đầu, chỉ vào bà chủ trở lại trong quầy nói: “Có thời gian thì ghé qua đây, thịt bò nơi này đều do tự bà chủ chọn.”

Cô quay đầu lại nhìn nhìn bà chủ, tuổi không lớn, rất xinh đẹp. Không hiểu sao cô trong giọng của cô có phát ra vị chua: “Vậy hai người rất thân nhau sao?”

Tả Dịch ho nhẹ một tiếng: “Sao anh thấy em nói chuyện đầy vị chua thế nhỉ? Ghen đấy à?”

Kiều San hừ một tiếng: “Không hề.”

Tả Dịch giải thích nói: “Ông chủ lớn của tiệm này là anh hai anh, nhân viên nơi này và khách đều gọi cô ấy là bà chủ.”

Trong ti vi đột nhiên truyền đến giọng nói của MC:

“Tuyển thủ dự thi tiếp theo là Diễm Giã, năm nay 19 tuổi. Cô gái này rất đặc biệt, cô ấy có trí nhớ vượt qua người bình thường có thể làm được là gặp qua sẽ nhớ. Hôm nay cô ấy đến hiện trường thi đấu khiêu chiến với quán quân cuộc tranh tài trí nhớ Trung Quốc Tàn Tư Đình! Nào, bên dưới vỗ tay hoan nghênh... Diễm Giã!”

Kiều San cho là mình nghe lầm, quay đầu nhìn ti vi, phun nước trà trong miệng ra. Sau khi truyền bá một đoạn VCR về Diễm Giã xong, ống kính lại thay đổi đến trên người MC và Diễm Giã.

Diễm Giã mặc váy màu hồng nhạt, tóc dài uốn xoắn, đứng ở nơi đó giống như một cô công chúa nhỏ. Cô gái nhìn khán giả dưới đài, rõ ràng có chút

khăn trương, cắn môi, siết chặt nắm tay.

Quán quân trí nhớ Tần Tư Đình 24 tuổi, đang học nghiên cứu sinh. Anh ta thấy Diễm Giản khăn trương nói không ra lời, cố ý an ủi một câu: “Đừng khăn trương, cho dù thắng tôi, tôi cũng không ăn thịt cô.”

Diễm Giản quay đầu nhìn anh ta.

Ông kính đặc tả mặt nghiêng của cô gái, gò má trong trắng lộ hồng, lông mi dày chuyển động lên xuống, trong đôi mắt lấp lánh lẫn tầng gợn sóng, dưới lớp trang điểm càng đẹp hơn. Về ngoài của Diễm Giản cho dù đặt ở trong đồng nữ mình tinh cũng không hề thua kém.

Diễm Giản nhìn cậu trai, mím môi một chút, sau đó nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người... xông lên ôm lấy Tần Tư Đình, bắt ngờ hôn lên mặt anh ta một cái.

Giám khảo thính phòng ồ lên một tiếng.

Hiển nhiên là Diễm Giản quá mức kích động, sau đó cô gái mới mở miệng, giám khảo khán giả đều hiểu ra, sở dĩ nói cô gái đặc biệt là vì cô gái là “cô ngốc”.

Bầu không khí kỳ lạ bao phủ cả trường quay.

Trong góc trường quay, nhà tài trợ lớn nhất của “Đại não siêu cấp”, Diễm Hạo.

Anh ta mặc tây trang phẳng phiu, lạnh nhạt nhìn em gái hồ đồ ở trên đài, ánh mắt sắc bén nhú lại, giống như có chút nóng nên vươn tay kéo caravat ra chút, kiểu ngạo dựa vào thành ghế.

Trợ lý hỏi anh ta: “Ngài Diễm? Có muốn...”

Giọng của Diễm Hạo rất trầm: “Không cần, trường hợp này MC có thể hold.”

Trợ lý lẩm bẩm một câu: “Từ trước đến nay ngài không cho cô ấy tham gia mấy chương trình này sao, tại sao... đây là chương trình trực tiếp, hiện tại trên blog đã có người bắt đầu search tìm chủ đề Giản Giản rồi.”

Về mặt Diễm Hạo vô cảm, “Đây là tâm nguyện của Giản Giản, thay vì để em ấy bị Ưng Sênh Nam đầu heo kia bu lại, không bằng theo như ý nguyện của Giản Giản, cậu cảm thấy sao?”

Trợ lý không nói thêm gì, quay đầu nhìn lên khán đài. MC rất nhanh điều tiết lại bầu không khí trong trường quay, Diễm Giản được dẫn về vị trí của mình, MC dựa theo lời thoại đã chuẩn bị trước hỏi Diễm Giản: “Vừa rồi người xem cả nước đều nhìn thấy cử động điên cuồng của cô đối với Tần Tư Đình, cô có lời nào muốn nói với cậu ấy không?”

Diễm Giản gật đầu, nghiêm túc nhìn Tần Tư Đình ở đối diện: “Đình Đình, trước kia anh từng nói, nếu như có cô gái nào thắng anh, anh sẽ đáp ứng bất kỳ yêu cầu nào của cô ấy đúng không?”

Tần Tư Đình đã lấy lại tinh thần trong chớp mắt, anh ta thò ra một hơi, gật đầu nói: “Đúng, tôi từng nói vậy.”

Ánh mắt Diễm Giản kiên định: “Anh trai em cho phép em thích anh, cho nên... nếu em có thể thắng anh, em muốn anh làm bạn trai của em, không cho phép nhìn cô gái khác, được không?”

Thính phòng lại xôn xao lên trận nữa, trong lúc phát sóng trực tiếp hoàn toàn sôi trào.

Khóe môi Tần Tư Đình hơi nhếch lên: “Cô có thể thắng tôi rồi hãy nói.”

Diễm Giản: “Tần Tư Đình, em nhất định sẽ thắng anh!”

MC chen vào nói: “Tôi đã làm MC nhiều năm rồi, lần đầu tiên thấy phương thức khiêu chiến như vậy, mặc dù nhiệt huyết sôi trào, nhưng đủ để đẩy lên khẩu vị của mọi người đây! Từ đoạn phim ngắn lúc nãy, chúng ta có thể nhìn thấy, không thể khinh thường thực lực của Diễm Giản được, như vậy tiếp theo chúng ta mở mắt chờ xem nhé!”

Chương trình phát nhạc, trên màn hình xuất hiện quy tắc trận đấu.

Hai bên so đấu dùng 20 phút xem hết 5000 tấm hình, dưới mỗi tấm hình có ghi một con số. Trong thời gian so đấu, trên màn hình sẽ hiện ra hình ảnh, che kín con số bên dưới, hai bên ấn chuông cướp quyền trả lời số của tấm hình đó.

Để tránh cho hai bên có ý xấu cướp quyền trả lời, quy tắc định ra: “Trả lời đúng sẽ được một điểm, sai thì trừ một điểm.

Diễm Giản rất nhanh điểm kích màn hình xem hình, bên kia tốc độ của Tần Tư Đình không hề chậm hơn Diễm Giản chút nào. Từ khi “Đại não siêu cấp” ra mắt, cũng có không ít người khiếm khuyết về trí lực đến thi đấu, lúc đầu còn có người cười nhạo, nhưng sau khi những tuyển thủ kia từng người biểu hiện thực lực, người xem lại tâm phục khẩu phục.

Ở trên sân đấu này, là thiên tài, kẻ ngốc, kẻ quái dị đều bình đẳng, không có mâu thuẫn lại càng không có người kỳ thị.

Trong lúc hai tuyển thủ xem hình, trên màn hình sẽ phát sóng VCR người nhà của hai tuyển thủ. Bên Tần Tư Đình thì thu VCR là chị gái Tần Duyệt. Còn bên Diêm Giản, người tham gia thu VCR lại là Diêm Hạo.

Tất cả hình ảnh của Diêm Hạo phát ra, không ít khán giả nữ “Ồ” lên.

Nhìn lần đầu, đẹp trai,

Nhìn lần hai, mọi người đều nhận ra anh ta. Diêm Hạo là CEO của tập đoàn Phong Đạt, anh ta không khoe khoang trên blog, xưa nay đều bày ra vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng bởi vì giá trị nhan sắc cao, có không ít fan nữ. Ở trên blog, anh ta và Ứng Sênh Nam hợp lại thu được một đám fan.

Diêm Hạo nói tổng cộng sáu phút, tổng kết lại, anh tin tưởng em gái của mình là thiên tài mà không phải là kẻ ngốc bị người ngoài trêu chọc.

Xem VCR xong, MC tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Đợt thứ nhất bị Tần Tư Đình cướp cơ hội trước. Diêm Giản yên lặng tự động viên mình cố lên, đợt thứ hai MC vừa dứt lời, Diêm Giản liền ấn xuống cườp chuông, “Số của sư tử hắc là... số 2123!”

MC cố ý ấn hờ nút, âm nhạc khẩn trương nổi lên: “Câu trả lời của Diêm Giản rốt cuộc có đúng hay không? Mời nhìn màn hình!”

Trên màn hình chậm rãi xuất hiện con số.

2...1...2...

Trong lúc sắp ra con số cuối cùng thì đột nhiên quảng cáo chen vào.

Kiều San nhìn ti vi ghen hờn, cô quay đầu lại nhìn Tả Dịch: “Tả keo kiệt, anh có thấy không? Diêm Giản xuất hiện trong tiết mục đó, là Diêm Hạo cho phép! Đây cũng có nghĩa là...” Tả Dịch tiếp lời của cô: “Có nghĩa là anh trai anh sắp thất tình rồi.”

Bà chủ kêu Tả Dịch một tiếng: “Cậu mau xem blog của Ứng Sênh Nam.”

Tả Dịch lấy điện thoại ra vào blog, Kiều San bu lại xem.

Diêm Hạo đăng một bài trên blog, bị Ứng Sênh Nam share qua.

Diêm Hạo V: Lão già kia.

Từ khi Diêm Hạo lập blog đến nay, số lượng fan không ngừng tăng lên, nhưng anh ta chưa bao giờ đăng cái gì lên blog, tất cả đều là share bài. Lúc này anh ta đăng video trực tiếp chương trình “Đại não siêu cấp” lên, rõ ràng có ý muốn cho các fan xem.

Nhưng người ngoài không hiểu rõ anh ta có ý gì.

Chẳng mấy chốc, Ứng Sênh Nam share bài viết này, hơn nữa còn thêm một chữ: Anh [icon mỉm cười]

Mọi người đều không hiểu, tình huống gì đây?

Mặc dù blog của Ứng Sênh Nam luôn lấy vui nhộn làm chính, nhưng cũng không thể trêu chọc đến mức gọi Diêm Hạo là anh chứ? Từ trong tài liệu trên Baidu, Diêm Hạo nhỏ hơn Ứng Sênh Nam ba tuổi đấy.

Truyền hình tiếp tục chương trình “Đại não siêu cấp”, Kiều San và Tả Dịch tạm thời để điện thoại xuống, ngẩng đầu nhìn ti vi.

Diêm Giản đáp đúng, được thêm một điểm, bắt phân thắng bại với Tần Tư Đình. Mấy vòng sau hai người đều không phân cao thấp, đến vòng cuối cùng thì Diêm Giản giành trước ấn chuông, đáp đúng số hình ảnh, dẫn đầu hơn Tần Tư Đình một điểm.

Diêm Giản thắng Tần Tư Đình.

Sau khi chương trình kết thúc, Diêm Giản dựa vào nhan sắc cùng trí nhớ siêu cấp giành được một lượng lớn fan hâm mộ, không đến một tiếng, lập tức có một đoạn ngắn viết về cp Diêm Giản và Tần Tư Đình này, thậm chí có người vẽ tranh đám cưới của Diêm Giản và Tần Tư Đình.

Nhưng rất nhanh, những blog YY Tần Tư Đình và Diêm Giản hoặc là bị xóa bài hoặc là không bình luận bài được,

Lúc này, Ứng Sênh Nam đăng trên blog hình chụp chung ăn cùng một bát mì với Diêm Giản, ngăn cản lời nói suông giữa Tần Tư Đình và Diêm Hạo, bổ sung thêm một câu:

“Anh, em và Diêm Giản mới là trời sinh một đôi, biết nhà tài trợ lớn nhất của “Đại não siêu cấp” là anh, anh không thể chia cắt uyên ương như vậy? Giản Giản như thế, nhất định là bị anh ép. [Diêm Hạo]”

Xem hết blog, Kiều San nắm cổ tay blog Tà Dịch: “Tà keo kiệt... Em đoán chừng anh trai anh có thể sống đến ngày mai hay không?”

Tà Dịch nhú mày: “Em cảm thấy Diễm Giãn thổ lộ với Tần Tư Đình là do Diễm Hạo ép buộc sao?”

Kiều San lắc đầu: “Không, em cảm thấy Giãn Giãn thật sự thích Tần Tư Đình, vì cậu ta, em ấy muốn tham gia chương trình này lâu rồi, nhưng Diễm Hạo vẫn luôn từ chối. Lần này chắc hẳn Diễm Hạo thật sự bị Ứng Sênh Nam làm cho nổi điên rồi.”

Bà chủ và nhân viên lại rống một tiếng: “Ồi chào ôi chào! Tà Dịch mau xem blog!”

Tà Dịch cầm điện thoại lên vào lại blog, Kiều San cũng thò đầu sang.

Diễm Hạo V: [hình ảnh]

Hình ảnh là ảnh chụp Diễm Giãn ôm Tần Tư Đình ở sau khán đài, không thấy rõ vẻ mặt của người đàn ông, nhưng trên mặt cô gái lại tràn đầy nét cười.

Một người là ông chủ tập đoàn mỹ thực, một người là CEO của tập đoàn Phong Đạt.

Một người hài hước hóm hình, một người lạnh lùng kín đáo.

Hai người tài lực tương đương nhau, nhan sắc, chiều cao ngang nhau, lại cùng chung một đám fan hâm mộ. Vì vậy fan nữ trực tiếp điên rồ bình luận dưới bài của hai người:

“#Ứng Sênh Nam Diễm Hạo ở chung một chỗ ## Diễm Giãn Tần Tư Đình trời sinh một đôi#”

Kiều San không hiền hậu gì mà phun một ngụm nước ra, sau đó cô không nhịn được cũng bình lại theo

Bà mai bìm bài Kiều San San V: Ứng Sênh Nam Diễm Hạo có cần em làm mai cho không?

Blog của bà mai nổi tiếng xuất hiện, càng khuấy đảo nước sôi kia. Sau đó blog của trùm giới mỹ thực cũng bình luận bài theo.

Đạo mỹ thực V: Ha ha. Ứng Sênh Nam có cần em mở tiệc rượu giúp anh không? [icon mỉm cười]

Kiều San: “Trời ạ! Anh hai của anh cũng bình luận nè! Tình huống gì đây! Em cảm thấy từ “Haha” này có chút ý muốn ăn thịt người đó.”

Tà Dịch yên lặng mở trang đầu blog “Đạo mỹ thực” ta, số lượng fan 1200 vạn. Anh lặng lẽ nhìn số lượng fan của blog mình, 299.

Anh chọc chọc eo Kiều San: “Chú ý đến anh.”

Kiều San cầm điện thoại uốn éo chút: “Ai nha, fan của anh ít vậy không cần phải chú ý đến anh nhì? Dù sao id này của anh rất đặc biệt em có thể nhận ra!”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Chương 44.

Id dle quả thật rất đặc biệt, cô có muốn quên cũng không quên được. Nếu không phải lần trước Ứng Sênh Nam dùng đại danh trả lời anh, có lẽ blog của anh cũng chưa đạt tới con số 299 fan.

“Đại não siêu cấp” được quay ở đài truyền hình Cẩm Dương, cho nên Diễm Hạo hẳn là đang ở Cẩm Dương. Rất nhanh Kiều San nhận được điện thoại của Diễm Hạo, hẹn cô cùng đi ăn tối, dẫn bạn trai đi cùng. Cô và Tà Dịch về nhà thu dọn chút, tắm rửa sạch sẽ, lúc chuẩn bị ra cửa đến chỗ hẹn thì Ứng Sênh Nam tới.

Ứng Sênh Nam đứng ở ngoài cửa, một tay ôm một hộp hoa, vận tây trang, caravat đỏ, màu da rám nắng sáng bóng tỏa sáng, không nhiễm một hạt bụi. Rất lâu rồi Kiều San không nhìn thấy Ứng Sênh Nam ăn mặc như vậy, trong giây phút mở cửa nhìn thấy anh ta, dường như đều bị cả người anh ta làm cho lóa mắt.

Giá trị nhan sắc được tăng thêm một bậc.

Tà Dịch vẫn đang đứng trước gương ở đối diện cửa mang caravat, thuận miệng hỏi một câu là ai. Ứng Sênh Nam bưng bưng sức sống bước vào, đi đến trước gương đẩy anh ra, nhìn gương vuốt vuốt đầu tóc, “Anh cả của em”

Tà Dịch cài khuy tay áo xong, sắc mặt nặng nề nhìn anh ta: “Anh tới đây làm gì? Anh không sợ anh hai nấp ở đây, trình diễn tay không kéo anh cả cho

bọn em xem à?”

Kiều San đi tới nói xen vào: “Không không, là Diễm Hạo trình diễn tay không kéo Ứng Sinh Nam!”

Ứng Sinh Nam soi gương một hồi mới thoả mãn, nói: “Anh biết hai em muốn đi gặp Diễm Hạo, anh đi cùng các em”

“...” Kiêu San cầm lấy cánh tay Tả Dịch lắc lư, “Tả keo kiệt, anh quản lý anh cả của anh đi! Nếu em dẫn anh ấy theo, Diễm Hạo sẽ đánh chết em!”

Tả Dịch nhú mày: “Nếu anh ta dám, anh sẽ trình diễn một tay kéo Diễm Hạo cho mấy người xem”

Ứng Sinh Nam ha ha một tiếng: “Cậu ta dám động vào em, anh sẽ tay không kéo anh ta, bà mai nhỏ cứ yên tâm, anh tuyệt đối sẽ không làm liên lụy tới em”

Trên đường đi Kiêu San thấp thỏm không yên, đợi đến khi đến cổng nhà hàng, cô nghe thấy Ứng Sinh Nam cảm khái: “Diễm Hạo này được đấy, chọn nhà hàng cũng muốn châm chích anh.”

Nghe thấy lời này, Kiêu San như lọt vào trong sương mù, không hiểu Diễm Hạo chọn nhà hàng này sao lại có thể nhìn ra là châm chích anh ta? Cô hỏi: “Anh nói vậy là sao?”

Tả Dịch ngẩng đầu nhìn bảng hiệu “Tề Thực Hiền” cổ xưa, giải thích cho Kiêu San: “Tề Thực Hiền từng là một đại lý mỹ thực dưới cờ tập đoàn Ứng thị, nhưng mấy năm trước bởi vì tập toàn mâu thuẫn nội bộ nên đã tách ra ngoài, hiện tại lại đối nghịch với Ứng Thực Hiền, không chỉ đào đầu bếp mà còn lấy trộm thực đơn của Ứng Thực Hiền, rất xấu xa.”

Kiều San xúc động: “Ai lại có thể như vậy? Cứ nhiên có thể tách Tề Thực Hiền ra.”

Tả Dịch ho nhẹ một tiếng: “Mẹ kế của anh cả anh hai.”

Chỉ nghe một câu như vậy, Kiêu San đã bắt đầu mơ mộng trong thủ đoạn thương mại phức tạp này. Đi tới cửa, Ứng Sinh Nam bị quản lý cản lại, vẻ mặt ôn hòa nói: “Ngài Ứng, Tề Thực Hiền không chúng tôi tiếp đãi hai người, một người là Ứng Khúc Hòa, một người khác chính là ngài, chi nhánh lớn nhỏ trong nước đều có quy định này, xin lỗi.”

Ứng Sinh Nam: “Ồi chào, sao lại nhận ra tôi?”

Quản lý giơ một ngón tay lên chỉ vào hai tấm hình dán ở trước quầy, một người là Ứng Khúc Hòa, một người là anh ta, ảnh chụp như tờ lệnh truy nã, không hề có mỹ cảm.

Đây là lần đầu tiên Ứng Sinh Nam tới Tề Thực Hiền, gặp phải chuyện này tức giận đến nghiến răng. Kiêu San cho là anh ta sẽ cảm hận mà đi, không ngờ anh ta lại cắn răng một cái, lấy điện thoại ra gọi điện thoại mẹ kế.

Loại chuyện chịu uất ức này cần phải có da mặt dày, Ứng Sinh Nam vì theo đuổi người mình thích, quả nhiên ân oán gì đó đều có thể buông xuống. Anh ta tự mình gọi điện thoại qua. Trên phương diện buôn bán mặc dù mẹ kế mất hết tính người, nhưng đâu thể cản trở anh ta theo đuổi con nhà người ta, vì vậy chẳng mấy chốc gọi điện thoại tới, bảo quản lý cho anh ta vào.

Vào phòng bao trên lầu ba, Diễm Hạo nhìn thấy Ứng Sinh Nam đi theo phía sau Kiêu San Tả Dịch, mặt tối sầm: “Kiêu San.”

Cô đang muốn ngồi xuống, lại nghe thấy Diễm Hạo trịnh trọng kêu tên cô, cái mông lập tức rời khỏi cái ghế đứng lên: “Có à!”

Diễm Hạo nhú mày: “Em ăn tim gấu hay ăn mật báo vậy? Há?”

Tả Dịch nắm lấy tay cô, kéo cô ngồi xuống, nhìn Diễm Hạo nghiêm túc nói: “Ngài Diễm, xin chào, đây là anh trai Ứng Sinh Nam của tôi, hôm nay đến đây tham dự là với tư cách là gia trưởng của tôi.”

Diễm Giản sợ hãi nhìn vào Ứng Sinh Nam, nhưng vừa thấy vẻ mặt của Diễm Hạo thì lập tức cúi đầu xuống chơi đùa với ngón tay. Thức ăn được dọn lên, Diễm Hạo gấp thức ăn vào trong chén của Diễm Giản, cuối cùng lại gấp thức ăn bỏ vào trong chén của Kiêu San, “Món nợ em thông đồng với ai đó mang Diễm Giản đi, lúc về anh sẽ tính nợ với em.”

Kiều San quỳnh lên, bữa cơm này là bữa cơm trầm trọng nhất từ trước đến nay, cố tình Ứng Sinh Nam còn không nhìn sắc mặt người ta, gấp một đĩa thức ăn vào trong chén của Diễm Giản: “Tiểu Diễm Giản, em ném thử món này đi, mùi vị không tệ đâu.”

Diễm Giản gật gật đầu, cắn một cái quả thật không tệ, híp mắt lại: “Cảm ơn già Ứng, ăn ngon lắm”

Ứng Sinh Nam vỗ vỗ vị trí trống bên cạnh, nói với cô gái: “Đến đây ngồi đi Tiểu Diễm Giản, ngồi xa vậy anh không nhìn thấy mặt rõ em.”

“Ồ.” Diễm Giản ăn rất vui vẻ nên hoàn toàn quên mất Diễm Hạo, vui vẻ đi qua ngồi xuống bên cạnh Ứng Sinh Nam.

Diễm Hạo: “...”

Kiều San: “...”

Ứng Sênh Nam không ngừng gấp thức ăn vào trong chén Diễm Gián, đút cô gái ăn tôm, cử chỉ thân thiết. Diễm Hạo “bốp” một tiếng đặt mạnh đũa xuống bàn, đũa gỗ có chất lượng thượng thừa, gãy... làm hai.

Kiều San cúi đầu bới com, nhỏ giọng nói với Tả Dịch: “Anh họ của em đã từng là giành giải quán quân karate thanh thiếu niên ở nội thành đấy.”

“Khụ...” Tả Dịch ho nhẹ một tiếng, gấp thức ăn cho cô.

Hai người làm như không có chuyện gì vui đầu ăn com, để lại Diễm Hạo và Ứng Sênh Nam chém giết nhau bằng ánh mắt. Diễm Hạo điều tức cả buổi, mở miệng hỏi Diễm Gián: “Gián Gián, em có hi vọng Tần Tư Đình cưới em không?”

Động tác Diễm Gián găm móng heo dừng lại, ngược mặt nhìn anh trai, gật đầu mạnh một cái.

Hiển nhiên Ứng Sênh Nam đã có chuẩn bị, anh ta cũng hỏi Diễm Gián: “Tiểu Diễm Gián, nếu lão Ứng muốn cưới em, em có gả cho anh không?”

Cái bàn run lên.

Kiều San ngậm com nhìn dưới bàn, hai người đàn ông này cứ nhiên dùng chân “đánh nhau” dưới bàn. Điều bộ này, thật đúng là giống như cao thủ võ lâm so chiêu trên ti vi.

Tả Dịch gấp một miếng thịt kho tàu vào trong chén của cô, cũng nhỏ giọng nói: “Rất khéo là, anh cả cũng từng là quán quân karate thanh thiếu niên ở Cẩm Dương.”

“...” Kiều San yên lặng cúi đầu, lẩm bầm một câu: “Hai người đó thật đúng là trời sinh một đôi, oan gia gặp nhau, đường rộng biến thành đường hẹp.”

Diễm Gián găm hết móng heo trên tay, lau miệng dính đầy dầu mỡ, vẽ mặt thành khăn gật đầu: “Muốn nha, lão Ứng, Gián Gián muốn theo lão Ứng cả đời.”

Diễm Hạo nặng nề: “Gián Gián, một cô gái chỉ có thể gả cho một người đàn ông, em phải nghĩ thông suốt.”

Về mặt Diễm Gián ngây thơ chớp chớp mắt: “Nhưng trên ti vi có nói là một người đàn ông có thể lấy thật nhiều phụ nữ mà? Tại sao em không thể lấy hai người đàn ông này? Bất công!”

Giọng điệu Diễm Hạo lạnh nhạt: “Đó là trên ti vi, Tần Tư Đình và Ứng Sênh Nam, em chỉ có thể chọn một! Em thích ai hơn thì gả cho người đó, Gián Gián, em đã có rất nhiều thứ, làm người không thể quá tham lam.”

Ứng Sênh Nam đã lường trước, vẽ mặt mong đợi nhìn Diễm Gián.

Thế nhưng cô gái cúi đầu nghĩ một lát, ngoan ngoãn ngồi trở lại bên cạnh Diễm Hạo, nhỏ giọng nói: “Anh trai nói rất đúng, làm người không thể quá tham lam, lão Ứng, chúng ta không thể ở cùng một chỗ được rồi.”

Không ngờ cô gái sẽ nói vậy, lồng ngực Ứng Sênh Nam như bị một mũi tên bắn trúng. Anh ta hỏi: “Tiểu Diễm Gián, tại sao? Em hoàn toàn không tính là thích Tần Tư Đình kia, chỉ có thể coi là sùng bái, em muốn ở với anh hơn, đúng không?”

Diễm Gián thấy anh ta còn muốn nói gì đó, Diễm Hạo đã cắt ngang: “Gián Gián nhà chúng tôi đã ra quyết định rồi, sao? Ngài Ứng còn muốn bám lấy không buông hả? Với điều kiện của anh, muốn kiểu phụ nữ gì lại không có.”

Ứng Sênh Nam thu lại nụ cười vừa rồi với Diễm Gián, vẽ mặt lãnh nhạt, giống như thay đổi thành một người khác vậy. Kiều San nhìn mà rung mình một cái, dường như cảm nhận được sự lạnh lẽo.

Hiếm khi vẽ mặt anh ta nghiêm túc, giọng nói kiên định: “Kiểu phụ nữ gì cũng đều không bằng một Diễm Gián, ngài Diễm, anh cũng cho là vậy đúng không?”

Diễm Hạo hừ một tiếng, mắt lạnh nhìn Ứng Sênh Nam ở đối diện: “Ngài Ứng, Gián Gián nhà chúng tôi đương nhiên là độc nhất vô nhị.”

Mùi thuốc súng giữa hai người đàn ông này dần dần dày lên, Diễm Gián có ngốc cũng cảm giác được. Cô gái cúi đầu càng lúc càng thấp, rốt cục vỗ bàn một cái đứng lên, rời khỏi bàn ăn chạy ra khỏi phòng bao.

Ứng Sênh Nam gần như phản xạ có điều kiện đứng lên đuổi theo Diễm Gián. Diễm Hạo cũng đứng dậy, chỉ là chưa bước được bước nào đã bị Kiều San kéo lại.

Ánh mắt Diễm Hạo lạnh như băng: “Buông tay.”

Kiều San dứt khoát ôm chặt lấy eo anh ta: “Không buông! Anh họ quên nghề của em rồi sao!”

Diễm Hạo: “Em muốn làm mai cho Diễm Gián? Có thể, Ứng Sênh Nam cho em bao nhiêu tiền? Anh cho em gấp đôi.”

Kiều San ôm eo anh ta sống chết không buông ra: “Anh cho em bao nhiêu tiền cũng thua Ứng Sênh Nam cho em! Anh ấy cho em một Tả Dịch, anh có

thể cho em không? Anh họ, hôm nay em muốn ăn cây táo, rào cây sung một lần! Thật ra những lời Diễm Giản nói ở trên chương trình là anh dẫn dắt đúng không? Thật ra em cũng nhìn ra được Giản Giản chỉ sùng bái Tần Tư Đình kia chứ chẳng phải là yêu thương gì? Anh cũng nhìn ra được Ứng Sênh Nam là thật lòng với Giản Giản đúng không? Anh họ, anh đừng nhúng tay vào nữa!”

Diễm Hạo nổi giận: “Anh nói em buông tay ra!”

“Không buông! Trừ phi anh đánh chết em!” Kiều San bắt đầu khóc lóc thảm thiết, “Anh họ, từ nhỏ em không có cha anh cũng biết, mẹ em chỉ có mình em là con gái, nếu anh đánh em tàn phá, mẹ em sẽ rất đáng thương đó.”

Diễm Hạo: “...”

Ứng Sênh Nam đuổi theo ra khỏi nhà hàng, ở bên đường ngăn Diễm Giản lại.

Anh ta kéo Diễm Giản, phát hiện hai mắt của cô gái đã đỏ lên, đau lòng ôm cô vào trong ngực xoa xoa. Nhưng nghĩ đến lời cô vừa nói, lại kiềm chế, anh ta nói: “Được rồi, đừng khóc, lão Ứng tôn trọng ý nghĩ của em, đừng khóc đừng khóc.”

Mặc dù anh ta an ủi như vậy, nhưng Diễm Giản vẫn không nhịn được mà nước mắt tràn mi.

Ứng Sênh Nam sốt ruột vội hỏi: “Đừng khóc đừng khóc, chỉ cần em không khóc, muốn gả cho ai lão Ứng đều giúp em! Em muốn gả cho Tần Tư Đình kia đúng không, không thành vấn đề, lão Ứng sẽ đi tìm bà mai nhỏ làm mai cho em, nếu thật sự không được anh sẽ tự mình làm! Chỉ cần em đừng khóc, bây giờ anh sẽ đi tìm tên nhóc kia trời tới đây cũng được!”

Diễm Giản nín khóc, chớp mắt nhìn anh ta, ồm ồm nói: “Lão Ứng, tôi vô cùng sợ anh sẽ cãi nhau với anh trai. Hai người các anh đều đối tốt với em, em sợ hai người sẽ cãi nhau, em muốn hai làm bạn tốt với nhau.”

Ứng Sênh Nam hít sâu một hơi: “Được! Anh sẽ trở lại đi kết bài với anh trai em! Vui rồi chứ?”

Cô gái gật đầu: “Có chút.”

Ứng Sênh Nam dùng lòng ngón tay lau nước mắt giúp cô hái, dịu dàng nói: “Vậy bây giờ em có thể nói cho anh biết, tại sao lại chọn Tần Tư Đình, mà không chọn anh? Anh không thích lão Ứng sao?”

Cô gái lấy khăn tay anh ta đưa qua hi mũi, trả lời: “Anh trai nói, một người không thể quá tham lam, phải biết thoả mãn. Tôi muốn cái gì có cái đó, tại sao còn có thể muốn tốt hơn? Tần Tư Đình là thần tượng của tôi, mặc dù anh ấy không tốt bằng lão Ứng, nhưng anh trai thích, kết hôn với anh ấy tôi sẽ thoả mãn, lão Ứng và anh trai tôi đều tốt, không hề hung ác chút nào, tôi thật sự không dám hi vọng xa vời có thể kết hôn cùng lão Ứng.”

Ứng Sênh Nam nghe không rõ, anh ta hỏi: “Là sao? Gả cho một người tốt, không tốt sao?”

Cô gái lắc lắc đầu: “Anh trai nói, nếu như một người không biết thoả mãn, muốn đòi hỏi nhiều thứ, ông trời sẽ khiến người đó mất đi càng nhiều hơn. Anh trai còn nói, lúc nhỏ chúng tôi không lo cơm áo, có cha mẹ yêu thương chúng tôi, khi đó chúng tôi không biết đủ, cảm thấy cha mẹ dành thời gian cho chúng tôi quá ít, sau đó ông trời liền mang ba mẹ đi, ngay cả thời gian còn sót lại cũng không cho chúng tôi.”

Trong lòng Ứng Sênh Nam dường như bị ai đó nắm chặt, chua xót đau đớn, anh ta ôm cô gái vào trong ngực.

Giọng cô gái vừa nhẹ vừa buồn, ở trong lòng anh ta nói: “Giản Giản thật sự không dám yêu cầu xa vời cái tốt hơn.”

“Sao có thể chứ, cô bé ngốc này.” Anh ta trầm thờ dài một tiếng, “Rõ ràng là Tần Tư Đình rất tốt, sao lại là anh tốt hơn chứ? Tần Tư Đình quán quân của siêu cấp đại não, người ta là nghiên cứu sinh, lão Ứng còn chưa tốt nghiệp tiểu học, sao có thể tốt hơn cậu ta chứ?”

“(๑_๑) Hả? Lão Ứng chưa tốt nghiệp tiểu học sao?”

“Ừ.”

“Lão Ứng, không ngờ anh còn thua của tôi, tôi tốt nghiệp tiểu học rồi đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Chương 45.

Diễm Giản tựa như phát hiện một bí mật cực lớn, cô gái mím môi, sợ hãi nhìn xung quanh, sau đó nói với Ứng Sênh Nam: “Lão Ứng, anh yên tâm, chuyện này tôi sẽ không nói cho người khác biết.”

Ứng Sênh Nam cười híp mắt, xoa đầu cô gái nói: “Không sao, không cần giữ bí mật giúp lão Ứng.”

Cô gái lắc lắc đầu, vẻ mặt thành thật: “Không được! Tôi không thể để cho người khác biết lão Ứng còn ngốc hơn cả tôi! Tôi phải bảo vệ lão Ứng!”

Anh ta có chút dở khóc dở cười, vươn tay qua sờ ót cô gái, hỏi: “Này, bây giờ em cảm thấy gả cho anh thì sao?”

Điềm Giản cúi đầu, lại mím môi, dường như có chút xấu hổ. Đúng lúc này, một âm thanh trong trẻo cắt đứt màn đối thoại của hai người.

“Bây giờ cô ấy là bạn gái của tôi.” Nơi xa có một bạn nam đến gần, kéo Diễm Giản qua, cười nói với Ứng Sênh Nam: “Ngài Ứng, anh lừa gạt cô ấy như vậy không ổn đâu nhĩ? Anh đã tốt nghiệp MIT, trong Baidu có ghi lại đấy.”

Điềm Giản ngẩng đầu nhìn anh ta, không ngờ lúc này Tần Tư Đình sẽ đến.

Tần Tư Đình nắm tay Diễm Giản, khom lưng tiến tới gần mặt của cô gái, “Chắc, đã khóc rồi sao? Ai chọc em khóc vậy?”

Điềm Giản lắc đầu một cái, rõ ràng là đầu óc ko đủ dùng, cô gái hỏi: “MIT là gì?”

Tần Tư Đình giải thích: “Một trường đại học rất lợi hại, người bình thường không đến được.”

Ứng Sênh Nam trầm mặt nhìn cậu ta: “Cậu trai này, cậu muốn gì?”

“Trong chương trình tôi đã đồng ý, thua thì làm bạn trai cô ấy, xưa nay tôi nói là làm, tôi chỉ muốn thực hiện lời hứa.” Anh ta khựng lại nhìn Diễm Giản, “Hơn nữa, Diễm Giản rất phù hợp tiêu chuẩn bạn gái của tôi, cho nên tôi quyết định thử qua lại với cô ấy. Anh thích Diễm Giản? Nhưng cô ấy thích tôi, ngài Diễm cũng không hi vọng hai người qua lại, không phải sao?”

Điềm Giản chọc chọc eo Tần Tư Đình, vẻ mặt ngốc nghếch: “Không phải đâu, anh trai em không thích lão Ứng, là em thích nha!”

Tần Tư Đình nhìn cô gái: “Nhưng không phải em muốn làm bạn gái anh sao? Một cô gái chỉ có thể gả cho một người đàn ông, Diễm Giản, anh ta gạt em, anh ta không chỉ tốt nghiệp cấp một, học trường đại học còn tốt hơn anh rất nhiều, cho nên anh thích hợp với em hơn.”

Lần này Diễm Giản rối rắm, vẻ mặt cô mờ mịt nhìn Ứng Sênh Nam: “Lão Ứng, gạt người không phải là bé ngoan, tôi còn tưởng rằng anh còn ngốc hơn cả tôi,” vẻ mặt cô gái mất mát, thầm thở dài: “Mất hứng rồi.”

Tần Tư Đình rên sất khi còn nóng hỏi Diễm Giản: “Vừa rồi anh trai em gọi điện thoại bảo anh vào nhà hàng, em có muốn đi cùng anh không?”

Cô khôn khéo gạt đầu, “Được.”

Ứng Sênh Nam trở mắt nhìn hai người rời khỏi bên cạnh anh ta, trở mắt nhìn Tần Tư Đình kéo tay Diễm Giản, vô thức cắn chặt răng, trong miệng phát ra tiếng “keng keng”.

Kiều San và Tả Dịch đi ra sau, nhìn thấy một mình Ứng Sênh Nam đứng ở ven đường, bóng dáng cô đơn tiêu điều. Cô đi qua vỗ vỗ vai anh ta, an ủi nói: “Tần Tư Đình kia không dễ chọc đâu, Giản Giản nhà em chính là vậy, một cây kẹo que cũng có thể lừa em ấy đi, rất dễ dàng bị người ta lừa, ai, lão Ứng anh đừng vội, chúng ta nghĩ cách khác nhé?”

Có lẽ lúc này không có câu nào có thể hình dung được tâm tình của anh ta, hồi lâu anh ta cảm khái một câu: “Vốn cho rằng đối tượng ngốc nghếch sẽ không có ai nhớ thương, hiện tại xem ra anh quá ngây thơ rồi. Đối tượng ngốc nghếch rất dễ dàng chạy theo người ta, tại sao anh lại thích một cô gái ngốc đây? Bà mai nhỏ, em nói cho anh biết đi, là tại sao?”

Tả Dịch cũng an ủi: “Anh cả, có thể là cô ấy vẫn không rõ cái gì là yêu. Từ từ sẽ đến thôi.”

Ứng Sênh Nam dùng lòng ngón tay đè huyết Thái Dương một chút, nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Bà mai nhỏ, em nói cho anh biết, đơn này của anh em có nhận không? Có thể làm không?”

Đầu cô lập tức biến thành trống lắc: “Sẽ bị anh họ đánh chết đấy, chẳng qua em sẽ tận lực giúp hai người.”

Sắc mặt Ứng Sênh Nam ngưng trọng: “Vậy đi, hai em nhanh chóng kết hôn, anh làm phù rể, Diễm Giản làm phù dâu, cô ấy rất hâm mộ những cô gái có thể làm phù dâu, cho cô ấy một cơ hội, thế nào?”

Trần Kiều San túa ra hắc tuyến: “Anh đây là đang giục hôn?”

Ứng Sênh Nam nói: “Dù cho anh không giục thì Ứng Khúc Hòa cũng sẽ giục thôi, hai em chờ xem, không đến ba ngày, em ấy sẽ gọi điện cho các em.”

*

Quả nhiên, hai ngày sau Ứng Khúc Hòa gọi điện tới, bảo Tả Dịch mang Kiều San về nhà họ Ứng một chuyến, gặp mặt ông cụ.

Trước khi đến nhà họ Ứng, Kiều San đã ngàn lần tưởng tượng dáng dấp của ông nội Ứng, nhất định là một ông cụ vô cùng uy nghiêm. Đến nhà họ Ứng sau khi xuống xe Kiều San trông thấy một ông cụ đầu tóc trắng xoá ngồi trên xe lăn, mặt đầy nếp nhăn, cả người gầy nhom, trên đầu gối đắp một chăn

mỏng.

Ông cụ nhà họ Ứng đã 90 tuổi, uy nghiêm từng có sớm đã che giấu dưới mái tóc bạc. Ứng Khúc Hòa đẩy xe lăn, chất vấn Kiều San: “Không phải bảo em đến Ứng Thực Hiền theo anh học nấu ăn sao? Thế nào? Không muốn học với anh?”

Cô giật mình, rõ ràng là đã quên mất chuyện đó.

Kiều San đi lên, cung kính cúi đầu chào ông cụ: “Cháu chào ông nội ạ.”

Miệng ông cụ khẽ động đậy, trong cổ họng phát ra âm thanh khàn khàn: “Vào đi thôi.” Ngón tay gõ gõ ở trên đầu gối, Ứng Khúc Hòa liền đẩy ông đi vào trong.

Nhà họ Ứng rất lớn, có người gác cổng canh chừng, cũng có quân gia bảo mẫu chuyên môn phụ trách cuộc sống hàng ngày.

Nhà Kiều San cũng là biệt thự, nhưng so với biệt thự nhà họ Ứng thì kém xa rất nhiều. Nhà cô quả thực là nhà nhỏ nông thôn, nhà họ Ứng chính là cấp bậc cung điện, hoa viên suối phun có một phong cách riêng, liếc nhìn không thấy cuối sân đâu.

Lúc bọn họ đến vừa vặn giờ cơm trưa, vừa vào cửa thì mùi thơm cá dầm đường xông vào mũi. Kiều San đi theo bọn họ vào phòng ăn ngồi xuống, bảo mẫu đi tới bày bát đĩa, đưa khăn lông ướt lau tay.

Ăn cơm ở nhà họ Ứng, Kiều San luôn có một loại ảo giác tiến vào khách sạn năm sao ăn cơm, đồ ăn hơn hai mươi món, mỗi một đĩa đồ ăn được trang trí rất hoa lệ.

Ba mươi món được bày đủ, Ứng Sinh Nam đi từ phòng bếp ra, cời tạp dề đưa cho bảo mẫu ở bên cạnh, chà chà tay ngồi xuống đối diện Kiều San.

Năm người ngồi quay một bàn tròn ăn cơm, trước mặt ông cụ bày món canh dinh dưỡng trước mặt. Trước khi động đũa, ông cụ liếc nhìn khối ngọc đeo trên cổ Kiều San, ông đột nhiên mở miệng hỏi: “Hai đứa biết nhau khi nào?”

Ông cụ mở miệng hỏi, Kiều San lập tức buông đũa xuống đoan chính ngồi thẳng: “Chúng cháu là bạn học hồi tiểu học.”

“Hả?” Ánh mắt ông cụ dừng ở trên người Tả Dịch, lại nói: “Thanh mai trúc mã, rất tốt, ta và bà nội nó cũng là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã biết nhau, rất hiểu rõ đối phương.”

Trên bàn cơm ông cụ không động đũa nên không ai dám động trước. Ứng Sinh Nam làm bộ đáng thương nhìn ông cụ: “Ông chủ Ứng, cháu bận rộn cả ngày, đã đói bụng lắm rồi, có thể ăn chưa ạ?”

Ông cụ cầm đũa lên, “Ăn đi.” Ông dùng đũa gấp một con bào ngư cho Kiều San, “Ném thử tây nghê của Tiểu Sinh đi, vào cửa nhà này rồi thì chính là người một nhà, đừng khách sáo.”

Ông cụ vừa nói câu này, trên bàn cơm ba anh em đều giật mình. Phản ứng của Tả Dịch là lớn nhất, anh ngược mặt nhìn ông cụ, trong thần sắc hơi mang theo vẻ bàng hoàng.

Kể từ khi biết anh không phải là con ruột của bố, ông cụ Ứng vẫn luôn không nhận anh làm cháu trai nhà họ Ứng. Mặc dù mấy năm nay ông để anh về nhà họ Ứng ăn cơm nhưng chưa từng nói mấy lời như “người một nhà” này.

Kiều San chú ý tới ánh mắt của ba anh em, như lọt vào trong sương mù. Ông cụ cũng phát hiện ra được sự khác thường của bọn họ, giải thích nói: “Bà nội mấy cháu nói rất đúng, mặc kệ Tiểu Dịch có phải là huyết thống của nhà họ Ứng chúng ta hay không, ta cũng không nên ghét bỏ sự hiện hữu của nó. Ta sống đến chừng tuổi này, trải qua người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, cũng đã mất đi người vợ ta yêu nhất, hiện tại nguyện vọng của ta là hi vọng ba anh em các cháu có thể sớm ngày lập gia đình, như vậy ta cũng an tâm mà đi gặp ba và bà nội của mấy cháu.”

Ứng Khúc Hòa gật đầu: “Ông nội yên tâm, anh cả kết hôn xong sẽ đến cháu.”

Ứng Sinh Nam liếc Ứng Khúc Hòa một cái: “Em hai à, lời này của em anh thật chẳng thích nghe, em ngay cả một đối tượng cũng không có, còn anh thì đang theo đuổi người ta. Nếu anh thật sự kết hôn, em có thể lập tức kết hôn theo không? Đừng tưởng rằng ông nội tuổi lớn là có thể bị em lừa.”

Khí áp của Ứng Khúc Hòa chợt hạ xuống.

Ông cụ cất ngang lời bọn họ: “Được rồi, chuyện của hai đứa các cháu ta mặc kệ.” Ông nhìn về phía Kiều San và Tả Dịch, “Hai cháu quyết định khi nào kết hôn?”

Kiều San đỏ mặt, cúi đầu nói: “Cháu nghe theo Tả Dịch.”

Tả Dịch suy nghĩ một chút, nói: “Nghe theo ý ông vậy.”

Ông cụ gật đầu, do dự một chút, nói: “Mùng một tháng sau, chúng ta về quê Tiểu Kiều, chào hỏi mẹ Tiểu Kiều chút, rồi bàn bạc vấn đề ngày cưới luôn, còn bây giờ hai đứa chọn ngày đi làm giấy hôn thú và chụp ảnh cưới, sớm chút đi.”

Tả Dịch không có ý kiến, chuyện kết hôn này đối với anh mà nói là càng sớm càng tốt, cưới vợ phải cưới liền tay. Bữa cơm này cũng coi như vui vẻ, có

lễ có ông cụ áp trận, Kiều San cảm thấy dường như Ứng Khúc Hòa cũng không đáng sợ mấy.

Kiều San đã từng muốn chụp hình cưới của bờ biển, nhưng sau lần ở đảo Bali thì cô hoàn toàn mất hết hứng thú với biển. Địa điểm chụp ảnh cưới nhất định là nơi cô và Tả Dịch học tiểu học.

Đoàn chụp ảnh cùng đến nơi chụp, phòng học của bọn họ đã trở thành nhà kho, mọi người bắt tay vô dọn dẹp lại thành kiểu dáng khi xưa. Bàn giáo viên loang lổ, bảng đen đầy chữ, trên bàn học gỗ ghe khắc đầy hình vẽ và chữ viết.

Bạn học tiểu học bọn họ đã quên sạch không nhớ một ai, chỉ còn nhớ rõ hướng bàn đặt trong phòng và chổi thùng rác đặt góc nào.

Kiều San mặc áo cưới đứng ở trên ghế, cúi người hôn Tả Dịch, bối cảnh là bảng đen, bên trên còn viết bài tập toán, bên góc viết lịch trực nhật, là tên cô và Tả Dịch.

Ký ức lúc tiểu học của bọn họ rất mơ hồ, rất xa vời, nhưng đến nơi này rồi, nghe tiếng chuông nghỉ giữa khóa quen thuộc, tất cả ký ức đều ùn ùn kéo tới. Thậm chí khiến cho bọn họ nhớ lại đủ loại cảm giác.

Khi đó Kiều San rất ghét Tả Dịch.

Bởi vì lúc họp phụ huynh, mẹ của anh luôn vắng mặt, anh bị cô gái phê bình là học trò không nghe lời nhất trong lớp.

Bởi vì cô và anh ngồi cùng bàn, anh luôn chảy nước mũi ngủ gà ngủ gật, lúc giờ vẫn không ra ngoài được.

Bởi vì cô trực cùng ngày với anh, anh lúc nào cũng đứng im không làm gì cả, thường hay khiến cô tức tới mức nhảy đánh đập tại chỗ.

Chụp xong ảnh cưới, cô nhảy xuống ghế. Tả Dịch ôm cô hôn một cái, nhỏ giọng nói: “Hai chúng ta cách nhiều năm không gặp, cuối cùng cũng về lại nơi này.”

Kiều San gật đầu: “Em cũng không ngờ rằng, lúc nhỏ ghét con sâu chấy nước mũi như vậy, sau này lại trở thành ông xã của mình. Có thể đây chính là báo ứng, lúc nhỏ nguyện rửa anh lớn lên không tìm được vợ, ông trời để em gả làm vợ anh.”

Tả Dịch hít sâu một hơi, ôm cô vào lòng: “Anh cũng vậy, không ngờ khi đó chán ghét cô bạn hàng xóm lắm, vậy mà giờ lại trở thành bà xã của anh.”

...

Ngày kết hôn, có rất nhiều người đến dự.

Tham gia hôn lễ có nữ minh tinh nổi tiếng và chồng của cô ấy, còn có tác giả nổi danh Diệp Phạm Âm và bạn trai đi cùng. Kiều San cũng không ngờ rằng, Tiểu Già và Diệp Phạm Âm đến với nhau nhanh như vậy.

Diệp Phạm Âm kéo tay Tiểu Già nói với Kiều San: “Em và Tiểu Già ấy, đề muốn sớm bước ra khỏi đoạn tình cảm kia, cho nên mới quyết định đến với nhau thử xem, biết đâu mai này có thể lâu ngày sinh tình?”

Kiều San đưa hộp kẹo mừng trong tay cho bọn họ, tỏ vẻ cảm ơn: “Nếu hai người có thể kết hôn, tôi và Tả Dịch sẽ mừng cho hai người một hồng bao lớn.”

Diệp Phạm Âm nhìn Tả Dịch: “Tả tổng, anh quyết định mừng lì xì chúng tôi bao nhiêu?”

Tả Dịch: “Để xem mức độ ân ái của hai người đã.”

Tình địch kết hôn, Tả Dịch tặng bao nhiêu tiền lì xì đều không thấy tiếc.

Giản Thời Chương và Quách Phi ở nước ngoài không thể tới tham gia hôn lễ, chỉ quay video phát qua,. Video được trình chiếu khi hôn lễ bắt đầu, trong video, Giản Thời Chương kéo đàn nhị, Quách Phi đánh đàn piano, Văn Văn thì hát.

Trong video, mái tóc đen xinh đẹp của Văn Văn đã không còn, sắc mặt cũng đã trắng bệch. Bé nằm ở trên giường bệnh, trên người cắm đầy ống tiêm, vẫn kiên trì hát xong bài hát này.

Sau khi kết thúc, Văn Văn thờ hồn hên nói: “Mẹ Kiều, nếu sau này mẹ và chú Tả có thể kết hôn thì nhất định sẽ thấy đoạn video này. Văn Văn chúc hai người đầu bạc răng long! Chú Tả là một người tốt, hi vọng mẹ Kiều quý trọng chú ấy, sau này để chú Tả ngày ngày hát côn trùng bay cho mẹ nghe! Mẹ Kiều là người mẹ tốt, chú Tả phải biết quý trọng đó, chú Tả không thể hư hỏng phải ngoan ngoãn đấy, nếu không mẹ Kiều sẽ không tha cho chú đâu! Còn có ba Tiểu nữa, Văn Văn cũng hi vọng ba sớm tìm được bạn gái, ngay cả mẹ con cũng tìm được chồng rồi, ba cũng phải cố gắng lên đó!”

Lúc con bé nói những lời này cực kỳ cố sức, thở hắt ra một hơi dài, lại nói: “Được rồi, Văn Văn phải ngoan ngoãn đi ngủ rồi, Văn Văn yêu mọi người! Moah moah moah!”

Moah moah moah, cổ lên Văn Văn bảo bối. Xem xong đoạn video này, Kiều San lặng lẽ nói trong lòng.

Sau khi hôn lễ kết thúc, Tả Dịch đặt mua một biệt thự, diện tích không lớn, chứa được mười người không thành vấn đề. Không đến hai tháng, Đô Đô có

thai, Tả Dịch và Kiều San tìm người sửa sang lại căn nhà lộng lẫy của con chó trong sân.

Trong lúc Kiều San và Tả Dịch quyết định hưởng tuần trăng mật thì bọn họ nhận được một tin tức.

Văn Văn đi rồi.

Một giây sau cùng ở trong phòng bệnh con bé còn cười, giống như một mặt trời nhỏ. Con bé để lại một bức tranh, phía trên vẽ một nhà ba người tay trong tay đi chơi trong tiết thanh minh, có bầu trời xanh thẫm, mây bay trắng xóa, còn có mặt trời giống nhau trùng ộp la.

Phía sau có viết một câu: “Sau này Văn Văn đi rồi, cha mẹ đừng khổ sở, sau này cha mẹ sinh thêm một đứa bé, cũng đặt tên là Văn Văn nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Chương 46.

Thật ra có lẽ trước đây, bọn họ đã chuẩn bị tâm lý này rồi. Loại bệnh này đối với một đứa bé mà nói là quá tàn nhẫn, cho dù phẫu thuật thành công, vài năm sau vẫn có khả năng tái phát.

Đối với Giản Thời Chương và Quách Phi mà nói, mấy ngày vừa rồi cùng nhau giúp đỡ Văn Văn chiến đấu với căn bệnh quái quỷ kia, mặc dù đau khổ nhưng vẫn vui vẻ, nỗi hận của Quách Phi đối với Giản Thời Chương dần dần được Văn Văn xóa bỏ.

Khi Văn Văn biết Giản Thời Chương chính là cha ruột của mình, con bé không kinh ngạc như trong tưởng tượng của Quách Phi. Con bé nháy mắt mấy cái, biểu cảm hiền lành trong giây lát, một lúc sau lại nhếch môi cười nói: “Ba mẹ, chuyện trước kia cho qua đi được không? Hiện tại không phải chúng ta rất vui vẻ sao?”

Con bé một nguyện vọng, hi vọng tro cốt có thể giống như trong phim truyền hình, tiêu sái tung vào biển lớn quê nhà, hóa thành bọt biển giống như mỹ nhân ngư hòa vào nước biển. Con bé nghĩ, nói không chừng có thể biến thành mỹ nhân ngư?

Giản Thời Chương và Quách Phi đem tro cốt Văn Văn về nước.

Tả Dịch và Kiều San ra sân bay đón hai người, phát hiện cảm xúc của cặp vợ chồng này không u uất như trong tưởng tượng của bọn họ. Quách Phi như bị nhiễm phải tính lạc quan của Văn Văn, cô ta nói: “Văn Văn hi vọng chúng tôi sống tốt, chúng tôi cũng tính làm lại từ đầu. Con bé sẽ vẫn sống trong lòng chúng tôi.”

Đúng vậy, con bé sẽ sống mãi trong lòng bọn họ.

Con bé thích ăn trứng ộp la mặt trời, con bé luôn tràn đầy năng lượng, cười rộ lên như ánh mặt trời sáng lạn.

Kiều San và Tả Dịch định đưa tiễn Văn Văn đoạn đường cuối cùng, Tiểu Già cũng mang theo Diệp Phạm Âm đến Hải Thành. Bọn họ cùng đưa vợ chồng Giản Thời Chương ra bờ biển.

Biển trong nước không giống như ở nước ngoài. Trời không xanh, nước biển cũng không xanh. Giản Thời Chương và Quách Phi ôm tro cốt bước từng bước ra biển, nắm từng nắm tro cốt của Văn Văn tung vào biển khơi.

Khi nắm tro cuối cùng biến mất trên mặt biển, mặt trời bỗng ló dạng sau tầng mây, hào quang xuyên vào không khí, tro cốt tung ra giống như được nhuộm sắc vàng.

Tả Dịch và Kiều San đứng trên bờ cát, nhìn về xa xăm.

Sinh mệnh vô thường, đứa bé rồi đi khiến cho bọn họ càng thêm hiểu quý trùng sinh mệnh. Tả Dịch nắm tay cô, nắm rất chặt, nhìn nơi xa nhỏ giọng nói: “Kiều San, anh muốn con gái.”

“Ừm? Không thích con trai sao?”

Anh ấy lắc đầu: “Con gái yêu thương mẹ, anh muốn đứa bé yêu thương em.”

Kiều San im lặng một lát nói: “Tả keo kiệt, lúc cha em mất, em còn rất nhỏ, bây giờ đã hoàn toàn không nhớ tâm trạng lúc ấy như thế nào. Lần này Văn Văn mất, em bỗng nhiên cảm thấy,” cô đặt tay lên ngực, dừng lại một chút nói: “Sinh mệnh thật yếu ớt, em sợ...”

Tả Dịch hiểu cách nghĩ của cô, thật ra không ai có thể hiểu rõ hơn anh, sinh mệnh mỏng manh chừng nào.

Anh từng trải qua việc mất đi mẹ, bà nội... người thân yêu nhất lần lượt qua đời, bây giờ cưới Kiều San, nơi cả trái tim dựa vào. Nếu như mất đi cây đại

thụ Kiều San này để chống đỡ, anh sẽ vỡ tan mất.

Anh có thể không có thế giới này, nhưng không thể không có người anh yêu nhất.

Diệp Phạm Âm nhìn vợ chồng Giản Thời Chương phía xa, búi ngùi ngồi trên tảng đá: “Con người không trải qua cái chết sẽ không biết trân quý sinh mệnh. Có thể ăn cơm no, vui vẻ sống tốt mỗi ngày chính là hạnh phúc lớn nhất của đời người.”

Tiểu Già nhìn Tả Dịch và Kiều San đang ôm ấp nhau không xa, khẽ gật đầu, bày tỏ đồng ý.

Nắng chiều buông xuống, mặt biển bị nhuộm thành một màu đỏ.

Hạt cát dưới chân vẫn ấm áp, hơi thở trong lòng khiến anh cảm thấy vô cùng bình yên. Có lẽ người khiến anh cảm thấy hạnh phúc cùng bình yên, ngoài Kiều San ra, hẳn không còn ai khác.

Trên đường trở về khách sạn, Quách Phi có chút không thoải mái, cảm thấy dạ dày có hơi chua, Kiều San cũng vậy.

Giản Thời Chương và Tả Dịch kiểm tra chút, nói: “Cơm hộp lúc trưa có vấn đề à?”

Kiều San ôm eo Tả Dịch, ổn định thân thể: “Có lẽ vậy.”

Tả Dịch nhìn Kiều San nói: “Anh cố em, em dựa vào người anh ngủ chút đi, đến khách sạn sẽ tìm xe đi bệnh viện.”

Giản Thời Chương cũng đồng ý như thế, công Quách Phi lên.

Diệp Phạm Âm bỏ phí một ngày trên bờ biển, lại thêm đi chứng say xe, cả người cũng không thoải mái. Nhìn hai người đàn ông phía trước cổng vợ, cô và Tiểu Già sóng vai đi ở phía sau, vô cùng ngưỡng mộ.

Dường như Tiểu Già nhìn ra suy nghĩ trong lòng cô, hỏi: “Có muốn anh cố em không?”

“Phiền phức lắm, em tự đi được.”

Tiểu Già đi nhanh một bước lách lên trước mặt cô, ngồi xổm xuống, vỗ bả vai mình nói: “Lên đi.”

Diệp Phạm Âm có chút xấu hổ, ngượng ngịu nói: “Không... Không hay cho lắm.”

“Có gì mà không hay chứ, đừng quên bây giờ chúng ta đang thử hẹn hò.”

Nghe Tiểu Già nói vậy, Diệp Phạm Âm cũng không ngại nữa, úp sấp lên vai anh ta, ôm lấy cổ anh ta. Tiểu Già cũng cô đi từng bước về phía trước, cố ý thả chậm bước chân, cố ý kéo dài khoảng cách với Tả Dịch, Giản Thời Chương.

Diệp Phạm Âm gác ở trên vai, hỏi anh ta: “Có phải em nặng lắm không? Anh cố đi được không?”

Tiểu Già cười cười, không nói gì.

Cô lại nói: “Trước kia sư huynh cũng cố em như vậy đi lên núi.”

Tiểu Già: “Trước kia anh cũng cố Kiều San như vậy.”

Diệp Phạm Âm thở dài một tiếng: “Hai người chúng ta đều tội nghiệp như nhau, đúng là trời sinh một đôi, không đến với nhau thì đúng là trời đất không tha.”

giọng Tiểu Già trầm thấp, dùng giọng điệu nghiêm túc nói: “Đúng, không đến với nhau, trời đất không tha.”

“Ồ, giáo sư Tiểu.” Hơi thở Diệp Phạm Âm ấm nóng lướt qua tai anh ta. Cô gái dùng một chút mới nói: “Em còn cho rằng anh không biết nói đùa, ha ha ha.”

Tiểu Già: “Anh cũng đâu có nói đùa, Diệp Phạm Âm, em thấy anh là người như thế nào?”

Diệp Phạm Âm sùng sốt: “Ừm... Anh là một người nghiêm nghị, thật ra lại rất hiền hòa, nhưng tất cả học sinh đều sợ anh.”

Tiểu Già nở nụ cười.

Cô dùng tay chọc chọc trên mặt anh: “Tiểu Già, anh cười lên rất đẹp trai, cười nhiều chút đi.”

...

Trở lại khách sạn, Tả Dịch chặn một chiếc xe đi thẳng đến bệnh viện. Trên đường Kiều San cố gắng an ủi Quách Phi, cô thần nhiên cười nói: “Tôi không sao, tôi và Giản Thời Chương sẽ sống thật tốt.”

Thật ra Quách Phi không biết, rốt cuộc ông trời muốn làm gì. Giống như Văn Văn nói, là thượng đế muốn làm bạn với con bé đi.

Kết quả kiểm tra của bệnh viện ngược lại ngoài dự liệu của bọn họ.

Giản Thời Chương lấy kết quả ra, hỏi Quách Phi: “Nếu có em bé, em sẽ đặt tên cho con là gì?”

Quách Phi sững sốt, nhìn vào ánh mắt của Giản Thời Chương, giống như biết rõ điều gì. Trước khi về nước bọn họ đã từng nói, đề kỷ niệm Văn Văn, nếu sinh em bé, con trai gọi là Giản Văn, con gái gọi là Giản Văn Văn.

Tả Dịch cũng hỏi Kiều San: “Vậy con của chúng ta, em nghĩ ra tên chưa?”

Kiều San chớp mắt nhìn Tả Dịch: “Anh nói... em có rồi sao? Em và Quách Phi, có con rồi?”

Anh gật đầu.

Kiều San bỗng nhiên đứng dậy, kích động ôm cổ Tả Dịch, nhảy dựng lên, hai chân quăn trên eo anh ta: “Ha ha ha, Tả keo kiệt, chúng ta có con rồi!”

“...” Tả Dịch cuống quýt đỡ hông cô, “Bình tĩnh chút nào, con còn nhỏ lắm.”

Kiều San ừm một tiếng, tụt khỏi người anh, đứng vững lại. Kiều San bỗng thấy có một loại ảo giác kỳ diệu, cô giống như nghe thấy có một giọng của bé gái ở trong không khí nói: Mẹ Kiều, đây là tiểu thiên sứ con và ông nội thượng đế đưa tới tặng hai người...

Cô xoay mặt nhìn về phía Quách Phi, hai cô gái bốn mắt nhìn nhau, tình cảm như tương thông, ánh mắt không khỏi đồng thời đỏ lên.

*

Năm Kiều San có thai, đầu lưỡi trở nên vô cùng kén ăn, không thích ăn cơm, chỉ thích ăn vặt.

Đến ngày sinh nhật Tả Dịch, hai vợ chồng cùng nhau mừng sinh nhật, mặc áo cặp đi đến phố ăn vặt ở phía sau trường học.

Phụ nữ có thai ưỡn bụng càn quét từ đầu đến cuối phố, ăn đến vui vẻ tràn trề. Ngọn đèn đường yếu ớt, Kiều San kéo Tả Dịch đến một quán mít quả liền dừng lại, cô chỉ vào mít quả nói: “Anh còn nhớ quán mít quả này không?”

“Ừm?”

Kiều San giúp anh nhớ lại: “Lần trước tới đây, cũng là ngày sinh nhật của anh, anh nhìn chăm chăm vào xâu kẹo hồ lô này đến ngẩn người.”

Tả Dịch nhớ lại, anh nhớ rõ, cô cố ý mua một xâu đưa cho anh. Năm trước người đầu tiên chúc anh sinh nhật vui vẻ là Kiều San, năm nay cũng là cô.

Giờ này năm trước, giữa bọn họ vẫn chưa tính là quen nhau. Giờ này năm nay, bọn họ đã trở thành vợ chồng thân thiết nhất.

Cửa hàng bán mít quả tựa như hôm qua, ngọn đèn mờ nhạt chiếu vào tủ thủy tinh, chiếu lên xâu mít quả tinh xảo. Kiều San tiến lên một bước, đưa một tờ phiếu giấy cho ông chủ, “Cho tôi hai xâu kẹo hồ lô.”

Giờ này năm trước, Tả Dịch nhìn chăm chăm mít quả trong quầy thủy tinh đến ngơ ngẩn, giờ này năm nay, mít quả biến thành Kiều San.

Ngọn đèn vàng ấm áp chiếu trên gương mặt bé nhỏ của Kiều San, mặc dù mấy ngày nay cô ấy béo lên không ít, khóe miệng vẫn có hai má lúm như cũ.

Cô xoay người, đưa cho anh một xâu: “Chồng à, anh ném thử đi, ăn cùng em nên không mất mặt đâu.”

Tả Dịch nhận mít quả từ tay cô, lịch sự cắn một miếng, đường giòn bắn ra ở trong miệng, vị chua của sơn tra bao lấy cả vị giác.

Chua thật đấy. Anh nhìn Kiều San lại cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Ông chủ bán kẹo hồ lô mở điện thoại, bật ca khúc “Đồng thoại trịnh mặt trời” gần đây cực kỳ thịnh hành.

Mở đầu ca khúc là hợp tấu piano và đàn nhị, giọng trẻ con trong trẻo hợp xướng, âm thanh phía sau ca khúc linh hoạt độc đáo.

Trong ca từ có thiên sứ, có ánh mặt trời, có trời xanh còn có thảm cỏ xanh.

Trong ấy có cuộc sống mà Tả Dịch nghĩ đến.

Tại khu vườn nhỏ trồng hoa, có cô, có chó.

Còn có bọn họ, sắp sinh em bé.

Kiều San trở lại hiện thực từ trong tiếng ca tuyệt mỹ, cô ngẩng đầu hỏi Tả Dịch: “Tả keo kiệt, em nghe nói có rất nhiều phụ nữ bị trầm cảm sau khi sinh,

nếu một ngày em bị như vậy, mọi người bên cạnh đều xa lánh em, anh có chán ghét em không?”

Tả Dịch ôm lấy gáy cô, giọng điệu có chút bất đắc dĩ, hát lên một câu với cô: “Nếu cả thế giới đều ghét em, anh sẽ nói với em lời yêu thương nhất cuộc đời.”

HOÀN CHÍNH VĂN

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Ngoại truyện

Bình thường công việc của Tả Dịch rất bận, lại cứ khẳng khái muốn tự mình chuẩn bị vườn hoa, dùng dùng nghỉ nghỉ, mất hai năm mới sắp xếp được vườn hoa như ý. Anh trồng rất nhiều hoa, còn cố ý tìm người đưa giống cây ăn quả trồng trong vườn đến.

Mùa xuân ba năm sau, hoa hồng hoa trắng nở khắp vườn.

Kiều San sinh bé gái như mong muốn, đặt tên là Tư Tư.

Tiểu Tư Tư cực kỳ thích con chó già Đô Đô, lên ba tuổi thì thích nằm ở trên lưng Đô Đô, đôi tay trắng nhỏ vỗ lưng con chó: “Giá~giá~”

Khi tâm tình Đô Đô tốt sẽ cõng con bé chạy một vòng, khi tâm tình không tốt sẽ nằm ì không nhúc nhích.

Ngược lại đàn chó con vô cùng hoạt bát, luôn thích nhón nháo vây quanh cạ vào người con bé. Tư Tư không thích chó hoạt bát, hiếu động, lực lớn, luôn thích dùng lưỡi liếm mặt con bé, con bé ghét mặt bị dính nước miếng.

Con bé ngồi bệch xuống đất khóc, đám chó con lập tức nằm úp sấp xuống không dám động đậy, cảm ỉ trên mặt đất, mắt mở to sợ hãi nhìn bà chủ đi tới, nhìn con bé được bà chủ ôm vào ngực dỗ dành.

Đám chó con cảm thấy chán, bèn như ong vỡ tổ chạy đi, chỉ có Đô Đô gục ở đó lười biếng ngược mắt lên.

Cho nên trong tuổi thơ của Tư Tư, ấn tượng sâu nhất chính là con chó già không thích vận động và đàn chó con hoạt bát.

Có con gái, có chó, có vợ, có hoa nở trong vườn nhỏ, niềm hạnh phúc này khiến Tả Dịch vô cùng hài lòng. Trước khi kết hôn thì đối với nhân viên nữ cực kỳ hung dữ, sau khi kết hôn lại càng hung hơn, cho nên mỗi khi có nhân viên nữ mới vào, nhìn thấy bóng lưng anh liền nghĩ cách chuồn nhanh.

Sau khi Kiều San kết hôn, nhận làm mai càng thêm thuận buồm xuôi gió. Sự nghiệp như mặt trời ban trưa.

Nhà Tả Dịch và nhà Giản Thời Chương là hàng xóm, nhà bọn họ sinh con trai, tên là Giản Văn.

Có lần Tư Tư lén chạy ra khỏi nhà, ngồi xỏm ở trước cửa chơi đùa, xuyết chút nữa bị bọn buôn người ẵm núp ở trong tiểu khu ôm đi, nếu không có Giản Văn dẫn một đàn chó con vây đến tấn công thì không chừng con bé đã bị bọn buôn người đưa đến nơi thâm sơn cùng cốc nào rồi.

Giản Văn luôn bày ra dáng vẻ ông cụ non, thích mặc đồ vest nhỏ, lúc nào cũng dùng ánh mắt lạnh lùng lườm Tư Tư, véo má mồm mỉm của con bé châm biếm nói: “Ngu ngốc, em có thể bớt ngốc đi chút không?”

Tư Tư đánh rớt tay cậu bé, xoa xoa má mình, trong giọng nói mang theo tiếng nức nở: “Anh toàn nói người ta ngốc, người ta còn có thể thông minh sao?” Sau đó hu hu khóc lên.

Giản Văn nhìn con bé khóc thành con mèo nhỏ, cuối cùng vẫn đau lòng, giang hai tay ôm lấy bé, vỗ vỗ lưng bé: “Đừng khóc, đừng khóc, Tư Tư đừng khóc nữa.”

Giản Văn chưa bao giờ bỏ đi đồ ăn vặt ba mẹ mua cho, toàn bộ đem cho Tư Tư, điều này gián tiếp biến Tư Tư thành cô nhóc béo. Người ta nói con gái béo sẽ xấu xí, Giản Văn lại cảm thấy Tư Tư càng béo càng xinh.

Khi Tư Tư và Giản Văn lên năm tuổi, làm hoa đồng cho Diệp Phạm Âm và Tiểu Già.

Thời gian năm năm, Tiểu Già và Diệp Phạm Âm đã biến thành đôi vợ chồng hết mực yêu thương nhau. Những tình cảm khi trước dường như đều trở nên hoang đường.

Diệp Phạm Âm hỏi anh ta, còn thích Kiều San nữa không? Anh ta không biết phải trả lời như thế nào, vì thế vấn đề này anh ta suy nghĩ năm năm mới có đáp án.

Anh ta nói với Diệp Phạm Âm, con người khi còn sống sẽ thích rất nhiều người, người yêu thì chỉ có một, người đó không phải là Kiều San bạn thanh mai trúc mã của anh ta, mà là vợ của ta anh, người cuối cùng có thể sống cùng anh cả đời.

Làm tiểu hoa đồng, Tư Tư cực kỳ căng thẳng, con bé ôm hoa đứng phía sau sân khấu, chân run lên. Giản Văn chọc chọc mặt bé, an ủi nói: “Đừng căng thẳng, coi như là chúng ta kết hôn.”

Về mặt Tư Tư nghiêm túc: “Bây giờ chúng ta kết hôn, về sau còn có thể kết hôn không?”

Giản Văn dò xét ánh mắt người lớn, sau đó cúi người xuống, lặng lẽ nói đáp án bên tai bé.

Tư Tư lập tức hết căng thẳng, bình tĩnh làm phù dâu.

Sau hôn lễ, hai đứa bé ngồi trên bậc thang nghịch mấy bông hoa, Tư Tư châm chọc nói: “Nghe nói chú Tiểu gần bốn mươi mới lấy vợ, anh Văn, về sau anh mấy tuổi thì cưới em?”

Giản Văn nhặt hoa, dùng dây lụa tím buộc túm lại, nhét vào tay Tư Tư: “Ba nói con trai hai mươi tuổi mới có thể lấy vợ, cho nên hai mươi tuổi nhé!”

Khi đó Giản Văn sáu tuổi, Giản Thời Chương và Quách Phi nộp hồ sơ cho cậu tham gia chương trình “Chân nhân tử”, dựa vào khí chất báo đạo của tổng giám đốc nhỏ, đã thu hút được vô số fan. Khoảng cách fan rất lớn, từ bà cụ 80 cho tới em bé 4 tuổi.

Giản Văn biểu diễn ca khúc chủ đề của chương trình “Chân nhân tử” là “Đồng thoại trúng mặt trời”. Vì thế bài hát này lại lần nữa hot trên toàn Trung Quốc, nhà trẻ, siêu thị, quảng trường, đi chỗ nào cũng có thể nghe thấy giọng trong trẻo của Giản Văn.

Sau khi bạn học Giản Văn được hoan nghênh, Tư Tư vô cùng hậm hực.

Bạn học nữ cùng lớp cho đến cụ già đều ảo tưởng sau này gả cho Giản Văn, vậy bé phải làm sao bây giờ?

Lễ Trung Thu có một buổi biểu diễn công ích, tiết mục chính là của nhà Giản Thời Chương. Giản Văn hát, Quách Phi đánh đàn, Giản Thời Chương kéo nhị hồ. Bài hát này kéo bầu không khí toàn trường lên cao, mấy vạn người trên sân thể dục cùng hát lên ca khúc “Đồng thoại trúng mặt trời” này.

Trên màn hình lớn có chiếu lại đoạn video Văn Văn bị bệnh năm ấy, cô bé bị bệnh bạch cầu lạc quan tích cực, cố gắng chiến đấu cùng căn bệnh.

Đoạn video này được làm thành phim phóng sự, khiến không ít người cảm động. Cuộc sống chính là như vậy, ngược dòng tiến lên, mỉm cười đón chào mới là biện pháp đúng nhất.

Ba người nhà họ lập ngân sách Văn Văn, chuyên dùng để cứu trợ những đứa nhỏ bị bệnh ung thư máu. Buổi biểu diễn công ích này, phí ba người lên sân khấu cũng sẽ quyên hết vào quỹ.

Video clip Văn Văn chiến thắng căn bệnh rất nhanh được lưu truyền trên mạng, chẳng mấy chốc có công ty mua bản quyền, dự tính chuyển thành phim điện ảnh. Cô bé lạc quan tích cực chiến đấu với căn bệnh, nên để nhiều người biết đến hơn nữa.

Tất cả các ca khúc trong phim đều là do Giản Thời Chương sáng tác, nhạc cuối phim do Giản Văn biểu diễn.

Lúc phim được phát sóng, Giản Văn 7 tuổi, cậu trộm thẻ của Giản Thời Chương, đưa Tư Tư đến rạp chiếu phim. Hai đứa con nít bao cả rạp, ngồi bên trong xem phim.

Lúc kết thúc, Tư Tư khóc đến thở hổn hển, Giản Văn cũng khóc một hồi.

Tư Tư bị Giản Văn làm cho sợ hãi, trong ấn tượng của cô, cho dù bị chú Giản lấy roi đánh, cậu bé cũng cắn răng không khóc.

Nhưng bây giờ cậu bé lại khóc.

Tư Tư ngừng khóc, nâng tay nhỏ mập mập lên lau nước mắt trên mặt Giản Văn, “Anh Văn đừng khóc nha, Tư Tư lau nước mắt cho anh.”

Giản Văn trượt xuống ghế, ngồi xồm trên đất khóc.

Thật ra cậu không có tình cảm với người chị kia, thậm chí chưa từng gặp mặt, trước kia cậu không hiểu, vì sao ba mẹ muốn mang tiền cậu giành được quyền cho trẻ em bị bệnh ung thư máu, cậu muốn giữ tiền lại về sau mua một căn nhà nhỏ cho Tư Tư.

Nhưng sau khi xem phim xong, cậu như cảm nhận được sự tồn tại của chị, sau khi khóc xong, cậu cắn răng thề, về sau phải kiếm thật nhiều tiền, cứu thật nhiều trẻ em bị bệnh ung thư máu.

Sau đó... mua một căn nhà thật lớn cho Tư Tư!

Giản Thời Chương và Tà Dịch tìm được hai đứa bé trong công viên. Lúc ấy có cảm giác gì hai người lớn đều cảm nhận được, sâu sắc cảm nhận rằng một ngày không đánh hai đứa bé này thì sẽ nhảy lên đầu lật ngói.

Vậy nên Tư Tư trở mặt nhìn chồng tương lai của mình bị ba cậu dùng cây đánh vào mông.

Lần đầu tiên Tư Tư cảm thấy Giản Thời Chương đáng sợ, không ngừng trốn phía sau Tả Dịch. Tả Dịch hừ một tiếng, nhìn cô bé cảnh cáo: “Lần sau còn trốn đi nữa, hai đứa phải quý.”

Tư Tư bĩu môi: “Con và anh Văn hẹn nhau, tại sao phải nói cho mọi người biết?”

Tả Dịch: “...” Con bé này, thật sự là càng ngày càng to gan?

Anh nhìn trái nhìn phải tìm một cây gậy nhỏ, vẻ mặt nghiêm túc: “Chia tay ra!”

Tư Tư vất chéo đôi tay mập mập ra sau lưng, sống chết không chịu đưa ra cho anh đánh. Giản Văn đang chịu phạt bên kia, thấy Tả Dịch định đánh Tư Tư thì xông tới đẩy Tả Dịch ra, che ở phía trước Tư Tư, giơ tay ra, “Là cháu dẫn Tư Tư đi! Chú muốn đánh thì đánh cháu này!”

Tả Dịch càng nhìn thằng nhóc này càng lúc càng chướng mắt, cầm cây quơ quơ trước mặt cậu: “Thằng nhóc thối, cháu đừng tưởng chú không dám đánh cháu!”

Về mặt Giản Văn dứt khoát: “Chú đánh đi! Cháu không sợ!”

Sau cùng đương nhiên Tả Dịch không đánh, vô cùng không thoải mái trừng mắt nhìn Giản Thời Chương: “Con ngoan của anh đấy!” Nói xong ôm Tư Tư về nhà.

Giản Thời Chương liếc mắt nhìn con trai rồi lại nhìn Tả Dịch đi xa, nhớ tới phản ứng vừa rồi của thằng nhóc này, không khỏi nhếch môi cười rộ lên. Không chừng, bọn họ thật sự có thể làm thông gia.

Đương nhiên Tả Dịch không hi vọng về sau gả Tư Tư cho Giản Văn. Thằng nhóc kia có dáng vẻ xinh xắn, lại có thiên phú ca hát, tương lai nghề nghiệp cơ bản đã định, anh không muốn con gái yêu đương với đàn ông trong làng giải trí.

Hai đứa đều còn nhỏ, về sau Tư Tư sẽ thế nào, Tả Dịch không dám đoán chắc, nhưng nếu thằng nhóc Giản Văn kia thật sự bước vào làng giải trí, không sớm thì muộn nhất định con gái có rất nhiều tình địch.

Tả Dịch và Kiều San bàn bạc hồi lâu, quyết định chuyển trường cho con gái.

Về mặt Kiều San ghét bỏ: “Có phiền phức không vậy? Thanh mai trúc mã cuối cùng chắc chắn sẽ không thành được, trước kia em thậm chí Tiểu Già, cuối cùng thì thế nào?”

Vốn thuận miệng nói một câu, hơi thở của Tả Dịch lập tức lạnh xuống, ngưng kết thành băng.

Vì thế ngày hôm sau, Kiều San không xuống được giường. . .

Tả Dịch chuyển trường cho con gái, rất nhanh Giản Văn cũng chuyển trường theo. Tả Dịch tức giận xụ mặt mất mấy ngày, điên cuồng ngược đãi nhân viên trong công ty.

Khi Tư Tư học cấp 2, từ cô nhóc béo thành cô gái béo, Giản Văn thì trở nên thành tiểu thịt tươi có giá trị nhan sắc cao. Ngoại trừ đến trường, cậu còn phải tham gia huấn luyện của công ty giải trí, cùng với một số buổi biểu diễn nhỏ.

Giản Văn 15 tuổi, là thời kỳ đổi giọng nên không thể hát, vì thế trong lúc đó thử viết ca khúc đầu tiên “Tư Tư”.

Khi Tư Tư 16 tuổi, thời kỳ đổi giọng của Giản Văn cũng sắp qua.

Tại một buổi chiều ánh nắng chan hòa, cậu mặc đồng phục, ôm đàn ghi ta, ngồi trên sân thể dục đá ca khúc “Tư Tư” cho Tả Tư Tư nghe.

Cậu đánh đàn ghi ta ra hương vị thanh xuân, tương phản mà không rõ ràng, nhạc và lời tràn đầy rung động tuổi trưởng thành.

Không quan tâm cảnh vật hay con người,

Cũng không quan tâm đông hạ luân hồi,

Tôi chỉ quan tâm có em bên cạnh,

Bên cạnh em, từ thanh xuân đến bạc đầu.

Tư Tư,

Sinh nhật vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Không Thể Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

